

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Big Boys of Berenson Trucking

STOWAWAY *whirlwind*

MAY ALDER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

May Alder

Kaçak Yolcu Kasırgası

Berenson Trucking'in Büyük Çocukları

Telif Hakkı© 2024 yazan May Alder

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez.

Bu kitabın izinsiz olarak kopyalanması, bir web sitesinde yayınlanması veya başka herhangi bir yolla dağıtılması yasa dışıdır.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

May Alder, bu çalışmanın yazarı olarak ahlaki hakkı olduğunu iddia etmektedir.

Şirketler tarafından ürünlerini ayırt etmek için kullanılan tanımlamalar genellikle ticari marka olarak talep edilir. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri, ilgili sahiplerinin ticari , hizmet markaları, ticari markaları ve tescilli ticari markalarıdır. Yayıncılar ve kitap, bu kitapta adı geçen herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir. Kitapta atıfta bulunulan şirketlerin hiçbirisi kitabı onaylamamıştır.

Bu kitap açık bir dil ve cinsel içerik içerdiğinden 18 yaş üstü okuyucular için hazırlanmıştır.

İlk baskı ROD

'Em tarafından

düzenleme

*Bu kitap Reedsy'de profesyonel olarak dizilmiştir
Daha fazlasını reedsy.com adresinde bulabilirsiniz*

*Baba vücudları ve beyzbol şapkalarından rahatsız olan
herkese ithaf.*

İçindekiler

Yazarın Notu

Oynatma Listesi

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29 **Sonsöz**

Babanın Kuralları

Ayrıca yazan: May

Alder Yazar

Hakkında

Yazarın Notu

Bunun doğum sonrası iyileşmenin en gerçekçi tasviri olmadığını biliyorum (yetersiz). Hem *doğal* yollarla hem de sezaryenle iki bebek dünyaya getirdim ve istediğim EN SON ŞEY birinin bana dokunmasıydı. AMA benim deneyimim herkesin deneyimi değil ve Goldie'ninki de değil - tamamen kurgusal bir karakter. Ayrıca, hala İYE diye bir şey yokmuş gibi davranıyoruz, tamam mı?

Ayrıca x 2, Teksas'bu kurgusal versiyonu ve bu karakterlerin var olduğu dünya zaman zaman (bazıları tüm zaman boyunca diyebilir) zehirlidir çünkü her iki ana karakter (ve bazı yan karakterler) gerçekte onlara veya daha fazlasına yan gözle bakmamıza neden olacak kararlar verir. Bu uyarı geriye dönük olarak Runaway Whirlwind için de geçerlidir. HEA'lerine kavuşan Wyatt, Dolly, Davis ve Goldie'yi seviyorum ama gerçek hayatta... "Alo, 911 mi? Evet, bildirmek istiyorum..."

Yan not: Ne düşündüğünüzü biliyorum: Bu yazar cidden Shayla (The Guardian's Angel'dan) ve Layla (Runaway Whirlwind'de tanıtıldı ve bir sonraki Whirlwind kitabının FMC'si) adında iki karakter mi yazdı? Anlıyorum. Stowaway Whirlwind'i yazmaya başladığımda ben de aynı düşüncelere sahiptim. Alnıma gerçek bir avuç içi tokadı yedim. Oops.

Tetikleyicileriniz yoksa/spoiler istemiyorsanız bu kısmı atlayın, ki aşağıdakiler bunu sağlayabilir. Bu kitap, aşağıdaki mecazlar ve temalar dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere hassas içerikler içermektedir ve 18+ izleyici kitlesine yöneliktir:

Yaş farkı (34 MMC / 19 FMC)
Somnofili
Dub-con Üreme
kink Genç
hamilelik
Baba sapkınlığı (yaş oyunu
yok) Darbe oyunu
Laktasyon kink
Kanlı oyun sahnesi (kink değil, acı/zarar yok)
Kürtajdan bahsedilmesi
Düşükten bahsedilmesi (yan karakter, sayfada değil) Aile içi
şiddetten bahsedilmesi
Bir aile üyesinin / eşin ölümü (sayfada değil)
Bağımlılık / iyileşme (yan karakter)
Aldatma (ana karakterler arasında değil) Adam
kaçırma
Cinayet
HEA garantili

Çalma Listesi

Reba McEntire'den *Fancy*
Mark Wills tarafından *In My Arms*
George Strait'ten *Amarillo By Morning*
Diamond Rio'dan *Beautiful Mess*
Shania Twain'den *Any Man of Mine*

Bölüm 1

Goldie

Uyuşmuş parmaklarımı çaprazlıyorum, buz gibi rüzgâr tenimi dövüyor, dişlerim *takırdıyor*, bir *yandan da* koca adama on sekiz tekerlekli aracından indikten sonra *kamyoncu dükkânına girmesi* için sessizce yalvarıyorum. Açık, gece yarısı mavisi gökyüzünün ve dikenli çalıların altında gizlenmiş çömelmiş pozisyonumda dizlerim ağrıyor. Sonunda kamyondan uzaklaştığında neredeyse çığlık atacağım! Ağır çizme adımları kaldırımı tokatlıyor, arkasına bakmadan elindeki anahtarları sallıyor. Sürünerek ilerliyorum, tamamen gözden kaybolduğundan emin olduktan sonra eklemlerim tutulmuş ve sırt çantam omuzlarıma asılmış bir şekilde ayağa kalkıyorum, sonra da kamyonentinin yolcu tarafına doğru koşuyorum.

Zıplayıp kapı kolunu çektiğimde ve devasa kapı gıcırtıyla açıldığında neredeyse sevinçten ağlayacaktım, koca adam ne mutlu ki kamyonetini kilitlemeden bırakmıştı. Dik, dar basamakları koca göbeğimle tırmanmak kolay değil ama kaymadan ya da tutuşumu kaybetmeden çıkmayı başarıyorum.

İçerisi düşündüğümden çok daha geniş, ön koltukların arkasında birkaç saklama dolabı ve mini bir buzdolabıyla tamamlanmış koca bir arka alan var. Şoför koltuğunun arkasında bir top gibi kıvrılıyorum, şoför döndüğünde buraya bakıp gitmeden önce beni keşfetmeyeceğini umuyorum çünkü ben

Buradan çıkmak için çaresizce bir araca ihtiyacım var. Kamyonetin içi pek sıcak sayılmaz ama en azından artık hava şartlarına maruz kalmıyorum.

Bir haftadır ilk kez kendimi güvende hissederek koltuğun arkasına yaslanıyorum, karnımı kucaklıyorum ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Karanlık kabinde, yakındaki kamyonlardan gelen dizel motorların gürültüsü eşliğinde birkaç dakika dinlenmek tek ihtiyacım olan şey ve sonra altın olacağım.

Davis

Wyatt'ın bu uzun nakliye işini neredeyse yirmi yıldır nasıl yaptığını bilmiyorum. Daha üç yıl bile olmadı ve çoğu gece bu takside uyurken perişan oluyorum. Yatağımı özlüyorum, bir kamyon durağında gecelediğimde beni sarsarak uyandıran sürekli korna sesleri ve çarpan kapılar yerine ağustos böceklerini dinlemeyi özlüyorum. Sadece otuz dört yaşında olabilirim, ama her gece dar yatağımda uyumaktan sırtım ne kadar şikayet ederse etsin, altmış dört yaşında da olabilirim.

Yolda olmak, evde oturup babamı özlemekten çok daha iyi. Oturma odasına girip, onu şanslı futbol formasını giymiş, kanepenin kenarına oturmuş, benimle maç izlemeye hazır görmeyi beklemekten ve sonra kafama ve kalbime darbe almaktan daha iyi. Vefatının üzerinden neredeyse iki yıl geçti - iki felç geçirdikten sonra destekli yaşam tesisine taşınmak zorunda kalmadan önce birlikte yaşamamızın üzerinden üç yıl geçti - ve hala maç günlerinde oturma odasını boş bulmak beni şaşırtıyor.

Annem ben on vefat ettikten sonra babam bana ve ablam Amanda'ya tek başına baktı. Babam

Hiçbir şeyden yoksun kalmamamız için çok çalıştı, okul sporları ve kulüp ücretlerimizi ödemek için her zaman bir yol buldu, bu onu ayakları üzerinde ölü bırakan ikinci bir işe girmesi anlamına gelse bile.

gereken kişi o olduğunda, bizim için yaptığı her şeyi aynen geri ödemeye kararlıyım, özellikle de Amanda arkasına bile bakmadan Michigan Üniversitesi'ne gittikten sonra sırtını dayayabileceği tek kişi ben olduğum için. Berenson Trucking'de çalışan kamyoncu arkadaşım Wyatt'la yer değiştirme fırsatını kaçırmadım ve onun daha iyi para kazandıran ve babamın giderek artan tıbbi ihtiyaçlarının masraflarını karşılamak için uzun bir yol kat eden uzun mesafeli taşımalarını devraldım - ki bu masrafları hala ödüyorum.

Wyatt benim yerel teslimatlarımı devraldı, böylece her gece eve, kadını Dolly'nin yanına gidebilecekti - bir kamyon durağından aldığı otostopçu ve kısa sürede hamile kalıp , küçük kasabamızda şok etkisi yarattı, çünkü ondan yirmi yaş büyük ve yüz kilo daha ağırdı. Bana ilk başta Dolly'nin çok kertenkele olduğunu düşündüğünü ve hatta utanç verici bir şekilde onu fahişe olmakla suçlayacak kadar ileri gittiğini söyledi. Her günün her dakikasını bu hatayı telafi etmek için harcadı.

Artık ülkenin bir ucundan diğer ucuna giden ben olduğum için, ne zaman bir kertenkele sürücü tarafındaki kapımı çalıp *bana eşlik etmek* isteyip istemediğimi *sorsa*, ilk düşüncem şu oluyor: *Evren bana bir Dolly mi gönderiyor?* Sonra bu gülünç düşüncüyü bir kenara iter ve onu kibarca reddederim. Ayrıca, Dolly ne kadar güzel olsa da biraz kaçık ve çok genç. Wyatt için her şeyin yoluna girmesine sevindim, ama her gece eve dönebileceğim birinin olmasını ne kadar çok istesem de hayatıma bu tür bir kaosu davet etmiyorum.

Aynalarımı kontrol ederek, otoyolun bir sonraki çıkışına sapmak için dikkatlice sağa doğru şerit değiştiriyorum, kamyonetimde geçireceğim bir geceden daha şimdiden korkuyorum.

Son yirmi dört saattir atlatamadığım mide ekşimesi.

"Kahretsin, lanet olsun!" Sert bir şekilde frene basıyorum ve iki şerit öteden gelen donuk gri bir minivan son saniyede önümü kesip önümdeki çıkışa girmek için fren yaptığında bankete doğru savruluyorum. Eğitimim ve içgüdülerim devreye girerken bile öfkeleniyorum, kamyonetin kontrolünü elimde tutmaya ve onu düzeltmeye çalışıyorum, böylece bankete doğru kaçıp kendimi ya da bir başkasını öldürmeyeceğim.

Taksinin arkasından bir ciyaklama ve gümbürtü geliyor, ama ölmek istediği her halinden belli olan lanet olası minivan sürücüsü frene basıp kamyon durağının otoparkına girip bir benzin pompasının yanına yanaştığında henüz kontrol etmek için bir saniye bile ayıramıyorum.

"Seni orospu çocuğu!" Beni duymadıklarını ve görmediklerini bildiğim halde bağıriyorum ve orta parmağımla sürücüyü tersliyorum. Kamyonu tamamen kontrol altına alıp otoparka kendim girerken ve aracı park etmek için boş bir yer bulurken nefesimi kontrol etmek muazzam bir çaba gerektiriyor.

Aklımın bir köşesinden dışarı fırlayıp sürücüyle yüzleşmek ve standart bir araç kadar kolay ya da hızlı fren yapamayan tam yüklü bir on sekiz tekerlekli aracın önünü kesmenin ne kadar tehlikeli ve düpedüz aptalca olduğu konusunda ona ders vermek geçiyor. Sürücünün bir kadın olduğunu ve minibüsten küçükler ligi beyzbol üniforması giymiş bir grup çocuğun görünce, daha iyi düşündüm. Beni bir kadınla münakaşaya girerken yakalamanız mümkün değil, dikkatsiz sürüşüyle çocuklarının hayatını riske attığı için *birinin* onu yola getirmesi gerekse bile. Gözlerimi kapatıyorum, başımı yastıklı koltuk başlığına yaslıyorum ve biraz daha hızlı gitseydim bütün bir aileyi yok edebileceğim düşüncesiyle çarpan kalbimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıyorum. Direksiyonu kırdığımda duyduğum ciyaklamayı hatırlayınca sarsılarak gözlerimi açıyorum ve sonra ayağa kalkıyorum ve koltuğumdan bir jack in the box'tan daha hızlı çıktım.

Koltuğumun arkasındaki köşede çömelmiş olan kişi çığlık atıp kollarımı tırmalıyor, iki elimle tişörtünün önünü tutup onu yukarı çektiğimde kısa tırnaklarını yanağıma geçirmeyi başarıyor. "Sen de kimsin ve kamyonetime nasıl girdin?"

Tekrar çığlık atıp -kalbine bereket- bu kadar yakın mesafeden boğazıma yumruk atmaya çalışınca kız olduğunu anladığım anda bir sarsıntıyla bırakıyorum. Sert bir gümbürtüyle yere düşüyor ve genç, tombul yüzü acıyla buruşuyor.

"Ah, kahretsin, kızım," diyorum, kalkmasına yardım etmek için eğiliyorum, ama dizime tekme atıp eklemi aşırı uzattığında hemen geri çekilip ellerimi önümde tutuyorum ve birdenbire lanet olası bir *silah* çekiyor.

İki eliyle göğsüme doğrulttuğu silahı sabit tutmaya çalışıp başaramayınca bağılıyor: "Dokunma bana! Bir daha yanıma yaklaşırsan kafanı uçururum bayım. Yapmayacağımı sanma!"

Silahı nasıl kullanacağını bilmediği ve emniyetini açık bıraktığı belli olmasaydı tehdidini çok daha ciddiye alırdım. Dişlerimi sıkıyorum ve görüşünü engellediğine şüphe olmayan gözyaşlarını silmek için bir elini kaldırdığında, yanlılıkla silahın vücudumun altına düşmesine izin verdiğinde hamlemi yapıyorum. Ölümcül olmayan bir kurşun yarasını göze alarak ileri atılmak, silahı küçük elinden çekip almak ve aramızdaki zemine doğrultmak için gözümü kırpmam yetiyor.

Kızın çığlığı o kadar tiz ki sesi kulaklarımda çınlıyor. Dizlerinin üzerinde öne doğru sendeliyor, bir kolunu karnına, diğerini de başının üzerine koruyucu bir şekilde sardıktan sonra neredeyse alnını yere düşürecek. Bir kızın önümde bu şekilde diz çökmesi rahatsız edici, sanki ona yapabileceklerimden korkuyormuş gibi bana , "Lütfen zarar verme! Özür dilerim, özür dilerim!" Uzun,

Dalgalı, altın sarısı saçları öne düşüyor ve hıçkırıkları özür dilemesini engellerken yüzünü koruyor.

Onun hakkında hiçbir fikrim yok ve bir şey söylemediğimde ya da ona doğru başka bir hamle yapmadığımda, tereddütle saç perdesinin arasından başını kaldırıp bana bakıyor. O sinir bozucu gri gözler beni şimdi ve buraya geri çekiyor ve çenemi sıkıp silahının haznesini kontrol ettiğimde tekrar eğiliyor. Bir de ne göreyim.

"Lanet olsun, kızım. Dolu bile değil," diyorum ona, inanamayarak gülerek. "Mermisi olmayan bir silahla birini nasıl tutacaksın?"

Kırmızı kaşlarını çatıyor, gözyaşları solgun kirpiklerine yapışıyor ve yavaşça doğrulup topuklarının üzerine oturuyor. Gözlerini arkama, kamyonun iki ön koltuğu arasındaki tek çıkış yolunu kapattığım yere dikeyyor. "Ah."

Başımı eğiyorum ve ofluyorum. "Tüm söyleyeceğin bu mu? 'Oh' mu? Bunu da nereden buldun? Bu lanet şeyi nasıl kullanacağını bilmediğin için senin olduğundan bile şüpheliyim."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, hafif çilli yanakları dağınık saçlarına uyacak şekilde kıpkırmızı yanıyor ve başka tarafa bakıyor. Yavaşça yukarıdan aşağıya bakıyorum, ilk kez karnının kocaman ve yuvarlak olduğunu fark ediyorum ve çıplak kollarının üst kısmında soluk sarı parmak ucu morlukları var, bir avuç dolusu pembe pençe izi var, deriyi kırmamış ama yeterince acıtmış görünüyor. Bu izler, bağımlılığın derinliklerindeki birinin derisini yüzmesine benzemiyor; yani ya kendi kendine yapmış ya da daha büyük olasılıkla saldırıya uğramış.

Şimdi yepyeni nedenden dolayı sinirliyim, tansiyonum yükselmeye devam ederse kalp krizi geçirebilirim. "Sana ne oldu tatlım?"

Silahi sürücü koltuğuna bırakıyorum ve koyu renk kot kumaşı dizlerime sıkıştırıp kotumu bir santim yukarı çekiyorum, böylece onun önünde çömelebiliyorum. Benden çalışıyor ama gidecek hiçbir yeri yok. Onun cesaretine gülümsüyorum.

Bir dizini kaldırıp beni tekrar tekmelemeye çalışıyor ama ayağını kolayca savuruyorum ve hayal kırıklığıyla hırladığında gülüyorum. Çok şirin. Küçülüp kendini olabildiğince küçültmeye çalıştığında gülümsemem düşüyor, iki kolu da ortasını koruyor.

Sesimi yumuşatıp "Hey, hey, sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum" dediğimde ve ardından incelemek için kollarından birini karnından çektiğimde, çenesi titreyerek inliyor.

Kısa, şiş parmakları neredeyse bembeyaz ve buz gibi. Dar, soluk, kirli beyaz, Las Vegas grafikli içinde donuyor olmalı, tişörtün etek ucu acı verici bir şekilde sınırlarına kadar gerilmiş görünen göbek deliğinin hemen üzerinde duruyor. Tişört, siyah atletik tayt gibi görünen pantolonun bel bandıyla buluşmadığı için geniş bir deri parçası açıkta kalıyor.

Kolunu geri çekiyor ve ben de daha fazla morluk oluşmaması için bırakıyorum. Kolunu tekrar ortasına doluyor, yanaklarından yeni gözyaşları süzülüyor ve mırıldanıyor: "Lütfen bana zarar verme. Gideceğim. Seni rahatsız etmeyeceğim. Lütfen gitmeme izin verin." Yaprak gibi titremeye başlarken iri gözleri çılgınca sağa sola dönüyor.

Kare burunlu kahverengi botlarımın topukları üzerinde dirseklerimi dizlerime dayayarak geriye doğru sallanıyorum ve yüz ifademi gevşetmeye çalışıyorum. Bana bakmaktan başka çaresi kalmayana kadar ön koltukların arasındaki ön camı görmesini engellemek de işe yarıyor. NFL'deki bir defans oyuncusu gibi 1.80 boyunda ve 250 kilo ağırlığında olduğum için kendimi daha az tehditkâr ya da korkutucu göstermeye çalışıyorum ama yine de onu zaten korkuttuğumdan daha fazla korkutmamaya çalışıyorum.

Boğazımı temizliyorum ve sesimi alçaltıyorum, umarım bu onun korkusunu biraz olsun hafifletir. "Sana zarar vermeyeceğim." Gözyaşları akmaya devam edince iç çekiyorum ve ona birkaç santim daha nefes alma alanı açmak için geri çekiliyorum, sonra popomun üzerine oturuyorum, kalın, deri cüzdanım arka cebimde kıcıma batıyor

Kot pantolon. "Sana söz veriyorum, tamam mı? Şimdi neden bana adını söylemiyorsun tatlım?"

"Marigold," diye fısıldıyor, nefes nefese, kadınsı sesi cızırtılı ama yumuşak. Daha önce bana attığı sert bakıştan ve tiz ıglıktan çok farklı. Yavaşça dik oturuyor ve dizlerinin üzerinde yuvarlanarak onu daha iyi görmemi sağlıyor. Çok genç görünüyor - tek başına dışarı çıkıp araçlara girmek için çok genç.

"Marigold. Çok güzel bir isim." yle de. Altın rengine çalan gr, kızıl saçları ve bana baktığı kocaman gözleriyle bu isim ona çok yakışıyor. "Şimdi söyle bana, bu morluklar nasıl oldu?" Kolunun st kısmını işaret ediyorum, sonra ellerimi kuağımda yumruk yapıyorum. Her ne yaşadıysa, bu doğru değil.

Bir an bana temkinli bir şekilde bakıyor ama konuşmak için kendine izin verir gibi başını sallıyor. "Otostop çektiğim son adam... bana yol paramı ödemem gerektiğini ama durumumdan dolayı bana kolaylık sağlayacağını söyledi. Ona sadece oral seks gerektiğini söyledi." Sonunda zar zor fısıldıyor ve hasta olacakmış gibi bir elini ağzına bastırıyor.

Derin bir nefes alıp içimde tutmak çünkü istediğim gibi öfkeyle patlarsam onu eskisinden daha çok korkutacağımı biliyorum. Onun *durumundaki* biri için bu sağlıklı olamaz.

"Başına gelenler için zgnm." *Kahretsin*, bunu ona sormak istemiyorum ama bilmek zorundayım. "O... sen... yaptın mı?" Kız açıkça karşı koymuşken ona tam olarak ne yaptığını soracak kelimeleri bile bulamıyorum. Bunun yerine, "Polisleri aramamı ya da seni hastaneye götürmemi ister misin, böylece tedavi olabilirsin... bir şey için?"

Marigold başını sallıyor ve sanırım biraz güvenini kazanıyorum çünkü poposunun üzerine kayarak bacak bacak üstüne atıyor ve kamyonun yan duvarına yaslanıyor. Ellerini karnından çekmiyor, aşağı yukarı ovuşturuyor.

"Hayır, ben iyiyim. O beni bunu yapmaya zorlayamadan kaçtım."

"Tamam, bu...tamam." Derin bir oh çektim. "Sormamın sakıncası yoksa, nasıl kaçtın? Sen sadece küçük bir şeysin ve sen..." Onun ağır hamile halini işaret ediyorum, bu da kavga etmeyi ve çok daha di cult hale getirecektir.

"Hamile misin? Evet. Kabul etmiş gibi yaptım ve son kamyon durağında arabasını kenara çekti. Pantolonunun fermuarını açtığında, belinde kılıfında duran silahına uzandım. Beni yakaladı, silahı geri almaya çalıştı ama ben kapıyı açıp dışarı çıkmayı başardım. Avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım ve durmazsa onu taşaklarından vurmakla tehdit ettim." Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Gerçi, sanırım o da silahın boş olduğunu bilmiyordu? O sırada kamyonetiniz yanımızdaki otoparka girdi ve kapısı hala açık bir şekilde kaçtı."

İfademi kontrol etmek giderek zorlaşıyor ve sanırım o da bunu biliyor, başını yana eğip beni incelemesine bakılırsa.

"Şey... Kötü bir durumdan kurtulduğunuzu duyduğuma sevindim." Bu yılın en hafif deyimiydi ve ellerim onu kucağıma çekip sarılmak için duyduğum ani ve karşı konulmaz istekle hafifçe titriyor. Ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini ve kendini gerçekten iyi koruduğunu söylemek için.

Ama benim yok.

Yaşadıklarından sonra yabancı bir adamın, onu kolayca alt edebilecek birinin kendisine dokunmasını pek hoş karşılayacağını sanmıyorum. Bunun yerine onu konuşturmaya devam ediyorum ve bana hikâyesini anlatırken omuzlarının yavaşça çöküşünü izliyorum. "Ondan sonra, ben fark etmeden kamyonetime nasıl bindin?"

"Sen güneş doğmadan hemen önce dükkâna girene kadar bütün gece kamyonunun arkasındaki çalılıklarda saklandım. Kapı kilitli değildi ve içeri girip sürmeye başladığında burayı kontrol etmedin."

"Bu neredeyse on dört saat önceydi." Aklıma bir düşünce geliyor ve Dolly'nin o halini hatırlıyorum. "Kahretsin, tuvaleti en son o zaman mı kullandın? Arkadaşımın karısı hamileyken her zaman patlayacak gibi oluyor. Altına işemediğine inanamıyorum." Kucağına bakıyorum, o da ellerini kucağında birleştiriyor. "Yapmadın, değil mi?"

"Aman Tanrım, hayır!" Solgun teninin kızarıklığı utançla derinleşiyor.

"Hey, eğer yaptıysan sorun değil. O silahı çektiğinde neredeyse altıma işiyordum." Ona göz kırpmıyorum ve yanaklarındaki ince boynunun ön kısmından aşağıya, tişörtünün kepçesinin üzerinde görünen daha da solgun köprücük kemiklerine yayılıyor. "İşini halletmen gerekiyorsa seni mağazanın içine kadar götürebilirim." "İhtiyacım yok... Söz veriyorum. Bekleyebilirim," diyor yüzünü buruşturarak, bir parça kıpırdanarak -küçük yalancı. "Senin için de uygunsa belki burada kalabilirim? Yani, gitmemi istemiyorsan." Başını sallıyor, saç tellerini dalgalandırıyor, sonra kulaklarının arkasına doğru fırçalıyor, her lobda bir sıra halinde delinmiş üç altın küpe. "Neden bahsediyorum ben? Tabii ki gitmemi istiyorsun. Tanrım, bu çok aptalcaydı. Tamam, ben sadece..."

Dizlerinin üzerine yuvarlanır ve iki elini de ayakta durmak için.

Ellerimi kaburgalarına dolayarak ayağa kalkmasına yardım etmek için sıçırıyorum. Kendi başına ayakta durabildiğinde geri adım atarak ellerimi hızla bırakıyorum. Boyum kızdan bir karış daha uzun ve onun yetişkin bir adamla dövüştüğünü hayal ederken yumruklarımı sıkıyorum. Saldırgan benden küçük olsa bile, bahse girerim yine de ondan çok daha güçlüydü. Kaçabildiği için çok şanslı.

Marigold yüzünü buruşturarak sırtını kamburlaştırıyor ve masaj yapıyor, uzun süre yerde kambur durmanın verdiği gerginliği gideriyor. Karnı burnunda ve ben endişeyle hamileliğinin ne kadar ilerlediğini merak ediyorum. Elbisesinin kemerini çekiştiriyor.

Taytının paçası tişörtünün paçasıyla birleşiyor ve tişört hemen aşağıya doğru yuvarlanıyor, göbek deliğinden aşağıya doğru inen koyu bir çizgi pantolonunun içinde kayboluyor, sonra da eğilip yerde henüz fark etmediğim eski püskü, koyu mor bir sırt çantası alıyor.

"Yani, ben gidiyorum. Tamam mı? Gitmeliyim, değil mi?"

Ayaklarımın üzerinde kayarken dilimi , onun tekrar kendi başına yola çıkması fikrinden rahatsız oluyorum. "Nereye gideceksin?"

"Oh, uh, ben sadece..." Pembe dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor ve ön koltukların arasındaki açık alana doğru ilerliyor.

Yapılacak en kolay şey gitmesine izin vermek olurdu ama vicdanım bir şeyler yapmam için bana bağıyor. Tam olarak kaç yaşında olduğunu söyleyemem ama burada tek başına olmak için çok genç. Nereye gideceği belli olmadığına göre, hiçliğin ortasında olduğumuza göre, başka bir araç arayacağını biliyorum. Bir sonraki kişi de bunu ona ödetmeye çalışabilir ve ben bunun olmasına izin veremem.

Bok gibi ağır sırt çantasını omzundan çekip benimkinin üzerine koyuyorum. "Tamam, işte anlaşma. İçeri gireceğiz ve seni düzene sokacağız. Tuvaleti kullanmak zorunda olduğun konusunda yalan söylediğini biliyorum." Kaşlarımı kaldırarak ona sesleniyorum. "Yiyecek bir şeyler alacağız, sonra da zaman limitimi doldurduğum için biraz uyuyacağız. Yarın sabah tekrar yola çıkacağız ve eğer burası ile Teksas arasındaysa seni gitmen gereken yere bırakabilirim."

Gözleri parlıyor. "Teksas'a mı gidiyorsun? Dallas'a gitmem gerek."

"Peki, tamam. Dallas'ın sadece iki saat dışında yaşadığım için sizi oraya götürebilirim, sorun değil. Önce kamyonu depoya bırakmalısın. Tek yapman gereken söz vermek.

benden çalmayacaksın ya da uykumda bana saldırmayacaksın. Anlaştık mı?" Hemen cevap vermiyor, ben de ekliyorum, "Seni gezdirmek için para ödemeyeceğim."

"Ve ellerini kendine saklayacak mısın? Uykumda benimle uğraşman konusunda da endişelenmeme gerek mu?"

Yanına sokulup uyurken avuç içimi karnına dayadığım bir görüntü içime işliyor ama "Doğru" diye cevap veriyorum.

"Tamam. Bu... Bu gerçekten çok hoş, bayım..."

"Davis. Davis Freeman." El sıkıştığımızda avucum onunkini içine alıyor. "Hadi seni içeri sokalım ve , Marigold..." İfadeyi askıda bıraktım, bana soyadını verip vermeyeceğini görmek için bekledim. Vermedi. "Pekâlâ. Çantanda yoksa sana bir ceket bulmaya çalışacağım."

Alt dudağını çiğniyor ve başını sallıyor. "Adam arka koltuktaki valizimi alıp kaçtı."

Katlanabilir yatağın üzerindeki bölmelerden birine koyduğum spor çantamı alıyorum. Sarı ve gri fanilalarımın birini silkeliyorum ve kollarını içine sokabilmesi yukarı kaldırıyorum. Gövdesini sarıyor ve yuvarlak karnının üzerinden ilikleyebiliyor. Gözlerimi kırpmadan bakıyorum ve bir elimi göğsüme bastırarak gerçekten kalp krizi falan geçirip geçirmediğimi merak ediyorum. Kalbim hızla çarparken ve parmak uçlarım karıncalanırken, onu benim kıyafetlerimi giymiş görmek kesinlikle öyle hissettiriyor.

Evren bana bir Dolly mi gönderdi?

Hayır, hayır. Saçmalıyorum.

Ayak bileklerinden bacak bacak üstüne attığında zihnimdeki kasırgadan sıyrılıyorum ve kendimi başka tarafa bakmaya zorlayarak beni kamyondan dışarı kadar takip etmesini işaret ediyorum. Kamyona nasıl bindiğini bilmiyorum çünkü düşüp yaralanmasın diye ellerimi bir kez daha kaburgalarına dolayarak inmesine yardım etmem gerekiyor

Kendisi. Son basamaktan benim yardımımıla aşığı atlıyor ve hemen bacak bacak üstüne atıyor.

Elimde olmadan kıkırdadım. "Hadi, Goldie. Altına işemeden önce seni tuvalete götürelim... tabii henüz yapmadıysan."

Dudaklarını sıkı bir çizgi halinde birbirine bastırırken tüm yüzü yanıyor, ama hiçbir şey söylemiyor, yıpranmış, markasız beyaz spor ayakkabılarıyla olabildiğince hızlı bir şekilde önümde koşarken, sırt çantasının hala bende olmasını umursamıyor. Yaşadığı onca cehennemden sonra bu hatırı sayılır bir güven gerektiriyor ve bundan hafif bir gurur duyuyorum.

Ayrıca aklımın bir köşesinde mide ekşimemin geçtiğini de not ediyorum.

Bölüm 2

Goldie

Yüce İsa, Meryem ve Yusuf, Davis'in kamyonetinde saatlerce saklandıktan sonra nihayet tuvaleti kullanabildiğimde hiç bu kadar rahatlamamıştım. Ellerimi yıkadıktan sonra büyük aynanın önünde duruyorum ve Davis'in fanilasının düğmelerini açıyorum, sonra gömleğimi göğüslerimin hemen altına kadar kaldırıyorum. Ellerimi karnımda zikzaklar çizen kaşıntılı, pembe çatlakların üzerinde gezdiriyorum; deri ince ve kızgın, özellikle de göbek deliğimin etrafında. Bebeğin doğmasına çok fazla zaman kalmadı ve umarım o zamana kadar Dallas'a varabilirim.

Doğumdan sonra ne yapacağımdan emin değilim - babama çok fazla yaslanmak zorunda kalmadan bebeğime nasıl bakacağım, çünkü onun tek başına sağlamakta zorlandığını biliyorum. Ben çocuk bakımı ve iş bulana kadar o da bize nasıl bakacak... Bunu ilerledikçe çözmem gerekecek. Olumlu bir tutum sergilemeye çalışın. Doğuma yaklaştıkça bunu yapmak giderek zorlaşıyor ama yine de bebeğimin iyiliği için denemek zorundayım.

Davis beni tuvaletin hemen dışında karşılıyor ve onu görünce bir an için nutkum tutuluyor. Çok sevdiği kovboy çizmeleriyle uyumlu kahverengi deri kemerinde gümüş bir kemer tokası olan koyu mavi kot pantolonun içine sokulmuş mavi ve beyaz ekose fanila giymiş bir western rüyası. Önceleri tehditkârdı, yeşil gözleri yarıklara kadar kısılmıştı ve soluk, mavi yıldızlı şapkasının kenarıyla gölgelenmişti.

Beyzbol şapkası, açık altın sarısı saçları kenarlardan gözüküyordu ve bana bağıırırken inatçı yanaklarında çene kasları dalgalanıyordu. O zaman bile ne kadar yakışıklı olduğunu anlayabiliyordum. Ama şimdi, ifadesi daha rahatlamışken, yakışıklılığı bana bir Mack Kamyonu gibi çarpıyor. Bu düşünce uzun zamandır ilk kez gülümsemek istememe neden oluyor ama kendimi tutuyorum.

Davis artık bana bilinmeyen bir düşman ya da tehditmişim gibi bakmıyor, bu da benden çok daha büyük olduğu için rahatlatıcı bir durum. Ama bana bir parça nezaket gösterdiğine göre cüssesi o kadar da korkutucu değil.

Ona bir gün önce bana saldıran pislikten bahsettiğimde benim adıma gerçekten öfkelenmiş görünüyordu, bu da beni incitmeyeceğine dair verdiği sözü tutacağına dair ona güvenebileceğim konusunda umutlu olmamı sağlıyor. Şansımı ve güvenliğimi bir kez daha çekmeme izin verecek rastgele bir adamla riske atma fikrinden hoşlanmıyorum. Davis'in de Teksas'a gittiğini ve Lydia Teyzemin her zaman yaptığı gibi bana *Goldie* dediğini de ekleyince... belki de evren sonunda bana bir iyilik yapıyor.

Davis'in dolgun dudakları hafifçe aralanıyor ve işte o zaman gömleğimin hala yukarıda olduğunu fark ediyorum. Yırtık pırtık halimden utanarak hemen aşağı çekiyorum. Şaşırtıcı derecede temiz banyodayken elimi yüzümü yıkamak için elimden geleni yaptım ama sırt çantam ondaydı, bu yüzden üstümü değiştiremedim. Zaten fark etmezdi de, çünkü içine tıktırdığım kıyafetlerin hiçbiri son otuz altı saattir giydiklerimden daha temiz değildi. Son iki aydır yeni ve daha büyük kıyafetler almaya param yetmediği için üzerime uymuyor olmaları durumu daha da aşağılayıcı hale getiriyor.

"Al," diyor, önünde *New Mexico* baskısı olan büyük boy sarı bir kapüşonluyu bana uzatarak. "Ellerindeki en büyük bedeni aldım, yani seni benim fanilamdan daha sıcak tutar ve her şeyi örter."

"Teşekkür ederim." Fanilasını silkip ona uzatıyorum, sonra kapüşonlu sweatshirt'ü çekiyorum, etekleri üstüne kadar , hatta karnımın etrafında biraz kıpırdama alanı bırakıyor. Evden ayrıldığımdan beri ilk kez rahatça ısınıyorum ve sıcacık bir polar battaniyeye sarılmış gibi hissettiğim için ayakta uyuyabileceğime yemin edebilirim.

Davis gözlerini ellerimden sarkan kapüşonlu tişörtün kollarına diyor. Dudaklarının köşesi bir sırtışla yukarı kalkıyor. "Daha iyi misin?" Başını kaldırdığında, altın benekli yeşil gözlerinin yoğunluğuna kapılıyorum. Çok güzel.

"Evet, teşekkür ." Midem gurulduyor ve yüzümü buruşturarak karnımın yan tarafını avuçluyorum. Nevada'dan ayrılırken yanıma aldığım fıstık ezmeli ve jöleli sandviçlerin hepsini yedikten sonra alabildiğim tek şey birkaç granola bar ve açlıktan ölüyorum.

"Evet... Aç olacağını düşündüm. Ne istediğini bilmiyordum, bu yüzden yan taraftaki Wendy's'ten her şeyden biraz sipariş ettim," diyor Davis, omzuna attığı fanila ile başparmağını omzunun üzerinden geçirirken.

Sırt çantamı bana vermiyor, çok ağır olduğu için garip bir şekilde sorun etmiyorum, ancak bir yabancının kalan tüm dünyevi eşyalarını taşımasına izin vermek biraz sinir bozucu. Yanımda getirdiğim tüm yeni doğan kıyafetleri ve bebek bezleriyle dolu bavulumu kaybettiğim için kalbim sızlıyor. Eğer Davis de gitmeye karar verirse, o zaman üç kat mahvolurum ama gideceğini sanmıyorum. Her ne kadar çılgınca olsa da, bu alışverişten sonra güvenimi biraz daha kazandı.

Davis gitmek için arkasını döndüğünde, bakışlarım yanlışlıkla onun dar kot pantolonunun -çok güzel olan- arka tarafına kayıyor, sağ cebinde cüzdanından kalma soluk bir kare kalıcı olarak iz bırakıyor. Gözlerimi biraz çabayla kaçırıyorum, çünkü *vay canına, kesinlikle onun ya da başka bir adamın kıçını düşünmemeliyim*, arkasından mağazaya ve fast-food restoranına kadar takip ediyorum. Elindeki poşetleri topluyor.

Tezgâhta hazır , sonra elini belime koyarak beni dışarı çıkarıyor ve otoparkın karşısına geçiriyor.

Yan tarafında kocaman kırmızı harflerle *Berenson Trucking* yazan beyaz on sekiz tekerlekli aracına vardığımızda, yolcu kapısını kolaylıkla açıyor ve kabine binmeme yardım ediyor. İlk seferinde onun yardımı olmadan dengemi koruyup binebilmem bir mucize.

Davis daha önce orada olduğunu fark etmediğim dar, yastıklı Murphy tarzı bir yatağı duvardan aşağı katlıyor, ardından bitişik duvardan plastik bir masa tablasını aşağı katlıyor ve yiyecek çantalarımızı üstüne koyuyor. Bana yatağa oturmamı işaret ediyor, ben de ona yer açmak yana doğru kayıyorum. Kalçalarımız birbirine değecek kadar yakın oturuyor olsak da, nedenlerini sorgulamadan bu adamın yanında oturmak garip.

Bana büyük boy bir buzlu su ve peçete uzattıktan sonra "" diyor.

Aralarından seçim yapabileceğim çok şey var ama ben aç olduğum için seçici değilim. Bu yüzden bana en yakın olanı kapıp yemeğe saldırıyorum. Bir daha ne zaman yiyebileceğimden emin olmadan hızlıca mideye indirirken hiçbir şeyin tadını . Davis'in benim iki katım kadar yemeği iki kat hızla mideye indirdiği gerçeği olmasaydı utanırdım. *Lanet olsun*, adam yiyebiliyor.

On beş dakika boyunca aramızdaki sessizliği bozan tek ses takdirin yumuşak uğultusu ve burger paketlerinin toparlanıp paket servis poşetlerinden birine atılması oluyor. Üçüncü bir burgere göz atıyorum, rahatsız edici derecede tok olmama rağmen onu sığdırıp sığdıramayacağımı merak ediyorum, Davis duvara yaslanıp memnun bir iç çekişle karnını sıvazladığında.

Ağzıma tuzlu bir patates kızartması atarken "Ee," diye araya giriyor. "Bunu sormaktan nefret ediyorum ve itiraf etmeliyim ki cevaptan biraz ama... kaç ?"

Soracağını biliyordum ve bu kadar uzun süre beklemesine şaşırdım. "On dokuz yaşındayım. Ve sen sormadan önce, sana gösterebilirim

kanıtlamak için kimliğim."

Nefesini üflüyor ve başını sallıyor. *Genç* bir *anne* olduğumu öğrendikten sonra yüzünü buruşturup hakkımda farklı düşünüp düşünmeyeceğini görmek için göz ucuyla onu izliyorum.

"Tamam, bu iyi. Yardıma ihtiyacın olduğunda seni kovacak ama reşit olmayan birini eyalet sınırlarının ötesine taşımak başımı ciddi şekilde derde sokabilir. Peki, neden Dallas? Orada seni bekleyen biri mi var?"

Midem bir kızartma daha yeme düşüncesine karşı çıktığında, ellerimi bir peçeteye siliyorum ve yatağa geri dönüp duvara yaslanıyorum. "Evet, babam. Nevada'da Lydia teyzemle yaşıyordum ama birkaç hafta önce vefat etti ve orada tek başıma kalmaya gücüm yetmedi. Babam Dallas'a gidebilirim onunla yaşayabileceğimi söyledi."

Davis'in gözleri kararıyor ve çenesinin duruşuna bakılırsa bu cevaptan pek de memnun görünmüyor. İfadesinin bu kadar sert bir şekilde değişmesi beni geriyor ve ondan uzaklaşmaya sırtımı kasanın kamyon kasasıyla birleştiği köşeye dayıyorum.

Davis

Goldie'ye bakarken göğsümde ve parmaklarımda yine o tuhaf his var, tepkimin yoğunluğuyla onu korkutmamak için öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. "Seni kendi yolunu bulman için öylece bıraktı mı? Dört eyalet boyunca tek başına otostop çekmeni sorun etmiyor mu?"

"Bu konuda bu kadar yargılayıcı konuşmana gerek yok," diye tersliyor. "Herkesin seyahat etmeye gücü yetmez. Ve ben on dokuz yaşıyordum. Birinin elimi tutmasına ihtiyacım yok. Ayrıca, kendimi savunabileceğimi zaten biliyorsun. Kendi başıma gayet iyi idare ettiğimi söyleyebilirim."

"On dokuz yaşında ve hamile," diyorum dişlerimi sıkarak. "Evet. Ne olmuş yani?"

"*On dokuz yaşındasın ve hamilesin,*" diye vurguladım. "Çok . O tecavüzcünün silahını alamasaydın ne olurdu?" Benden uzaklaşmaya çalıştığında sesimin şiddetini azaltıyorum. "Sana ve bebeğe ciddi zarar verebilirdi." Bu düşünce içimi . "Şimdi sen söyle bana, ne tür bir pislik hamile genç kızının otostop çekmesine izin verir? Çulsuz ya da değil, bu cidden berbat bir durum."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! Sırf bana uçak ya da otobüs bileti için para göndermeye gücü yetmediği için pislik biri değil!"

Babası hakkında söyleyecek daha çok şeyim olmasına rağmen yumruklarımı sıkıyor ve ağzımı kapatıyorum. Midemdeki yemek ekşiyor ve bulantıyı uzak tutmak için burnumdan derin nefes alıyorum, tecavüz girişiminde bulunan kişi kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakıldığı için onu etkisiz hale getirebilseydi başına neler gelebileceğini düşünüyorum.

"Özür dilerim. Ona pislik dememeliydim," diyorum daha yumuşak bir tonla, *her ne kadar bunu hak etse de*. Çöplerimizi temizlemek ve yemek artıklarını masanın altındaki mini buzdolabına koymakla meşgul oluyorum. Goldie yeterince içmediği için suyunu uzatıyorum, birkaç yudum alana kadar kaşlarımı kaldırıyorum ve sonra sohbeti babasından uzaklaştırıyorum. "Peki ya teyzen? Sana bir şey bırakmadı mı?"

"Hayır, değil. Aslında babamın teyzesiydi, yani benim büyük teyzemdi ve o... biz... geçinip gidiyorduk ama hepsi bu kadardı."

"Teyzen için üzgünüm."

"Teşekkürler," diyor, fark etmemiş gibi yaptığım gözyaşlarını kurnazca siliyor.

Masa üstünü kaldırdıktan sonra duvara sabitliyorum, ardından mini kutuya koymadan önce biraz daha su içmesini istiyorum.

buzdolabını açıp yatağa geri dönüyorum. Birkaç gergin dakika sessizce oturduk ve duygularımı daha iyi kontrol edebildiğimde Goldie'ye "Peki ya" diye sordum - karnını işaret ettim

- "Baba mı? Tüm bunlar hakkında ne söyleyecek?"

"olmazdı," diyor başını sallayarak ve omuzlarını düşürerek.

"Buna inanmakta zorlanıyorum. Biliyorum, ben olsam-" Ağzımı kapatıyorum.

"İnan o zaman."

Yorumunu genişletmediğinde başımı yana eğiyorum çünkü belli ki hikayesinde daha fazlası var.

Gerisini aceleyle anlatmadan önce dramatik şekilde iç geçiriyor. "Colton... o benim lisedeki erkek arkadaşımdı. Sonuna kadar gideceğimizi sanıyordum. Tüm geleceğimizi . Bebek konusunda mutlu olduğunu sanıyordum ama..."

Pislikler. Görünüşe göre hayatı pisliklerle dolu.

Gözünün kenarında oluşan bir damla yaşı düşmeden önce hızla siliyor. "Annesi bana... bebekten kurtulmamı söyledi ama yapamadım. *Yapamadım.* Ona annesinin benden ne yapmamı istediğini söylediğimde fikrini değiştirdiğini söyledi. Annesinin haklı olduğunu. Sadece zaman geçirdiği bir kızın ya da bir bebeğin üniversitedeyken onu engellemesine izin vermeyecekti. "Hayatının en güzel yıllarını kaçırmasına izin veremezmiş."

"Orospu çocuğu." Yumruklarımı sıktım. "Bu ne cüret... Bak ne diyeceğim, eğer senin o boktan eski erkek arkadaşınla karşılaşırsam..." Kasketimi çıkarıyorum, parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum ve sonra başımı sallıyorum. Nabzım fırlıyor. Açıkladığı her yeni bilgi bir öncekinden daha da kötü.

"Dostum, sakın ol. Ya deliysem? Gerçekten deliysem ve ona bebek tuzağı kurmaya çalıştıysam? Prezervatife delik falan açtıysam? Bu onun için adil olmaz."

Bakışlarını tutuyorum. "mı?"

"Hayır. Ama yine de, benimle yeni tanıştın ve-"

"Seninle yeni tanışmış olmamın bir önemi yok Goldie. Babam beni bundan daha iyi bir adam olarak yetiştirdi. Eğer kadının bana gelip bebeğime hamile olduğunu söylerse - bu lisede bile olsa - ona bakmak için her şeyi bırakırdım. Benim kitabımda gerçek bir erkek böyle yapar."

"*Kadınım*," diye alay ediyor sahte ve kalın bir sesle. "Nesin sen, elli yaşında falan mı? Yirmi birinci yüzyıldayız. Ve gerçekten cinsiyet ayrımcılığı yaptığını düşünmüyor musun? Eğer bebekle hiçbir şey yapmak istemiyorsa, o zaman iyi ki kurtulmuş."

Alay ediyorum. "Ben otuz dört yaşındayım -yaşın bununla bir ilgisi yok- ve hangi yüzyılda olduğumuz değil. *Çocuğumu* taşıyan kadının iyi bakıldığından emin olmanın cinsiyetçi olduğunu düşünmüyorum. Sıcak ve güvende olduğundan ve tek başına otostop olmak istiyorum."

"Şey, bu... bu çok hoş, sanırım. Yine de Colton'la aramızdaki şeyleri değiştirmez, o yüzden bu konuyu kapatalım." Elleriyle kıpırdanıyor ve ön camdan dışarıya, öndeki koltukların arkasına bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum, kulüp tipi kıyafetler giymiş ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş birkaç kadının kamyonetin önünden geçişini izliyorum. "Büyük konuşuyor olabilirsin Davis," diyor hâlâ pencereden dışarı bakarak, "ama gerçek hayatta aynı duruma düşsen nasıl tepki vereceğin hakkında hiçbir fikrin yok. Colton'ın bana böyle davranacağını asla tahmin edemezdim ve eğer senin başına gelirse sen de onun kadar boktan biri olabilirsin."

"Hiç şansın yok." Beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama elimi yavaşça Goldie'nin sert, yuvarlak karnını avuçlamak için hareket ettiriyorum. Bebeğinin yumrularına bu şekilde dokunmak çok samimi bir şey. Wyatt Dolly'ye ilk kez gerçekten dokunduğunda böyle mi hissetmişti? Kan basıncımın düşmesi? Elimden başlayıp vücudumun geri kalanına yayılan sıcaklık? Bu huzur hissi?

Bebeği hareket ettiğinde Dolly'nin karnının uzaylıya benzer bir şekilde şiştiğini ve döndüğünü gördüğümde neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Beni bakarken yakaladığında güldü ve hissetmek isteyip istemediğimi sordu. Bunu yapmak gibi bir isteğim yoktu ve bunun tek nedeni Wyatt'ın, çıplak tenine değil de gömleğinin üzerinden bile olsa ona dokunmayı düşünsem yüzüme vuracakmış gibi görünmesi değildi. Adam Dolly'ye saldırdığında neredeyse babasını öldürüyordu, bu yüzden ona asla karşı gelemedim. Ama Goldie söz konusu olduğunda... Ona dokunmaktan vazgeçmek istemiyorum. Elimi kapüşonunun altına sokup karnının çıplak tenini hissetmek istiyorum.

Goldie'nin dudakları bir nefeslik havayla aralanırken gözleri kocaman açılır, elleri iki yanında gevşer.

Onun adına içimde kabaran onca öfkeden sonra şaşırtıcı derecede nazik bir sesle ona "Dinle Goldie. Benim kadınımlımadığını biliyorum ve bu da" -bebeğın tekmesini hissetmek umuduyla elimi aşağı yukarı ovuşturuyorum- "benim bebeğim değil." Sertçe yutkunuyorum, bu cümle boğazıma takılıyor. "Ama Dallas'a gidene kadar sana öyleymişsin gibi bakacağım."

Lanet olsun, ağızımdan böyle bir şey çıkacağını bilmiyordum ama bunu söyler söylemez yüzde yüz emin bir şekilde bunu kastettiğimi anladım. Goldie'nin teyzesi öldüğünden beri ona bakacak başka kimsesi yok ve ben de bu çağrıya cevap veriyorum.

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sorarken sesi nefes nefese. Daha bir saat önce tanıştık ve... ve-"

"Sana söyledim, önemli değil. Yardıma ihtiyacın var ve ben sana yardım edebilecek durumdayım." Elimi çekecek gibi görünmüyorum. "'teşekkür ederim' demek dışında bir şey yapmana gerek yok."

Bölüm 3

Goldie

Davis'ten korkmalı mıyım -bana karşı bir hamle yapıyor, beni yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklüyor mu- yoksa dokunuşuna boyun mu eğmeliyim bilmiyorum. Uzun zamandır kimse bana nazik bir elle dokunmamıştı. Lydia Teyze'nin gözlerinde parlayan yaşlarla karnımı avuçladığı ve bebeğin zayıf elini tekmelemesinin ardından gülümsediği son zamandan beri.

Davis beni izliyor, yüz ifadesi huşu dolu bir ifadeye dönüşüyor, düşüncelerim dönerken parmakları bebeğimin tekmelediği yerin üzerinde esniyor. Ona güveneyim mi mi? Başka biriyle şansımı deneyeyim mi? Yoksa yolun geri kalanını yolun kenarında doğum sancısı çekmemeyi umarak ve dua ederek mi yürüyeyim? Gözleri parladığında ve elini aşağı yukarı ovuşturup bebeğin tekrar tekmelemesini beklerken kulaktan kulağa gülümsediğinde kararımı veriyorum.

"Tamam. Teşekkür ."

Başını sallıyor ve uzun bir süre baktıktan sonra nihayet ayağa kalkıyor, son saniyeye kadar parmaklarını çekmeye isteksiz görünüyor, sanki az önce yaptığı şey -bana bu şekilde dokunması, bu tür şeyler söylemesi- önemli bir şey değilmiş gibi. Onun hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum, gerçekten cömert ve nazik görünmesi dışında. Tanımadığı bir kadını koruyor çünkü doğru olanın, yapılması gerekenin bu olduğunu düşünüyor. Bebeğimin babası olmasını dilediğim türden bir adam, beni ya da annemi umursamadığına karar veren bencil bir pislik değil.

Üç yıllık ilişkimiz boyunca bana olan aşkını itiraf ettikten sonra bebeğimiz.

Yine de bu düşünceleri beynimden silmem gerekiyor. Tek bildiğim, Davis'in en kötü adam olabileceği. Gerçek şu ki o tamamen yabancı biri ve onu bu kadar çabuk Colton'la kıyaslamak ya da gerçekten onun kadını olsaydım nasıl olurdu diye düşünmek aptallık olurdu. Aptalca. Aptalca. Hatta *tehlikeli*. Ve tam bir zaman kaybı.

Karnımı avuçluyorum, bebeğin elimi tekmelediğini hissediyorum. Bu bebek, onun doğmasına yardım eden çocuktan daha iyi bir babayı hak ediyor. Ama kadınlar bugünlerde akıllarına koydukları her şeyi yapabilirler. Lydia Teyze'nin gençliğinde olduğu gibi banka hesabı açmak ya da bir ev satın almak gibi yapmak istediğimiz şeyler için erkeklerin bize izin vermesine ya da imza atmasına *ihtiyacımız* yok. Colton'ın yardımı olmadan bebeğime bakmak için elimden gelen her şeyi yapabilirim ve yapacağım ve çocuğum asla sevgi ya da başka bir şeyden yoksun kalmayacak.

Kafamı kaldırdığımda, Davis orada öylece duruyor, hala okuyamadığım bir ifadeyle bana bakıyor. Sessiz bir soruyla başımı eğdiğimde, ". Yatmadan önce bir kez daha tuvalete gidelim."

* * *

Braxton Hicks kasılmaları beri sırtım bana bağıyor, yolcu koltuğunda rahat edemiyorum. Davis, o öndeki koltuğunda uyurken benim yatakta uyumama izin verecek kadar nazikti, ama biliyorum ki benim dönüp durmam onu uyandırmaya devam etti.

Huysuz ve telaşlı oluyorum ve sonunda rahat etmeye çalışmaktan tamamen vazgeçiyorum. Bu yolculuk bittiğinde çok rahatlamış olacağım. Burnumdan derin nefes alarak bir sonraki Braxton Hicks kasılmasının geçmesini bekliyorum.

"İyi misin? Biraz kızarmış görünüyorsun." Davis, dün giydiği kıyafetin benzer bir versiyonunu, bu kez kırmızı ve gri bir fanila ile futbol takımının kasketinin gri bir versiyonunu giymiş olarak sürücü tarafındaki koltuğundan kaşlarını çatıyor.

"Ben iyiyim, teşekkürler. Sadece burası biraz sıcak."

Havalandırma deliklerini ayarlamak için eğildiğinde ona minnettar bir gülümseme gösteriyorum ve bir klima patlamasıyla karşılaşyorum. Bana aldığı kapüşonlu tişörtün içinde terliyorum ama çıkaramayacak kadar rahat. Gözlerimi kapatıyorum ve babamla birbirimizi on bir yıl sonra ilk kez gördüğümüzde nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyorum. Sonunda yeniden bir aile olacağımız için ne kadar mutlu olacağımızı. Ve sonra kaçınılmaz olarak bir bebek gibi ağladıktan sonra yapacağım ilk şey, benim için hazırladığını söylediği yatak odasına gitmek ve önümüzdeki yirmi dört saat boyunca uyumak olacak.

Davis boğazını temizler. "Yani... baban ve teyzen... Buradaki hikaye nedir?"

Gözlerim birden açılıyor ve orta yerimdeki gerginlik geri geliyor. "Hikaye mi?"

"Evet. Sormamın sakıncası yoksa, neden Nevada'da teyzenizle yaşıyordunuz?"

"Ah, şu hikâye." Bu aslında onunla paylaşmayı planladığım bir şey değildi, özellikle de Colton ve babam ve ne tür erkekler *oldukları* ya da *olmadıkları* hakkında *erkek-kadın* tartışmasına girdikten sonra. Ama depoya varmamıza daha saatler var ve uyuyamadığım için zaman geçirmek için konuşabilirim. "Yargılamayacağına söz verir misin?"

"Elbette," diye yavaşça kabul ediyor, ama sesi pek inandırıcı gelmiyor. "Vur bana."

"İyi. Annem bu resmin dışında. Hamile kaldığında benden daha gençti ve henüz çocuk sahibi olmaya hazır olduğunu sanmıyorum. Ben iki yaşına basmadan önce beni terk etti, o yüzden babam bazı kötü kararlar alana kadar sadece ben ve babam kaldık. Sekiz yaşındayken teyzemle yaşamaya başladım."

Davis'parmak eklemleri direksiyon simidinde beyazlaşır ve dişlerini sıkarak "Ne tür 'kötü kararlar'?" diye sormadan önce çenesi birkaç kez sıkılır.

"Yargılamayacağını söylemiştin!" Çenemi kapalı tutmam gerektiğini biliyordum.

"Yargıladığımı kim söyledi?"

"Ses tonun ve direksiyonu üzere olman," diyorum kaşlarımı çatarak, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Kahretsin." Davis ellerini açar, uzun parmaklarını birkaç kez esnetir ve direksiyonun üzerinde gevşetir. "Özür dilerim. Ne tür 'kötü kararlar'?"

Vücut dilini anlamaya çalışarak ona bakıyorum. Parmak eklemleri normal bronz rengine dönmüştü ve artık dişlerini gıcırdatmıyordu, ben de ona gerisini anlattım, umarım bu lanet olası kasılmaları aklımdan çıkarır.

"Şey, o... o bazı... yasadışı maddelere bağımlıydı ve son kez tutuklandığında benim velayetimi kaybetti. Bu yüzden Nevada'da yaşayan teyzemle yaşamak zorunda kaldım." Davis'in muhtemelen bundan hoşlanmayacağını bildiğim için kendimi destekliyorum. *Neyi sevip sevmediği umurumda değil*, diyorum kendi kendime.

Davis'in tüm vücudu şimdi parmak eklemleri gibi kilitlenmiş durumda. "Baban bir bağımlı ve sen gidip onunla mı yaşayacaksın? Bebeğin olduğunda onunla mı kalacaksın?"

Kahretsin, biliyordum. "Bir bağımlıydı, Judgey McJudgerson. *Öyleydi*," diye vurguladım. "Artık değil."

"Bunu nereden biliyorsunuz? Bebeğinizi daha da kötü bir duruma sokmadığınızı nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü bana söyledi! Teyzem hastalandığından beri neredeyse her gün konuşuyoruz. Hapse girdiğinden beri temiz. Ve şimdi dışarıda olduğu için NA toplantılarına gidiyor ve şartlı tahliyesinin bir parçası olarak uyuşturucu testleri yapmak zorunda. O temiz ve benim babam, bu yüzden ona güveniyorum."

"Goldie, lanet olsun, ben-" Davis başını sallar ve dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırır.

Muhtemelen söylemek istediği daha çok şey olduğunu biliyorum ama bunları duymak istemiyorum. "Hiçbir şey söylememem gerektiğini biliyordum." Pencereye doğru ilerliyorum, kalın, kahverengi ormanların geçip giden manzarasını izlemeyi seçiyorum. Ağaçların yarısı yapraklarını dökmüş ama yine de çılgınca güzel ve çölden çok farklı. Her iki ortam da muhteşem ama bu orman beni evime, ilkokulda sınıfımın bir eyalet parkına yaptığı geziye geri çağırıyor. Teksas'ta yaşamayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Davis derin derin iç çekiyor ama neyse ki çenesini kapalı tutuyor. Alıştırma kasılmaları şimdi daha kötü, ama ağaçlara konsantre olmak onun söyleyeceği yargılayıcı şeyleri dinlemekten daha iyi, bu yüzden kilometreler geçtikçe onlara odaklanıyorum.

Davis

Goldie ara sıra çatıyor, pencereden dışarı bakıyor ve eve yaklaştığımız son birkaç saattir sessizliğini koruyor. Onu yirmi dört saatten daha az bir süredir tanıyorum ama görünüşe göre onu kızdırmakta ve yargılamakta gerçekten iyiyim - hem boktan bebek babasına hem de gerçek babasına karşı.

İşin kötüsü, iyileşme sürecinden geçmiş ve aslında gerçekten harika insanlar olan birkaç kişi tanıyorum. Ben zamanımın çoğunu yalnız ve mutsuz bir şekilde yolda geçirirken, onların çoğu benden daha iyi durumdalar ve *mutlular, gelişiyorlar*. Peki benim neyim var da babasına hak vermek yerine onu yargılıyorum? Terk ettiği o olduğu için mi

daha çocukken? Yoksa ben sadece basit ve yargılayıcı bir pislik miyim ve daha önce hiç kimse bana bunu göstermedi mi?

"Evim güzel evim," diye anons ediyorum ilçe sınırını geçerken. "Depoya varmamıza çok az kaldı."

Goldie canlanıyor ve babamın çocukken balığa gitmek istediğimizde Amanda ve beni götürdüğü göl manzaralı açık araziye açılan ormanı seyrederken başı dönüyor. Kış olduğu için suda çok fazla insan yok, ama birkaç jet ski kullanan ve uzaktan gölü geçen daha küçük tekneler var.

"Vay canına, burada mı yaşıyorsun?"

"Evet. Bahar geldiğinde nem insanın ruhunu emer, bunu hatırlıyor musun bilmiyorum ama arazi çok güzeldir. Evim depodan arabayla yaklaşık on dakika uzaklıkta, kasabaya varmadan hemen önce. Araziyi çevreleyen aynı türden ağaçlarım var."

"Hep burada mı yaşadınız?"

"Evet. Başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemezdim. Ayrıca, annem ve babam burada gömülü ve ben... onları asla terk edemem."

Goldie uzanıyor ve elini hafifçe ön koluma koyuyor. İlk kez temas kuruyor ve bunun ne kadar *doğru* bir his olduğunu anlayınca neredeyse nefesim kesiliyor. "Kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkürler," diyorum mırıldanarak.

"Aile senin için çok şey ifade ediyor, ha?"

"Tabii ki. Önemli olan tek şey ailedir."

"Kamyonetine zorla giren ve sana silah doğrultan bir yabancıya bu kadar iyi davranıyorsan, sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarını ancak hayal edebilirim." Goldie elini çekip kucağına bırakıyor ve ben şimdiden onun dokunuşunu özlüyorum.

Havayı yumuşatmaya çalışarak, "Yargılayıcı bir pislik olsam bile mi?" sorarak onu kızdırıyorum.

"Sadece birazcık," diyor beklenmedik bir kahkahayla alaycı bir şekilde, sonra sert bir nefes alıyor ve karnını sıkıyor.

"İyi misin?" Hiç düşünmeden uzanıp elimi karnına koyuyorum. Kalın kapüşonu araya girdiği için istediğim kadar hissedemiyorum ama farklı bir şeyler var. Daha sert, belki?

"Evet, evet, sadece şu Braxton Hicks kışımı tekmeliyor. Bu kamyonundan inip esnemekten mutlu olacağım. Sırtım beni öldürüyor."

Çıplak tenini avuçlayabilmek için kapüşonunu yukarı çekmesini isteme dürtüsüne direnerek, "Bunun sadece Braxton Hicks olduğuna emin misin?" diye soruyorum.

"Evet. Endişelenecek bir şey yok," diyor şakağındaki bir damla teri koluyla silerken, klima patlarken ve ben botlarımın içinde titrerken bile. "Sadece otuz sekiz haftam var, yani asıl meseleye gelmeden önce atlatmam gereken bir iki hafta daha var."

Başımı sallıyorum ama zihnim dönüyor. Sadece bana kızgın olduğunu sanıyordum, ama bunca zamandır kasılmaları varsa, bu mümkün-"Depo orada," diye işaret ediyorum. Küçük bir tepeyi aştığımızda kamyonu yavaşlatıyorum, sonra dışarı çıkıyorum ve otoparka çekiyorum.

"Oh, Tanrıya şükür. Gerçekten tuvaleti kullanmam gerekiyor." Susuz kalmaması ve serinlemesi için sürekli suyunu yudumlamasını söylediğim için eminim öyledir.

Kamyonu yükleme iskelesine yanaştırmak birkaç dakika alıyor. Goldie yine karnını tutuyor, bu da endişemi artırıyor. Kamyonumu topladıktan ve spor çantamı aldıktan sonra dışarı atlıyorum ve beni karşılamak için ön taraftan çıkan Berenson Trucking'in sahibi Russell'a el sallıyorum. Russell'la konuşurken bir gözüm pencereden Goldie'nin üzerinde.

Bakışlarımı takip ediyor ve kalın ses tonuyla soruyor, "Elimizde başka bir Wyatt ve Dolly durumu mu var?"

Evet. "Hayır. Öyle değil."

Son zamanlarda grileşmeye başlayan koyu kahverengi kaşlarını kaldırıyor. "Bundan emin misin?"

Hayır, emin değilim ama Goldie'nin kamyonundan inmesine yardım etmem gerekirken onunla tartışmaya da girmeyeceğim. Russell'ın sorusunu cevapsız bırakarak yolcu kapısını açıyorum ve dikkatlice inmesine yardım ediyorum.

Bu kez tutmak yerine, arkasını döndüğünde elimi kapüşonunun altından geçiriyorum, nefesi kesiliyor ve gri gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Elimi sıcak, çıplak teninde aşağı yukarı gezdiriyorum, zihnimde önünde diz çöküp karnını öptüğüm bir görüntü canlanırken dizlerimin bağı çözülüyor. Konsantre olmak için bu saçma görüntüyü bir kenara itiyorum ve evet, onda kesinlikle farklı bir şeyler var. Hamilelik ve doğum hakkında pek bir şey bilmiyorum ama ben bile karnının düne göre daha aşağıda olduğunu söyleyebilirim.

"İyi olduğuna emin misin Goldie? Pislik gibi görünmek istemem ama yüzün oldukça kırmızı ve terli."

"Sana söyledim, ben iyiyim. Bunlar sadece alıştırma için. Etrafta dolaşıp bacaklarımı esnettiğimde duracaklar." Küçük, sıkılmış dişlerinin arasından gülümsüyor ve kafamın içinde alarm zilleri çalıyor.

İsteksizce elimi bırakıyorum ve kapıyı kapatmadan önce yolcu tarafındaki ayak boşluğundan sırt çantasını almak için etrafından dolaşıyorum. Elimi Goldie'nin sırtında alçakta tutarak, ayrılmadan önce tuvaleti kullanabilmesi için onu o ce'ye doğru yönlendiriyorum. Cam kapıya geldiğimizde tışıyor ve kolumu tutuyor.

"Cidden tatlım, bozuk plak gibi konuşmaktan nefret ediyorum ama emin misin-"

"Aman Tanrım!" İnliyor ve kapının kolunu ölümüne kavrayarak öniki büklüm oluyor.

"Sorun nedir?"

"Bakma! Tanrım, bu çok utanç verici" diye sızlanıyor. "Ne oldu? utanç verici mi?" I sor ile a yükseltilmiş Yüzünü görebilmek için saç perdesini omzunun arkasına süpürürken giderek daha endişeli bir sesle. Çok ipeksi, pürüzsüz ve çok güzel. Genç . Onun ne kadar güzel olduğunu düşünmem için *çok* genç.

parmaklarını altın sarısı saçlarında gezdirdi.

"Senden durmanı istemem gerektiğini biliyordum, böylece tuvaleti daha önce kullanabilirdim. Arkanı dön!" diye bağırıyor doğrulurken ve gözlerimi karnına diktiğimi görünce. Omzumdaki sırt çantasına uzanıyor. "Kıyafetlerimi değiştirebileceğim bir yer var mı?"

Arkamı dönmüyorum ve gözlerimi, şüphelerimi doğrularcasına, kapüşonunun altında nemli duran taytına dikiyorum. "Tatlım, kaza geçirdiğini sanmıyorum ve bunların Braxton Hicks olduğunu da sanmıyorum."

Kızarmış yüzü acıyla buruşuyor ve tekrar iki büklüm oluyor. "Hayır! Onlar sadece... Sadece üstümü değiştirip babama gitmem gerekiyor ve-" Alçak, gırtlaktan gelen bir inilti cümlesini yarıda kesiyor ve ellerini dizlerine nefes almaya çalışıyor.

"Bahse suyun geldi. Zaten bu kadar acı çekiyor olman, babanın evine iki saatlik yolu gidecek vaktimiz olmadığı anlamına geliyor. Seni hastaneye götürüyorum."

"Ama bunlar gerçek kasılmalar değil," diye savunuyor ama artık o kadar da emin değil.

"Tartışma yok. Sana bakacağımı söyledim ve seni hastane dışında bir yere götürmeyeceğim." Onu ce kapısına yaslanmış halde bırakıyorum, spor çantamda anahtarlarımı buluyorum ve otoparkı koşarak geçiyorum.

Goldie'nin yanında durdum ve gurur ve neşe kaynağımdan atladım - kiraz kırmızısı 1995 Ford F150, uzun kabinli

biriktirmiş ve sonra kullanılmış olarak satın almış. Goldie daha sert nefes alıyor, hem perişan hem de dehşete düşmüş görünüyor. İnlemeleri birbirine yaklaşıyor ve bahse girerim ki söylediğinden çok daha fazla acı çekiyor.

"Gitme zamanı, tatlım." Elleri elimde kamyonete doğru yürütmesine yardım ediyorum ve onu üzerine çıkarıyorum. Kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalkmış bir halde biteni izleyen Russell, onu hastaneye götüreceğimi söylediğimde beni el sallayarak uzaklaştırıyor.

Acil servis şeridine çekiyorum ve Goldie'yi kamyonette bırakıp bir hemşire bulmak için içeri giriyorum. Elinde tekerlekli sandalyeyle beni dışarı kadar takip ediyor ve Goldie'nin sandalyeye oturmasına yardım ediyorum. Biri küfredip kamyonetimi çekmem için bana bağılıyor, ben de park yeri bulmak için yarışıyorum - ki bu çok uzun sürüyor - sonra Goldie'nin sırt çantasıyla binanın içine koşuyorum.

Onu bekleme odasında bulamayınca resepsiyondaki hemşireye "Goldie, yani Marigold nerede?" diye soruyorum.

"Babası siz misiniz?" Hemşire bana nazik bir gülümsemeyle soruyor ve bu sırada klavyeye dokunmaya devam ediyor.

Kalbim küt küt atıyor. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum - eğer personel babası olmadığımı bilirse Goldie'nin odasına girmeme izin verilir mi? Kızı çok az tanıyorum ama ona ve bebeğe karşı duyduğum bu güçlü sorumluluk duygusu göz ardı edilemez. Bu yüzden hiç tereddüt etmeden yalan söyledim. "Evet, babası benim."

Bölüm 4

Goldie

Bir hastane odasına götürülürken biri elime bir pano tutuşturuyor, yoğun hastanenin hareketliliğinden ve seslerinden bunalmış durumdayım, kullandıkları temizleyicinin kokusu burnumu tıkıyor. Hemşire aylık olduğumu, daha önce nerede tedavi gördüğümü, çünkü hastanede mevcut bir hasta olarak kaydımın bulunmadığını ve daha fazlasını soruyor. Hemşire beni ayağa kaldırıp yatağa götürmeye çalıştıktan sonra, diğerlerinden daha kötü olan bir başka kasılma beni iki büklüm yaptığında başım zonklarken cevap veremiyorum.

Zaten acıdan ağlıyorum ama Davis'in sırt çantamda tıbbi geçmişim ve doğum öncesi evraklarımın olduğunu hatırlayınca daha çok ağlamak istiyorum. Kamyonetinden inmeme yardım etmeden önce onu almalıydım. Davis değerimden daha fazla sorun olduğumu anladıktan sonra sırt çantamı getirmeden beni burada bırakırsa ne yapacağımı bilmiyorum. Telefonum onda olduğu için onunla ne zaman iletişime geçebileceğimi de.

Yatağa yerleştikten sonra evrakları doldurmak için elimden geleni yaparken ellerim titriyor. Yağlı gözyaşı damlaları formları ıslatıyor, soruları daha da bulanıklaştırıyor. Bilmediğim bir hastanede tek doğum yapmaya hazır olduğumu sanıyordum. Bu kadar ilerlemeden önce ihtiyacım olan her şeyi sakince doldurmak için zamanım olacağını düşünmüştüm. Doğumla barıştığımı düşünmüştüm.

Doğum öncesi tüm randevularıma Lydia Teyzem yanımda olmadan doğum yapacağım gerçeği.

Çok .

Sağlık sigortası ile ilgili sorularla karşılaştığımda, hemşire sigortasız olduğumu söylediğimde kaşlarını çatıyor. Yaşım ve Nevada'da garsonluk yaparken kazandığım cüzi gelir nedeniyle Medicaid , ancak şimdi Teksas'tayım ve acil durum sigortasına başvurmak için zamanım kalmadı, mahvoldum.

Bunu nasıl yapacağım? Nasıl yapacağım-

"Davis?" Yanıma gelir gelmez yere bıraktığı sırt çantamı taşıyarak aceleyle odama girdiğinde adını haykırıyorum.

Davis yanaklarımı okşuyor, kaşları endişeyle çatılmış. "Ben buradayım, tatlım. Ne yapabilirim ki?"

Davis

Hemşireyi koridorda takip ediyorum, botlarım yere vuruyor ve onu geçip Goldie'nin odasına giriyorum. Hastane yatağında ne kadar küçük ve korkmuş görüldüğünü, yüzünün kızardığını ve terden kayganlaştığını gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor.

"Davis mi?" İnanamayarak sorar, gözleri yaşlarla doludur.

Şakaklarına yapışmış saç tellerini geriye doğru ittikten sonra eğilip yanaklarını okşuyorum. "Buradayım tatlım. Ne yapabilirim?"

Görevli kadın kendini Hemşire Martina olarak tanıttı. Kuru silme kalemiyle tahtaya Goldie'nin adını (*Marigold* Lewis) yazıyor ve sonra bana "Kapüşonunu çıkarmakla başlayalım baba" diyor.

"Oh, o..." Goldie gözlerini kırıştırıyor ve cümlesini bitirmiyor, bu da bana onun da akraba olmayanlarla ilgili kurallar konusunda benim kadar şaşkın olup olmadığını merak ettiriyor.

Nefesimin altında ona "Gitmemi ister misin?" diye sordum. "Hayır. Lütfen kal. Şu anda yalnız kalmak istemiyorum."

Goldie gözlerini sımsıkı yumup bir elini karnının yan tarafına bastırmadan önce fısıldıyor.

Hemşire Martina Goldie'nin kapüşonunu işaret ediyor. Tek söylediği "Çıkar".

Goldie'nin yatakta öne doğru eğilmesine yardımcı oluyorum ve bir başka kasılma olduğunu tahmin ettiğim nefes alma çabasına odaklandığı için kapüşonunu çıkarmak için bir hareket yapmayınca, kendim yapıyorum. Başının üzerinden çıkarmayı bitirebilmem için kollarını kaldırıyor ve geriye doğru yığılıyor. Neyse ki kollarındaki morluk ve pençe izleri bir gecede büyük ölçüde soldu, yoksa eminim hastane personeli onu incitenin ben olduğumu varsayarak beni buradan aceleyle çıkarırdı.

"Tişört de baba."

Goldie inleyerek tekrar oturmasına yardım etmeme izin veriyor. Kapüşonlunun aksine, tişörtünü çıkarmasına yardım etmek çok daha samimi hissettiriyor. Ve *kutsal dumanlar*, göğüsleri kocaman ve çok küçük, açık pembe sütyeninden dışarı dökülüyor.

Nefesimin altından "Sik beni," diye küfrediyorum ama belli ki yeterince alçak sesle değil, çünkü bakışlarımı nihayet göğsünden çekebildiğimde yanakları kıpkırmızı yanıyor. Gözlerim tekrar göğüs dekoltesine kayarken dilim tutulmasa özür dilerdim. Hayatımda hiç bu kadar mükemmel ve solgun bir çift göğüs ve sikim kaya gibi sertleşiyor, fermuarıma karşı rahatsız edici bir şekilde şişiyor. Bu iğrenç ve uygunsuz ve- ve sarsılıyor, zaten ucunda pre-cum ile ıslak, Goldie keskin bir şekilde nefes aldığı anda boxer külotumu ıslatıyor ve göğüslerinin sallanmasına neden oluyor.

"Baba. Dünyadan babama. Merhaba!" Hemşire Martina parmaklarını tekrar tekrar şıklatıyor.

Goldie'nin esnek göğüslerine olan lazer bozarak geri sıcıyorum. *Tanrım, Tanrım, kendime hakim olmalıyım.* Şu anda *doğum yapmakta* olan bir *gence* sapıklık yapıyorum. Benim neyim var böyle? hiç hoşlanmadım, gençken bile. Hep arkadaşlarımmın annelerine ya da öğretmenlerime salyalarını akardı, benden daha genç olanlara değil. O yüzden bu kız neden beni etkiliyor, bilmiyorum.

Kendimi tam bir sürüngen gibi hissederek boğazımı temizleyip başka tarafa bakıyorum, pembe önlüklü Hemşire Martina'ya odaklanmayı seçiyorum, Goldie'ye hastane önlüğünü giymeden önce kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmasını söyleyerek emirler yağdırırken üst kısmı kendi ağır hamile karnının etrafında gergin.

Sütyenini ve iç çamaşırlarını çıkarmasına yardım etmenin çok ileri gitmek olacağını bildiğimden, Goldie'nin spor ayakkabılarını çıkardıktan sonra tozluklarını hışkırdattığını duyduğumda aletimin sönmesini isteyerek arkamı döndüm. Külotu da. *Tanrım*, çok kötü görünmek istiyorum ama kendimi uslu durmaya zorluyorum. Hemşire arkamı dönmemin tuhaf olduğunu düşünse de söylemiyor.

Goldie fısıldıyor, "Artık arkamı dönebilirsin."

Bunu yaptığımda hemşirenin ona ince mavi bir hastane önlüğü giydirdiğini ve Goldie'nin hayati değerlerini alıp bir çizelgeye not görüyorum. de göz teması kuramıyorum.

Hemşirenin söylediklerinin yarısını anlamıyorum. çağrı üzerine Doktor, kim tanıttı kendisi olarak Dr. Patel. Patel, sıcak bir gülümsemeye yaklaşıyor ve akik rengi saçlarını yüzünden uzak tutmak için başının arkasındaki bir tür tokaya . Goldie'nin doğumunun ne kadar ilerlediğini kontrol etmek için hastane yatağının ayak ucundaki tekerlekli tabureye oturduğunda tavana bakmak zorunda kalıyorum. Orada bir yumru gibi duruyordum, tamamen kendimde değildim.

Goldie elime yapıştı ve .

"Neredeyse bitirdim. Rahatlamaya çalış, Marigold," diye nazikçe talimat veriyor Dr. Patel.

Tavan döşemesiyle bakışmamı kesiyorum ve Goldie'yi kontrol ediyorum. Tamamen ağlıyor, gözyaşları birbiri ardına yanaklarından aşağı süzülüyor. Onu incittiği için doktora sert bir bakış fırlatıyorum. *Büyük hataydı*. Çünkü gözlerim asla doktora kadar ulaşamıyor. Goldie'nin bir çift kalın, solgun kalçanın arasına yerleşmiş altın rengi amcığında duruyorlar.

"Yüce İsa," diye . Gözlerim yuvarlak göbeğinin altındaki tümseğini kaplayan açık kırmızı, kıvrırcık tüyleri tararken nefes almayı bıraktığımı düşünüyorum. Goldie çığlık atıp elimi kemiklerimi birbirine geçirecek kadar sert bir şekilde sıkana kadar sanki beden dışı bir deneyim yaşıyorum.

Goldie'nin yüzündeki acı dolu ifade endişe vericiydi ve bir anda, yüzünü kucaklayıp onu yatıştırmaya çalışırken burnumu onunkine değdirecek kadar yakınına eğildim. "Bir şeyin yok tatlım. Her şey yoluna girecek." Ayağa kalkıyorum ve hala kalçalarının arasında oturan doktora çıkışıyorum, "İyi olacak, değil mi? Bu normal, değil mi?"

Dr. Patel bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Evet, bu normal. Sekiz santimetreye ulaştın Marigold, yani çok az ." Dr. Patel, Goldie'nin hastane önlüğünü üzerini örtecek şekilde aşağı sıyrıyor, ardından epidurali reddettikten sonra Goldie'nin ağrıyla biraz hafifletmek için deneyebileceği farklı pozisyonları anlatıyor.

Yataktan kalkmasına yardım ediyorum ve Hemşire Martina devralıyor, bana yardım etmek için neler yapabileceğimi gösteriyor. Ben karnının alt tarafını desteklerken Goldie'yi bana yaslanmaya yönlendiriyor, bir yandan diğer yana sallanırken ağırlığın ve baskının bir kısmını hafifletiyor. Ve *Tanrım*, gözlerimi kapatıp yüzümü Goldie'nin o zamandan beri karışık bir topuz haline getirdiği kalın buklelerine gömdüğümde, gerçekmiş gibi hissediyorum. Sanki o gerçekten benim kadınımmış, bebeği gerçekten benim çocuğummuş gibi. Ellerim karnının alt kısmında ısınıyor ve onu biraz daha yakınıma çekiyorum, anın içinde kayboluyorum ve Goldie acı içinde kıvrıldığında gözlerimi açıyorum, fanteziyi parçalıyorum.

Hemşire ona ellerini hastane yatağına koymasını söylüyor ve kasılma boyunca Goldie'nin sırtına nasıl masaj yapılacağını gösteriyor. Hastane önlüğü parçalanıyor ve çıplak poposu ortaya çıkıyor. Gözlerimi onun güzel şeftali gibi kışına değil ellerime dikmeye çalışarak ve bunu başaramayarak sırtının alt , geniş kalçalarını ovuyorum ve sonra tekrar ayağa kalkıp başını göğsümün ortasına yaslayabildiğinde karnının alt kısmının ağırlığını desteklemek için etrafını dolanıyorum. Kollarımın çemberine mükemmel bir şekilde oturuyor ve ben bir kez daha fantezinin içinde kayboluyorum.

"Neden epidurali reddettin?" Uzun bir kasılma onu nefessiz bıraktıktan sonra sordum.

"Sağlık sigortam yok," diyor, sesi kısık ve cılız. "Ve epiduraller pahalı."

Kahretsin, bunu neden düşünemedim? Hastaneye sigorta kartımı vermeyi teklif için ağzımı açıyorum, ancak onun benim karım olmadığını ve dolayısıyla sigortamın onu kapsamayacağını hatırlıyorum. Ve önümüzdeki bir saat içinde sihirli bir şekilde evlenebilsek bile - ki garip bir şekilde fark ettim ki endişelenecek bir şeyi daha az olsun diye bunu kalp atışında yapardım - onu planıma eklemek yine de zaman alacaktı.

Wyatt'ın yaşadığı şey bu muydu? Henüz onun bile olmayan bir kadına bakmak için bu anı, ezici dürtü? O buna nasıl dayandı? Ben *nasıl dayanacağım*?

Goldie başını eğip bana baktığında, ince boynunun tam nabız noktasına bir öpücük bırakıyorum. Bunu yapmak istememiştim ama yine de geri çekilmeyince kendimi tekrar yapmaktan alıkoyamıyorum. Neden onun benim olmadığını unutup durduğumu merak ederek içimden kendimi tekmeliyorum.

"Davis?"

"Evet, tatlım?" Titrek bir sesle cevap veriyorum, aniden delice davranışına karşı çıkacağından ve beni odasından atacağından korkuyorum.

Goldie beni şaşırtarak, göğsümde sıcaklık çiçekleri açarak uzanıyor ve yüzümün yan tarafını avuçluyor. "Kaldığınız için teşekkür ederim."

Pembe dudaklarının köşesini öpmek için çenesini yukarı kaldırıyorum. *Kahretsin, bu gerçek değil, gerçek değil, gerçek değil,* kendime tekrar tekrar hatırlatıyorum, ama başparmağımla yanağını okşayarak onu tutmaya devam ederken kalbim notu almıyor.

Hiçbir şey söylemiyor ama gözleri kocaman açılmış, beni arıyor. Onu tekrar öpmek istiyorum ama bu sefer köşesinden değil. Goldie'nin kasılmaları hızlanıp birbirine yaklaştığında ve Dr. Patel odaya döndüğünde, ona yardım ediyorum. Goldie yatağa geri döndü.

Hemşire Martina Goldie'nin sol bacağını üzenkiye yerleştiriyor. "Baba, diğer bacağı için ona yardım et."

Elimi Goldie'nin sağ uyluğunun altından geçirip dizini kaldırdıktan sonra topuğunu yatağın benim tarafımdaki üzenkiye koyduğumda kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Elimi dizinden ayak bileğine doğru kaydırıp tekrar yukarı kaldırdığımda bacağındaki tüyler diken diken oluyor. Elimi çekmem gerekiyor ama fiziksel olarak çekemiyorum, özellikle de gözlerim kalçalarının arasına kayınca. *Doğruca cehenneme gidiyorum.*

Goldie utangaç bir tavırla, "Üzgünüm. Göbeğim girdiği için tıraş olamadım."

Bakışlarımı yüzüne kırbaçlıyorum, burnu sevimli bir şekilde kıvrılmış. "Doğum yapmak üzereyken kıllı bacakların için gerçekten özür mü diliyorsun?"

Dr. Patel neşeli bir sesle, "Haberler iyi Marigold. On santimetredesin ve bebeğin başı yerine oturdu. Bir sonraki kasılmayla birlikte ıkmaya hazır ol."

Goldie, karnı gerildikten sonra ıkmaya yönlendirildiğinde nutku tutuluyor. Her şey boyunca nefesimi tuttum. Geçtiğinde, "Davis!" diye haykırdı. Tanrım, bunu yapamam. Beni buradan çıkarmalısın. Lütfen beni al. Al beni.

başka bir yerde. I-" Hemen ardından nefes nefese kalmasına neden olan bir tane daha yiyor. "Bunu yapamam!"

Sağ elim Goldie'nin dizinin altındayken sol elimle çenesini hafifçe kavıyorum ve başını geriye yatırıyorum. "Bunu yapabilirsin tatlım. Sen çok güçlüsün ve bunu atlatacaksın. Yapabileceğini biliyorum." Gözlerimi onunkilere kilitleyip ne kadar güçlü olduğunu ve her ıkınmadan sonra ne kadar iyi gittiğini tekrarlarken, yanlış bir şey söylememek için hemşireyi tekrarlarken diğer her şey kayboluyor.

Otuz dakika boyunca fazla ilerleme kaydetmeden ıkindikten sonra yüzünün kızarması dehşet verici. Çıkardığı sesler tüm vücudumda tüylerimi diken diken ediyor. Bu tür ilkel sesleri daha önce hiç duymamıştım ve özellikle tiz bir inleme sesi çıkardığında ürperiyorum.

"Çok iyi gidiyorsun Marigold. Bebeğin başı neredeyse çıktı," diyor Dr. Patel cesaretle.

"Öyle mi?" Başımı çevirip bakıyorum ve *lanet olsun*. "Sanırım ben-"

* * *

"Davis! Aman Tanrım, o iyi mi? Davis, . Bunu tek başıma yapamam!" Goldie bağırır, ardından inanılmaz derecede uzun, gırtlaktan gelen bir inleme ve ardından derin, yürek burkan hıçkırıklar gelir.

Yerdeki pozisyonumdan, başımın arkasındaki çarpıntıdan ve Goldie'nin hıçkırıklarından telaşlanarak ayağa kalktım. "Ayaktayım. Buradayım Goldie." Beni tekrar yatırmaya çalışan erkek hemşireyi itiyorum. Goldie'nin başucunda durmak için tökezleyerek ayağa kalktığımda beni ilk başta bayıltan sersemlik hissini de itiyorum. Onun kanlı bakışlarıyla karşılaşıyorum ve kafam anında berraklaşıyor.

Daha önce hiç bir bebeğin başındaki tacı görmemiştim ve bu şey o kadar acı verici ve şok edici görünüyordu ki kanım çekildi ve bom-ben bir ışık gibi söndüm. Ama şimdi geri döndüm ve daha iyisini yapmaya kararlıyım. Goldie doğum sancısına dayanacak kadar güçlü olabiliyorsa, ben de onu izleyecek kadar güçlü olabilirim.

Goldie fanilama yapışıyor ve beni şaşırtıcı bir güçle yatağın parmaklıklarına yaslanmam için kendine çekiyor. Göğsüme doğru ağlamak için yana doğru dönüyor, sonra acıyla inliyor.

Başının arkasını avuçlayarak onu kendime yakın tutuyorum. "Geçti bebeğim. Ben iyiyim, sen de iyisin," diye fısıldıyorum saçlarına onu yatıştırmak için, her kelimenin arasında tacını öpüyorum.

"Baba, bacağını destekle. Tekrar ıkmaması gerekiyor," diyor Dr. Patel.

Ben bayıldığımda sağ bacağı üzengiden kaymış olmalı, bu yüzden elimi dizinin altından geçirip tekrar yukarı kaldırıyorum.

Bir noktada hastane önlüğü yukarı doğru çıkmış olmalı ya da biri onu yukarı çekmiş olmalı çünkü dolgun, yuvarlak karnı, alt yarısının tamamıyla birlikte tamamen açıkta. Vücudu bir sanat eseri gibi ve özellikle de bir sonraki kasılmada karnı dalgalandığında büyüleniyorum. Dr. Patel Goldie'ye tekrar ıkmamasını söylediğinde, gözlerimi karnından aşağıya, kalçalarının arasındaki V'ye doğru kaydırıyorum ve bebeğin başının geri kalanının doğuşunu izliyorum. Tekrar bayılmamak için bir savaş veriyorum ve Goldie'ye onun bana sarıldığı kadar sıkı sarılıyorum.

"Aman Tanrım, Goldie, bebeğin kafası çıkmış!" O kadar geniş gülümsüyorum ki yanaklarım ağrıyor ve alnından öpmek için başka tarafa bakıyorum. "Sen harikasın." O da gülümsüyor ve bu kez alt kirpiklerinde biriken gözyaşları sevinç gözyaşları. Burnunun ucunu öpüyorum, sonra başka bir kasılma dikkatini çektiğinde nefes alması için ona yer veriyorum.

Dr. Patel ona "Bir kez daha, Marigold, omuzlar çıkacak" diyor. Ben de hemşirenin örneğini takip edip

Goldie aşağı inerken öne doğru eğilir, ardından yatağa yığılır ve düzensiz bir şekilde nefes alır. Goldie mutlak bir rahatlama çığlığına benzer bir ses çıkarır ve doktor "Tebrikler anne ve baba. Çok güzel bir kızıınız oldu."

Goldie'yle birlikte ben de nefes nefese kalıyorum ve damarlarımda dolaşan adrenaline göğsümü tutuyorum. Hiç bu kadar olağanüstü bir şey yaşamamış ya da tanık olmamıştım. Hayat değiştiren. Çok güzel. *Dehşet verici*.

Daha iyi dşnemeden, doğum sancısı çekerken onu kucağıma aldığımdan beri istediğim şeyi yapıyorum, onu dudaklarından öpüyorum. ", bebeğim." Kim olduğumu -onun kim olduğunu ve olmadığını- hatırladığımda, bir gün önce tanıştığı yabancı adamın verdiği hazırlıksız öpücüğe tepkisini görmek için gözlerinin içine bakmaktan biraz korkarak geri .

"Baba, göbek bağını kesmek ister misin?" Dr. Patel garip bir makas tutuyor ve beni yanına çağırıyor.

Goldie'ye bakıyorum ve sessizce benden ne yapmamı istediğini soruyorum. Bana yavaşça başını sallıyor. Onun izniyle heyecanlanarak yatağın ucuna, doktorun yanına geçiyorum. Tekrar başım dönmesin diye yatağa dökülen sıvıları görmezden gelerek klempelerin arasını kesiyorum. Bebek, ben ona doğru düzgün bakma fırsatı bulamadan götürülüyor.

Buna inanamıyorum. Yirmi dört saat önce Goldie'nin varlığından bile haberim yoktu ama işte buradayım, koca ve baba rolünü oynuyorum. Göğsümü kalbimin üzerinde avuçluyorum, Goldie için, bebek için çılgınca attığını hissediyorum... kalbimde ani bir sızı ile kendime bininci kez gerçekten benim olmadığını hatırlatmak zorunda olduğum bir bebek.

Hemşire Goldie'nin hastane önlüğünün st kısmını indirdiğinde ağzım açık bir şekilde Goldie'nin yanına gidiyorum. Göğüsleri ortaya çıktığında yakaladığım azıcık nefesimi de kaybediyorum. Koyu pembe meme uçlarının tadını çıkarmak için kendime yarım saniye veriyorum, sonra da bir sürüngen olduğum için kendimi zihinsel olarak tokatlıyorum,

Gözlerimi Goldie'nin göğsünde yatan kız bebeğe odaklamaya zorluyorum.

"Aman Tanrım, bebeğim. Buradasın, olduğuna inanamıyorum." Goldie siler ve göğsünde kıvranan bebeğe bakar. Kızına sıkıca sarılır ve alnından öper.

Sonra bana dönüyor ve o kadar güzel gülümsüyor ki kendimi tekrar o anın içinde kaybediyorum, bu sefer daha uzun süre öpüşüyoruz ve dilimin ucunu onun tadına bakmak için dışarı kaydırıyorum. Birkaç santim uzaklaştığımda, bir korkak gibi gözlerimi kaçırmak yerine onunla göz teması kuruyorum. "Tebrikler, tatlım."

Goldie de kadar o ana kapılmış gibi görünüyor ve onu tekrar öpmemi istercesine çenesini daha da yukarı kaldırıyor. Bu an, bebeğin delici bir çığlık atmasıyla bozuluyor ve dikkatimiz hemen başka yöne kayıyor. Bebeğin başını ince bir tabaka ıslak, kıvrırcık kızıl saçlar kaplıyor ve hiç şüphesiz gördüğüm en sevimli küçük şey

-Dolly ve Wyatt'ın oğlu William alınmasın ama yine göğsümde bir sızı var.

Kendi çocuğum olmasını hiç düşünmedim, çünkü babamın hayatının son birkaç yılında çok şey yaşarken, bir aile kurmayı düşünecek kadar kimseyle ilgilenmedim. Ama şimdi, Goldie ve bebeği söz konusu olduğunda... Goldie'yle tanıştığım andan itibaren başlayan, doğumu boyunca da devam eden sorumluluk duygusu ve ona bakma arzusu, elimi bebeğin minik sırtına koyduğumda katlanarak artıyor. Elimin onun enine ve boyuna nasıl uzandığına ve kalp atışlarını avucumun altında nasıl hissettiğime hayret ediyorum.

Elimi kaldırdığımda titriyor ve Hemşire Martina bebeğin pozisyonunu ayarlayıp Goldie'ye onu ilk kez nasıl emzireceğini gösterirken huşu içinde bakıyorum. Goldie ağlıyor, gülüyor ve bebek minik gül goncası ağzını açıp

annesinin meme ucuna yapışıyor. Sahne o kadar güzel ki bakmak neredeyse acı veriyor.

Benim ailem.

Bölüm 5

Goldie

Hemşire Martina kızımı ilk kez göğsüme yatırdığında hissettiğim sevgiyi hiç tatmadım. Teyzemi annemmiş gibi çok sevdim, babamı da seviyorum ama onunla olan çocukluğumu pek hatırlamıyorum. Colton'ı bile bir süre sevdim. Ama *bu...* bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Kalbimi dolduruyor ve taşıyor. Bir beden bu kadar sevgiyi nasıl barındırması gerektiğini bilmiyorum.

"Tebrikler tatlım," diyor Davis.

Kızımı dünyaya getirirken yanımda duran, beni destekleyen ve cesaretlendiren bu yabancı için göğsümde bir şeyler kıpırdıyor. Kesinlikle harap olmuş ve solgun yüzlü görünüyor. Ne de olsa bayılmıştı ve gece boyunca şoför koltuğunda uyuduktan sonra on bir saat boyunca araba kullandıktan sonra hiçbir zorunluluğu olmamasına rağmen doğum ve doğum sonrası boyunca yanımda kaldığı için çok yorgun biliyorum. Ve bana verdiği o öpücükler... çok güzeldi. Her an

-Acı verici olsa da bir öncekinden daha güzeldi. "Benimle kaldığın için teşekkür ederim." Yumuşak bakış karşısında kızardım.

Gözlerindeki şaşkınlık. *Beni neden öpmüştü?* Dudaklarını ilk kez boynuma, sonra dudaklarımın köşesine, sonra da bir sevgili gibi tamamen dudaklarıma koyduğunda çok şaşırmıştım. *Neden beni tekrar öpmesini istiyordum?*

Ona teşekkür ettikten sonra ne diyeceğimi bilemiyorum, onun da bildiğini sanmıyorum, çünkü yanımda sessizce dururken

Kızım emziriyor. Otuz dakika sonra, karnı doymuş ve uykusu gelmişken, hâlâ ne diyeceğimi bilemiyorum. Onun yerine Davis'e "Kucağına almak ister misin?" diye sordum.

Davis elini kalbinin üzerine koyar. "Gerçekten mi? Evet, isterim... Eğer sorun olmazsa çok isterim."

Kızımı ona vermek için kaldırmaya başlarken "Elbette" diye cevap veriyorum.

Hemşire Martina, Davis'e önce tişörtünü çıkarmasını, böylece *kızıyla* bağ kurmasına yardımcı olmak için ona ten tene sarılabileceğini söyler. *Tanrım*, buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Sonunda onlara gerçeği söylemeli miydim - onun sadece zamanını ve ilgisini esirgemeyen nazik bir yabancı olduğunu, tek başıma doğum yapmak zorunda kalmayayım diye baba rolünü *oynadığını*.

Ama Davis kaşlarını hafifçe kaldırıp sessizce bunu yapmamın sorun olup olmadığını sorduğunda, özellikle de evet diyeceğimden... umutlu görüldüğünde bir şey beni bunu yapmaktan alıkoyuyor. Kalbim hızla çarparken ona küçük bir baş selamı veriyorum. Neden sesimi çıkarmıyorum? Bunu durdurmuyorum? Onunla birlikte rol mü yapıyorum? Neden rol yapıyormuşum gibi *hissetmiyorum*?

Sonra Davis yavaşça fanilasını kot pantolonunun içine soktuğu yerden çekip yukarıdan aşağıya doğru açıyor, sonra da kaslı omuzlarından sıyrıp atıyor, tüm bunları yaparken de benimle göz temasını hiç kesmiyor. Şapkasını çıkarıp gür saçlarını silkeledikten sonra beyaz atletinin alt paçasını gövdesinin üzerine çekerek göbek deliğinden başlayıp kot pantolonunun içinde kaybolan bir saç çizgisiyle kalın orta kısmını ortaya çıkardığında ve nihayet geniş fiçı göğsünü ortaya çıkardığında Hemşire Martina'yla ikimizin de ağzının açık kaldığından eminim. Vücudunun üst kısmının büyük bir kısmı renkli dövmelerle *kaplı*, ancak görüşüm bulanıklaştığı için ne olduklarını anlayamıyorum, bu sanat eserlerinden herhangi birinin vücut kıllarıyla birlikte pantolonunun içinde kaybolup kaybolmadığını merak ediyorum.

Colton gibi zayıf değil ve bir süper kahraman film yıldızı gibi kaslı değil, ama güçlü olduğunu söyleyebilirsiniz, belki de

Eskiden spor yapardı ve olgunlaştıkça yumuşak, kabarık bir tabaka geliştirdi. *Ve-vay* canına, yüzümü yelpazelemek istiyorum. Ona karşı bu tür bir tepki hiç düşünmemiştim, bakışlarımı onun formunda aşağı yukarı gezdirirken tenim ısındı.

Hemşire ıslık çalıp kıkırdayınca ona ters ters bakıyorum. "Kahretsin, Marigold. Sen şanslı bir bayansın." Yüz ifademi okumuş olmalı ki masum bir ifade takınarak, "Bana aldırmayın. Benim de seninkine rakip bir erkeğim var." Bebeğinin karnını ovalarken kaşlarını abartılı bir şekilde sallıyor.

Seninkiler.

Ama benim değil, değil mi? Ve ayrıca, benim için çok yaşlı, neredeyse iki katım yaşında... değil mi? Ve beni öpmüş olsa bile, bunun sadece düşüncesizce bir kutlama öpücüğü olduğuna eminim. *Öpücükler*, kendime hatırlatıyorum. *Çoğul*. Muhtemelen mutlu olduğunda bütün kızları öpüyordur.

Bekle, hayır.

Bir, bu hiç mantıklı değil. Ve ikincisi, Davis'in beni öptüğü gibi başka kızları öpme düşüncesinden nefret ediyorum. *Kahretsin!* Gencim, aptalım ve şimdiden hayali kadınları kışkırtıyorum. Ve ayrıca bir anneyim. Şu anda kesinlikle erkekleri düşünmemesi gereken *on dokuz yaşında yepyeni bir anne*. Tanrım, benim neyim var böyle? Hormonlar mı? Evet, bu olmalı.

Hemşire Martina kızımı kolumdan tutup göz kırptığında, muhtemelen yüzümde yazılı olan her şeyi düşünüp hissettiğimi görerek utançla başımı çeviriyorum. Davis'i yatağımın köşesindeki yeşil deri sandalyeye oturtuyor ve ona kızımın minik, kırmızı tepeli başını nasıl destekleyeceğini gösteriyor. Davis ona benim duyamadığım bir şeyler mırıldandığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Burnunun ucunu kızımın ince saçlarında gezdiriyor ve tepesini öpüyor.

Colton onun yerine oturmuş, kızımızı tutuyor olmalıydı. Beni tutması gereken Colton, benimle birlikte sallandı,

sırtıma masaj yaptı ve karnımı destekledi. Bacağımı desteklemesi gereken Colton yanağımı avuçladı ve çocuğumuzu doğurduğum için beni tebrik ederken tatlı tatlı öptü.

Birden babasını hiç tanımayacak olan kızım için ağlamak istedim. Olması gerektiği gibi burada değil. Ve hiçbir zaman da olmayacak.

"Adı ne?" Davis bana soruyor, tacına bir öpücük daha kondurmadan önce gözyaşımı sildiğimde başını eğiyor.

"Lily. Kırmızı gibi-"

"Kırmızı calla zambakları. Annemin en sevdiği çiçekler," diyor usulca, Lily'yi ayarlayarak kalbinin üzerindeki sol göğüs kafesini kaplayan dövmeyle işaret edebiliyor. Aman Tanrım, bu bir kırmızı zambak. Şansı nedir ki? Başparmağıyla minik yanağını hafifçe okşadığı Lily'ye bir dakika baktıktan sonra, "Peki ya göbek adı?" diye soruyor.

"Lydia'yı düşünüyordum, teyzemden sonra."

"Lily Lydia Lewis mi? Yoksa ona Colton'ın soyadını mı veriyorsun?"

Kaşlarımı çatarken mırıldanıyorum. "Hayır, kesinlikle benim soyadımı alacak." Colton soyadını vermeyi hak etmiyor, hele de kızımızı onsuz büyütecekken. "Ama bunu düşünmemiştim, üçlü L'yi. Hoşuma gittiğinden emin değilim." Yanağımın içini çiğniyorum, gözlerim Davis'in annesinin onuruna yaptırdığı calla lily dövmesine takılı. "Annenin adı ne?"

"Annem mi?" Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıyor. "Adı Joann'dı."

Öyle değildi, hatırlıyorum. Bu kararımı kesinleştirdi. "Hmm. Lily Joann Lewis ya da Lily Jo. Hoşuma gitti. Çok Teksaslı hissettiriyor."

Davis yutkunur, titrek bir gülümseme yavaşça yanaklarına . "Ona gerçekten annemin adını mı vereceksin?"

"Yani... sen olmasaydın muhtemelen New Mexico'da yol kenarında doğum yapardım, o yüzden... neden olmasın? Eğer bu

Sana uyar mı? Bekle, muhtemelen bunu kendin için saklamak istiyorsun. _"

"Hayır, hayır," demek için acele ediyor. "Ben beğendim. Teşekkür ederim." Davis bakışlarını, minicik yumruğunu başparmağına dolamış olan Lily'ye çevirir. "Dünyaya hoş geldin, Lily Jo Lewis."

Oh adamım, ona bakma şekli... sakın ol, benim hırpalanmış yumurtalıklarım.

Yatağa yığılıyorum, daha rahat etmek için kıpırdanıyorum, sessizliğin içinde uykulu bir halde onların *bağ kurmasını* izliyorum. Tam uykuya dalmak üzereyken Lily kıpırdanıyor ve telaşlanmaya başlıyor. Davis dikkatlice ayağa kalkıp onu bana getiriyor ve hemşire onu diğer göğsüme koymama yardım ediyor. Davis zaten her şeyi görmemiş olsaydı, onun önünde yarı çıplak olmaktan utanırdım. *Gerçekten her şeyi.* Tüm bu durum karşısında o da kadar şaşkın olmalı ama bunu saklamakta çok iyi.

Sonraki bir saati küçük Lily'mi emzirirken ve uykuya dalarken izleyerek geçiriyorum, ancak Davis'in sandalyesini yatağın benim tarafıma yaklaştırdıktan sonra gömleğini bir daha giymediğinin, sonra da benim kadar yorgun bir şekilde gözleri kapalı bir şekilde arkasına yaslandığının hala farkındayım.

Ne kadar açık tutmaya çalışsam da göz kapaklarım düşmeye devam edince, onu düşürmekten korkarak Lily'yi hemşireye gönülsüzce teslim ediyorum. Hemşire Martina onu yatağımla Davis'in sandalyesi arasına yuvarladığı şeffaf plastik bir beşiğe koyuyor. Horlarken başı tamamen arkaya düşüyor, geniş göğsü inip kalkıyor, calla lily dövmesi gururla sergileniyor. Zihnimde kızımı kucağına almış görüntüsüyle uykuya dalıyorum.

* * *

İlk ağlamasında Lily'ye uzanıyorum, acınacak kadar kısa bir uykudan sonra daha tam uyanmadan onu beşikten çekiyorum ve

emzirmek için göğsüme getiriyorum. Yatağımın yanındaki sandalyenin boş olduğunu ve loş odada yalnız olduğumu gördüğümde, merkezime bir ağırlık çöküyor. Davis gitti mi? Yaşadığımız onca şeyden sonra bana haber vermeden öylece gitmezdi, değil mi?

Bir saniye sonra, sanki onu düşündüğümü hissetmiş gibi, odamın kapısı açıldı ve Davis içeri girdi, biraz buruşuk görünüyordu, elinde büyük bir kutu ve avuç alışveriş poşeti vardı. Yine tamamen giyinikti ama fanilas1 buruşuktu ve düğmeleri iliklenip kot pantolonunun içine düzgünce sokulmak yerine açıkta duruyordu. Beyzbol şapkası arkaya doğru çevrilmiş, böylece normalde gölgeli olan gözlerinin hemen altındaki koyu halkalar görülebiliyor.

"Beni terk etmedin." O ağırlık dağılır, yerini çırpınan bir his alır.

"Aldım ama sadece hemşire araba koltuğu olmadan hastaneden ayrılamayacağını söylediği için. Sırt çantanda fazla bir şey olmadığı için markete gitmişken Lily için de bir şeyler alırım diye düşündüm."

Hala kutusunda duran araba koltuğunu ağır bir gümbürtüyle yere bırakıyor ve yanımdaki birkaç alışveriş poşetini yatağa boşaltıyor. Yumuşak, beyaz tüylü bir bebek battaniyesi, bir beyaz yenidoğan tulumu, minik, sevimli pembe ve gri uzun kollu bir pazen gömlek, bebek boyunda pembe yıldızlı bir şapka - beni gülümseten ve onu sırttan - bebek çorapları, bir uyku tulumu, emzikler, ıslak mendiller ve birkaç paket minicik yenidoğan bezi var.

"Vay canına, bütün dükkânı satın mı aldın? Bütün bunları yapmak zorunda değildin," diyorum her şeyi gözden geçirirken. Ve ağlamaya başladım. Davis sayesinde artık benden daha çok şeye sahip olan Lily'ye sarıldığımda, gelen hıçkırıklar göğsümü parçalıyor.

Son poşeti yatağın üzerine bırakıyor ve gözlerimin içine bakabilmek için başımın arkasını avuçluyor. "Hey, hey, yaptım mı

Bir sorun mu var?"

"Hayır! Sen ."

"O zaman sorun ne?" Tepkim karşısında çok ciddi ve gerçekten üzgün görünüyor. Bu beni daha da çok ağlatıyor. "Şşşt, sorun yok bebeğim." Bir kolunu bize doluyor ve alnımdan öpüyor.

"İnanılmazsın. Mecbur olmadığın halde kaldın ve şimdi beni tanımadığın halde Lily için onca para harcadın ve bu çok, çok, çok tatlı bir şey ve sana ne zaman ve nasıl geri ödeyebileceğimi bilmiyorum. Yorgun olduğumu biliyorum ve...ve..."

Davis alışverişlerini yatağın ucuna doğru itiyor, yanımdaki kenara oturuyor ve kolunu omzuma atarak beni kucaklamak için yanına çekiyor. Emzirmeye devam eden kızımın başının üzerinde parmak uçlarını nazikçe gezdiriyor. "Bana geri ödemek zorunda değilsin. Ben sadece... Bilmiyorum. Mağazada bebek reyonundayken tüm bu eşyaları gördüm ve Lily ile senin ihtiyacınız olabileceğini düşündüğüm şeyleri sepetime yığmaya başladım." Sesi alçalıyor ve "Seni babana götürebilene kadar sana bakacağımı söylemiştim" dediğinde onu duymak için daha da yaklaşıyorum.

Adını fısıldıyorum ve başımı eğiyorum. Göz göze geldiğimizde zamanın durduğuna yemin edebilirim. Burnunu benimkinin ucuna sürüyor. Tam beni öpeceğini düşünerek başımı yana eğdiğimde-

"Merhaba, merhaba," diyor yeni bir hemşire kapıyı çalarken ve bizden birinin cevap vermesini beklemeden içeri girerken. "Ne kadar da şirin görünüyorsunuz!" Pembe önlüğünün içinde o kadar neşeli ve güzel ki, karamela rengindeki parlak saçları attığı her adımda sallanan yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış.

Kıyaslandığımda kendimi bir bataklık yarattığı gibi hissediyorum ve hemşire inci gibi beyaz, mükemmel bir şekilde düz bir şekilde gülümsediğinde tekrar gözyaşlarına boğulmamak için savaşmam gerekiyor.

Dişler. En son ne zaman diş hekimine kontrole gittiğimi bile hatırlamıyorum. Eminim nefesim kokuyordur. Belki de iyi ki sözümüzü kesti de Davis'i nefesimle rahatsız etmedim.

"Fotoğraf çekmemi ister misiniz? Doldurmanız için doğum belgesi formlarını getirdim ama isterseniz fotoğraf çekmekten memnuniyet duyarım." Davis'e yanında getirdiği panoyu uzatıyor ve bekliyor.

"Oh, tabii. Davis? Sırt çantamı verir misin?"

Davis ayağa kalktığında onu bir köşeye sıkıştırılmış halde buluyor. Nazikçe kucağıma bırakıyor, sonra da Lily'yi emzirmeyi bıraktığı için kucağımdan alıyor, böylece çantayı karıştırabiliyorum. Çantanın dibinde cep telefonumu buldum, tamamen ölmüştü.

"Al, benimkini kullan." Davis telefonun kilidini açtıktan sonra hemşireye telefonu uzattı. Lily'yi bana geri vermek yerine, yanıma sokulmamı işaret ediyor, sonra botlarını çıkarıp sağ tarafıma oturuyor ve bacaklarını yukarı doğru sallayarak uzatıyor. Sonunda Lily'yi kucaklamam için bana uzatıyor, ardından sol kolunu omuzlarıma doluyor, sağ koluyla Lily'nin ağırlığını taşımama yardım ediyor ve bizi ailesiymişiz gibi kucaklıyor.

"Pst, sevgilim. Bu fotoğrafı birine göstermeyi planlıyorsan kızların üstünü örtmek isteyebilirsin." Hemşire göz kırpmıyor ve işte o zaman memelerimin tüm şişmiş, terli, ağrıyan ihtişamıyla herkesin görebileceği şekilde salındığını fark ediyorum. İçeri girdiğinden beri gözlerini benden ayırmayan Davis gibi. Hastane önlüğümü aceleyle yerine çekerken bakışlarını kaçırıyor.

Hemşire tekrar göz kırpıp telefonu Davis'e geri vermeden önce bir fotoğraf çektiğinde yüzümün saçları kadar kızardığından eminim. Ekrandaki resmi gördüğümde inliyorum. Batakılık yarattığı aslında bir adım önde olurdu, ama Davis bizi babamın dairesine bıraktığında üçümüzün başka bir fotoğrafını çekip çekemeyeceğimi bilmediğim için ondan silmesini istemiyorum. Onu bir daha göreceğimden bile emin değilim.

Bu yüzden bu fotoğrafın onu ve beni teçhizatında saklanırken yakaladığından beri ne kadar nazik olduğunu hatırlamasını istiyorum.

Davis'e fotoğrafı *bana* mesaj için telefon numaramı verdikten sonra *hemşire* -bana Sandy diyebilirsin- formları doldurmam için bana yol *gösteriyor*. "Bunları doldurmak için acele etmeyin. Saat çok geç olduğu için sabah taburcu olmadan önce tekrar geleceğim," diyor ve zıplayan at kuyruğuyla birlikte kapıyı arkasından kapatarak gidiyor.

Davis bunu tartışmaya gerek duymadan şapkasını çıkarıp başının arkasına koyduğu yastığa yaslanıyor ve Lily'yi benden alıp önce aldığı tulumlardan birini giydiriyor, sonra da göğsünün üzerine yatırıyor.

Ben de formu doldurmak için arkama yaslanıyorum, babanın bilgileri bölümüne geldiğimde kalemime dokunuyorum. Bu bölümü atlıyorum, formun geri kalanını doldurduktan sonra tekrar bu bölüme geliyorum ve ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Sonunda o bölümü boş bırakıyorum. Colton fikrini değiştirir ve Lily'nin hayatında olmak istediğine karar verirse, doğum belgesine adını yazdırmak için yasal yollara başvurarak bunu kanıtlamak için çaba göstermesi gerekir.

İmzamı attıktan sonra panoyu bir kenara bırakıyorum ve Davis'ten bir uyku zambacı alıyorum. Bir şeyler mırıldanıyor, daha rahat etmek için kendini yeniden ayarlıyor ve hemen uykuya dalıyor. Lily'yi beşiğine yerleştirirken gülümsüyorum, telefonumu şarja takıyorum, sonra yatağa uzanıyorum ve Davis'in yanında uyuyakalıyorum.

Davis

Ertesi sabah Lily'nin doğum belgesi formunu almak için ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak odaya giren ve Doğu Teksas aksanıyla bir sinek kuşunun kanat çırpışı kadar hızlı konuşan Hemşire Sandy'nin odaya girmesiyle ilk uyanan ben oluyorum. Uzanıyorum

Goldie kitabı bulup ona uzatıyor ve kitabı karıştırırken burnunu kıvırıyor.

"Ah oh, baba," diyor, Dolly'nin deyimiyle bana *ick* veriyor.

Tüm personel bana sadece *baba* diye hitap ediyor. Bana *baba* demesini sorun etmeyeceğim tek kişi Lily, gerçi o da henüz konuşamıyor ve belki... belki Goldie. *Hmm*. İnsanların onları duyamayacağını düşündüklerinde Dolly'nin Wyatt'a birçok kez *baba* dediğine kulak misafiri oldum. Bu ikisi hayatlarını kurtarmak için nasıl fısıldayacaklarını bilmiyorlar - Hemşire Sandy gibi - bu yüzden genellikle onu engellemek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

"Bölümünüzü doldurmayı unuttunuz. Burayı görüyor musun?" Kalem babanın bilgilerinin olduğu boş bölümü göstermek için kullanıyor ve kalbim kaburgalarım sertçe çarpıyor. Goldie beleşçinin bilgilerini doldurmamıştı. "Tamamlamanız için size birkaç dakika daha vereceğim ve hemen döneceğim." Benim bilgilerimin neden dahil edilmediğine dair bir açıklama önce panoyu uzattı ve odadan çıktı. Bilirsiniz, çünkü ben aslında Lily'nin babası değilim...

Gözlerim kâğıdın üzerinde gezinirken yine o sızı. Ne yapacağımı bilemiyorum. "Goldie," diye fısıldıyorum, mucizevi şekilde hâlâ beşiğinde huzur içinde uyuyan Lily'yi uyandırmamaya çalışarak. Goldie kıpırdamayınca tekrar deniyorum. "Tatlım?" Solgun kirpikleri kısa bir süreliğine titriyor ve daha yakına kayıyor, kolunu ortama atıyor ve sevimli küçük burnunu koluma dayıyor, hareketsiz kalmadan önce memnuniyet dolu bir iç çekiyor.

Boş bölüme tekrar bakıyorum ve onunla tanıştığım beri verdiğim çılgınca kararlar silsilesine bir yenisini daha : Kendi bilgilerimle doldurmaya başlıyorum. Lily'nin soyadının *Lewis* olarak yazıldığını görünce elim titriyor ama en azından onun üzerini çizip kendi soyadım olan *Freeman*'ı yazmak gibi daha da çılgınca bir dürtüye karşı koyabiliyorum.

Hemşire döndüğünde formu doldurmayı bitirmiştım, formu verirken kalbim hızla çarpıyordu. Lily sanki benim kızımımış gibi kendimi onun babası olarak göstermenin ne anlama geldiğini çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. *Çok gerçek, çok gerçek, çok .*

Formu kontrol ediyor, kaşları yine çatılıyor ama bunu saklamaya çalışıyor. "Bebek senin soyadını taşımayacak mı?"

İyi bir bahane bulmaya çalışarak enseme kaşıyorum. Goldie'nin sol eli karnımın üzerinde seğiriyor ve çıplak yüzük parmağını gördüğümde çarpılıyorum. "Oh, Goldie ve ben henüz evli değiliz... henüz. O zamana kadar Lily'nin kendi soyadını almasını istiyor."

Hemşire Sandy'nin yüzünde bir an şaşkınlık belirliyor ve ardından yavaş, komplocu bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ah, anladım. İpucunu alıp işe koyulmak isteyebilirsin, baba." *İck.* "Zeki kız."

Dr. Patel içeri girdiğinde kapı arkasından zorlukla kapanır. Hemşireden daha sessizdir ama bu kez Lily beşiğinde yaygaraya başlar ve Goldie ağzının kenarındaki salyayı silerek sarsılarak uyanır.

"Günaydın, Marigold. Sizi taburcu edip evinize göndermeden önce birkaç şeyin üzerinden geçmek için buradayım."

Telefonumdan saati kontrol ediyorum ve kızgınlığımı gizlemeye çalışmıyorum. "Doğum yapalı yirmi dört saatten az oldu ve sen onu şimdiden eve mi gönderiyorsun?" Goldie bir iniltiyle yavaşça doğrulmaya çalıştığında yataktan kayıyorum, ayağa kalkmaya çalışırken bir elini karnına bastırıyor. Ona yardım etmek için elimi dirseğinin altına koyarak hızla yanına koşuyorum ve o da bana yorgun bir gülümseme fırlatıyor. Ve işte onu tekrar öpmek istiyorum. Gerçekten kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"Özür dilerim. Marigold herhangi bir komplikasyon yaşamadığı için bu standart bir prosedür," diyor Dr. Patel ellerini beyaz önlüğünün ceplerine sokarak sempatiyle. "Bana kalsa, yeni anneler iyileşene kadar en az bir hafta kalabilirler. Ne yazık ki..." Dr. Patel hızlı bir şekilde

Goldie'nin eve döndükten sonra yapması gereken her şeyi dikkatle dinliyor ve Goldie'nin sorularını onu acele ettirmeye çalışmadan yanıtlıyor.

Dr. Patel odadan çıktığında Goldie Lily'yi emzirmek için yatağa geri kayıyor. Hastane önlüğünü indirdiğinde çıplak göğüslerine bir kez *daha* bakarken yakalanmamak için gözlerimi kaçırıyorum.

Lily için aldığım eşyaları topluyorum, stüdyo onları plastik alışveriş torbalarına geri koyuyorum. Goldie istediğinde en az on yıllık olduğu anlaşılan telefonunu veriyorum. Tabancası olmayan mor sırt çantasını da ona veriyorum ve eksik olduğunu fark edip etmeyeceğini merak ediyorum. Ben teçhizatta uyurken bir noktada onu nereye sakladığımı bulmuş ve sırt çantasına koymuş olmalı. Dolu olsun ya da olmasın hastaneye ateşli silah sokmanın yasadışı olduğundan eminim, bu yüzden daha önce ayrıldığımda onu kot pantolonumun kemerine sıkıştırarak gizlice çıkardım ve Ford'un torpido gözüne sakladım.

Daha önce boşaltmadığım bir alışveriş poşetimi daha var ve şimdi onun için ne aldığımı düşündükçe haddimi aştığımı hissederek utangaç bir şekilde poşeti . "Hemşire Martina buna ihtiyacınız olabileceğini söyledi."

Tabii ki ilk çıkardığı şey en çok endişelendiğim şeydi. "Bana emzirme sütyeni mi aldın?" Kaşları havaya kalktı. "Teşekkürler mi?" Bunu soru sorar gibi söylüyor ve hemen ardından samimi bir şekilde "Yani, teşekkür ederim" diyor.

Başımı sallıyorum, sonra kasketimi takıyorum ve siperliğini gözlerimin üzerine doğru çekiyorum. Doğuma girerken giydiği taytların bedenini kontrol ettikten sonra yepyeni bir çift siyah hamile taytı ve benim aldığım New Mexico kapüşonlunun yerine, önünde babamın tuttuğu futbol takımının adının gümüşle basılı olduğu büyük boy lacivert bir kapüşonlu çıkardığında bana tekrar teşekkür ediyor.

"Sana külot alırdım," diyorum, pencereden ona değil de bulutlu gökyüzüne bakarak, "ama

Hemşire bana sana hamile külotunu gösterdi." Kelimeleri güçlükle  ıkarabiliyorum, onun o külotu giydiğini düşündükçe sesim boğuklaşıyor, onun da bu konudan benim kadar rahatsız anlıyorum.

Tanrıya şükür buna bir şey demiyor ve ben hala tepkisini görmek için gözlerinin içine bakmaya cesaret edemiyorum. Lily'yi emzirmeyi bitirdiğinde bana tereddütle sordu, "Ben duş alırken Lily'ye bakar mısın? Yani, tabii ki istemiyorsan bakmak zorunda değilsin ama _"

"Elbette yapacağım." Hevesle Lily'yi elinden aldım ve tıpkı Hemşire Martinanın bana gösterdiği gibi gazını çıkarmak için sırtını hafifçe sıvazladım.

"Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Devam edin. Biz hallederiz. Tabii... duşta yardıma falan ihtiyacın yok, değil mi?" Sırt çantasını ve yeni kıyafet çantasını alıp, her adımda yüzünü buruşturarak banyoya doğru zahmetsizce es gittiğinde ona soruyorum. Sorumun ne geldiğini anladığımda yanaklarım kızarıyor. O, duşta çırılçıplak. Ben onu sabit tutuyor, vücudunu sabunlamasına yardım ediyorum. "Kahretsin, boş ver." İğrenç, sapkın bir şey olan aletim zihnimde canlansa da gülüp geçmeye çalışıyorum.

Benim neyim var böyle? Daha yeni doğum yaptı ve ben burada sabunlu ellerimi şişmiş göğüslerinin ve karnının üzerinde gezdirmenin nasıl bir his olacağını düşünüyor, Lily artık Dünya'da olduğu için bunun ne kadar farklı bir his olacağını merak ediyorum. Goldie önünde diz çöküp bacaklarını tıraş etmeme izin verir miydi? Acıyan amını şefkatle temizlememe?

Tanrım, Davis'ten kurtul! Goldie'ye sırtımı verip kemer tokamın arkasındaki sertleşmiş sikimi ayarlarken şu anda kendimden nefret ediyorum; neyse ki dikkatimi Lily ile ilgilenmeye verdiğim anda sikim sönüyor. Lily kıvranmaya başladığında annemin her zaman söylediği en sevdiği şarkılardan birini mırıldanıyorum, şüphesiz annesini çoktan özlemişti-

Reba McEntire'den *Fancy*. Belki yeni doğmuş bir bebeğe söylenecek en uygun şarkı değil ama en azından Lily'yi mutlu etmek için odanın içinde yavaşça dans ederken güzel anıları geri getiriyor.

Goldie duştayken, kızlar taburcu edilmeden önce sağlık sigortasını görüşmek üzere başka bir personel içeri girdi. Bana, sigortam Goldie'yi kapsamasa da, hastaneden ayrıldıktan sonraki birkaç gün içinde sigorta sağlayıcımı arayıp onu planıma eklediğim sürece *kızımın* sigortalanacağını söyledi. Sahtekârlıkla Lily'yi kendime aitmiş gibi gösterdiğim için, arka cebimden fatura cüzdanımı çıkarıp ona sigorta kartımı uzatarak çılgınlık trenine binmeye devam ediyorum. Goldie'nin endişelenmesi gereken bir şey daha azalacak ve bu şekilde Lily'nin takip eden pediatrik randevuları da karşılanacak.

Goldie'nin ne öğrendiğinde nasıl tepki vereceğinden emin değilim ama artık geri dönüşü olmadığı için o köprüye geçmem gerekecek.

Bölüm 6

Goldie

Davis'in muhteşem kamyonetinin arka koltuğunda uykuya dalıp dalıp çıkarken başım zonkluyor, sağ elim Lily'nin karnında, Davis'in aldığı ve bağladığı yeni arkaya bakan araba koltuğunda nefes aldığından emin oluyorum. Bu şey bir tank gibi inşa edilmiş ve oldukça mal olmuş olmalı. Umarım bizi bıraktıktan sonra iade edebilir çünkü babamın arabası yok ve onu kullanmamız gerekmeyecek.

Hemşireler ve personel sürekli odama girip çıktığı için hastanede gözümü bile kırpmadım. Lily'nin en az iki ya da üç saat uyuması için dua ediyorum, böylece babama varır varmaz ben de uyuyabileceğim. Aklımın bir köşesinde Davis'in kalıp uyuması halinde şekerlemenin ne kadar daha iyi olacağını fısıldayan küçük bir düşünce var...

Bir elimi sırt çantama sokup babamla çocukluğumuza ait birkaç fotoğraftan birini çıkarıyorum ve kasvetli havada daha iyi görebilmek için pencereye doğru dönüyorum. Beş ya da altı olmalıyım, saçlarım kıvrıcık ve rüzgarlı bir günde çılgınca savruluyor olmalı, arkamızda bir oyun alanı varken omuzlarımızın üstünde oturuyorum. Belki de daha gençtim, çünkü babam yıllarca uyuşturucu kullandıktan ve tutuklanmadan önce sağlığını bozduktan sonra onu son gördüğümdeki kadar sıska değildi.

Bunca zaman sonra onu görmeyi beklediğim için başım ağrırken gülümsüyorum. Her ne kadar telefonu açmamış olsa da

Hastaneden ayrıldıktan sonra onu birkaç kez aramayı denedim, daha önceki telefon görüşmelerimizden, sesinin tonundan tekrar iletişimde olduğum için onun da benim kadar heyecanlı olduğunu ve daha iyi durumda olduğunu anlayabiliyordum. Mutlu. Çok daha sağlıklı. Her şeyi yüze görmek için sabırsızlanıyorum. Elbette yaşlanmış olabilir ama hapse girdiğinden, temizlendiğinden ve günde üç öğün yemek yediğinden beri kilo aldığına bahse girerim.

Fotoğrafı dikkatlice sırt çantama geri koyuyorum ve yere yığılıyorum, Dallas'a giden iki saatlik yolun son yirmi milinde kedi gibi ilerliyorum, *neredeyse* iki yüz mil olmasını , böylece Davis ve ben yollarımızı bu kadar çabuk ayırmak zorunda kalmayacaktık.

Davis

Hastanenin dışında durup Lily'yi araba koltuğuna oturtması için Goldie'ye verdiğimde, Dallas'a yapacağım kısa yolculuğun muhtemelen ikisini son görüşüm olacağını bildiğim midem bulandı. O sürgülü cam kapılardan geçmek, Goldie'nin kadınım ve Lily'nin kızım olduğu fantezisini, Goldie ve benim böylesine olağanüstü, hayat değiştiren bir deneyimi paylaşmamıza rağmen yabancı olduğumuz gerçekliğimizden acı bir şekilde kopardı.

Yol boyunca neredeyse her otuz saniyede bir gözlerimi yol ile dikiz aynası arasında gezdiriyorum. Goldie'nin koltuğuna , uyurken dudaklarını ayırmış görüntüsü dikkatimi çekmeye devam ediyor. Kapüşonunun lacivert rengi ona çok yakışıyor ve altına giydiğini bildiğim, dolgun, tatlı göğüslerini kavrayan, satın aldığım siyah emzirme sütyenini hayal ettiğimde sikim seğiriyor.

Keşke Lily'yi de görebilseydim ama o arkaya bakıyor. Bu muhtemelen iyi bir şey, yoksa gözlerimi ileride tutamaz ve yola odaklanamazdım. Kızıl saçlarıyla annesine çok benzeyen bu küçük kızım çok özel biri.

Lanet olsun. Yine yaptım. *O benim kızım değil*, diye hatırlatıyorum kendime, her ne kadar hastanede yeterince uzun süre öyleymiş gibi davrandıysam da... ve doğum belgesine adımı yazdırdıysam da, eminim ki bu, en azından bir DNA testi aksini kanıtlayana kadar, yasaların onu benim de *kızım* olarak kabul ettiği anlamına geliyor.

Kahretsin, şimdi gerçekten yaptım. Goldie doğum belgesini postayla alır almaz çılgına dönecek ve iki gün önce onunla tanıştığım dan beri yaptığım tamamen çılgınca ve muhtemelen yasadışı *şeyleri* itiraf etmek zorunda kalacağım.

GPS'in yönlendirmeleri beni Dallas şehir merkezinin eteklerinde yıkık dökük bir apartman kompleksine götürüyor. Gri boya, o renkte başlamış olsun ya da olmasın, her binanın dış cephesinden büyük tabakalar halinde soyuluyor. Zemin katlardaki dairelerin en az yarısının verandalarının ahşap mahremiyet çitleri çürümüş, ya eğilmiş, ya yıkılmaya yüz tutmuş ya da bir kısmı tamamen yok olmuş. Plastik market poşetleri ve diğer çöpler, tüm mülkü çevreleyen zincir bağlantı çitinin dibinde toplanırken, yabani otlar yavaş yavaş otoparkı geri kazanıyor, kaldırımdaki geniş çatlaklar ve çukurlar arasında uzun ve cılız bir şekilde büyüyor.

Burası doğru yer olamaz. En azından, hastaneden ayrılmadan önce telefonumdaki haritayı açmadan önce adresi iki kez kontrol ettiğimiz için öyle olduğunu bilsem de öyle olmasını istemiyorum. Aklımdan U dönüşü yapıp geldiğimiz yoldan geri dönmek geçiyor ama kendimi kamyoneti yavaşlatmaya zorluyorum ve ön tarafta, kırmızı ve gri parçaları uyumsuz bir şekilde bir araya getirilmiş eski püskü bir sedanın yanındaki park yerine çekiyorum.

Sağ taraftaki binanın ikinci katına çıkan beton merdivenin sahanlığında oturan, görünüşlerinden hoşlanmadığım birkaç adamı fark ettiğimde midem bulanıyor. Vitesi parka aldığımda kamyonetime bakıyorlar ama hemen inmiyorlar. İçlerinden biri siyah korkuluklara yaslanmış, boyası da soyulmuş, pas yemiş metal ortaya çıkmış, adamın pembe saçsız kafası omzunda gevşekçe sarkıyor.

Elim vitesin üzerinde, geri vitesine takıp ailemi eve götürme isteğiyle titriyor. Goldie arka koltuktan esneyip dudaklarını şapırdattığında ve uykulu bir şekilde "Geldik mi?" diye sorduğunda bunu yapmama saniyeler kaldığına yemin edebilirim.

"Evet." *Ne yazık ki.* "Buranın doğru yer olduğuna emin misin, tatlım?"

Dikiz aynasından kompleksi incelerken kaşlarını çatıyor ve ortadaki en büyük binanın önüne yapıştırılmış soluk beyaz afişteki ismi iki kez kontrol ediyor. "Evet." Aynada gözlerimle karşılaştığında kaşları çatılıyor ve benim kadar endişeli bir şekilde yanağının içini çiğniyor.

Çenemi sıkıyorum ve Goldie'nin kamyonundan inmesine yardım ettikten sonra arkadan yolcu tarafına doğru onu takip ediyorum, Lily'nin kemerini çözdüğünde sürünge gibi ısıklık çalan adamlardan birine uyarıcı bir bakış atıyorum. Başka bir kedi ona seslendiğinde kanım kaynıyor, ikisi de ciğerlerini dolduran zehir her neyse öksürmeden önce kıkırdıyor. Oraya gidip dişlerini sökmekten başka bir şey yapmak istemiyorum.

Ama Goldie'nin yanından ayrılmayacağım, bu yerde , bir saniye bile.

Sırt çantasını omzuma asarak, diğer çantalarını o yerleştikten sonra getirmek üzere bırakıyorum. Bir kolumu ona doladım ve babasının daire numarasını ararken çocukların Goldie ve Lily'yi görmesini engelledim. İstemeyerek de olsa

onu kırık kaldırımından soldaki binaya doğru indiriyor, zemin katta olduğu için şükrediyor, böylece merdivenlerde oyalanabilecek diğer pislikleri itmek zorunda kalmıyoruz.

Babasının eski püskü beyaz kapısına geldiğimizde Goldie'yi kucaklayıp kamyonete geri götürme dürtüsüyle savaşıyorum. Yerde vıcık vıcık sigara izmaritlerinden oluşan kokuşmuş bir kova ve hemen yanında doksanlı yıllardan kalma kırık bir çim sandalyesi var.

Goldie kapıyı usulca, sonra da uzun süre kimse açmayınca daha sert bir şekilde çaldığında başım ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Sonunda gri bir atlet ve sarkık bir kot pantolon giymiş, kirli sakallı ve çökük yanaklı bir adam kapıyı açtığında ve sigara dumanının iğrenç kokusuyla karşılaştığımızda neredeyse patlayacaktım.

Sonra bir an *için* yanlış adrese geldiğimizi düşünerek kendimi kandırıyorum çünkü bu o olamaz. Ölümün kapısını çalıyor gibi görünen bu adamın Goldie'nin on yıllık ayrılıktan sonra yeniden bir araya gelmekten heyecan duyduğu adam olmasına imkân yok. Karışıklık için özür dileyip kamyonu geri döneceğiz, sonra da doğru adresi almak için babasını arayacağız.

Ama sonra sevinçle kıvrılan gözlerinin rengini görüyorum ve umudum bir oluyor. Mavimsi gri, Goldie'ninkinin neredeyse kopyası. *Lanet* olsun, temizlenen ve doğru yolda ilerleyen adam nerede? Çünkü bu kesinlikle o olamaz.

Goldie'nin yüzü düşüyor ve yanımda büzüşüyor. "Baba?"

"Marigold! Kutsal lanet olsun, sen büyümüşsün ," o gürlüyor,

Yeni doğan refleksiyle korkuyla kollarını açıp ağlamaya başlayan Lily'yi ürkütüyor. "Gel de babana bir sarıl." Çıplak ayaklarıyla apartmandan dışarı adım atar ve Goldie'yi tüm benliğini saran bir kucaklamanın içine çeker,

Omuzları eğik olsa da boyu ondan çok uzun değil.

Kollarında kaskatı duruyor, Lily'yi korumak için uzaklaşıyor *lanet* olsun, sıska kollarını ondan sıyrıp onu tekrar kendime çekmek istiyorum. Nihayet öksürmeye başladığında onu bırakıyor, bunu doğrudan yüzüne ve Lily'ye yapıyor, sonra da ciğerlerini tıkamayı bitirmek için arkasını dönüyor. *Bu adamın nesi var böyle?*

Lily hâlâ ağlıyor ve Goldie onu yatıştırmaya çalışırken babası tekrar dairesine girip onu takip işaret ediyor. " gelin, gelin."

Goldie'nin gözleri benimkilerle birleştiğinde sulanıyor, ama yutkunuyor ve kapıdan doğrudan oturma odasına adım atmadan önce hızla başka tarafa bakıyor. Eşit derecede yıkık dökük dairesini görünce önümde kısa bir süre durduğunda neredeyse onu deviriyordum. Etraf ezilmiş bira kutuları ve enerji içecekleriyle dolu ve sağımızdaki ortasından çatlamış pis ahşap sehpanın üzerinde taşmış bir kova sigara izmariti daha var.

"Goldie, yapamazsın-" *burada kal*, sözüm kesildiğinde sessizce bitiriyorum.

"Sana iyice bir bakayım." Babası kızının üst kollarını kavırıyor ve arkasına yaslanıyor. "kızım, tıpkı annene . Ne sen?"

Ona cevap vermek yerine kirli daireye bakıyor ve "Baba, düşündüm de-" diye başlıyor.

Pantolonunun kemerini yukarı çektikten sonra ellerini kalçalarına koyuyor, ancak kot pantolonu ince bedeninde tekrar sarkıyor. "Baba? Bana 'baba' demeyi ne zaman bıraktın?"

Bu olaydan iyi bir şey çıktıysa o da Goldie'min artık ona *baba* demiyor olması. Bunu hak etmiyor.

Sanki o hiç konuşmamış gibi devam ediyor. "Temiz olduğunu söylemiştin. Bu... alkol..."

Dar yüzü buruşuyor ve savunmaya geçercesine "Ben temizim" dediğinde ona attığı bakış hoşuma gitmiyor. Alkolün bununla hiçbir ilgisi yok." Hatta ön kollarını kaldırıp ters çevirerek yukarı kaldırıyor. Solgun ve eski yara izleriyle dolu ama yeni izlerden arınmışlar.

Sehpaya, ardından mutfak tezgâhına -ön kapıdan on ya da on beş adımlık bir mesafe dışında- hızlı bir bakış, görünürde herhangi bir iğne ya da uyuşturucu malzemesinin olmadığını teyit ediyor. Temizlenmek ve temiz kalmak bir insanın yapabileceği en zor şey, bu yüzden ona bunun için puan vereceğim.

Bir anda ifadesi tekrar değişir ve gülümser. "Ah, bu konuda hiç endişelenme. Birkaç biradan kimseye zarar gelmez. Ve bunu hemen temizleyeceğim. Göreceksin."

Goldie endişeyle başını sallıyor ama konuyu kapatıyor. Sigara izmaritlerine el salladığımda ve ona hiç de nazik olmayan bir şekilde "Burada sigara içemezsin" dediğimde de bana bakmaktan kaçınıyor. Bebek varken olmaz."

Bir tür Jekyll ve Hyde olayı yaşıyor çünkü bana pis bir bakış fırlatıyor. "Benden daha iyi bildiğini sanma. Marigold çocukken gayet iyiydi, bu doğru. Bebek de öyle olacak." Minik çenesi titreyen Lily'yi işaret ediyor.

Goldie dudaklarını dişlerinin arasına alıp ısırırken gözleri yaşlarla doluyor. Derin bir nefes alıyor ve hemen öksürmeye başladığında pişman olduğu belli oluyor. "Lily'nin bezini değiştirmem ve onu beslemem gerekiyor. Benim odam hangisi?"

"Tabii, tabii! Odanız hemen şurada." Sol tarafımızdaki ilk kapıyı işaret ediyor - tüm apartmandaki sadece iki kapıdan biri. Küçük mutfağın solundaki arka duvarda yer alan diğer kapı, daha da bir banyoya .

pis bir makyaj masası ve aynı derecede pis bir ayna. Tuvalet ve duşun durumunu düşünmek bile istemiyorum.

Goldie'nin arkasından yatak odasına girip kibrit kutusu büyüklüğündeki odanın köşesine itilmiş çıplak, lekeli yatağı ve yastık kılıfı olmayan tek bir yastığı gördüğümde elim sırt çantamın askısına sıkıca kenetleniyor. Yatağın ayakucunda plastik ambalajında duran mor nevresim takımı muhtemelen bu dairedeki en temiz şey ve bahse girerim şimdiden leş gibi kokuyordur. Duvarlar son yirmi yılda yeni bir kat boya görmemiş gibi görünüyor, kir ve dökülen sıvılarla lekelenmiş ve aşınmış. Yatağın yanındaki komodin çöp konteynerinden çıkarılmış gibi görünüyor ve o da külle ve kahverengi sıvı ve sigara izmaritleriyle dolu taşan bir bardakla dolu.

"Ciddi olamazsın. Burada mı uyumalarını bekliyorsun? O iğrenç yatakta mı?" Üzülerek, sesimi yükselterek Lily'yi tekrar ürkütüyorum ve irkilmesine neden oluyorum. Kendimi Goldie'nin yanına atıyorum, Lily'nin sıkılı yumruğunu tutmak ve okşamak için etrafına uzanıyorum, sonra fısıldıyorum, "Üzgünüm, balkabağım."

Goldie'nin babası beni bir aşağı bir yukarı süzerken dişlerini sıkıyor. "Ne yani, bunun kızım için yeterince iyi olmadığını mı düşünüyorsun? Sen de kimsin dostum?"

"Başından beri yapman gerektiği gibi kızına ve bebeğine bakan adam benim. Ve hayır, bu ne onun için ne de bir başkası için yeterince iyi değil."

"Onun bebeği mi?" Bir kahkaha attı. "Eğer onun babası bile değilsen, neden umurunda ki?" Esprisi bir anda dağılıyor ve çenesini ovuşturuyor. "Ne var biliyor musun? Fark etmez. Sadece evimden defol git."

Goldie'nin tombul yanaklarından sessiz gözyaşları süzülüyor ve sesi duygu yüklü, "Benim için bir odanın hazır olduğunu söylemiştin. Onu dekore edeceğini ve... ve sen yalan söyledin. Her şey hakkında." Babasıyla benim arama giriyor ki bu onu ateş hattına soktuğu için hiç hoşuma gitmiyor,

dikkatini ve öfkesini çekiyor. Belinden tutuyorum, ayakları takılmasın diye dikkatlice geriye çekiyorum ve omzumun arkasına yatırıyorum.

"Lanet olsun kızım, bu kadar nankör olma. Seni eve alıyorum, burada bedavaya kalmana izin veriyorum, ben kanepede yatarken sana yatağımı veriyorum. Bencilce davranacağını bilmiyordum-"

"Onunla bu şekilde konuşma, pislik." Goldie'nin tam önüne geçerek onu görmesini engelliyorum. Benim boyumda ve muhtemelen benden yetmiş beş kilo daha ağır olan babam geri adım atıp sırtı yatak odasının duvarına çarpana kadar onu sıkıştırmak için cüssemden faydalanmaktan çekinmiyorum. Gözlerimi babasından ayırmadan Goldie'ye ". Hepimiz gidiyoruz." Ve . onu tekmeleyerek ve çığlık atarak buradan sürükleyeceğim.

O odadan çıkarken arkamda bir sessizlik oluyor ve ben iki saniyeliğine rahatlıyorum, ta ki babası sert bir adammış gibi dudak büküp yanıma gelene kadar. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Ben onun babasıyım, sen değil! Kendi kızıma ne yaptığım ve ne söylediğim seni hiç ilgilendirmez."

Parmağımı göğsünün ortasına sıkıştırıyorum. "Hamile genç kızının dört eyaleti tek başına otostopla geçmesine izin verirken kendine onun babası demeye hakkın yok." Sırtımı dikleştiriyorum, boynumu döndürürken kendime bir inç daha veriyorum, ona saldırmaya hazırım. "Öyleyse siktir git -Artık onun ve senden çok iyi bir iş çıkaracağım, seni sarhoş pislik."

Tıpkı Goldie'nin onu ilk gördüğünde yaptığı gibi küçülüyor. Goldie oturma odasından adımı haykırdığında bir kez daha rahatlama kısa sürüyor. Ses omurgamdan aşağıya buz gibi bir korku gönderiyor, damarlarımda adrenalin akıyor.

Babasına sırtımı döndüm ve oturma odasına daldım, yıkanmamış uzun kahverengi saçları olan pis bir pisliğe odaklandım.

Lily'yi açık ön kapının sağında, kanepeler ile duvar arasındaki köşeye sıkıştırmış olan saçları. Lily kollarında Goldie'nin göğsüne sıkıca sarılmış feryat ederken, Goldie onu kendilerine doğru ilerleyen sürüngenden korumaya çalışıyor. Goldie'nin gözleri şişmiş ve kızarmış, dehşeti içimi parçalıyor.

"Ah, hadi ama prenses. Ben iyi bir adamım. Benden korkmana gerek yok." Adam elini kaldırıp parmaklarını prensesin yanağında gezdiriyor.

Goldie hırlar ve adamın elini tokatlayarak uzaklaştırır, dengesini sağlamak için sırtını duvara dayayarak bacağını kaldırır ve adamın tam kasığına tekmeyi basar. Adam acısını dindirmek için bir şeyler kullanıyor olmalı çünkü dizlerinin üzerine çöküp aile mücevherlerini tutmasına neden olacak bu harekete neredeyse hiç tepki vermiyor.

Kolunu savurup bağılıyor, "Seni lanet olası b-"

Goldie'nin sırt çantasını bırakıp kemikli omzundan tutarak Goldie'nin yumuşak tenine temas edemediğini onu yüzüne doğru döndürüyorum. Yumruğumun altında buruşan burnuna bir yumruk atmadan önce yanaklarının rengi uçuyor ve ardından onu yıpranmış, soluk kahverengi kanepenin koluna doğru itiyorum. Yassılaştırmış minderlerin üzerine sırt üstü düşüyor ve çeşitli şüpheli renklere boyanmış koyu renkli halının üzerine sığıyor.

Goldie yine adımı haykırıyor ve babasının yüzüne doğru uçan yumruğundan kurtulmak için tam zamanında arkamı dönüyorum. Yumruğu yere düşmeyince ileriye ivmeyle tökezliyor ve omzunu iterek inişini hızlandırıyorum, böylece yerdeki adamın üstüne düşüyor. İkisi de nefesleri kesildiği için homurdanıyor.

"Hemen şimdi gidiyoruz, tatlım." Kolumu Goldie'nin omuzlarına dolayarak onu duvardan uzaklaştırıp kendime doğru çekiyorum. O kadar çok titriyor ki, ön kapıya doğru birkaç adım atarken bana yaslandığında kolumu beline dolayarak onu .

Dışarı çıkıp, neyse ki tüm lastikleri ve camları hala sağlam olan kamyonetime geri dönmeden önce, tüm önemli belgelerinin bulunduğu sırt çantasını yerden almayı kısaca hatırlıyorum. Çok riskli olmasına rağmen Lily'yi araba koltuğuna oturtmak için durmaya zahmet etmiyorum. Goldie'nin zaten şu anda gitmesine izin vereceğinden şüpheliyim. Ön yolcu kapısını açıp onları arabaya bindirirken, sırt çantasını ayak boşluğuna atarken ve Goldie'nin kucağına uzanıp emniyet kemerini bağlarken, ikisinin ağlama sesi kalbimi paramparça ediyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar şoför koltuğuna oturdum ve kızlarımı da yanıma alarak otoparktan çıktım. Dikiz , lastiklerimin kaldırdığı toz bulutunun arkasında, Goldie'nin babasının kaldırımından bağırdığını ve orta parmaklarını havada salladığını seçebiliyorum. Derin bir nefes alıyorum ve Lily araba koltuğunda olmadığı için ana yola çıkar çıkmaz kendimi yavaşlamaya zorluyorum.

On dakika boyunca amaçsızca sürdükten ve takip edilmediğimizden emin olmak için rastgele dönüşler yaptıktan sonra, bir rehincinin boş otoparkına yanaşıp vitesi parka atıyorum. Eğer bu kadar sinirli ve Goldie Lily'yi tutuyor olmasaydı, onu kucağıma çeker ve sıkıca sarılırdım.

Goldie titreyen elleriyle emniyet kemerini çözer ve kapüşonunu yukarı çeker. Emzirme sütyeninin üst kısmını çıkarırken el yordamıyla hareket ediyor ve bebeği düzgün bir şekilde tutturmak için birkaç deneme yapıyor. Taksideki sessizliği sadece Goldie'nin es'i ve ben düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışırken aldığım ağır nefesler bozuyor.

Sikerim böyle *işi*. Bir kolumu Goldie'nin bacaklarının altından geçirip diğerini sırtına dolayarak onu yukarı kaldırıyorum ve dizleri kapıya bakacak şekilde kucağıma yan yatırıyorum. Goldie bağırdığında Lily irkiliyor ama Goldie onun ağzını göğsüne götürüyor ve sessiz sesler çıkararak onu yatıştırıyor.

Goldie'nin sırtını sıvazlarken ve onun yankılandırırken aynı şeyi ona yaptığımın farkında mı bilmiyorum.

Yüzümü Goldie'nin gevşek saçlarına gömdüğümde duman kokusundan geri çekiliyorum, kendim de biraz yatıştırılmaya ihtiyaç duyuyorum. Dairede en fazla otuz dakika kaldık ve o şimdiden kokmaya başladı. Bu benim de anlamına geliyor. Daha da kötüsü, Lily de öyle olmalı. Kalp atış hızımı tehlikeli bir seviyeden geri getirme umudum anında paramparça oluyor.

Lily emzirmeyi uykuya daldığında kızlar sessizleşiyor. Goldie kararsız elleriyle emzirme sütyenini bağlamaya çalışırken bana bakmıyor, ilk iki denemede yerine oturtmayı başaramadı. Nefesini içine çekiyor ve elini itip kendim taktığımda tutuyor, ardından kapüşonunu yavaşça aşağı indirip göğüslerini örtüyor.

O kucağımdayken kamyonetten inmek biraz garip ama Lily'nin irkilmesine neden olmadan bunu başarıyorum. Goldie bebeğin altını hızlıca değiştirmek için arka koltuğa yatırıyor, sonra da onu uyandırmadan bir şekilde araba koltuğuna bağlıyor. Daha önce olduğu gibi Lily'nin yanına oturmak için arkaya tırmanmak yerine, arka kapıyı kapatıyorum, sonra Goldie'yi öne itiyorum ve onu bankın ortasına bağlıyorum.

Şehirden uzaklaşıp otoyola çıkana kadar Goldie nihayet konuşuyor. "Nereye gidiyoruz?" Artık ağlamıyor olsa da, kederi sessiz sesinden süzülüyor.

Başparmağımı onunkinin üzerinde ileri geri sürterken elini kucağımda tuttuğumu henüz fark etti mi bilmiyorum. Sürekli daha da yaklaştığının ya da kalçalarımızın birbirine yapıştığının farkında mı bilmiyorum.

"Hepinizi eve götürüyorum."

Bölüm 7

Goldie

Kabuslar birbirini izledi. Babam hapisten çıktığında nasıl olacağına ve yeniden birlikte olabileceğimize dair yıllarca kurduğum hayaller suya düştü. Bugün ilk kez babama *baba* yerine yüzüne karşı *baba* dedim. Benim yerime uyuşturucuyu seçtiği anda *baba* olmayı bıraktı.

Şimdi, kırılmış hissediyorum. Daha da kötüsü. İstenmeyen. Bir yük. Ve Lydia Teyzemi her zamankinden daha çok özlüyorum - biyolojik daha çok ebeveynim gibi olan kadını. Kucaklamalarını ve annesinin ona söylediği, ikimizin de anlamını bilmediği eski bir İrlanda ninnisini mırıldanmasını özlüyorum.

Hafta sonları saatlerce ocakta kaynamaya bıraktığı cam potpuri kapları gibi kokan, narenciye ve nane kokusuyla dolu eski dairemizi özlüyorum; vıcık vıcık sigara izmaritlerinin ve ekşi çöplerin pis kokusunu değil. Ben Teksas'a geldikten sonra nasıl bir hayat yaşayacağımız konusunda yalan söyleyen babam bir yana, bir insan nasıl böyle yaşamayı seçebilir bilmiyorum.

Bunu neden yaptığını anlamıyorum. Lydia Teyze'ye son evre kanser teşhisi konulduğundan ve sağlığı onkoloğunun tahmin ettiğinden daha hızlı kötüleştiğinden beri haftalardır konuşuyorduk. Davis, Teksas'a gitmek için otostop çekmem gerektiğini öğrendiğinde benim adıma üzülmüştü. Ben de

Babamı savundu ve onun için bahaneler uydurdu ama gerçek u ki ben zgndm. Babam bana otobüs bileti alacak parası olduğuna söz vermişti ama son anda arabası bozulan bir arkadaşına ödünç zorunda kaldığını söyledi. Eminim bu da başka bir yalandı.

Ona şüpheyle yaklaşmaya çalıştım. Konu para olduğunda teyzemin daha önce de benzer zor durumlara düştüğünü biliyordum. Bankada biraz para biriktirir biriktirmez beklenmedik bir acil durumla karşılaşırdı, bu yüzden içimden gelen ve beni onun hakkında fazla umutlanmamam konusunda uyaran boşluğu görmezden geldim. Onu dinlemeliydim.

Gerçi en kötüsü bu bile değildi, çünkü geçinecek fazla bir şeyi olmadığını biliyordum ve büyük bir şey beklemiyordum. En kötüsü benimle konuşma şekliydı; beni on bir yıl sonra ilk kez gördükten birkaç dakika sonra bana nankör ve bencil dedi. Kalbimi kırdı.

Eğer Davis yanımda olmasaydı, kim bilir ne kadar süre orada kalacak ve yeni doğan kızıma o yaşam koşullarında acı ektirecektim. Orada kaldığımız kısa süre boyunca bile o pisliği soluduğunu düşündükçe kusmak istiyorum.

"zr dilerim," diye fısıldıyorum Davis'e, kalbim .

Davis elimi iki kez sıktı. "zgn olmanı gerektirecek bir şey yok."

"Evet, biliyorum. Orada olanlar... babam ve diğer adamlar olanlar. olacağını bilmiyordum. Böyle olabileceğini. Ve sonra sana saldırdı..." Ağlamamın bittiğini sanıyordum ama başımı eğdiğimde taze gözyaşları yanaklarımdan szlp kucağıma damlıyor.

"Bunların hiçbiri senin hatan değildi, tatlım." Göz ucuyla onu görüyorum, dikkatini bir bana bir yola yöneltiyor, başını sallarken kaşları atılıyor.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum. "Eğer Lily olmasaydı.... o adamlar daha sıkı dvşrdm. Ama yapamadım ve..."

ve... teşekkür . Bizim için yaptıkların için. Teşekkür . Bu benim için senin bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor."

"Sana göz kulak olacağımı söylemiştim."

"Evet, babamın dairesine gidene kadar. Ama şimdi... ne yapacağım?" Esnek bandı kapüşonumun alt kısmına bağlayan gevşek bir ipliği karıştırıyorum.

Davis iç geçiriyor ve keşke aklını okuyabilseydim. Hâlâ benimle sıkışıp kaldığı için kızgın mı? Aklı başında herhangi bir insanın onun durumunda yapacağından fazlasını yaptı. Bana, bize bakmaktan yorulduğunda ne yapacağım?

"Özür dilerim," diye tekrar fısıldıyorum ve elimi çalışıyorum.

Bana izin vermiyor. "Dediğim gibi, üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

"Ama şimdi ben ne yapacağımı bulana kadar bana mahkummuşsun gibi geliyor. Yani, öyle olmak zorunda değilsin. Bizi bir sığınma evine falan bırakabilirsin." Kadın sığınma evlerine bakmak için telefonumu almak üzere sırt çantama uzanıyorum. "Yaşadığın yerde böyle bir yer olmalı, değil mi?" Panik atağın başlangıç aşamalarında tek elimle telefonumu karıştırırken nefesim hızlı ve kesik kesik geliyor.

"Tatlım, dur. Derin bir nefes al," diye sakın bir şekilde emrediyor.

Telefonumu yanımdaki koltuğa bırakıyorum ve dediğini yapıyorum, nefesimi kontrol altına alana kadar onunla birlikte burnumdan derin nefesler alıp ağzımdan veriyorum.

"Aferin kızıma," diyor, övgüsü yanaklarımın zevkten ısınmasına neden oluyor. "Dinle, o anın sıcaklığıyla söylediğimi biliyorum - artık senin *babanım*." Boğazını temizliyor. "Bunun için özür dilemeliyim," diye bitiriyor nefesinin altında. Bir süre bekliyorum ve devamını getirmeyince kaşlarımı kaldırıyorum. Davis rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ve elimi kucağından alıp benimkine koyuyor ama bırakmıyor. "Sizi bir sığınma evine götürmeyeceğim. Nerede olduğunu bilsem bile seni öylece ." Bu ifadenin birkaç saniye havada asılı kalmasına izin verdi.

Tekrar iç geçirmeden önce birkaç saniye. "Anlaşma şu: 'Hayır' diyebilirsiniz ama umarım . Hepinizin benim evimde kalmasını istiyorum."

"Senin evin mi?"

"Evet. Teknik olarak çocukluğumun evi. Teknik olarak burası benim çocukluk evim, ancak ilk felçten sonra babama bakmak için kalıcı olarak geri taşındım ve şimdi o gittiğine göre taşınmayı ve satmayı kendime yakıştıramıyorum. Haftalarca yollarda olduğum için, bütün ev kalacak."

Teklifini düşünürken kalbim daha hızlı atıyor. "Sen orada yaşamamıza izin vereceğini mi söylüyorsun? Bunu neden yaptın ki? Yani, bu çok cömertçe ve çok nazik bir davranış ama-"

"Ama hiçbir şey. Geçen gün de söylediğim gibi, yardıma ihtiyacın var ve ben de sana yardım edebilecek durumdayım. Yani evet, orada yaşayabilirsin. Bedavaya. Senden istediğim tek şey -ki bu biraz büyük bir şey ama umarım bunu yapmanın bir sakıncası yoktur- eve döndüğümde orada olman." Dikkati bir bana, bir de turuncu inşaat varillerinin iki şerit tek şeritte birleşirken tra c yavaşlamaya zorladığı yola kayıyor.

Ağzım açık kaldı. "Bu mı?" *Tanrım*, o büyük şey dediğinde aklım neden böyle kirli bir yere gitti? Neyim var benim? Yani, inanılmaz derecede çekici ve Lily ile bana karşı çok tatlı ama de...

Öndeki on sekiz tekerlekli araç, Davis önümüze geçmesine izin verdikten sonra teşekkür etmek için iki kez dörtlülerini yakıyor.

"Evet. Ben yokken senin ve Lily'nin güvende olduğunuzu bilmem gerekiyor. Babanıza geri dönmeyeceğinizi, özellikle de tek başınıza."

Sarhoşlar, korkunç adamlar ve pislik hakkında endişelenmek zorunda kalmayacağım, tamamen kendime ait bir ev. Hiç şüphe yok. "Vay canına, bu... evet, bunu yapabilirim."

"Öyle mi?" Elimi sıktı.

"Evet," diyorum anlamlı bir şekilde. Adamı bu kadar kısa bir süredir tanıdıktan sonra muhtemelen bu kadar çabuk kabul etmemeliydim.

Ama en azından bu şekilde, o yoldayken iyileşmek ve ayaklarımın üzerinde nasıl duracağımı bulmak için zamanım olacak.

"Güzel. zaman anlaştık."

Sanırım öyle.

* * *

Daha fazla inşaat alanından geçtikten sonra Davis'in bize yakında bir tur vereceğini küçük bir kasabadan geçiyoruz, çünkü artık tamamen karanlık. Kasabayı geçtikten sonra yaklaşık on dakika boyunca iki şeritli virajlı bir köy yoluna giriyoruz. Yolun her iki tarafındaki hendeklerin arkasındaki uzun, sık ağaçlar ay ışığının çoğunu engelliyor ve bana Davis'in gölgeli, güçlü yan profili dışında bakacak pek bir şey bırakmıyor. Fena bir manzara değil.

Davis soldaki ağaçların arasında bir mola verdiğinde yavaşlatır ve bir açıklığa giden uzun asfalt bir araba yoluna sapar. Burada sokak lambası yoktur ama açık kahverengi tuğladan yapılmış çiftlik tarzı evin iki ön köşesine yerleştirilmiş otomatik sel ışıkları yanıp sönerek evi ve biçilmesi gereken aşırı büyümüş çimenleri aydınlatır.

Davis evin sol tarafındaki iki kapılı garajın önündeki gümüş rengi Buick Lucerne'in yanına park ediyor ve sonra kamyonetten inmeme yardım ediyor. Evin kendisi biraz eski görünüyor, seksenli ya da doksanlı yıllarda inşa edilmiş, ama iyi bakılmış. Kırmızı panjurlarda soyulmuş boya, kırık beton ya da bahçede herhangi bir çöp yok. Garajın sağındaki geniş çimento veranda evin ortasından biraz öteye uzanıyor ve kırmızı ön kapının solunda iki ahşap sallanan sandalye bulunuyor.

Sanki bu sandalyeler beni çağırıyor, *oturmam ve bir süre kalmam* için beni baştan çıkarıyor. Kendimi gün ortasında Lily'yi sallarken, huzurun ve sessizliğin tadını çıkarırken hayal edebiliyorum.

yol, şehrin ortası kadar trafik görmeyecektir.

Sonunda Lily'yi araba koltuğundan almak için arkamı döndüğümde, Davis çoktan Lily'nin kemerini çözmüş ve onu kucağına almıştı. Ona hayranlıkla bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Colton'la da böyle olmalıydı, bizi hastaneden eve o getirmeliydi. Ama nedense onun Davis'in yerine görüntüsü zihnimde tam olarak şekillenmiyor. Bunu yapmak doğru gelmiyor.

Davis başını eve doğru çevirdiğinde düşüncelerimden sıyrılıyorum. Sırt çantamı ve telefonumu alıp verandaya çıkan iki basamakta onu takip ediyorum. Kapının kilidini açıp içeri giriyor ve sağ taraftaki duvardaki alarm pedinden gelen yumuşak bip sesini kapatıyor, ardından arkamdan kapıyı kapatıp girişteki tepe lambasını yakmadan önce onu takip etmemi işaret ediyor.

Babamın dairesi gibi, ön kapı doğrudan oturma odasına açılıyor, ancak çok daha büyük ve en önemlisi düzenli görünüyor ve temiz kokuyor. Ev gibi. Rahat. Sol çok sevilen kahverengi deri koltuğa gömülmeyi ya da Lydia Teyze'nin eskiden yaptığı türden eski tığ işi yorganlardan birine sarınarak, her türlü spor hatırasının sergilendiği devasa eğlence merkezine bakan arkasına atılmış eşleşen deri kanepeye yayılmayı çok isterdim.

Davis, çok geç olduğu için odayı keşfetmek yerine bizi evin derinliklerine götürüyor ve arka tarafındaki açık mutfakta daha fazla tepe lambası yakıyor. Önde ve ortada beklenmedik büyüklükte bir ada ve onun arkasında, beyaz porselen çiftlik evi lavabosunun üzerinde, zifiri karanlık arka bahçeye bakan kısa kırmızı pötikare bir perdeyle örtülü bir resim penceresi var. Davis paslanmaz çelikten yapılmış çift kapılı buzdolabından iki şişe soğuk su çıkarıyor,

Sonra başını tekrar evin sağ tarafına, karanlık bir koridora doğru çeviriyor.

Sağdaki ilk kapıda durur ve kalçasıyla iterek kapıyı açar, sonra ışığı da yakar. Sessiz, soğuk tonlu bir griye boyanmış mütevazı büyüklükte bir oda, ön bahçeye bakan geniş pencerenin altında büyük bir meşe yatak var. Eğer oturma odasındaki mobilyaların davetkâr görüldüğünü düşündüysem, kalın mavi ve gri ekoseli yorgan ve dört dolgun yastıkla kaplı yatağın yanında bunun hiçbir önemi yok.

"Ekoseyi çok seviyorsun," diye takılıyorum.

Davis usulca kıkırdar. Fısıltının biraz üzerinde konuşarak, "Burası benim odam. Eskiden babamındı ama o destekli yaşam tesisine taşındıktan sonra yatağımı buraya taşıdım. Sen alabilirsin, ben de koridorun karşısındaki eski odam için yeni bir yatak odası takımı alana kadar kanepeyi alacağım. Evde olduğumda orada kalacağım." Ben oturma odasında uyurken onun yatağı alması için ısrar , "Yarın Lily için yatağın karşısına koyabileceğimiz bir beşik alacağım, ama şimdilik garajdan ablam doğduğunda babamın yaptığı beşiği alacağım" diyor.

"Davis... bütün bunları yapmak zorunda değilsin," diyorum ellerimi iki yana açarak, bizim için o kadar çok şey yaptıktan sonra onun cömertliğinden faydalanyormuşum gibi hissederek. "Önce yatak odası, şimdi de beşik mi?"

Davis yatağın sol tarafına doğru yürüyüp su şişelerini cam kaplı komodinin üzerine koyar ve elini kaldırır. "Dur. Bunu yapmak , yapmazdım. Oturma odasında rahat edecek kadar sık uyuyakaldım. Ayrıca, bu odanın koridordakinden daha büyük bir banyosu var." Başparmağını omzunun üzerinden karanlık açık kapıya doğru kaldırıyor.

"Bu kadarı da fazla," diyorum güçsüzce ve o da başını sallıyor. "Şimdi, sen Lily'yi al. Eminim bir beze ihtiyacı vardır.

Değişelim," diyor burnunu buruşturarak. "Ben çantalarımızı alayım.

sonra da beşiğini getir."

Onu bana uzatırken ellerimiz birbirine değiyor ve teşekkür etmek için başımı kaldırdığımda gözlerimiz kilitleniyor. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum ama başka tarafa da bakamıyorum. Lily kollarımdayken aramızda durup iri ellerini üst kollarımda aşağı yukarı gezdiriyor. Sanki ağır çekimdeymiş gibi, Davis ellerini yukarı kaydırıp çenemi kavradığında başımı arkaya yatırıyorum ve kasketi alnıma çarpmasın diye başını yana eğdikten sonra dudaklarıma nazik bir öpücük kondurmak için eğiliyor.

Neredeyse hemen geri adım atıyor ve boğazını temizliyor. "Özür dilerim, ben... Bunu neden yaptığımı bilmiyorum." Şapkasını çıkarıp ellerini saçlarında gezdiriyor ve yassılaşmış saç tellerini sallıyor. Ona -garip bir nedenle- aldırmadığımı söyleyemeden dönüp odadan çıkıyor.

Davis çantalarımız ve garajdan getirdiği tahta beşik ile döndükten sonra, beşiği sabunlu bir bezle siliyor ve ben Lily'ye bakarken odanın sağ tarafındaki şifonyerin arasına yerleştiriyor. Kendimi tamamen yabancı hissederek, Lily'nin onaylamamasına rağmen, hastanedeki hemşirelerden birinin bana gösterdiği gibi Lily'ye mutfak lavabosunda banyo yaptırırken, Davis de koridordaki banyoda hızlı bir duş alıyor.

İşim bittiğinde Davis'in yatak odasının ortasında duruyorum ve ne yapacağımı bilemiyorum. Lily tamamen uyanık, ancak ben köpek gibi yorgunum, bu yüzden ben uyurken onu beşiğe koyamam. *Lydia Teyze ne yapacağını bilirdi* diye düşünüyorum, kalbim sıkışıyor. Sadece şu son otuz dakikada bile ne kadar çok şeyi kendi başıma çözmek ve yapmam gerektiğini anlıyorum.

Davis sessizce açık kapıyı çalıyor ve beni iç karartıcı düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Saçları havluyla kurutulmuş, her tarafa yapışmış, siyah ve gri pijama pantolon giymiş, üzerinde belki bir beden büyük beyaz bir atlet vardı.

omuzları ve göbeği boyunca gergin bir şekilde uzanıyordu.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Cidden, ekose dışında başka desenler de olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ofluyor ama gülümsüyor. "Yatağa gitmeden önce Lily'ye göz kulak olmama ne dersin, böylece tekrar düş alabilirsin? Saçındaki dumanı ."

Bu yüzden. Belki de bunu tek başıma yapmak zorunda değilimdir. En azından şimdilik.

Davis şifonyerini karıştırır ve yatağın etrafından dolaşarak banyoya doğru yürür. "İkinci bir kıyafet almayı düşünmedim ve temiz kıyafetinin kalmadığını biliyorum. O yüzden yarın sana garajdaki çamaşır makinesi ve kurutucuyu nasıl kullanacağını göstermeden önce bu gece benimkilerden giyebilirsin." Yığın, mutfaktaki uzun, kumlu bej granit tezgahla eşleşen banyo tezgahının üzerine bırakıyor.

Lily'yi ona verdiğimde kollarımız yine birbirine değiyor ama gözlerini indiriyor, böylece beklenmedik bir öpücüğe yol açabilecek yoğun göz temasını paylaşmıyoruz. Lily'yi bir o yana bir bu yana sallıyor, sonra yatağın kenarına oturuyor. Elimde olmadan birkaç saniye izliyorum, o Lily'ye gülümseyip mırıldanırken karnım çırpınıyor. Davis kafasını kaldırıp sessiz bir soruyla başını eğiyor ve beni kendime getiriyor.

Soluk sarıya boyanmış banyonun içinde, hastanenin bana verdiği doğum sonrası bakım malzemelerinin bulunduğu küçük plastik torbayı tezgahın üzerine yerleştiriyorum. Su ısınırken aynada ağırlaşmış göğüslerime ve yumuşak ama hala çok şiş olan karnıma bakıyorum. Bu çok tuhaf bir duygu - Lily'yi dokuz ay boyunca taşıdıktan sonra *boş* hissetmek. Neredeyse yanlış.

Davis ben doğum yapmadan önce karnıma dokunduğunda hayretle bakıyordu, ama şimdi böyle yapsa nasıl görünürdü merak ediyorum. Belki burnu kırıştırdı, tıpkı benim

Çatlak izleri. *Şu anda göbeğime dokunmak için bir nedeni yok* elbette.

Dušta acele etmeden, ağrıyan yerlerimi nazikçe yıkıyorum ve büyük boy düz beyaz tişörtümü ve ekose pijama pantolonumu üzerime geçirdikten sonra, yarın kıvırcık bir karmaşa olacağı kesin olan nemli saçlarımı aceleyle fırçalıyorum. Yatak odasına döndüğümde Davis'i yorganın üzerinde uyuklarken buluyorum, başı dolgun yastıklardan birinin üzerinde benden uzağa dönük ve bacakları bileklerinden çapraz. Şu anda göğsü çıplak, Lily göğsünün üzerine uzanmış uyuyor, yanağı kalla zambağı dövmesinin tam üzerine yerleştirilmiş ve eli sırtında duruyor.

Olay yerinde nefesim kesildi. Hayatım hızla boka sarmış olabilir ama bu... onca acının ortasında parlak bir nokta.

Lily'yi kucağıma alabilmek için elini nazikçe hareket ettirdiğimde, bir an için direniyor. "Sadece gözlerimi dinlendiriyordum," mırıldanıyor. Lydia Teyze de koltuğunda uyuyakaldıktan sonra onu uyandırdığımda aynı şeyi söylerdi.

"Elbette öyleydin," diye fısıldıyorum sessiz bir kahkahayla.

Lily'yi nazikçe göğsünden kaldırıp nefes alıp almadığını kontrol ettikten sonra beşiğe sırt üstü yatırdığımda tutuşunu gevşetiyor. Yatak odasının ve banyonun ışıklarını kapattıktan sonra, yatakta uyuyan ve usulca horlayan Davis'i inceliyorum. Adam muhtemelen kırk sekiz saate yakın bir süredir uyanıktı ve onu uyandırıp oturma odasına atmak hiç de adil görünmüyor. Ama aynı zamanda oturma odasında, bir iki saat içinde bir sonraki beslenmesi için uyanacağından emin olduğum Lily'den bu kadar uzakta uyuma fikrini de hazmedemiyorum.

Yarın sabah kendimi açıklayabileceğimi ve af dileyebileceğimi düşünerek, Lily'ye en yakın sağdaki yorganın altına giriyorum, ona kendi tarafımdan bakıyorum ve Davis'in yanındaki ortaya doğru kayıyorum, onun sırtımdaki sağlam varlığıyla rahatlıyorum. Tam uykuya dalmak üzereyken, Davis de kendi tarafına dönüyor ve kolunu benim koluma doluyor.

belime, arkamdan kaşıklıyor. Bilincimi kaybetmeden hemen önce gülümsüyorum.

Davis

Başını çenemin altına sıkıştırmışken burnumu saçlarına gömüyorum -o kadar ipeksi ve gür ki- ve elimi gömleğinin altından, yumuşak karnının yanından geçirip iri memesini avuçlamak için yukarı kaldırıyorum. Meme ucunu yuvarlarken inliyorum, sikim sertleşiyor ve içine gömme ihtiyacıyla ağrıyor, zaten pre-cum ile damlıyor. Birkaç saniye sonra memesini bırakıp elimi pijama pantolonunun bel bandının altına sokuyorum ve kıcını tembelce okşarken orta parmağımın ucuyla klitorisleriyle oynuyorum.

Evet. Karım zaten ıslak ve-

Bekle. Ne zamandan beri bir karım var? Ve bu ses de ne?

Bebeğim ağlıyormuş gibi geliyor.

Bekle, bekle, bekle. Ne zamandan beri bir bebeğim var?

Gözlerim hızla açılıyor, ay ışığı panjurların arasından süzülüyor ve kan çanağına dönmüş yatağımdaki gölgeli kadın figürünü ve onun hemen ötesinde, içinde telaşlı bir bebek olan beşiği görece kadar düzeldiğinde kendimi yataktan dışarı atıyorum. *Ne oluyor lan?* Tökezleye tökezleye banyoya giriyorum ve elimi kan içinde bulmak için ışık düğmesini çeviriyorum. *Ne oluyor lan?*

Bebek miyavladığında arkamı döndüğümde Goldie'nin yavaşça kaybolan küçük bir gülümsemeyle sırt üstü yuvarlandığını, elimi ve yüzümü gördüğünde ağzının açık kaldığını görüyorum. Otururken boğazının arkasından küçük bir inleme sesi çıkarıyor.

"Çok özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim. Hâlâ yarı uykuluydum ve senin benim olduğunu sanıyordum. Ve *Tanrım*, ben

Üzgünüm Goldie."

O bana baktıkça sikim pantolonumun içinde ve Lily beşiğinden daha yüksek sesle ağlayıp dikkatini çektiğinde, sonunda aklım başıma gelip arkamı dönüyorum ve kendimi banyoya kapatıyorum. Panik içinde pantolonumu sıyırıp duşu en soğuk ayara getiriyorum, sonra da su spreyinin altında büyük küvete girip yaptığım şey için kendimi cezalandırıyorum.

Sabun kalıbımı kaparak parmaklarımdaki kanı yıkamak için aceleyle ellerimi köpürtüyorum. Buz gibi suya rağmen aletim hâlâ sönmemişti ve midem bulanıyordu. Onu okşadığım için çok hastayım. Sikimi öfkeyle okşarken kendimden nefret ediyorum, Goldie'nin elimdeki memesinin ağırlığını, parmaklarımın arasında sertleşen meme ucunu düşünüyorum.

Elimi duvara vuruyorum, orgazm olduğumda Goldie'nin adının kükremesini zar zor ısıriyorum, aletim şişiyor ve dışarı fırlayan ve küçük, beyaz kare fayanslardan aşağı damlayan her sperm ipiyle sarsılıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve yoğun zevkten neredeyse ayaklarım yerden kesiliyor, kendimden tamamen iğreniyorum.

Her ne kadar çantamı toplayıp korkak gibi gitmeyi tercih etsem de Goldie'yle yüzleşmem ve hatamı kabul etmem gerektiğini biliyorum - tabii buna hata denebilirse. *Saldırı* daha uygun bir terim olurdu. Özür dilemeli ve bunun bir daha asla olmayacağına dair onu temin etmeliyim. Gerekirse dizlerimin üzerine çöküp ondan af dileyeceğim.

Pantolonumu tekrar giydikten sonra banyonun kapısını açtığımda, yatağın kenarında oturmuş Lily'yi emziren Goldie ile yüz yüze geliyorum. Ben daha konuşmaya fırsat bulamadan zoraki bir kıkırdamayla, "Bu çok tuhaftı," diyor. "Özür dilerim."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum ve kapının pervazına tutunuyorum. "Alacakaranlık kuşağında mı yaşıyorum ben? Buraya bir sürüngen olduğum için beni affetmen yalvarmaya geldim. Dün gece burada uyuyakalmak ya da seninle yorganın altına girmek istememiştim." *Ya da benim*

Sen uyurken elimi külotuna soktum, ama o kısmı yüksek sesle söyleyemiyorum.

Başını sallar ve gözlerini kaçırır. "Bu benim hatamdı. Dün gece Lily birkaç saat önce uyandığında burası soğuktu ve donmuş olabileceğini düşündüm. Yorgun olduğumu bildiğim için seni dışarı atmak istemedim, bu yüzden yorganı üzerine çektim."

Başım dönüyor. "*Sana yaptığım şey için cidden kendini mi suçluyorsun?*"

Devam ediyor. "Kanepede uyumaya gitmeliydim ama senin yatağın harika. Çok yorgundum ve daha önce beni kucaklıyordun, sıcak ve rahattı, bu yüzden yatağa geri döndüm ve beni tekrar kucaklayacağını umdum. Bunu yapmamalıydim."

Bunu yapmayı hayal ederken, önünde dizlerimin çöküyorum. Neredeyse onun yatakta oturduğu boydayım ve uzanıp yanaklarını okşayarak gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum. "Kendini suçlamayı bırak. Hatalı olan benim ve sana bir daha asla böyle dokunmayacağıma söz veriyorum."

Kaşları çatık bir şekilde ortadan kırışıyor. Ve sonra, tıpkı hastanede yaptığı gibi, elini başımın arkasına götürüp beni öptüğünde ikimizi de şok ediyor.

Kendimi geri çekip nasıl bir alternatif boyutta uyandığımı düşünmek yerine başımı yana eğip dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum. Onu tatmak istiyorum, sabah nefesini ve her şeyi. Ellerimi geniş kalçalarına atıp onu kenara doğru çekiyorum, kalın kalçaları iki yanımda.

Ve sonra şunu hatırlıyorum: Bir, yalnız değiliz. Ve ikincisi -Goldie yeni doğum yaptı. Ne yapıyorum ben? Sonunda kendimi geri çekip topuklarımın üzerine oturacak gücü buluyorum. Goldie'nin benim kadar ateşli görünmesini ya da hissetmesini bekliyorsam, yanılmışım. Zaten solgun olan teni rengini kaybediyor.

"Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Neden bilmiyorum..." Goldie yataktan kalkıp yana doğru birkaç adım atıyor ve yatağının içini ısıyor. "Bana neler olduğunu bilmiyorum." Goldie Lily'yi omzuna yatırıyor ve ileri geri adım atarken geçirmesi için dalgınca sırtını sıvazlıyor, tekrarlayan hareketler Lily'yi uykuya geri döndürüyor.

Ayağa fırlayıp ona yaklaşıyorum ama o geri çekilip Lily'yi beşiğine yatırmak için acele edince duruyorum. Goldie sırt çantasını ve bir gece önce yatak odasının hemen içinde yere bıraktığım çantaları buluyor ve onları yatağın ayak ucuna bırakıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Paketleme. Her şey için teşekkür ederim. Ciddiyim. Ama ben... Ben burada kalamam. Gidecek başka bir yer bulana kadar özür dilersem belki babam onunla kalmama izin verir."

Beni bırakıp babasıyla yaşayacağı düşüncesiyle korku ve öfke arasında gidip gelirken onu kendi etrafımda döndürüyorum. "Asla babana geri dönmeyeceksin," diyorum ona gereğinden fazla güç kullanarak, ama Lily'nin iyiliği için sesimi alçak tutuyorum. "Burada kalacaksın," diyorum yatağı göstererek, "iyileşene kadar. O boktan, *tehlikeli* daireye geri dönerek ve o pislikle yaşayarak senin ya da Lily'nin sağlığını ve güvenliğini riske atmana izin vermeyeceğim."

Söylediğim yanlış bir şeydi.

Goldie'nin gözleri uyarıcı bir şekilde parlıyor ve dişlerini gösteriyor, birkaç dakika önce beni yumuşak bir şekilde öpen kadının yerini bu vahşi yaratık alıyor. *Bu*, New Mexico'da bana ilk silah çektiğinde gösterdiği yüzü.

"Bir saniye bile bana ne yapacağımı söyleyebileceğini sanma, Davis," diye tısladı. "Nereye gidip gidemeyeceğimi. Sen ne benim babamsın ne de Lily'nin."

İçimde bir şeyler çatırdıyor ve dizlerinin arkası yatağa değene kadar onu sıkıştırıyorum. Sesimi tam yüzüne bakıyorum. "Oh, evet, öyleyim."

"Sen nesisin?" diye tersledi.

"Ben senin *babanım*," diye hırslıyorum dişlerimi göstererek.

"Ve kanunen Lily'nin de babasıyım."

Bölüm 8

Goldie

Omurgamda bir şok şimşegi çakıyor. "Bu da ne demek oluyor?" Soruyu fısıldayarak haykırıyorum, kalbimin bu kadar sert çarpmasına neden olan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bu adamın gerçekten deli ve tehlikeli olabileceği korkusu mu? Kızımı ve beni bu duruma soktuğum için kendime duyduğum öfke mi? *Babam* olduğunu söylediğini duyunca içimde *oluşan arzu mu? Babam* değil ama *babacığım*. Üçü birden mi?

Kendisinin bir şekilde... "Doğumunda orada olman Lily'nin babası olduğun anlamına gelmez, yasal olarak ya da başka bir şekilde." olduğuna dair çılgınca uygunsuz ve kuruntulu iddiası yerine bununla dikkatimi dağıtmamda ciddi bir sorun .

Gözleri gerilir ve cevap vermeden ayaklarının üzerinde kayar.

Davis'i izliyorum, ona meydan okuduktan sonra akıl sağlığının sınırlarını aşabileceğine dair işaretler arıyorum. Aklıma çaldığım silah geliyor, keşke onu nereye sakladığını bilseydim diyorum ama sonra mermi olmadan zaten işe yaramayacağını hatırlayınca midem bulanıyor.

Giderek artan bir endişeyle, "Bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

Gözbebekleri yeşil gözlerini yutmak için büyüyor. Sonunda cevap veriyor. "Hastanede aklımı kaybetmiş olabilirim ama artık geri dönüşü yok."

"Bu da ne demek oluyor? Sen 'aklını mı kaçırdın'? Ne yaptın sen?"

Davis yanıp sönüyor Hızlı, onun yetkili ve Savunmacı tavırları yavaş yavaş okuyamadığım bir şeye dönüşüyor. "Doğum belgesini Colton'ın bilgileriyle doldurmamışsın." "Evet... ve?" Ellerim yanlarımda yumruk oldu. *Sanki buna ihtiyacım varmış gibi Hatırlatma.*

Davis dilini şaklatıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

O bunu uzattıkça ben sabırsızlıkla ayağımı yere vuruyorum. Sonunda kanım kıpkırmızı oluyor. "Bana hemen cevap ver," diye fısıldıyorum. "Ne. Ne yaptın. Sen. Yaptın?" Kaslarım geriliyor, bir sonraki söyleyeceği şeye bağlı olarak kendimi ona fırlatmaya hazırlıyorum.

Davis derin bir nefes alırken göğsü kabarıyor, sonra aceleyle nefesini veriyor ve şöyle diyor: "Benim bilgilerimle doldurdum. Yasalara göre, biri mahkemede buna itiraz edip DNA testi yaptırmamı isteyene kadar Lily benimdir." Sol göğüs kafesindeki kalla zambağı dövmesine dokunuyor ve iki katına çıkıyor. "Kanlı ya da kansız, o benim," diyor şiddetle.

"Ne yaptın?" Göğsüm, en sevdiğim fantastik kitaptaki mavi ejderha gibi ateş püskürtüp onu diri diri yakmaya hazırmışım gibi kabarıyor. Hırladığımda, kolumu geri çektiğimde ve ikimiz de gözümüzü kırpmadan suratının ortasına bir tokat attığımda vahşi bir hayvan gibi ses çıkarıyorum. "Bunu neden yaptın ki? Delirdin mi sen?" Bu sonuncusu retorik bir soru çünkü açıkça öyle.

Davis elini tokatladığım tarafa bastırdı, çenesini düzeltti ve bekleyebileceğim son şeyi söyledi. "İyi ki de öyle yapmışım çünkü artık benim sağlık sigortam kapsamında."

Elimi geri çekip diğer yanağını tokatlamaya hazırlanırken duruyorum. Başımı yana eğiyorum, ateşimi geri çekiyorum, karnım çırpınıyor. "Öyle mi?" *Vay anasını.* Kalp atışlarım

tuhaf duygu karışımıyla daha hızlı. Öfke hala orada... ve... ve başka ne var? Minnettarlık mı? *Ben de onun kadar deli miyim?* "Bu..." Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Yasadışı mı? İnanılmaz derecede berbat mı? Biliyorum." Davis yanağını ovuşturuyor ve hâlâ havada duran elime bakıyor. Sesini alçaltıyor, ısrırganlığını . "Üzgün olduğumu söyledim ama değilim. En azından bu konuda."

Sonunda elimi yanıma indirip onu inceliyorum, öfkem azalıyor. Hastane faturalarımızı nasıl ödeyeceğim konusunda henüz hiçbir fikrim yok ve Lily'nin payının bu kadar yüksek olmayacağı düşüncesiyle göğsümün içine yumuşak bir şey yerleşiyor. "Hayır, bunun çok hoş olduğunu söyleyecektim."

"Benim için iyi mi?" Davis, bize bakacağına dair verdiği sözü tutmak için yaptığı aşırılıklar yüzünden akıl hastanesine ya da hapishaneye gitmesi gereken kişi olduğu halde bana akıl hastasıymışım gibi bakma cüretini gösteriyor. "Sana sahtekârlıkla Lily'nin babası olduğumu iddia ettiğimi söylüyorum ve sen *iyi* davrandığımı mı sanıyorsun? Sen de en az benim kadar delisin."

"Siktir , Davis!" Bu sefer ben de onu takip ediyorum ve dokunulmamış yanağına bir tokat atıyorum. "Ben deli değilim!" *Kesinlikle öyleyim.*

"Lanet olsun, kadın, beni tokatlamayı bırak." Davis ellerini belime dolayarak beni ayağa kaldırıyor ve yatağa, çantalarımın yanına fırlatıyor.

Sırt üstü yere acı dolu bir nefes çekiyorum, karnım hala çok hassas. Ellerimi karnımın alt kısmına bastırıyorum ve dizlerimi yukarı çekerek cenin pozisyonunda yan dönüyorum.

Davis'in yüzü bembeyaz olur. "Kahretsin Goldie, çok üzgünüm." Dizlerinin üzerine oturmak için yatağa tırmanıyor ve üzerime eğiliyor, bir elini yatağa dayıyor ve diğer elini ortamın üzerinde gezdiriyor, ancak bana dokunmuyor. "İyi misin?"

"Hayır, iyi değilim!" Daha küçük kıvrılıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Davis bir kolunu dizlerimin altından, diğerini sırtımın altından geçirip beni kucağında yanlara doğru çekmeden önce nefesinin altından "Oh, kahretsin," diye tıslıyor.

Yatakta. Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Seni yatağı fırlattığı için çok özür dilerim bebeğim. Seni incitmek istememiştim."

Tartışmamızın inişli çıkışlı halinden o kadar sersemlemiştim ki ona tekrar tokat atmayı bile denemedim. Titreyen elini tişörtümün altından çıplak, ağrıyan karnımı avuçlarken duygularım karmakarışık. Ona bakmak için başımı arkaya eğdiğimde, yüzünün her yerinde yıkım yazıyordu.

Bu manzara karşısında kalbim sızlıyor ve bir elimi ensesine götürüyorum. "Sorun yok," diyorum fısıltıyla. "Sadece bir dakikalığına oldu. Şimdi iyiyim."

Başını iki yana sallıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Yaptığım şeyin... Bana sorun olmadığını söyleme çünkü değil bebeğim. Yaptığım hiçbir şey iyi değil."

Davis

Ben bir ahmağım. Pis, kokuşmuş bir piçim, çünkü Goldie parmaklarını saçlarıma geçirip *beni* teselli ettikten sonra başını geriye doğru eğdiğinde, yavaşça eğilip onu kucağıma çekerken öpüyorum. Aletim, dolgun poposunun ona doğru bastırdığını hissedince seğiriyor. Vücudumun ona nasıl uygunsuz bir şekilde tepki verdiğini keşfettikten sonra pantolonunu indiriyor ve iki yana sallanıyor.

"Ben...siktir. Özür dilerim. Gitmeliyim," diyorum artan bir panikle ve Goldie'yi kucağımdan kenara kaydırıyorum. Bir gece önce açmadığım spor çantamı almak için dolabıma daldım ve omzuma kaldırmadan önce cep telefonumu ve şarj cihazımı içine attım.

Goldie yavaşça ayağı kalkıyor ve ellerini birbirine doluyor. "Ne yapıyorsun?"

"Gitmek zorundayım bebeğim." Yüzünün düşmesine dayanamıyorum. Hızlı bir öpücük için onu kendime çekiyorum ve hemen , tökezleyerek geri çekiliyorum. "Gördün mü? Konu sen olunca kendimi kontrol edemiyorum. Gitmek zorundayım."

Öne doğru eğildi ve elini göğsüme koymaya çalıştı. "zorunda değilsin. Gerçekten. Bunu konuşarak halledebiliriz."

Yatak odasının kapısına doğru geri adım atıyorum. "Goldie, lütfen. İstiyorum. İstiyorum." Yatağın yanındaki beşiği görüyorum ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Gitmem gereken tek kişi Goldie değil. Çantamı ayaklarımın dibine bırakıyorum ve Lily'yi kucağıma almak için beşiğin yanına diz çöküyorum, başını dikkatlice destekliyorum. Onu tekrar aşağı indirmeden önce bebek şampuanının kokusunu içime çekerek tacını öpüyorum. "Annene iyi davran, Lily Jo. *Seni seviyorum.*" Seviyorum. Bir şekilde, zaten seviyorum. Ayağa kalkıp çantamı alırken sol göğüs tutuyorum, asit beni içten dışa yakıyor.

Goldie gözyaşlarını tutamıyor ve ben onun yanından geçip evin önüne doğru koşarken kendimden nefret ediyorum. Ön kapının yanındaki duvara dayalı ahşap konsol masasından cüzdanımı ve babamın Buick'inin anahtarlarını alıyorum, sonra çıplak ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum. Gerçekten korkağın tekiyim çünkü Goldie es diye yanıma geldiğinde onunla yüz yüze bile gelemiyorum.

Lily'nin araba koltuğu kamyonetime takılı olduğu için Ford'un anahtarlarını ona doğru itiyorum. "Araba kullanmayı biliyor musun?" Doğrudan ona bakmadan soruyorum. Göz ucuyla başını salladığını görüyorum. "Güzel. Ne zaman kamyonetimi kullanabilirsin." Cüzdanımı karıştırıp sağlık sigortası kartımı arıyorum ve masanın üzerine, anahtarların yanına koyuyorum. Kredi kartımı ve elimdeki tüm nakit parayı da bırakıyorum. "Lily'nin pediatrik randevuları için buna ihtiyacın olacak. Hastanedeki fotoğrafı sana mesaj attıktan sonra telefon numaranı kaydettim. Yola çıktığımda sigortamı arayacağım. Planıma eklendiğinden emin olun, ben de size bilgileri mesaj atayım."

"Davis..."

Goldie elini karnıma koyup başparmağını ileri geri sürttüğünde başımı omuzlarıma yaslıyorum. Yatak odasından çıkmadan önce üzerime bir tişört giymek için durmadığımdan, avucunun çıplak tenimdeki sıcaklığı omurgamda bir arzu ürpertisi yaratıyor, temasın samimiyeti aletimin kabarmasına neden oluyor.

"Lütfen gitme. Bu şekilde olmaz."

Söz konusu o olduğunda kendimi kontrol edemediğim için, bir kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. İki elini belime doluyor ve alnını göğsümün ortasına bırakıyor.

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve burun deliklerim açılıyor. Benim gibi kokuyor. Şampuanım ve sabunum ve sikim karnına doğru seğiriyor. Yeni *doğum yapmış karnına*. Kalçalarımı geri çekiyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "zorundayım."

Küçük sıcak nefes pufları, başını arkaya yatırıp dilimi ağzına sokmak, sonra onu dizlerinin üzerine itmek ve ağzının aletimin etrafında ne kadar sıcak olacağını öğrenmek istememe neden oluyor. *İşte bu yüzden gitmek zorundayım.*

Neyse ki, tenime doğru fısıldadığında "Ne zaman döneceksin?" diye sorarak bu dürtüyü kovuyor.

"Ben... Bilmiyorum. Belki kendimi kontrol etmeyi öğrendiğimde."

"Davis, lütfen."

Ellerini bırakması için onu zorlayarak ulaşamayacağı bir yere adım atmadan önce sessizce başımı sallıyorum. Evden sadece pijama pantolonum ve botlarımla çıkıyorum, otomatik sel ışıkları yanıyor ve arazimi çevreleyen ağaçlardan ürkütücü gölgeler yayıyor.

Buick'i çalıştırdıktan sonra Goldie'nin ön kapının çerçevesine yaslandığını ve buz gibi soğuktan korunmak için kendine sarıldığını görmek kalbimi kırıyor. Kolumu yolcu koltuğunun arkasına sarkıtıyorum ve nihayet gözlerimi ondan ayırıp araba yolundan geri dönerken omzumun üzerinden bakıyorum.

Yolun yarısına gelmeden frene basıyorum.

Bölüm 9

Goldie

Buick'in garaj yolunda geri geri gidişini izlerken, ikimiz için de doğru kararı verdiğine dair kendi kendime mantık yürütürken bile midem bulanıyor. Sadece birkaç gün sonra Davis'e bu kadar bağlanmamalıydım - Davis'in her saniyesinin bir parçası olduğu, hayatımın duygusal ve fiziksel olarak en yoğun günleri.

Mesafe. Kendimi ondan uzak tutmalıyım. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da. Duygularımı bulandırmadan kendime gelebilir ve kafamı toparlayabilirim. Buradan nereye gideceğime karar vermeliyim. Kendi başıma nasıl ayakta duracağımı ve-

Buick uçarak garaj yoluna geri döndü ve Ford'un yanında gıcırdayarak durdu. Düşüncelerimden sıyrılıp onları bir kenara atarak doğruldum. Davis sürücü tarafındaki kapıyı iterek açtı ve verandaya atlamak için bahçeyi koşarak geçti, kenarda durdu.

"Tanrı yardımcım olsun, bunu yapamam." Elleri iki yanında kenetlenmiş, çıplak göğsü kabarırken kalın damarlar kollarından aşağıya doğru atıyor ve karnını hafifçe titretiyor.

Gövdesine dövmeyle işlenmiş renkli çizgileri göbek deliğinin altındaki saçlara kadar takip etmekten kendimi alamıyorum, sonra daha da aşağı iniyorum ve evet. Hâlâ sert. Yutkunmaya çalışıyorum, baktıkça pantolonunun içinde daha da şişen etkileyici şişkinliği görünce ağzım kurudu.

"Goldie, bebeğim." Sesi acı çekiyormuş gibi geliyor. "Bana öyle bakmayı kesmelisin, yoksa yine gitmek zorunda kalacağım."

"Sana bakıyorum, nasıl?" Doğrudan aletiyle konuşarak soruyorum. Kendini kontrol edemeyen tek kişi Davis değil. Beni bu duruma sokan şey en başta sikiydi -tanrım, seks yapmayalı o kadar uzun zaman oldu ki- ve doğumdan iki gün sonra gereken en son şeydi.

"Bana bunu söyletme." Davis elleriyle pantolonunun önünü kapatır.

Sonunda gözlerimi , bakışlarımı geniş gövdesinden yukarı doğru sürükleyerek kırmızı kalla zambağı dövmesinin üzerine getiriyorum ve sonunda yüzüne bakıyorum. "Ne dedin?"

"Bana D'yi ister gibi bak-" Dudaklarını birbirine kenetleyerek söyleyeceği şeyi aniden kesti.

Az önceki konuşmamız bana çarpıyor ve bacaklarımın dengesizleşmesine neden oluyor. "'Davis' mi yoksa Baba' mı diyecektin?" Kaşlarımı kaldırarak son kelimeyi uzatıyorum.

Davis inliyor ve dışarıda hava buz gibi olmasına rağmen şakaklarından ter boşanırken pantolonunun üzerinden sikini kavırıyor. "Tanrım, sakın söyleme bebeğim."

"Ne dedin? *Baba* mı?" Lydia Teyze hastalandığından beri ilk kez *bu* durumun -bu her neyse- içinde bulunduğum durumun tüm ağırbaşlı gerçeklerini zihnimden uzaklaştırdığı gerçeğinden başka bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu eğlenceli. Heyecan verici. *Tuhaf ve yanlış* ama ben buna katlanıyorum.

"Bebeğim, lütfen. Akıl sağlığımı zar zor koruyabiliyorum. Sadece... sadece yatağına dön." Kaşları yukarı doğru kalkık, beden dili sözlü sessiz bir yankısı.

"Tamam... Baba," diyorum yanak bükerek ve iki santim kadar geri çekiliyorum, damarlarımda bir heyecan dolaşıyor, o kopmadan önce onu ne kadar itebileceğimi merak ediyorum.

Görünüşe göre daha fazla değil.

"Siktir, sen söyledin. Artık dayanamıyorum." Davis pantolonunu indiriyor ve en az dokuz inç uzunluğunda olması gereken çıplak sikini kavırıyor - Colton'inkinin neredeyse iki katı uzunlukta ve çevresi - şişman mantar kafası şişmiş ve ıslak. İyi ki Davis'in komşuları yok, çünkü ön verandada çıplak kıcıyla sikini pompalıyor ve büyüyen suç listesine yeni bir suç ekliyor.

Çenem düşüyor ve elim boğazıma gidiyor. "Aman Tanrım. Bu şey bir kadının içine nasıl sığıyor ki?" Bu ciddi bir soru.

Davis'in dizlerinin bağı çözülür. "Onu sığdıırırdım bebeğim. Seni o kadar iyi gererim ki, babanın sikinin seni doldurması için yalvarırsın."

Tüm bunların nelere yol açabileceğini hayal ederek sızlanıyorum. Bu yaşta eminim o da nasıl kullanılacağını biliyordur.

Davis dehşet içinde geri çekilir ve dengesini sağlamadan önce bir basamak aşağı tökezler. "Bunu söylemek istememiştim. İçeri girmelisin. Lütfen, lütfen, lütfen, içeri gir," diye yalvarırken bir yandan da sikini kaldırmaya devam eder.

Başımı sallıyorum ve yerimde duruyorum, henüz gerçekte yüzleşmeye hazır değilim. "Bitirdiğini görmek istiyorum," diyorum cesurca. Davis'in zevkini bulup boşaldığında yüzünün aldığı şekli görmek istiyorum.

İnliyor ve pantolonunu daha da aşağı itiyor, sonra ağır taşaklarını avuçluyor. "Babanın boşalmasını görmek ister misin?"

Başımı sallıyorum ve kapının pervazına tutunuyorum. "O zaman bana göğüslerini göster bebeğim."

Lanet olsun. Tekrar hoş geldin, gerçeklik. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, eğlence bozuldu. "Neden onları görmek istiyorsun ki?"

Davis'in çenesi düşer, elleri de öyle, sertleşmiş siki bir aşağı bir yukarı sallanır. "Az önce cidden *neden* inanılmaz memelerini görmek istediğimi mi sordun?" Sorusunun sonunda sesinin tonu yükselmiş, öfkeli bir hal almıştı.

"Şey, evet." Kollarımı indiriyorum ve burnumu kırıştırarak onları işaret ediyorum. "Sanırım sütüm başlıyor çünkü hepsi şişmiş ve sertleşmiş, her damarı görebiliyorsun..." Davis'in yüzündeki öfkeli ifadeyi görünce nefesim kesildi.

Davis

"Aman Tanrım, ciddi olamazsın." Goldie'nin üzerine atılıyorum ve onu kollarıma alıp kapıyı tekmeleyerek kapattıktan sonra oturma odasına girdiğimde şaşkınlıkla ciyaklıyor. Onu kanepeye atıp karnını tekrar ağrıtmak yerine, nazikçe kenara oturtuyorum ve bacaklarının arasındaki halının üzerine diz çöküyorum.

Hızlanan nefes alış verişiyle nefis bir şekilde sallanan solgun göğüslerinin üzerinden tişörtünü kaldırırken yüzündeki şaşkın ifadeye baktığımda ellerim titriyor. "Çok güzelsin, Goldie."

Tişörtünü yukarı kaldırması için emre uyduğunda aletim dikkat çekmek için yalvarıyor. Dilimle her mavi damarın izini sürmek istiyorum ama bunu yaparsam bir meme ucunu ağzımın derinliklerine çekmiş olacağım. Göğüslerine dolmaya başladığını söylediği sütün tadına bakmak istiyorum ama bana göre olmadığı için yapmayacağım. *En azından henüz değil.*

İşaret parmaklarımla en koyu çizgileri hafifçe izlemekle yetiniyorum. Başparmaklarımı meme uçlarının sertleşmiş tepelerine sürttüğümde Goldie nefesini içine çekiyor. "Çok güzel." Dizlerimin üzerinde doğruluyorum ve Goldie'nin gözlerini alamadığı sikimi kavrayıp sağ elimle yavaşça pompalıyorum. "Seninkiler şimdiye kadar gördüklerimin en seksileri, bebeğim." Sesimi alçaltarak ona, "Saymaya devam edeceğim ve sen

iyileşirsen, baban kendin hakkında söylediğin her kötü şey için sana şaplak atacak."

Goldie dizleriyle yanlarımı sıkıyor. "Bana şaplak atar mısın?" "Sikeyim evet." İçimde bir sıcaklık oluşuyor. Ellerim onun yemyeşil kıkırda, her şaplaktan sonra yanaklarını sıkıyor, ağlayacak mı yoksa inleyip daha fazlası için yalvaracak mı diye merak ediyorum. "Şimdi tatlı memelerini babacık için avuçla ve birbirine bastır."

Ve yapıyor. Tanrı yardımcım olsun, yapıyor ve neredeyse o anda boşalıyorum. Her bir meme ucunun ucunda nemli bir süt damlası boncuklandığında, sikim elimde sarsılıyor, kan neredeyse acı noktasına kadar doldurmak için acele ediyor.

"Daha önce hiç kimse beni bu kadar sertleştirmemişti," diyorum içimden. Lanet olası gerçek bu. "Sadece sen, Goldie." Sanki beni orada, merkezinde hissediyormuş gibi kalçalarını kanepede döndürdüğünde inliyorum ve kemerini önden aşağı doğru çekiyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Goldie pijamasını tekrar yukarı çekmeye çalışıyor ve bu işe yaramayınca ellerini karnının üzerinde birleştiriyor, farkında olmadan dirsekleriyle göğüslerini birbirine sıkıştırıyor. Eğer dikkatli olmazsa, kendimi tamamen kaybedeceğim ve yüzümü onlara gömeceğim. Ondan sonra beni durduracak hiçbir şey olmayacak.

Ellerini çekip bel bandını daha sert bir şekilde çekerken mücadele ediyor, sonra bileklerini tutup bakışlarımı karnının alt kısmına indiriyorum, artık hamile olmadığı için aradaki farkın büyüüne kapılıyorum. Çok yumuşak ve kadınsı.

"O tatlı göbeğine boşalmam lazım ki göğüslerine boşalmayayım, tatlım." Burnumu tenine sürtmek için eğildim.

Kıvranıyor ve başımı itmek için ellerini serbest bırakıyor. "Kes şunu. Her yumuşacık ve çatlaklarım var."

"Bu iki şaplak demek," diye homurdandım. "Üç tane istemiyorsan ellerini kalçalarının üzerine koy." Goldie çenesini kilitledi ama bir kez daha itaat etti ve beni karnını elimle okşamakta serbest bıraktı.

Sol elimi herhangi bir baskı uygulamadan kullanırken diğer elimle şaftımı kaldırıyorum. "Bu kısmın da en az diğerleri kadar seksi."

Kekeleyerek nefes alıyor. "Hayatta olmaz."

Başımı sallıyorum. "Bu üç şaplak demek."

Parmaklarını kalçalarına geçiriyor. "Ne var? Neden? Ben kötü bir şey söylemedim!"

"Bunu düşünüyordun." Goldie kaşlarını çatıyor, ben de arkama yaslanıp sikimi çekiştiriyorum. "Bana inanmadığını biliyorum ama bu kadar *yumuşak* bayılıyorum. Burada büyüdün ve *yaşamı* sürdürdün."

Goldie bakışlarını yüzümden karnına, sikime ve tekrar yukarıya çeviriyor. Şüphesinin yavaş yavaş yerini kabullenmeye bırakmasını ve göz göze geldiğimizde yüz ifadesinin yumuşamasını izliyorum.

Ve bu yarıyor. Taşaklarım tutuldu ve dizlerimin üzerinde daha yükseğe oturdum. Karnını döllerimle boyamak için sikimi eğiyorum ve düşünmeden konuşuyorum. "Keşke senin içine boşalabilseydim." Sikim iki kez daha sarsılıyor ve aldığım zevkin şiddetiyle gözlerim kapanırken başımı geriye atıyorum. "Karnının başka bir bebekle yeniden sertleşmesini ve yuvarlaklaşmasını izlemek isterdim." Goldie soluk soluğa bir ses çıkarıyor ve bir ip dolusu daha döl fişkırtıyorum. "Sence tüm bebeklerimiz Lily gibi kızıl saçlı mı olacak? Umarım öyle olur."

Bölüm 10

Goldie

"Tüm... *tüm bebeklerimiz* mi dedin?" Neredeyse çığlık atacaktım, gerçekliğe geri döndüm. "Seni sadece dört gündür tanıyorum - hatta tanımıyorum bile - ve şimdi bebek sahibi olmamızı mı düşünüyorsun? Yani, birlikte mi? Bu çılgınlık."

Mümkünse, dudaklarını yaladığı ve parmaklarıyla göğsümdeki damarları izlediği zamankinden daha sert nefes alıyorum. Daha önce hiç bu kadar saygılı bir şekilde dokunulmamıştım. Davis'in dölleri sayesinde tişörtüm tenime yapıştığında irkilerek tişörtümü aşağı itiyorum. Ne yapıyorum ben böyle? *Ve bu neden bu kadar sıcaktı?*

Davis bileklerimi yakalıyor ve bir eliyle onları bir arada tutuyor. Dilini şaklatıyor ve boğazını temizliyor. "Özür dilerim. O an kendimi kaptırdım. Öyle demek istemedim." Mazereti o kadar da inandırıcı değil çünkü diğer elini gömleğimin altına sokmuş, dölünü tenime sürüyor, ıslak başparmağını hamile külotumun kemerinin hemen altına daldırıyor.

Ben de onu bu konuda test ettim. "Şu anda seks yapabilecek durumda olsaydım, beni hamile bırakmaya çalışmak yerine prezervatif kullanacağını ya da çekileceğini mi söylüyorsun?"

Davis'in kaşları birbirine yaklaşır. "Uh huh. Ben de bunu söylüyorum."

"O zaman neden sakin yine kalkıyor baba?" Bu kelimeyi neredeyse küçümsüyorum.

Davis topuklarının üzerinde geriye doğru oturur ve başını omuzlarına yaslayıp gözlerini kapatırken bir iniltiyle şaftını kavrar. "Bana söylediğin şeyler işkence gibi."

",," diye mırıldanıyorum çünkü kaçmak yerine yine içim kıpır kıpır oluyor.

Lily'nin yatak odasından ağlama sesini duyunca ikimiz de canlandık.

Davis titriyor ve aceleyle ayağa kalkıyor. Aletini pantolonunun içine sokuyor, sonra gözlerimin içine bakmadan giysilerimi yerleştirmeme yardım ediyor. Dölüyle kaplanmış olan ellerini havaya kaldırıyor. "Önce benim temizlenmem lazım, senin de öyle." İkimiz de dağılmış durumdayız ve Davis kocaman bir nefes üflüyor. "Ellerimi yıkayıp Lily'yi getireceğim. Duş almak istiyorsan ona göz kulak ol."

Tabii ki kabul ediyorum. Bebeğimi kucağıma alıp gövdem onun döllerıyla doluyken emzirmeyeceğim, o yüzden kabul ediyorum. Yatak odasına girdiğimde ellerim Lily'yi kucağıma alma ve onu yatıştırma ihtiyacıyla titriyor, hemen ardından Davis onu kucağına alıp yanağından öpüyor.

Aç olduğunu bildiğim için saçımı yıkayacak vaktim yok ve Davis'in döllerini tenimden ve kalçalarımındaki kandan temizlemek için acele ediyorum. Banyodan çıkmadan önce üzerime bir şeyler almayı akıl edemedim ve kirli külotumu tekrar giymeyi kendime yediremiyorum, bu yüzden kalçalarımı birbirine sıkıştırıp küçük adımlarla banyodan sadece lacivert bir havluyla çıkıyorum.

Kucağında Lily ile bir o yana bir bu yana sallanan Davis, beni görünce iki büklüm oluyor ve dudaklarını aralıyor. Ben daha yatağın üzerindeki plastik hastane çantasından temiz bir külot bile alamadan Lily'yi hızla bana uzatıyor. Aletini yeniden ayarlarken bacağını sallıyor, sonra bir kez daha buz gibi soğuk bir duşa ihtiyacı olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyor.

Lily'yi kucağıma aldığım da Davis'in bana söylediklerini tekrarlıyor, kızıl saçlarımızla bir bebeğin neye benzeyeceğini hayal ediyorum.

Davis'in özellikleri, ve sonra kendimi azarlıyorum. Kardeşim olmadan büyüdüğüm için arkadaşlarımı ve onların geniş ailelerini kıskanıyordum. Eninde sonunda daha fazla çocuk sahibi olmak istediğimi biliyorum. Lily'ye bir erkek ya da kız kardeş verin ki benim yaşadığım kıskançlıkla büyümesin. Ama bu kadar erken böyle şeyler düşünmek... hem de yeni tanıştığım bir adamla...

Durmam lazım. Tekrar bir erkeğin yanına yaklaşmayı *düşünmeden* önce kafamı ve Lily ile kendime nasıl bakacağımı bulmalıyım.

Davis elinde bir şişe suyla yatak odasına geri dönüp suyu bana uzattığında yere yığılıyorum, gözleri havlum belimde olduğu için Lily'nin emzirmedeği açıkta kalan göğsümde.

"Git biraz daha kıyafet giy," diyorum huysuzca.

Şaşırdı. "Neden?"

"Çünkü öyle görünüyorsun." Vücudunu aşağı yukarı sallıyorum. Temiz bir çift ekose pijama pantolon ve tişört yok. Yalınayak, saçları nemli ve dağınık. Günah kadar seksi ve aptalca kararlar vermeme neden oluyor.

Davis oflayıp puflar ve dolabının içinde kaybolur. Birkaç dakika sonra dışarı çıktığında "Daha iyi misin?" sorar.

İnledim. "Gerçekten mi? Gri eşofman altı mı?" En azından bu sefer dar da olsa siyah bir tişört giymiş.

Kollarını uzatıyor. "Gri eşofman altının nesi var?"

"Sadece"-dolaba el sallıyorum-"git üzerine başka bir şey ."

Davis mecburen dışarı çıktı, üzerinde gıcır gıcır bir kot pantolon vardı, tişörtünü gümüş kemer tokasının arkasına sıkıştırmıştı, saçları

şimdi daha dağınık ve daha

seksi. "Tanrı aşkına,

Davis."

Davis

Goldie'yle yaşamak tam bir işkence; kanepeye hiç çıkamadığım için onun yanında uyuyorum ve o da dışarı attığı için kendini kötü hissettiğinden sürekli yorganın altına sokuyor. Lily gece her kıpırdadığında uykumda yarı yarıya onun üstünde uyanıyorum, aletim sertleşmiş ve vücudunun bir bastırmış halde. Kanepede yaşananların tekrarını yaşamadık ama bunun tek nedeni güneş doğar doğmaz kendimi yataktan dışarı attıktan sonra onunla arama mesafe koymam.

Kızları gerçekten bırakıp işe dönmem gerekene kadar saatleri geri saymak daha da eziyetli çünkü önümüzdeki dört hafta boyunca beni yollara düşürecek bir iş planım var. Goldie'yi benim yardımım olmadan kendi başının çaresine bakması ve Lily'ye için bırakmak *yanlış* geliyor ama en azından bunu babasının evi benim evimde, güvende olacağı bir yerde yapacak.

Goldie'nin Ford'umun yolcu koltuğundan inmesine yardım ediyorum ve onu ayağa kaldırırken sabitlemek için ellerimi kalçalarına doğru kaydırıyorum. Zümrüt yeşili yeni bir kazak elbise giyiyor ve kalçalarının çıplak tenini hissedebilmek için ellerimi altına sokmak istiyorum. Boğazımı temizliyorum ve dün gece bebek bezi almak için dışarı çıktığımda Goldie'nin elbisesiyle birlikte mağazadan aldığım Lily'nin sarı papatya bebek bezi çantasını omuzlamak için uzaklaşıyorum. Goldie Lily'yi araba koltuğundan indirmek için eğiliyor, kalçalarının arkasını ve sulu kичını ortaya çıkarıyor ve *lanet* olsun, yine sertleşiyorum.

Lily'nin ilk iyi bebek ziyareti için çocuk doktorunun resepsiyonunda kayıt yaptırdığımızda, ek ödemeyi karşılamak için banka kartımı teslim ediyorum. Goldie, yeni hasta evraklarını doldurması için Lily'yi bana teslim ediyor, ki bunu onun yerine ben de yapabilirdim. Doktoru beklemek üzere bir odaya yönlendirildikten sonra Goldie telefonunu çıkarıp *notlar* uygulamasına dokunuyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Notlarıma kırk dolarlık ek ödeme ekleniyor." "Neden?"

Goldie telefonunu aramızda duran bez çantasına geri bıraktıktan sonra siyah plastik koltuğunda kayıyor. "Bizim için harcadığın her şeyin kaydını tutuyorum ki bir iş bulur bulmaz sana geri ödeyebileyim."

Lily'yi tek koluma alıp cep telefonunu çıkarıyorum ve "Şifre" diyorum.

"Sana şifremi vermeyeceğim." Goldie telefonu elimden almaya çalışıyor ama ben kolumu kaldırıp ondan uzak tutuyorum. Kaşlarını çatıyor ve kollarını lezzetli göğüslerinin altında kavuşturuyor. Tekrar sorduğumda, bana vermeyi reddediyor.

Sesimi alçaltıyorum ve kulağına yaklaşıyorum. "İyi bir kız ol ve babana şifreni ver." Goldie nefesini içine çekiyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum. Bir dakika süren sessiz bir bekleyişin ardından nihayet sözümü dinlediğinde şakağına bir öpücük kondurup fısıldıyorum: "Aferin kızıma." Gözümün ucuyla Goldie'nin dudaklarını araladığını görüyorum, telefonuna tıklayıp notunu siliyorum, sonra da geri getiremesin diye çöp kutusundan kalıcı olarak siliyorum.

Goldie telefonunu geri alır ve itiraz eder. "Bunu neden ?"

"Takip istemiyorum ve bana geri ödeme yapmayacağın da kesin." Burnumu Lily'nin dağınık saçlarına sürtüyorum ve "Öyle değil mi Lily Jo? Sana ve annene bakmak benim işim."

"Davis..."

Kendisini Dr. Bankole olarak tanıtan kısa siyah saçlı, yaşlı bir kadın olan çocuk doktoru tarafından sözümüz kesildi. Telefonumu çıkarma ve notlarım arasında gezinme sırası bende, Dr. Bankole'nin Lily'nin uyku ve emzirme alışkanlıklarının yanı sıra kıvam ve renk de dahil olmak üzere bez değişiklikleri hakkındaki sorularının her birini yanıtlamaya yardımcı oluyorum.

Goldie'nin gözleri yuvalarından ve sessizce sordu: "Neden Tüm bunların kaydını tutmak mı?"

Dr. Bankole genişçe gülümsüyor ve masadaki muayenesi bittikten sonra Goldie'ye Lily'yi yeniden giydirmesini işaret ediyor. "Pekâlâ, anne ve baba. Lily ile harika bir iş çıkarıyorsunuz gibi görünüyor."

Goldie bana *baba* dediği için onu düzeltmeyince göz kırpmıyorum. "İşte bu yüzden."

"Ama sen gerçekten-"

"Öyle değil miyim?" Lily'yi ondan alırken meydan okuyorum. Bir elimi Goldie'nin sırtına koyarak onu sessizce binadan çıkarıp otoparka götürüyorum, sonra Lily'yi araba koltuğuna oturtuyorum ve kayışları doğru sıktığıma emin olmak için parmak sıkıştırma testi yapıyorum.

Bölüm 11

Goldie

Davis şifonyerinin çekmecelerini ve dolabını karıştırıp temiz kıyafetlerini çıkarıp katlayarak çantasına koyarken ruh halim dibe vuruyor. Lily'nin randevusundan eve döndüğümüzden beri düşüşteydi ve Davis eve dönmeden önce ne kadar süre yolda kalacağını açıkladığında daha da kötüleşti.

Yutkunuyorum ve gerginliğimi sesimden uzak tutmaya çalışıyorum. "Bütün bir ay mı? Bu... bu çok uzun bir süre," diyorum Davis tepe lambasını kapatıp yanımdaki yatağa tırmandığında. Sessiz bir anlaşmayla, Lily uyuduktan sonra kanepede uyuyacakmış gibi yapma numarasını bıraktık. Davis'in bizi eve getirdikten bir gün sonra aldığı yatağın karşısındaki beyaz beşikte onu doğrudan görebiliyorum. Lily'nin yumuşak mavi gece lambasının loş ışığında ne kadar endişeli olduğumu Davis görmesin diye gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Genelde bu kadar uzun süre mi yoksun?"

Her zaman yatağın karşı taraflarında başlarız, sonra gece ilerledikçe uykumuzda birbirimize . Ama bu gece Davis yatağın ortasına geçip beni kendine çekiyor ve birbirimize bakıyoruz. Parmaklarını çenemin altına koyarak başımı arkaya yatırıyor, yüzünde pişmanlığa benzer bir ifade var. "Genelde bundan daha uzun sürer."

"Oh." İşte ruh halim daha da düşüyor. Neden hissettiğimi bilmiyorum, birbirimizi tanıdığımız bir haftadan sonra

diğer. Onun gitmesi ve kalması düşüncesi karşısında kendimi bu kadar... mahrum hissetmemeliyim. Belli ki bu yabancıya karşı sağlıklı bir bağlılık geliştirmişim; onun yatağında *uyuyorum*, çift olmaya çalışıyorum, ihtiyacımız olan her şeyin parasını öderken Lily'nin babasıymış gibi davranmasına izin veriyorum. Bu doğru değil. Kesinlikle ayrı kalmaya ihtiyacımız var. Daha sağlıklı bir zihniyete geri dönün.

İç elini yanağıma götürdüğünde ve "Seni ve Lily'yi terk etmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Nefret ediyorum." Ve sonra beni öptü. Sadece küçük bir öpücük, dudaktan bir gagalama. Yine de beni nefessiz bıraktı. "Ama bu işe ihtiyacım var. Hâlâ babamın birkaç hastane faturasını ödüyorum. Ve şimdi..."

"Ya şimdi biz?" Başını sallıyor ve suçluluk duygusu beni eziyor. "Keşke notumu silmemiş olsaydın." Çok daha fazlasını dilerdim, mesela babamın böylesine yürek parçalayıcı bir hayal kırıklığına dönüşmemesini. Her şeyi onun ödemesine izin verdiğim için kendimi suçlu ama en azından bir iş bulana kadar destek için ona yaslanmak doğal gelirdi. Ne de olsa o benim gerçek ailem. "Bize yük olduğun için üzgünüm."

Davis

"Seninle birlikte mi? Böyle mi görüyorsun? Evren seni kucağıma bıraktı ve benim hiçbir söz hakkım yok mu? Seninle ilgilenmek yapmak zorunda olduğum bir şey mi?" O kadar heyecanlandıktan sonra sesimi tekrar fısıltıya düşürmek çaba gerektiriyor. Goldie kaçmaya çalışıyor ama ben bir kolumu sırtına dolayarak onu göğsüme doğru çekiyorum.

"Şey...evet. Bunların hiçbirini sen istemedin ki. Yükü için-"

Onu terslememek için dişlerimi sıkıyorum. "Karnın nasıl? Ağrı ya da kramp var mı?"

"Hayır..." diyor yavaşça. "Neden sen-"

Goldie'yi altımda yüzüstü yatırıyorum, sonra dizlerimin üzerine oturup baldırlarını kavriyorum, pijama pantolonunu ve külotunu aşağı çekiyorum, sonra kalçalarını havaya kaldırıyorum.

"Sen ne-ow!" Goldie uzanıp sağ kıkını tam patlattığım yere sürttü.

"Sana karşı nazik olacağım," diyorum elini yolumdan çekerken, böylece lezzetli yuvarlak kıkını sıkıp , kıkının ve amının hala hassas ve iyileşmekte olduğunu bildiğim için başparmaklarımın aralarına çok fazla girmemesine dikkat ediyorum. "Ama kendin hakkında kötü konuşmandan bıktım ve sabırsızlanıyorum. Üç tane daha."

"Davis!" Sol yanağını patlatıyorum ve bir uluma koparıyor.

Kanım ısınıyor, keşke ışıklar açık olsaydı da ellerimin altında teninin pembeleşmesini izleyebilseydim. "Şu anda Davis değilim ve bunu sen de biliyorsun."

"Ciddi olamazsın!" Goldie iyi bir mücadele veriyor, çıkmaya çalışıyor ama onu yerinde tutmak için belini kavriyorum, sikim eşofmanımın içinde sağlam bir çelik boru gibi. "Geçen sefer sadece takılıyordum. Seni aramayacağım-"

Sağ yanağını patlatıyorum. "Evet, yapacaksın bebeğim, eğer dörtte durmamı istiyorsan." Hayal kırıklığıyla boğazından hırıltılar çıkarınca sol yanağını tekrar patlatıyorum ve acıyı ovmak için duruyorum.

Sağ elimi kaldırıyorum, beşinci patlamayı yapmak oflayarak bağılıyor: "Tamam! Babacığım." Gözlerinin yuvarlandığını hissedebiliyorum, göremesem bile. Ben de onu patlattım ve sol elimi kaldırdım. "Kahretsin, Davis! Ben söyledim! Neden bana yine şaplak attın?"

Ona arka arkaya iki tane daha patlatıyorum. "Bunlar senin kötü davranışların için bebeğim. Yeni kurallar: Kendin hakkında kötü konuşma ve babana tavır yapma."

Goldie sağ poposunun alt kısmını kalçasıyla birleştiği yerden çimdiklediğimde inliyor ve korkunç bir an için çok ileri gittiğimi düşünüyorum. Ama sonra dokunuşuma doğru eğildi ve "Baba" diye inledi.

"Ah siktir, bebeğim. Tekrar söyle, aynen böyle." Eşofman altımı aşağı itiyorum ve o sikimi kavırıyorum. Sikimin başını göt deliğinin bir iki santim yukarısındaki bastırıyorum ve kaldırırken orada tutuyorum. "Babanın şu anda seni ne kadar çok becermek istediğini bilmiyorsun. Aminin içine it ve seni çiğ çiğ sik."

Goldie ciyaklıyor ve sürünerek çıkmaya çalışıyor. "Çıkamazsın!"

Ben de onu bir kez daha patlattım. "Bunu sana yapmazdım bebeğim. Milyon yıl geçse de sen hâlâ iyileşirken seni sikmeye çalışmam." Goldie sakinleşti ve ben de sikimin ucunu tam çatlağının üzerinde sikmeye devam ettim. "Bu istemediğim anlamına ." Sikimi aşağı doğru eğiyorum, ucunu zar zor büzüştüğü yere değdiriyorum. Onu sıkıyorum, şaftımdan daha fazla pre-cum çıkarıyorum ve kık deliğinin etrafında döndürüyorum, boşalmaya yaklaştıkça sert nefes alıyorum.

Goldie kıcını sıkıca geriye ittiğinde ürperiyorum. Sikimi içine almak için yeterli değil ama çıplak sıcaklığı olağanüstü. Adını inliyorum ve kalçalarımı geri çekerek kuşkusuz kırmızı yanaklarının üzerine ipler halinde boşalıyorum, sonra hepsini içine sürüyorum. İşim bittiğinde Goldie'yi sırtüstü yatırıyorum, sonra yavaş ve tatlı bir şekilde öpmek için kendimi yavaşça onun üstüne bırakıyorum.

"Sik beni, yine sertleştim bebeğim." Çenesine bir öpücük kondurup boynuna iniyorum ve omzuyla birleştiği yeri ısırıyorum. Elimi gömleğinin altından geçirip süt sızıntısı yüzünden hafif ıslak olan memelerini avuçluyorum. Onun için aldığım yeni emzirme sütyenlerinden hiçbirini yataarken giymemesine bayılıyorum. Gece boyunca tişörtlerinin ıslanmasına bayılıyorum. Yataktan birkaç santim aşağı kayarak burnumu meme ucuna sürüyorum ve tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Goldie elini saçlarımın arasına sokuyor, inliyor ve sırtını dikleştiriyor. "Babacığım," diye nefes alıyor ve bu o kadar inanılmaz derecede seksi ki neredeyse tekrar çıldıracağım.

"Keşke senin için yapabileceğim bir şey olsaydı." Keşke ona bir tür zevk verebilseydim, çünkü onu düşünerek duşta yaptığım mastürbasyonla onlarca kez boşalmıştım. Aklıma bir fikir geliyor ve cep telefonumu almak için yatağa doğru atılıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Google'da arıyorum."

"Google'da ne arıyorsun?" diye soruyor endişeyle.

"Evet amına koyayım," diye fısıldayarak yataktan fırlayıp banyoya koşuyorum, sikim hâlâ eşofman altımdan dışarı sarkıyor. Karanlıkta ellerimi ve yüzümü yıkadıktan sonra yatağa atılıyorum.

Goldie ben tuvaletteyken pantolonunu yukarı olmalı ve ben de onu hamile külotuyla birlikte ayaklarının dibine kadar çekiyorum.

"Neyi Google'lıyorum?" diye soruyor biraz daha yüksek sesle. "Ne yapıyorsun?" diye , kıyafetlerini geri çekmek için mücadele ediyor.

Kumaşın üzerine diz çöküp inciklerini kavırıyorum, sonra dizlerini yukarı ve dışarı doğru itiyorum. Açılmış bacaklarının arasına inerek, tepesinin üzerindeki kıvrıkcık tüyleri okşuyorum. Çok yumuşak. "Amını yiyeceğim bebeğim. Dışarıdan uyarılabilirsin ama içine giremem."

Goldie iki elini alnıma koyuyor ve beni uzaklaştırmaya çalışıyor. Ellerini silkeliyorum ve dilimi yarığının üstünden geçirip klitorisini arıyorum, metalik tadı zar zor fark ediyorum. Sikim dokunulmak için can atıyor ve inleyerek yatağı beceriyorum.

Sızlanıyor ve beni tekrar itmeye çalışıyor. "Lütfen, lütfen, . Bu çok iğrenç. Hâlâ kanıyor!"

"Sende iğrenç olan hiçbir şey yok bebeğim. Senin kanın bile beni ." Goldie titriyor

Klitorisini bulup dilimle bir o yana bir bu yana masaj yapıyorum. Saçımı kopardığında bir santim geri çekiliyorum. "Ama bunu gerçekten ama gerçekten istemiyorsan - iğrenç olduğunu düşündüğün için değil, seni boşaltmamı istemiyorsan ya da canın acıyorsa - o zaman dururum."

Goldie tereddüt ediyor, saçlarımdaki parmaklarını gevşetiyor... ve ben çılgına dönüyorum, nefes nefese kalana kadar klitorisini dilleyip emiyorum, dilimin girişine doğru daha aşağı kaymasına izin vermemeye dikkat ediyorum.

"Davis, aman Tanrım, bu... bu his-" Sırtını yataktan kaldırırken uzun, nefes nefese bir inilti çıkarıyor. Daha önce saçlarımı koparmaya kararlı olan parmakları şimdi beni amına sokmak için başımın arkasına yaslanıyor.

"Yaklaşıyorsun, değil mi?" "Evet!"

"Boşalmak , değil mi?"

Boynunu kıvrıyor ve geri çekildiğimde bana sorgulayan bir bakış atıyor, ona sadece en hafif yalamaları yapıyorum. "Evet...?"

"O zaman babana seni boşaltması için yalvar bebeğim."

Goldie yatağa yığılıyor, yüzümü amına sokuyor ve "Lütfen, lütfen, lütfen baba, beni boşalt" diye yalvarıyor.

Ellerimi meşgul etmek için iç kalçalarını avuçluyorum, böylece o ana kapılıp yanlışlıkla parmaklarımı içine sokmuyorum ve sonra kitaptaki her numarayı kullanarak onu o kadar sert boşaltıyorum ki karnı çökerken nefes almayı unutuyor ve bacakları başımın etrafında kilitleniyor.

Orgazmı boyunca onu yalıyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküyorum, tişörtünü göbük deliğinden yukarı itiyorum ve sikimi sadece bir kez okşadıktan sonra karnının her yerine boşalıyorum. Goldie bana kocaman gözlerle ve dehşetle bakıyor, sonra ellerini ağzına kapatıyor.

tepki bu *değildi*.

"Ne oldu? Canını mı yaktım?"

"Yüzün... kan. Oh Tanrım."

"Bebeğim..." çöküp uyuyana kadar onu öpmek istesem de titreyen bacaklarımla yataktan . "Kan umurumda değil, o yüzden bir şey yok. Ama Lily tekrar emzirmeye başlamadan önce temizlenmemiz ve biraz uyumamız gerekiyor."

Goldie gözlerini beşiğe diyor ve ben kalkmasına yardım ederken hızla yatağın kenarına kayıyor. Spermlerimle kirlenmesin diye gömleğinin eteklerini yukarıda tutmaya dikkat ediyor. Hala ayak bileklerine sarılı olan kıyafetlerine takılıp düştüğünde onu destekliyorum ve sonra onu banyoya götürüyorum. Kapıyı arkamızdan kapatıyorum, tepe lambasını yakıyorum ve nefesi kesiliyor.

Aynaya baktığımda sırtıyorum. Yüzümün alt yarısı, onun kalçaları arasında yarattığım karmaşayla eşleşen bir dağınıklık içinde. Bunu başka biriyle yapmayı düşünseydim muhtemelen öğürürdüm ama Goldie'yle... onunla ilgili her şey seksi. Goldie beni aynada ona bakarken yakaladı. Yüzünü buruşturdu ve topallayarak tuvalete gitti.

Birbirimize bakma yarışına girdik ve "Çabuk yüzünü yıka da tuvaleti kullanabileyim" diye tısladı.

Musluğu açıp el sabununu pompalarken göz ucuyla onu izliyorum. "Neden orada dikiliyorsun?"

"Senin gitmeni bekliyorum," diye tersliyor bir tavırla.

"Bu bir," diyorum göz , sonra gözlerimi kapatıp yıkamayı bitiriyorum. Acele etmiyorum ve yavaşça kurulandıktan sonra diş fırçamı elime alıp sırtıyorum. Salyangoz hızıyla dişlerimi fırçalarken yüzümü ona dönüyorum.

Sabırsızlıkla bir o ayağa bir bu ayağa kayıyor. "Acele et!"

"Bu iki." Ağzımdaki fırça yüzünden sesim karıştı ama İnlediğinde beni gayet iyi duyduğunu biliyorum.

Tükürüp ağzımı sonra gargara şişemi elime aldığımda, ellerini havaya kaldırıyor ve dizlerini birbirine bastırarak klozetin üzerine gümbür gümbür oturuyor. "En azından bana bakmasan olmaz mı? Lütfen?"

"Elbette bebeğim, madem bu kadar nazıkçe sordun." Gözlerini deviriyor, ben de kıkırdıyorum. "Üç etti."

Goldie burnunu kırıştırıyor ve nefesinin altından küfrediyor. Homurdanıyorum ve gargarayı tükürmek için dönüyorum, ancak tuvaletin duyduğumda başımı kaldırıyorum. Ellerini yıkamak için yanımda bana katılıyor, sonra sıcak bir bezle göbeğindeki ve kıkındaki döllerimi temizliyor, başını aşağıda tutuyor.

Kollarımı kavuşturup kapalı banyo kapısına yaslanıyorum ve gözlerim yanaklarındaki güzel pembe el izlerine odaklanıyor. İşini bitirip nihayet tişörtünü indirdiğinde, bakışlarımı arka tarafıyla böldüğünde, onu dışarı çıkarmak için hiçbir harekette bulunmuyorum.

İnliyor. "Şimdi ne var?"

Sırıttıyorum. "Dört. Lanet için."

Başını geriye atıyor ve ben kapıyı itip onu kollarıma alırken sessizce gülüyorum. Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurduğumda bana bakıyor ve kollarını çıplak belime doluyor. Kollarımda onunla birkaç kez sallanıyorum, ona sarıldıkça bana doğru eğilmesini seviyorum.

Ellerimi çenesine doğru kaydırarak başını geriye yatırıyorum ve bir öpücük daha veriyorum. "Yatma vakti tatlım."

Solgun kirpiklerini kırıştırıyor. "Tamam, baba."

Ve yine sertleştim. Bu kez banyonun ışığını söndürüp beni elimden tutarak yatağa götürürken homurdanan o oluyor. Ben çarşafları değiştirirken o da temiz bir hamile külotu ve pijama pantolonu giyiyor, böylece yatağa birlikte girip Lily önce en azından bir saat uyuyabiliyoruz.

Goldie'yi kaşıklamak için tekrar ortaya sürüklüyorum ve burnumu içine gömdüğümde memnuniyet dolu bir nefes alıyorum

Lily, gür saçları çoktan yarı uykuya dalmışken bir miyavlama sesi çıkarır. "Bu ne sen al, Babacığım, için değil ayrılmak ve

Tuvalet."

"Neyi alayım?" Lily'yi beşiğinden almak için yataktan çıkarken soruyorum. Onu kucağıma alırken bir ninni mırıldanıyorum ama kirli bezinin kokusunu alınca öksürüyorum.

Goldie gülüyor. "Bu."

Bölüm 12

Goldie

Yanıyorum. , gözlerim açıldığında güneşin yeni doğmaya başladığını görüyorum. Öne doğru yuvarlanıyorum, kalçalarımın arasından gelen alevlerden kaçmak için tökezleyerek yataktan çıkıyorum, pijama pantolonum ve hamile külotum kıcımın hemen altına doğru itiliyor. Nemli ellerimle bel kemerimi kavırıyorum, alnımdan terler boşanıyor.

Arkamdaki duvara bir şey çarpıyor ve ben dönüyorum, pijamalarımı yukarı çekerken gözyaşlarımı siliyorum.

Davis arkasındaki banyonun ışığını yakıyor, dehşetle bana bakıyor, yüzünün rengi solmuş. Sesi uçurumun kenarında sallanan bir adam gibi çıkıyordu: "Çok özür dilerim. Uyuyakalmışım. Uyumazdım." Tökezleyerek banyoya giriyor ve aramızdaki kapıyı kapatıp kilitliyor. Şiddetli öğürme sesleri neredeyse hiç duyulmuyor.

Karanlıkta koridordaki banyoyu bulmak için yatak odasından çıkarken hala beşiğinde uyuyan Lily'nin yanından geçiyorum. için tuvalete oturduğumda midem bulantıyla çalkalanıyor, zihnim, nabzım ve nefesim korku ve dehşetle yarışıyor.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum, artık nefes nefese kalmayana kadar kendimi ortada tutuyorum, sonunda olanları anlamlandırdım ve onunla barıştım. Bulmayı başardığım sükünet, yatak odasına dönüp Lily'nin beşiğinde olmadığını gördüğümde parçalanıyor.

Koridordan oturma odasına doğru koşarken Davis'in üzerinden atlıyorum. Kot pantolonunu giymiş, düğmelerini ilikleymiş, şapkasını gözlerine kadar indirmiş ve Lily kollarında uyuyordu.

"Oh, şükürler olsun. İşte " diye fısıldıyorum, bir elimi kalbimin üzerine koyup bir kez daha yavaşlamasını dilerken titrek bir gülümsemeyi bile başarabiliyorum.

Davis geri çekiliyor. Kirli yanağının içini çiğniyor ve gözlerimin içine bakmıyor. Hâlâ solgun, ya yaşadığı korkudan ya da öğürmekten.

Ellerimi büküyorum. "Davis?"

"Beşiğe geri koymadan önce ona veda etmek istedim." Yutkundum. "Seni korkutmak istemedim... daha fazla."

"Ona elveda mı? Ama bana değil?" Bunun anlamadığım bir tür korkunç şaka olduğunu düşünerek tekrar gülümsemeye çalışıyorum.

Davis cevap vermiyor, Lily'yi dikkatle yanından geçiriyor, kollarımız birbirine değiyor. Boğazını temizleyip dönüyor ve ben de onu ön kapıya kadar takip ediyorum. Bekliyorum.

"Gitmem gerek," diyor, hâlâ gözlerini saklayarak.

Yani, *şaka değil*. "Bana veda etmeden mi gidecektin?" Göğsümü kesen bir jilet gibi.

Davis çenesini sıkıyor, spor çantasını alıyor ve ön kapıyı açıyor, sonunda çenesini göz göze gelmemize kadar yukarı kaldırıyor, ama hemen gözlerini yan tarafıma .

"Neden veda etmeden gidiyorsun?" Sesimin titremesine engel olamıyorum. "Olanlar hakkında konuşmadan önce."

"Lütfen, Marigold." Daha samimi anlarımızda bana *Goldie*, *tatlım* ya da en sevdiğim *bebeğim* demek yerine tam adımı söylediğinde nefesimi içime çekiyorum. "Benim yanımda güvende değilsin. Yaptığım şey affedilemezdi."

"Bunu yapmak istemediğini biliyorum."

"Hayır." Başını sertçe sallar. "Mazeret yok. Sana bunu yapmamalıydım. Verandada ve kanepede yaptığım şey... ve dün gece... bu doğru değil. , özür dilerim," diye mırıldanarak kapıdan verandaya doğru adım attı. Elini kapı koluna koymuş, kapamak üzereyken parasını, Ford'un anahtarlarını ve sağlık sigortası kartını bıraktığı masaya doğru başını sallıyor. "Dr. Patel'in kartını buldum. Onu arayın."

Bir adım öne çıkıyorum. "Ama sen yapmadın-"

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Eğer polisleri aramak istiyorsan, Russell'ı aramalarını söyle. O nerede olduğumu bilir."

Ve ona ne kadar yıkıldığımı göstermek yerine sinirleniyorum. "Kes şunu! Neden böyle davranıyorsun? Bana konuşma fırsatı vermeden kaçıp gidiyorsun?"

Gözlerini indiriyor ve Lily miyavladığında ona bakıyor, bakıyor ve bakıyor. Yükselen seslerimiz onu uyandırdı ve göğsümü köklemeye başladı, ama ben gözlerimi Davis'ten ayıramıyorum, o da tek kelime etmeden es'e geri dönüyor.

"Ne olmuş yani? Bir hata yaptın diye benimle işin bitti mi? Evcilik oynamayı ve sana *baba* dedirtmeyi bıraktın mı? Bu Lily ile de işin bitti anlamına mı geliyor?" Sonunda bağırmaya başladım.

" dilerim," diyor usulca. "Her şey bir hataydı." Sözleri içimdeki havayı söndürüyor.

"Sana asla dokunmamalıydım. Bana *baba* dedirtmemeliydim." Kelimeyi zar zor çıkarabiliyor. "Bu doğru değildi," diye tekrarlıyor.

Alay ediyorum ve gözyaşımı öfkeyle siliyorum. "Ne var biliyor musun? Aslında çok mantıklı. *Babamın*" -kelimeyi tükürerek söylüyorum- "gerçek babam ve Lily'ninki kadar hayal kırıklığı yaratacağını bilmeliydim." "Hepiniz aynısınız" derken sesim çatlıyor.

"Özür dilerim. Bunun için bana teşekkür edeceksin."

"Yaşadığımız onca şeyden sonra tek kelime etmeden sızıışmaya çalıştığın için *sana teşekkür* edeceğimi mi sanıyorsun?"

Bir kez başını sallıyor. "Aynen öyle. Yaptıklarımın sonra benim gibi bir adamı etrafınızda istememelisiniz."

"Yapmanı istemediğim hiçbir şeyi yapmadın," diye ısrar ediyorum, sesimdeki öfkenin bir kısmı süzülüyor. Ama sonra zihnimde bir ampul yanıyor. Davis haklıydı. Bundan nefret ediyor olabilirim ama o haklı. Çok kısa bir içinde ona bedenim ve kalbim üzerinde çok fazla serbestlik tanıdım. Bunu nasıl yapabildim? Bu deliliğe nasıl devam edebilirim? Bir anne olarak Lily'i şimdiden hayal kırıklığına uğrattım.

Lily ciddi bir şekilde ağlarken kökleri daha ısrarlı hale geliyor. Emzirmesi için gömleğimi yukarı çektikten sonra onu yeniden kollarıma aldığımda, Davis ön kapıyı arkasından kapatarak ortadan kayboldu. Kimse görmeden, gözlerimin arkasında biriken sıcak ve öfkeli gözyaşlarımın geri kalanının düşmesine izin verdim. Oturma odasındaki koltuğa yerleşip kendimden nefret etme kasırgasının içinde debelenirken utancımın yanaklarımdan özgürce akmasına izin verdim.

Bir yabancının evindeyim, bir yabancının kıyafetlerini giyiyorum, bir yabancının cömertliğine muhtacım çünkü ne ailem var ne de kendimi geçindirecek imkanım. Kendimi hiç bu kadar yalnız ya da kendimden tiksiniş hissetmemiştim.

Lily'nin alnından öperek diğer göğsüme geçiyorum ve parmak uçlarımı saçlarının arasında gezdiriyorum. " sonra daha iyisini yapacağım. Senin için daha iyisini yapacağıma söz veriyorum."

Davis

Goldie'nin yataktan önce uykusunda attığı çığlıkla irkilerek uyandığım zamanki kadar kendimden öğrendiğimi hiç hissetmemiştim. Onu arkadan kaşıkliyordum, pijamasını çekiştiriyordum.

Rüyamda yaptığım gibi gerçek hayatta da pantolonunu indirdim, sabah odunumu yarığından geçirdim ve ıslak amının içine bir santim soktum. Beni istediği için ıslak değildi, hâlâ *kanaması* için ıslaktı.

Tanrım, ona tecavüz ettim. Doğumunun üzerinden bir hafta bile geçmemiş, söz verdiğim bir kadına. İyi bir adam kadınına böyle bakmaz. *Kahretsin! Benim değil!* Kendini savunamayacak durumdayken onu istemeden de olsa acımasızca incitmiş olabileceğimi bilmenin dehşeti, zamanında uyanmasaydı ona yaşatacağım muazzam acı, yol açabileceği enfeksiyon ve ciddi komplikasyonlar kalbime ve sikime bir bıçak saplama isteği uyandırıyor.

Yataktan yuvarlandıktan sonra duvara çarpıyorum, Goldie'den özür dileyecek kadar safralarımı tuttuktan sonra tuvalete gidip dehşetimin fiziksel tezahürünü kusuyorum. Kendimi yerden kaldırıp aynaya baktığımda dizlerimin üzerine çöküp tekrar kusuyorum ve bu sefer tuvaleti ıskalıyorum. Aletim onun kaniyla kaplanmıştı ve Goldie'ye yaptığım şey için o zihinsel bıçağı alıp derimi soymak istiyordum.

Ben bir canavarım.

Boşaldıktan ve Lily'yi uyandırmadan banyoyu temizledikten sonra aynada kendimle yüzleşemiyorum - tabii Goldie onu çoktan kapıp kaçmadıysa. Duş alma riskine girmeyip lavaboda Lily'nin kanını yıkıyorum ve sonrasında yüzümü ve dişlerimi fırçaladığım gibi zihnimi de fırçalayabilmeyi diliyorum.

Banyodan çıktığımda Goldie odada değildi ama Lily hâlâ beşiğindeydi, bu da Goldie'nin henüz gitmediği anlamına geliyor. Kendimden nefret etmenin ellerimi uyuşturup titretmesi ve menekşe rengi öğürmenin gözlerimde yaşlar bırakması ve şakaklarımın zonklamasıyla dolabımda hızlıca giyiniyorum.

Neredeyse ön kapıya koşup ayaklarımı botlarımın içine sokacaktım, sonra da daha fazla zarar vermeden gidebilmek için Buick'e doğru koşmaya başladım. Ama bir şey beni durduruyor. Küçük bir çekiştirme

Zihnimdeki tasma kızlara bağlı. Avucumu yüzümde *gezdiriyor*, içimden *gitmem* için kendime bağırıyorum ama o tasma nefes alamayana kadar boynumu sıkıyor.

Ben . Henüz gidemem. Bu kadar uzun kalacağımı bildiğim halde. Bir bakışa daha ihtiyacım var. Önümüzdeki dört haftayı atlatmamı sağlayacak tek bir bakış, Goldie'nin polisi araması ihtimaline karşı... araması gerektiği gibi.

Botlarım ağır olsa da adımlarımı yumuşatarak yatak odasına girmeyi başarıyorum. Lily beşiginde kıpırdanıyor ve otomatik pilotta küçük kızımı kollarıma alıp göğsüme yaklaştırıyorum ve onu usulca zıplatarak koridordan oturma odasına doğru ilerliyorum. Burnumu onun ince saçlarına götürüyorum ve yeni doğmuş tatlı bebek kokusunu içime çekiyorum.

Onları terk edeceğim düşüncesi gözlerimi yaşartıyor. Onlardan ayrılmak zorundayım. Sadece işe dönmem gerektiği için değil, aynı zamanda doğru olan da bu olduğu için. Goldie benimle güvende değil. Tehlikede olan ben olursam göz kulak olamam.

Duvarın diğer tarafından bir gümbürtü duyduğumda midem çalkalanıyor ve Goldie korkuyla yüz ifadesini değiştirerek dışarı fırlıyor. Yine kusacağım. Ona gerçek bir bıçak vermek ve aletimi vücudunun içine sokmak istediğim gibi göğsümün derinliklerine batırmasına izin vermek istiyorum.

Ve sonra, inanılmaz bir şekilde, rahatladı. İkimizi oturma odasında bulduğu için derin bir rahatlama ve ben bunu anlamıyorum. Ama kavga ettiğimizde ve bana ne kadar hayal kırıklığına uğradığını, babasına ve Lily'nin babasına ne kadar benzediğimi söylediğinde, ona benim daha kötü olduğumu söylemek istiyorum. Ben hepsinden daha kötüyüm ve onun hayal kırıklığından çok daha fazlasını hak ediyorum.

Ama bunu ona söylemek için daha fazla yüzüne bakamam. Polisi araması ona yalvarmak, çünkü olamayacak kadar güçsüzüm. Bu yüzden dikkati dağıldığı anda dışarı çıkıyorum.

Buick'le uzaklaşırken başım daha da sert çarpana kadar tasma beni boğuyor, ana yola çıktıktan sonra tekrar kusabilmek için duruyorum.

* * *

Keşke babamla bir kez daha konuşabilseydim ama kendimle ya da Goldie'yle yzleşebildiğimden daha fazla onunla yzleşemezdim. Bana neden ölümün kapısını çalıyormuş gibi göründüğümü sorardı. Ona ne yaptığımı söylerdim. Muhtemelen tekerlekli sandalyesini kaval kemiklerime çarpacak, sonra bir hemşireye beni ileri geri koşturmasına yardım ettirecek ve ben de bunu memnuniyetle karşılayacaktım. Ona tekrar yapmasını söylerdim. Ve tekrar. Ve bir daha.

Depoya gittiğimde Russell şeyler olduğunu anlıyor. Ben n incelememi yaparken ana tavuk gibi beni takip ediyor ve evimdeki gnlerimle ilgili sorular soruyor.

Sabırımı kaybediyorum ve sinirlerimi dizginlemeye çalışarak ona doğru dönüyorum. Başaramadım. "Bir şeye mi ihtiyacın var, yoksa sen başımda dikilmeden işime dönebilir miyim?"

Hantal kollarını kalın göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bana açık açık soruyor: "Karın ve bebeğın nerede? İcabına bakıldı mı?"

"O benim kadınımdan değıl. Ama evet, yleler." Artık benim ahlaksız davranışlarımdan uzak oldukları için daha da iyi durumdalar. Goldie, ben etrafında dolanmadan, doğumdan hemen sonra vücudundan bir şeyler talep etmeden iyileşmekte zgr. Tüm bunlardan sonra beni affetse bile, cinsel arzularımı onun sağılığının önüne koyduğum için kendimi asla .

Russell bana sormadan önce başını eğıdi ve çenesini ayarladı - tıpkı Goldie ile ilk geldiğimde yaptığđ gibi -"Bundan emin misin?" Başımı salladığımda dilini şaklatıyor. "Sanırım haklıydın. Huh."

Panomu kalçama vuruyorum. "Ne konuda haklısın?"

"Düşündüm ki biz belki bir daha Wyatt ve Dolly ama Wyatt Dolly'yi asla terk etmezdi, özellikle de yeni bir bebeği olmuş olsaydı."

Depoyu yakıp kül etmek istiyorum. "Wyatt annesinin faturalarını ödemek zorunda değil. Onun yapmadığı başka sorumluluklarım var."

Russell ellerini kaldırır. "Sakin ol evlat. Seni yargılamıyorum."

Ama o öyle. Bana patlamamı bekliyormuş gibi bakmasından anlayabiliyorum. İkimizin de bildiği gibi Wyatt'ın yapacağı gibi işi bırakıp bırakmayacağımı görmek için bekliyor. Ama Goldie Dolly değil ve ben de Wyatt'ın yarısı kadar bile adam değilim.

Kamyonetime binmeden hemen önce, utanç duyduğum bir şey daha yaptım. Russell'a "Senin kadın nerede?" diye sorarken öfkemin beni ele geçirmesine izin verdim. bakıldı mı?"

Bana bakarken mavi gözleri buza . "Benim kadını yok."

"Bundan emin misin?" Ben de karşılık verdim. Onunla alay edercesine dilimi şaklatıyorum ve suratına inecek bir yumruğu ya da daha kötüsünü hak eden bir çizgiyi aşıyorum. "Sanırım haklısın. Çünkü o senin kadının olsaydı, bu senin de Wyatt olmadığın anlamına gelirdi. Dolly'nin bir köpek gibi çalışmasına, ameliyat masraflarını karşılamak için ikinci, üçüncü bir işe girmesine asla izin vermezdi."

Russell kollarını indiriyor ve bana doğru adım atıyor, kafa kafaya. Benden neredeyse yirmi yaş olabilir ama mesai dışındaki zamanını yollarda değil de spor salonunda geçirdiği için benden en az yirmi kilo daha kaslı olmalı.

"Bilmediğin şeyler hakkında konuşmaya hakkın yok," diye homurdanıyor.

Geri adım atmaya göğsümü kabartıyorum. "Sen de bilmiyorsun ihtiyar."

Parmağını göğsüme sokarak beni bir adım geri atmaya zorladı. "Senin kışını tekmelemeliyim, evlat."

"Keşke yapsan!"

Russell, onunla bu şekilde konuştuğum için kafamı omuzlarımdan ayırması gerektiği gibi kafamı omuzlarımdan ayırmak yerine botlarında geri sallanıyor. Ama ne düşündüğümü biliyor. Beni dövmesine gerek yok. Ben bunu kendime fazlasıyla yapıyorum.

Aracıma tırmandıktan sonra, Russell ben daha kapatamadan sürücü kapısını yakalıyor. "Sen ve ben. Döndüğünde konuşmamız gereken şeyler var."

Midem , kızgınlığım buharlaşıyor. "Beni kovacak mısın, Russell?"

Başını sallıyor. "Dört hafta sonra görüşürüz," diyor uzaklaşmadan önce.

Teksas ve New Mexico sınırına vardığımda içim boşalmıştı. Kızlarımdan ve Goldie'yle tanışmadan önce olduğumu sandığım düzgün adamdan uzaklaşırken ruhumdan parçalar koparmış gibiyim. Elimde çürümüş başka bir şey kalmıyor, nefret ettiğim yolda çoktan gitmiş, saatlerce, günlerce, haftalarca nefretimin içinde oturuyorum.

Bu benim kefaretim.

Bölüm 13

Goldie - 2 hafta sonra

Lily'yi doğurduktan sonra annem hakkında anladığım iki şey var:

Birincisi, ebeveynliğin onun için neden bu kadar bunaltıcı olduğunu nihayet anladım, özellikle de benden daha genç olduğu için ve ne kadar korkunç olsa da, kaçıp gitmek istemesine neden oluyordu. Bir bebeğe bakmak hayatımda yaptığım en zor, en yorucu şey. Kendimi zar zor toparlıyorum ve Lily sadece üç haftalık. Üç hafta! Bu hiçbir şey!

Ve ikincisi, gittiğine memnunum. , iyi ki gitmiş. Beni istemeyen bir anneyle aynı evde büyümek zorunda kalmadığım için mutluyum. Eğer Lily'ye duyduğum derin sevgiyi hissetmediyse ve beni yetiştirmesi için aktif bağımlılığı olan bir adamla bıraktıysa, o zaman beni hak etmemiş demektir. Çünkü Lily'ye tek başıma bakmak ne kadar zor ve yorucu olsa da, aynı zamanda en büyük zevkim... Lily kadar benim de yaptığım uzun ağlama arasında.

Babam hakkında anlamaya başladığım bir şey de evimizin neden her zaman dağınık olduğuydu. Çünkü, *sevgili tanrım*, haftalarca sadece birkaç saatlik kesintili uykudan sonra parmak uçlarınızla akıl sağlığınıza tutunurken kimin temizlik yapacak enerjisi var? Diğer ebeveynler bunu nasıl yapıyor? Gömleklerimi sızdırdığımda ya da Lily'nin bezi patladığında çamaşır yıkamak bile çok yorucu ve çamaşırlarımızı taşımama bile gerek yok! Gerçekten, tek yapmam gereken

Bitişik garajdaki çamaşır makinesine ve kurutucuya bir yük atıyorum ve o kadarını bile yapacak motivasyonum yok.

Eğer kendi param olsaydı, kıyafetlerimizi ve çamaşırları yıkamamak için yenilerini alırdım. Ama Davis'in yoldayken benim için açtığı banka hesabına aktarmaya devam ettiği parayı kullanmayı reddediyorum -kesintili mesajlaşmalarımız üzerinden kullanmam için beni zorluyor- Lily'nin ihtiyacı olan bebek bezleri ve neyse ki eve teslim ettirebildiğim marketler dışında bir şey için kullanmayı reddediyorum. Bir de mermiler, gerçi onun bundan haberi yok.

Hâlâ telefonda konuşmadık. Beni neden dondurup öylece çekip hakkında da konuşmadık. Ama banka hesabını her kontrol ettiğinde bana mesaj atmaktan geri durmuyor.

Davis: Neden sadece 48.17 dolar harcadın? Çoğunun bebek bezi ve ıslak mendile harcandığını biliyorum.

Bu 4 gün önceydi. Google, emziren annelerin her gün 2.500 kalori alması gerektiğini söylüyor. Yeterince yemene imkan yok.

Bu gece sana 100 dolar daha gönderiyorum. KULLAN ONU!!

Lanet olsun. 3 gün oldu. Sadece 37.42 dolar harcadın. Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?

Onun mesajlarından birine cevap vermek yerine baş parmağımı yukarı kaldırarak ya da aşağı indirerek karşılık verdiğim her seferinde küçük bir tatmin duygusu yaşıyorum. En başta neden umursuyor, hiçbir fikrim yok.

Şu andan itibaren senin için market alışverişi yapacağım ve 100 dolar daha göndereceğim. LANET PARAYI KULLAN.

Sen benim babam değilsin. Seni dinlemek zorunda değilim.

Telefondan sinirli homurtularını duyabiliyorum neredeyse. Çocukça, biliyorum, ama aynı zamanda eğlenceli ve

Yeni doğmuş bir bebekle siperdeyken ve başka kimsem yokken hayatımda bunlardan pek yok.

Davis: 5

Ben: 5 ne????

Eve geldiğimde 5 şaplak. Hala sayıyorum.

Siktir git! SEN BENİM BABAM DEĞİLSİN!

Gördün mü? Çocukça. Eminim kanı kaynıyordur ama bu kendi hatası.

Davis: Lanet için 6

Ben: S.KTİR

Sahibinden ilgi bekleyen bir köpek yavrusu gibi cevap vermesini bekledim, bekledim, bekledim ve alışverişimizden aldığım eğlence kayboldu. Ne yapıyorum ben? Lily için daha iyisini yapmam gerekiyordu, Davis'i kışkırtmam değil. Bu yüzden, mesajları ne derse desin, baş parmağımı kaldırıp indirerek verdiğim tepkilere geri döndüm.

Davis

Goldie'nin mesajını tekrar tekrar okuyorum.

Tatlım: Siktir git! SEN BENİM BABAM DEĞİLSİN!

Ve tekrar ve tekrar, mesajı eve götürmeye çalışıyorum, ama beynime yapışmıyor. Ben bir deliyim çünkü, *evet, ben onun babasıyım*, Tanrı biliyor ki hissetmemeliyim. Ama hala yapıyorum. Ve bir babanın yapması gerekeni yapıyorum.

Onu korumam gerekiyordu. Onu kendim.

Ayrıca her gece teçhizatımın arkasında sikimi okşuyorum, boşalana kadar uyuyamıyorum, gitmeden önceki gece klitorisini yalarken benim için -babam için- nasıl zevkle ağladığını düşünüyorum.

Üçümüzün hastanedeki ve ağzımın onun altın rengi amcığındaki anısı, tehlikeli siyah buzla kaplı yolların ve bunun sonucunda meydana gelen yığılmaların beni programın daha da gerisine düşürdüğü bu kâbus gibi işe devam etmemi sağlayan tek şey. Bu sadece benim destansı için ek bir kefarettir.

Tra c'de yolda sürünerek geçen ve beni programın tam bir hafta gerisine düşüren acı dolu uzun bir günün ardından, umutsuzca rahatlamaya ihtiyacım var. Dar yatağın üzerinde ellerimin ve dizlerimin üzerinde yuvarlanarak telefonumdaki hastane fotoğrafını açıyorum ve Goldie'nin yüzünü ekranı doldurana kadar yakınlaştırıyorum. Telefonumu yatağa bırakıyorum, sonra sikimi kavrayıp sert ve hızlı bir şekilde sarsıyorum. Genellikle onun gülümsemesine bakarak birkaç vuruşla boşalıyorum ama bugünün hayal kırıklıklarını hâlâ atlatabilmiş değilim ve bu gerginlikten kurtulmak için bu gece daha fazlasına ihtiyacım var.

Dürtüyle, daha iyi düşünemedim *Honey Baby*yi arıyorum. Dördüncü çalıştan sonra cevap verdiğinde şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. Hiçbir şey söylemiyor, *merhaba* bile demiyor ama nefes alışını duyabiliyorum ve bu neredeyse yeterli. Elim pre-cum ile ıslak ve küçük bir nefes verdiğinde, beni duyabildiğini anladım. Onunla telefonda konuşurken sikimi kaldırışımın sesini duyuyorum.

"Söyle," diye bağıyorum. Bundan çok daha fazlasını, çok daha *iyisini* hak ediyor ama nefes alıp verirken ağzımdan çıkan tek kelime bunlar.

Beni yirmi saniye rehin tuttuktan sonra, dünyanın en tatlı sesiyle "Baba" diye nefes verdi.

Karın kaslarım kasılırken gözlerim yuvalarından fırlıyor ve ipler halinde telefonumun ve çarşafın üzerine boşalıyorum. "İyi kız. Babasının iyi kızı," diye inliyorum hiç düşünmeden mutluluk içinde. "Teşekkür ederim _"

Telefonu kapattı.

Temizlenip çarşafımın üzerine bir havlu attığımda, böylece dölümün üzerinde uyumak zorunda kalmayacağım, ona mesaj atıyorum:

Özür dilerim.

Tatlım: Ne için?

Ben: Seni aramamalıydım ya da senden bunu söylemeni istememeliydim.

Ben: Ama teşekkür .

Tatlım: Siktir .

Tatlım: Pişman olacaksan beni bir daha arama.

Özür dilerim.

Cevap vermiyor. Daha fazla. Lanet olsun. Kefaret.

Bölüm 14

Goldie - 3 hafta sonra

Davis'ten gelen bir mesaja baş parmağımı kaldırıyorum, bir başka aramasını reddettikten sonra bana kızgın bir yüz emojiği gönderiyor, eminim onu daha da kızdırıyor. Üç hafta önceki ilk aramasına cevap vermemeliydim çünkü şimdi durmak bilmiyor. Artık onun anlamsız özürlerini duymak istemiyorum. Ve yine mastürbasyon yapmasını dinlemek istemiyorum, eğer bu yüzden arıyorsa, çünkü bu daha fazla özür dilemesine ve pişmanlık duymasına neden olacak, ki bundan nefret ediyorum. Beni neden yalnız bırakamadığını anlamıyorum.

Bir *kez daha* aradığında çığlık atmak istiyorum ve tam telefonumu odanın ucuna fırlatmak üzereyken duruyorum. Ekranımda Davis'in değil, babamın adı yanıp sönüyordu.

Cevap vermek için kaydırdığımda elim titriyor. "Ne istiyorsun?"

"Marigold... Selam." Zihnim dönerken uzun bir duraklama oldu. "Telefona cevap verdiğin için teşekkürler." Ona hiçbir şey söylemediğim bir başka uzun duraklama. "Ee, nasıl gidiyor evlat?"

Telefonu kapatmayı düşünüyorum ama içimdeki küçük kız hâlâ babasının -*gerçek* babasının- onu sevdiğine dair küçücük bir umuda tutunuyor. "Sorun yok," diye yalan söylüyorum, başparmağımı süpürülmesi gereken mutfak fayanslarına sürüyorum. Lavabonun yanındaki tezgâha yaslanmak için dönüyorum, biriken bulaşıkları yıkamayı bir süre daha erteleme bahanesi bulduğum için mutluyum. İkimiz de bir şey söylemeyince

Kızgınlık, içimdeki küçük kızın geri çekilmesi. "Neden beni arıyorsun?"

Nefesinin altından küfrediyor ve ben onun pis koltuğuna oturup Davis'in sinirlendiğinde yaptığı gibi ellerini ince gri saçlarında gezdirdiğini hayal edebiliyorum. "Dinle, işler böyle geliştiği için özür dilemek istedim."

Harika, başka bir adam daha boktan davranışı için özür diliyor ve bunun her şeyi düzelteceğini umuyor. Tam da her zaman istediğim şey, diye düşünüyorum kendi kendime alaycı bir şekilde.

"Pekala." Bir garip duraklama daha. "Hepsi bu kadarsa, ben artık gideyim."

"Hayır, hayır. Bir dakika bekle." İç çekti. "Merak ediyordum da... uğramak ister misin? Böylece şahsen özür dileyebilirim?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum sessizce.

"Lütfen, Marigold. Bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama seni görmeliyim. Torunumu görmeliyim." Bunu zihnimde evirip çeviriyorum, çocuksu umudun bir kez daha kabardığını hissettiğimde uyarı zilleri çalıyor. "Daireyi temizledim ve içeride sigara içmeyi tamamen bıraktım. Senin için her yeri güzel ve düzenli hale getirdim."

"Baba..."

"Hadi ama. Yaşlı bir adamı mutlu et," diyor yalvaran bir edayla, onu son gördüğümünden bu yana tam bir değişim geçirmiş.

Uyarıyı görmezden geliyorum ve teslim oluyorum. "Tamam." "İşte benim kızım."

Burnumu sıkıyorum. Davis'in bana söyleyeceği bir şey gibi geliyor ve hoşuma gitmiyor.

"Bu geceye ne dersin? Yatağa yeni çarşafı sererim ve _"

Tezgâhtan uzaklaşıp mutfakta volta atıyorum. "Ben... Ben seninle kalmayacağım."

"Oh. Nerede yaşıyorsun? Seni buraya getiren o değil, değil mi?"

Davis bir pislik *olsa* da, babamın ona lakap taktığını duymak tüylerimi diken diken ediyor. "Bu seni ."

"Kahretsin, sanırım bu benim işim," diye homurdanarak sesini yükseltti.

Olduğum yerde durdum ve elimi telefonuma sardım. "Şimdi kapatıyorum."

"Hayır, , hayır. Lütfen ." Babam sesini alçalttı. "Özür dilerim. Ben, uh, bu işin dışında kalacağım. Ama seni gerçekten görmem gerek."

"Neden?"

"Çünkü sen benim tek kızımsın. Dediğim gibi, eğer istediğin buysa senin işine karışmayacağım."

Gözlerimi kapatıp gevşek saçlarımı kulaklarımın arkasına tarayarak, "Eğer sözünü tutabilirsen, o zaman tamam. Buluşabiliriz."

"Bu gece mi?"

Mikrodalğanın üzerindeki saate bakıyorum. Öğleden sonra üç olmuş bile. Babamın arabası olmadığı için ona gelmek zorundayım ve Dallas'a iki saatlik yolumuz var, şimdi yola çıkarsak saat beşten önce orada olamayacağım. Yapmamam gerektiği halde, isteksizce yine pes ediyorum.

"Teşekkür , Marigold. Hey, sipariş versem nasıl olur? Akşam yemeğini burada yeriz ve sonra-"

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Senin dairen olmaz. Orada kendimi güvende hissetmiyorum." Bundan alınsa da alınmasa da umurumda değil. Gerçek bu.

Neyse ki bana karşı çıkmıyor ve evinin yakınındaki bir zincir restoranı öneriyor. Telefonu kapatmadan hemen önce, "Teşekkürler evlat. için çok şey ifade ediyor."

Kirli bulaşıklara bir göz attıktan sonra kendimi ve Lily'yi o aptal uzun yolculuğa hazırlamak için mutfaktan çıkıyorum. Burada bulunduğum haftalar boyunca Davis'in evini baştan aşağıya keşfettim ve burnumu soktuğum için hiç de suçluluk hissetmedim. Bir tanesi

Davis'in eski yatak odasındaki kanca duvarı daha hoş bir keşifti; her kancada farklı bir top şapkası sergileniyordu ve çoğunda beyaz, gümüş veya lacivert bir yıldız vardı. Adam onlara kafayı takmış. Hatta kaburgasında, babasının anısına yaptırdığı calla lily dövmesinin altında bir dövme var. Eğer aramız iyi olsaydı, muhtemelen koleksiyonu hakkında onunla dalga geçerdim. Ama aramız iyi değil. O yüzden yapmıyorum.

Bir duşa çok ihtiyacım var ama Davis'in dolabını karıştırıp küçük siyah tişörtlerinden birini, şaşırtıcı derecede temiz New Mexico kapüşonlumu ve düşmesin diye üç kez aşağı sıyırmak zorunda kaldığım siyah eşofman altını giymekle yetiniyorum. Saçlarımı taramaya çalışmadan dağınık bir topuz yapıyorum ve yağlı köklerimi örtmek için Davis'in şapkalarından birini takıyorum.

Babamı geri aramak ve Lily'yi uykusundan uyandırmak zorunda kaldığımda yeniden planlamak istiyorum, çünkü bu uzun yolculuk boyunca ağlayacağı anlamına geliyor, ama şimdi ayrılmazsam, muhtemelen asla ve onu dinlemem gerekiyor. Bakalım gerçekten bizimle bir ilişki kurmak istiyor mu? Benim için değilse bile Lily'nin iyiliği için, çünkü elimizde kalan tek aile o.

Katlanıp kaldırılması gereken çamaşır sepetindeki azalan temiz giysi yığınınını karıştırıyorum ve Davis'in Lily için aldığı uzun kollu pembe tulumlardan ve polar ru e pantolonlardan birini silkeliyorum. Buruş buruş olmuşlar ama süslü püslü bir yere gitmediğimiz için bunu dert etmeyeceğim.

Kıyafetinin üzerine pembe fanilasını giydirdikten ve son dakikada pembe şapkasını taktıktan sonra fotoğrafını çekiyorum, ancak onu Ford'daki araba koltuğuna oturtmadan önce şapkasını çıkarmam gerekecek. Son pediatri randevusuna giderken bu hafta sadece iki kaldırımı çarptıktan sonra nihayet arabayı rahatça sürebilir hale geldim. Bu, sola dönüş yaptığım ve görmediğim bir refüjün üzerinden geçtiğim geçen haftaya göre önemli bir gelişme.

Fotoğrafi Davisgönderme dürtüsüyle parmaklarım titriyor, muhtemelen bayılacağını biliyorum. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorlar ama buna boyun eğmeyeceğim.

* * *

Yolun yarısında Lily'yi emzirmek ve altını değiştirmek için bir CVS otoparkına yanaşmak zorunda kaldığımdan restorana geç kalıyorum. Babamı benzer ama son gördüğümde daha temiz bir kıyafetle restoranın cam ön kapısının sağında sigara içerken buluyorum ve yavaşça yaklaşıyorum.

"Hey, Marigold." Işıldıyor ve sarılmak için kollarını açıyor.

Geri çekiliyorum ve sigarasına el sallıyorum. "Bebek için iyi değil," diyorum.

"Doğru, doğru. Bunun için üzgünüm." Uzun bir nefes çeker, sigarasından alabildiği kadarını geri emer, sonra yere bırakır ve daha iyi günler görmüş, yıpranmış siyah kovboy çizmesiyle söndürür.

Sarılmak için geldiğinde, Lily'yi omzuma koyuyorum, yüzünü ona dönüyorum ki onun pasif içiciliğini solumasın. Sarılmasını kabul ettiğimde de nefesimi tutuyorum, sonra hızla geri çekiliyorum.

Babam kapıyı açık tutuyor ve kolunun abartılı bir hareketiyle beni aşırı sıcak restorana sokuyor. Ön taraftaki hostes bizi arka duvarda, bakan ahşap bir kabine götürüyor. Lily mama sandalyesinde tek başına oturacak kadar büyük değil, bu yüzden onu kucağıma alıyorum. Babam onu kucağına almak istemiyor, yine de ona meraklı bakışlar fırlatıyor.

Üniversite çağında bir garson yaklaşıyor ve içki siparişimizi alıyor, yaşımı, dağınık görünüşümü ve bir bebeğim olduğu gerçeğini fark ettiğinde bulanık üst dudağı hafifçe kıvrılıyor. *Sen de siktir git, yargılayıcı pislik.* Bundan sonra göz teması kurmuyor, ki açıkçası bu tercih edilir bir şey.

Davis'in parasının ne kadarını harcadığımı tekrar başladığımdan beri sadece su sipariş ediyorum, böylece ona son kuruşuna kadar geri ödeyebileceğim. Babam fıçı bira sipariş edince hayal kırıklığına uğruyorum ama şaşırmıyorum. Servis görevlisi yemek menülerimize bakmak için yanımızdan ayrıldıktan sonra ne söyleyeceğimi şaşıyorum.

Babam şakağını kaşıyor. "Yani, seninle birlikte olan adam... kızının babası değil, öyle mi?"

"Lily. Adı Lily. Ve o..." Cümlemi bitirmek doğru gelmiyor. Davis teknik olarak onun babası değil ama bunu yüksek sesle söylemek *yanlış* geliyor. Sanki utanç verici bir yalan olacaktı gibi.

Davis'i düşününce aklıma Lily'nin daha önce çektiğim fotoğrafı geliyor ve parmaklarım telefonumu çıkarıp ona gönderme isteğiyle yeniden seğiriyor. Babamla dışarıda olduğumu öğrenirse nasıl tepki vereceğini hayal ettiğimde bu istek hemen buharlaşıyor. Muhtemelen sinirlenir ve bana ne yapacağımı söylemeye çalışır -sanki söz hakkı varmış gibi- sonra da beni tokatlamakla tehdit ederdi.

Karnım çırpınıyor.

Aptal, aptal.

Babam oturduğu yerde kıpırdanırken parmaklarını masanın üstüne vuruyor, *vuruyor, vuruyor, vuruyor*. Önce Lily'ye, sonra bana, sonra her kabinin üzerinde asılı sarı ampuller ve yemek salonunun ortasındaki barın üzerinde tavandan sarkan büyük televizyonlarla aydınlatılmış kalabalık restorana endişeyle bakıyor.

Tam ona neden bu kadar gergin olduğunu sormak için ağzımı açtığımda, doğal olmayan bir şekilde parlak sarı, omuz hizasında saçları olan, kamış gibi zayıf, yaşlı bir kadın babamın yanındaki koltuğa oturuyor. Midem çalkalanıyor ve Lily'yi göğsüme daha sıkı bastırıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Daha önce çaldığını duyduğum tüm o uyarı zilleri kafamın içinde havai fişekler gibi patlıyor ve bir an için başım dönüyor. *Hay sikeyim!* Neden içgüdülerimi dinlemedim ki?

ve bunu iptal mi edeyim? Paniğe kapılmış bir halde babama bakıyorum, o da gözlerini masaya dikmiş. Ona sadece bir soru soruyorum: "Neden?"

"İnsanların para için yapabilecekleri şeyler inanılmaz." Colton'ın annesi ince dudaklarını birbirine bastırıyor, normalde soğuk ve çökük olan yanaklarını öfkeyle renklendiriyor. İkimiz de solgunuz ama o her ne pahasına olursa olsun güneşten uzak durmayı takıntı haline getirmiş bir kadın ve bu onda hortlak gibi duruyor. "Babası gibi, kızı gibi," diye küçümseyerek tükürüyor.

"Ne... Neden bahsediyorsunuz?" Bayan Fitzroy'a soruyorum. Gözlerimi hayatımı cehenneme çeviren iki yetişkin arasında gezdiriyorum. "Beni buraya getirmen için sana *para* mı verdi?" Sunucu geldiğinde bana cevap vermek yerine birasını yudumlayan babama yöneltiyorum sorumu.

"Sizler çöpten başka bir şey değilsiniz. Sevgili yaşlı babanızın sizi aramasını sağlamak bana sadece iki yüz dolara mal oldu." Bayan Fitzroy masanın üzerine eğildi ve kemikli parmağıyla beni işaret etti. "Ama sen... sen oğlumu seninle kalması için tuzığa düşürmeye çalışan türden bir pisliksin. Tanrı'ya şükür ki senin içini gördüm ve hayatını mahvetmeden önce pençelerini Colton'ımdan çıkardım."

"Sen neden bahsediyorsun?" O anda kalkmam gerekirken yerime yapışmış bir halde soruyu haykırıyorum. Yükselen sesimle Lily'yi irkilttim ve ağlamaya başladı, gözyaşları kalbimi kırdı çünkü bu benim hatamdı. Bunların hepsi benim hatam. *Eğer evde kalsaydım.*

Bayan Fitzroy neredeyse yarı saydam mavi gözlerini kızıma dikeyyor ve üst dudağını sunucununkinden daha da yukarı kıvrıyor. "Torunumun hayatını mahvetmene de izin vermeyeceğim."

Beni olduğum yerde donduran korku ve kafa karışıklığı alevler içinde kalıyor. "Siktir git!" Koltuğun kenarına doğru kayıyorum, Lily'yi yeniden ayarlıyorum, böylece ayağa kalkmadan önce bebek bezi çantasını omuzlayabiliyorum.

Bayan Fitzroy oturduğu yerden fırlayıp üzerime abanıyor, öyle ki onu devirmeden ayağa kalkamıyorum. "Bu belgeleri imzalayacaksın" dediğinde geri çekiliyorum -büyük boy çantasından çıkardığı bir yığın yasal belgeyi masaya fırlatıyor- "ve eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, onu teslim edeceksin."

Artık çok dikkat çekiyoruz ve babam babalık yapıp araya girmek yerine oturmaya devam edince yardım için etrafıma bakıyorum. Neden, neden, neden ondan iyi ve düzgün bir şeyler bekleyip duruyorum?

"Onu sana öylece vereceğimi sanıyorsan delirmişsin! *Kürtaj* olmamı istedin. İmkânı yok-"

"Ve yapmalıydın! Ama yapmadın. Sen bencil küçük bir sürtüksün ve ne kendine ne de ona bakamayacağın halde yine de onu doğurdun!" Sesi tiz ve yine de kimse müdahale etmeye çalışmıyor, oturup bir gösteri yapıyormuşuz gibi bizi izlemeyi tercih ediyor. "Planınız nedir? Oğlumu on sekiz yıllık nafakayla tokatlamak ve böylece onun parasıyla yaşamak mı? Bunu da anladım ve artık burada olduğuna göre, onu senin gibi bir sürtük olarak büyümemesi için yetiştireceğim, zaten başka bir adamla yatıyor!"

Lily'yi ona vermemi işaret ediyor. Uzaklaşıp sırtımı duvara ve pencereye yasladığımda, sanki üstüne tırmanacakmış gibi dizini bankın koltuğuna dayıyor.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor ve onları hızla göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Ellerini Lily'nin etrafına dolayıp onu elimden çekmeye çalıştığında, kalçasını tekmeliyor ve "Dur! Dur!" diye bağırıyorum.

Bayan Fitzroy onu tekrar tekmelediğimde çığlık atıyor ve koltuktan kışının üzerine düşüyor, ama ayağa fırlıyor, alnının ortasında mavi bir damar kabarırken beni öldürmeye hazır görünüyor. "Seni küçük orospu!" Sonra aniden

sahte bir dehşet içinde gözlerini açıyor ve ılık atıyor, "İmdat, imdat! Bana saldırdı! Delirmiş bu! Yardım edin!"

Bir aile içeri girer ve kahvaltıda çivi yiyormuş gibi görünen dev gibi bir adam, oğlunu arkasındaki kadına verdikten sonra hemen Bayan Fitzroy'un yanına gider. "Neler oluyor burada? İyi misiniz hanımefendi?" Adamın gür sesi Bayan Fitzroy'u irkiltiyor ve kadın korkmuş gibi davranması gerektiğini hatırlamadan önce geri çekilip dudak büküyor.

"Lütfen bana yardım edin," diye yalvararak dikkatini çekiyorum. "Kızımı almaya çalışıyor!" Yüzümü ararken tehditkâr bakışları kararıyor, Bayan Fitzroy'un takındığı rol karşısında benim yüzümdeki gerçek dehşeti okuyor ve Colton'ın annesine tırnaklarını geçirmeye hazır görünüyor.

Bayan Fitzroy kabinin benim tarafımdan uzaklaşıyor ama masadan uzaklaşmıyor. Adamın gözlerinin içine bakabilmek için çenesini sonuna kadar yukarı kaldırması gerekse de omurgasını dikleştiriyor. "O uygun olmayan bir anne ve torunumu almak için her türlü yasal hakka sahibim!"

Adam, Bayan Fitzroy'un sivri, kahverengi deri sandaletlerinin üzerinde tökezlemesini sağlamak için cüssesini kullanarak, "Geri çekil lan, hemen," diye homurdanıyor.

Adamla birlikte içeri giren genç, ağır hamile sarışın kadın, kalçasında oğlunu tutarak bana doğru koşuyor. "Hadi tatlım. Gidelim," diyor usulca ve ben de kabinden dışarı fırlıyorum.

Adam Bayan Fitzroy'un peşimizden gelmesini engelleyip, saçının teline bile dokunursa polisi arayacağını haykırdığında rahatlayarak hıçkırıyorum.

"Sana dokunmayacağım ama senin de ona dokunmana izin vermeyeceğim," diyor adam Bayan Fitzroy'a hırlayarak ve gür sakalını çekiştirerek.

Omzumun üzerinden babama son bir kez bakıyorum. Başını ellerinin arasına alıyor ve dirseklerini boş bira bardağının yanındaki masaya dayıyor. Onun bir piç olduğunu haykırmak istiyorum.

Ama Bayan Fitzroy devin etrafından dolanmaya , tek kelime etmeden genç kadını restorandan dışarı kadar takip ediyorum. Diğer herkes şaşkın bir sessizlik içinde bize bakmaya devam ediyor, bazılarının cep telefonları yüzleşmeyi kaydediyor.

Otoparka vardığımızda sarışın park halindeki araçları işaret ediyor. "Hangisi senin?"

Ona kırmızı kamyonun geldiğini söyleyecek kelimeleri zorlukla buluyorum ve o da beni takip ediyor. Dev adam beklenmedik bir şekilde yeniden yanımızda belirince geri çekiliyorum. Lily'yi koltuğuna oturtup kamyonun kapattığım sırada Bayan Fitzroy hemen arkasından cep telefonuyla bağırıyor.

Kadın bebek bezi çantamı omzumdan alıp yolcu koltuğuna atıyor ve ardından beni sürücü tarafına kadar takip ediyor. Adam kapıyı açtığında koltuğuma tırmanıyorum.

"Araba kullanabilecek misin?" Ben anahtarı kontağa sokmaya çalışırken, o da kırılmış siyah saçlarıyla başını titreyen elime doğru eğiyor.

"Evet, iyiyim," diyorum sakın bir nefes alıp anahtarı taktıktan ve motoru çalıştırdıktan sonra. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ."

"Her zaman." Göz kırıyor. "Senin adın ne, Red?"

"Marigold."

"Marigold, Davis'e Wyatt'ın selam söylediğini ve kıcını kaldırıp eve dönmesini söyle."

Gözlerimi kocaman açıp sordum, "Nereden bildin...?" "Kamyondan."

Adam tekrar göz kırpıp kapımı kapattığında, Bayan Fitzroy'un etrafını saran kalabalığa doğru geri geri gitmek yerine arabayı kaldırımın üzerinden ve tarlanın içinden restoranın yan tarafına doğru sürüyorum. Beni etmek için kullanabileceği plakayı yazmayı düşünmemiş olması için dua ediyorum, çünkü Bayan Fitzroy'a anlaşılmaz bir şekilde bağırıyor

Dinleyecek olan herkese. Kamyonet uzun otların arasındaki toprak yığınlarının üzerinde çılginca zıplıyor, ama kasası yerden yeterince yüksek olduğu için bir sonraki kaldırımını çok hızlı geçip caddeye çıktığımda dibe vurmuyor.

Takip edilmediğimizden emin olana kadar otoyolda kırk beş dakika boyunca Lily araba koltuğundan feryat ederken içim içimi yiyor, sonra şehre girerken yaptığım gibi CVS otoparkına yanaşıyorum. Lily neredeyse teselli bulamıyor ve onu koltuğuna geri oturtacak kadar sakinleşene kadar kamyonetin etrafında daireler çizerken onu kollarımda zıplatıyorum, bu da bana az önce olanları ve şimdi ne halt edeceğimi düşünmek için bolca zaman veriyor.

Kızımı teslim edeceğim bir dünya yok. Bayan Fitzroy, Lily'ye yaklaşmasına izin vereceğimi düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir, gerçi velayet için beni mahkemeye verecek parası var. Bu ihtimal beni Davis'le tanışmadan önce saldırıya uğradığım zamankinden bile daha korkutuyor.

Ne yapacağım, ne ?

Eve gitmek için otoparktan çıkmadan hemen önce, Davis'i gittiğinden beri ilk kez arıyorum. İlk çalışta cevap verdi.

Davis

Bir antiasit daha aldıktan sonra avucumu göğsümün üzerinde gezdiriyorum. Birkaç saat önce aniden ortaya çıkan mide ekşimesini atlatamıyorum, ancak bu tepkiyi verecek ne yediğimi düşünemiyorum. Bu beni korkutuyor çünkü Goldie ile tanıştığım gece de aynı şey olmuştu. Yaklaşan bir kıyamet hissi var, Goldie'nin daha önce aramalarımı sesli mesaja gönderip durduğu gerçeğiyle daha da kötüleşti.

Telefonum çalıyor ve Russell'ın yine tahmini varış süresini güncellemek için aradığını düşünerek, gözlerimi yoldan ayırmadan cevaplamak için kaydırıyorum. "Hey, patron."

"Her şey mı?"

"Selam Wyatt," diye homurdanıyorum şaşkınlıkla, gözüm önümde giden ve şeridinde kalmakta zorlanan bir araçta. "Ne var ne yok?"

"Dolly eve ne zaman sağ salım döneceğini bilmek istiyor çünkü hafta sonu Dallas'tayız ve uğrayıp onu kontrol edemeyeceğiz."

Arkamda yanan büyük bir yol tabelasının gizlediğı bir polis aracının yanından geçiyorum. "Kimi kontrol ediyorsun?"

"Kim" demek istiyorsun? Kızıl saçlı. Sence kim?"

Kalbim kaburgalarımaya çarpıyor ve dikkatimi, yoldan çıkan sürücüyü kenara çekip yolu benim için açmak üzere etrafımda hızla ilerleyen ekip uzaklaştırıyor. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Wyatt uzun bir dizi küfür savuruyor ve gelen bir aramayla bölünüyor. İlk zil sesinde cevaplamak için kaydırduğımda ekranda *Honey Baby* yazısı beliriyor.

"Davis?" Goldie'nin sesindeki korku göğsümün içinde bir bomba gibi patlıyor ve sol göğüs kafesimi tutuyorum. Bunu biliyordum. Kötü bir şey biliyordum.

"Ne oldu? Sen, Lily, hepiniz iyi misiniz?" *Tanrım, Tanrım, bana iyi olduklarını söyle.* Hem Wyatt hem de Goldie beni aradığına göre korkunç bir şey olmuş olmalı. O daha bir kelime bile etmeden hızlanıyorum ve arkamdaki polisin onların yetki alanından çıkmama yetecek kadar uzun süre meşgul kalacağını umuyorum.

"Babam... Colton'ın annesi... onlar-" Goldie yıkılır ve telefonda hıkırı hıkırı ağlamaya başlarken, Lily'nin sesi daha da yükselir ve arka planda hüngür hüngür ağlar.

"Oh, bebeğim, bebeğim, . Ne oldu? Yaralandın mı?
Lily iyi mi?"

"Onu almaya çalıştı!" Goldie feryat ediyor.

"Kim yaptı?" Otoyolda neredeyse tehlikeli bir hızla uçarken, c'nin en yoğun saatlerini geride bıraktığım ve depodan sadece üç saat uzakta olduğum için şanslı yıldızlarımı sayarak telefona patlıyorum. Panik içinde sorularımı . "Goldie, bebeğim, onu kim almaya çalıştı? Kimler? Polisle konuştun mu? ?"

Goldie'nin sesi kesik kesik geliyor ve tek duyabildiğim, "Polis yok!... Kaçtık... Ne olduğunu bilmiyorum... Ben-" oluyor.

Bundan sonra parazitten başka bir şey olmadığında kükremek istiyorum ve ağaçlarla kaplı bir arka yoldan çıkar çıkmaz çağrı kesiliyor. Önce Goldie'yi, sonra Wyatt'ı aramaya çalıştıktan sonra elimi direksiyona defalarca vuruyorum ama telefon çekmiyor.

Tek bildiğim biri kızımı almaya çalıştı ve ben onları durdurmak için orada değildim. Orada değildim, orada değildim, orada değildim! Şimdi ve çocuğum ağlıyor ve nerede olduklarına dair hiçbir fikrim yok. teselli etmek, tutmak, korumak ve sevmek için yanlarında değilim.

Ama yakında
olacağım. Ve
gitmiyorum. Bir daha
asla.

* * *

Depoya varıp kamyonu yükleme iskelesine yanaştırdığımda, dışarı fırlayıp kapıyı çarparak kapattım. Russell bana yetiştiğinde Buick'e binmek için park yerinin yarısına kadar koşmuştum.

Omzumu tuttu. "Davis, bir dakika bekle, evlat."

Elini . "Bunun için zamanım yok!"

Russell önümde koşuyor, nefes nefese bile değil, ellerini kaldırdığında beni durmaya zorluyor. "Döndüğünde konuşmamız gerektiğini söylemiştim."

"Bunun için zamanım yok dedim!" Onu atlatmaya çalışıyorum. "Eve gitmem gerek."

Russell gözlerimde bir şey görmüş olmalı ki kızgınlığını gizliyor. "Ne haltlar dönüyor?"

"İstifa ediyorum," diye ısııyorum düşüncesizce, bu acele karar yüzünden midem götümde dışarı fırlayacakmış gibi hissediyorum. Çok fazla sorumluluğum var, ama bunu başaracağım. Etrafından dolanıyorum, Buick'in kilidini açıyorum ve seyahat çantamı içeri atıyorum.

Russell'ın kaşları birbirine çarpıyor ve kontağı çevirdikten sonra kapatmaya çalıştığımda arabamın kapısını tutuyor. "Siktir et onu. Bırakmana izin vermeyeceğim. Müsait olduğunda bana gel."

Rahatlamış bir şekilde başımı sallıyorum ve kapımı kapattığımda otoparktan çıkıp karanlık yollardan eve doğru cehennemden çıkmış bir yarasa gibi sürüyorum. *Evimdeyim.* Sonunda bir ailem var.

-Babam öldüğünden beri eve dönmek için. Bu düşünce ağrıyan göğsümü ovuşturmama oldu.

Bölüm 15

Goldie

Lily beşiğinde usulca ağlıyor. Davis, babam, Lydia Teyze ya da Colton'ın yardımı olmadan neredeyse altı haftadır iki-üç saatlik aralıklarla uyuyorum ve babamla Bayan Fitzroy'un başına gelenlerden sonra kendimi duygusal ve fiziksel olarak kızarmış bir zombi gibi hissediyorum. Akıl sağlığını daha ne kadar koruyabilirim bilmiyorum.

Komodinin üzerinde şarja takılı olan telefonumdan saati kontrol etmek için dönüyorum. *Otuz dakika.* Lily uyuduktan sonra ne yapmam gerektiği konusunda uzun süre düşündükten sonra nihayet uykuya dalalı sadece otuz dakika oldu. Polisi arayıp olanları bildirmemeye karar verdim çünkü Bayan Fitzroy'un iddia ettiği gibi Lily'yi bir şekilde yasal olarak alma hakkı , bir avukatla konuşmadan önce polisi devreye sokarak süreci aceleye getirmek istemediğim gibi korkunç bir düşünceye kapıldım.

Doğruluyorum, bacaklarımı yatağın sol tarafına doğru sallıyorum ve Lily'nin birkaç gün önce yatakta patlayan bezinden sonra yıkamaya gitmesi gereken, yerde bir yığın bıraktığım toplanmış çarşafların üzerinde tökezliyorum. Bir halledeceğim. Biraz daha enerjim olduğunda. *Tabii öyle bir şey olursa.*

"Onu yakaladım."

Açık yatak odasının kapısında duran devasa siluetten gelen beklenmedik erkek sesine kanlı bir çığlık atıyorum. Lily'yi için beşiğe doğru hamle yaptım, kan

Adrenalinim tüm zamanların en yüksek seviyesine çıkarken kulaklarımda çınlıyor. Komodinime doğru temiz kıyafet sepetine takılıyorum ve Lily kucağımdayken yüzüstü düşmemek için sırtımı şifonyere çarparak dönmek zorunda kalıyorum.

"Kahretsin, bebeğim! İyi misin?"

Erkek figürü bana doğru koştuğunda tekrar çığlık atıyorum ve tam zamanında sağa doğru kaçarak haftalar önce saldırgandan silahı komodinun çekmecesinden çıkarıp emniyetini kapatıyorum. Davis'in Ford'un torpido gözüne koyduğu silahı buldum ve beş hafta boyunca soda kutularına ateş etme pratiği yaptım. Yalnız yaşayan bir kadın olarak çok dikkatli olamam.

Colton'ın annesinin Lily'nin velayeti için peşime düşme tehdidi karşısında tetikte olmam daha da zorunlu. Restorandaki planı başarısızlığa sonra o küçük kaltağa yaptığım gibi kolayca defedemeyeceğim birini *kiralamasını* aklımın ucundan bile geçirmezdim.

Bu pisliğin evin alarımını çalıştırmadan nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok ama beni geçemeyecek. "Bir silahım var ve onu nasıl kullanacağımı biliyorum!" Lily'nin ağlama sesleri arasında silahı adamın göğsüne doğrultup kendimi köşeye sıkıştırarak bağıríyorum.

Adam kollarını havaya kaldırır ve yatak odasının kapısına doğru geri çekilir. "Goldie, benim tatlım."

Başım ve kalbim Lily'yi korumaktan başka bir şeye odaklanamayacak kadar çok çarpıyor. "Kim olduğun umurumda değil! Evimden defol!"

"Goldie," diye tekrar deniyor ve sonra baş üstü ışığını yakarak beni bir anlığına kör ediyor. Bana tekrar saldırsaydı, göğsünde bir delik açacağımdan eminim. Onun yerine bir heykel gibi kıpırdamadan duruyor, iki kolunu havaya kaldırmış bana bakıyor. Darmadağınktı, onu son gördüğümünden daha zayıftı,

topuzlu şapkasını fazla uzamış saçlarının üzerine indirmiş, gözlerinin altında torbalar var.

"Davis?" Emniyeti dikkatlice açıp silahı çekmeceye yerleştirdikten sonra Lily'yi göğsüme bastırarak halının üzerine dizlerimin üzerine çöküyorum. Hâlâ damarlarımda dolaşan dehşet ve adrenalinin etkisiyle ağlıyorum. Hırsız, çocuk kaçıran ya da daha kötüsü olmadığı için rahatlayarak ağlıyorum. Kendimi gerçek bir insandan çok bir kabuk gibi hissetmeme neden olan uyku yoksunluğuna ağlıyorum.

Davis önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve kollarını sırtıma dolayarak bizi iri bedeninin içine çekiyor. "Evet bebeğim, benim. Seni korkuttuğum için özür dilerim."

Sadece iki kez telefonda konuştuk ve sesini özledim. *Onu* fark ettiğimden bile daha fazla özledim.

"Davis." Dudaklarımdaki adı bir özlemin adı. Rahatlatıcı, erkeksi kokusunu içime çekerek ona sokuluyorum. "Neden bana eve geleceğini söylemedin?"

Başımın tepesini öpüyor. Muhtemelen onu itmem gerekiyor ama onu görmekten, bana sarılmasından çok etkileniyorum ve bu neredeyse nefesimi kesiyor. Güçlü olmak için çok çabaladım, ama *Tanrım*, tek istediğim hayatımın geri kalanında bana sarılmasına izin vermek. Tüm parçalarımı bir arada tutsun ve bana artık yalnız olmak zorunda olmadığımı söylesin. Her şeyi tek başıma yapmak ya da Colton'ın akli dengesi yerinde olmayan annesiyle tek başıma yüzleşmek.

"Denedim bebeğim, ama ben servise çıktıktan sonra bir daha hiç açmadın. kopardın. Nerede olduğunu bilmiyordum." Telefonumu sessize almış olmalıyım.

Davis ben ve Lily kollarındayken ayağa kalkıyor ve bizi kucağına alarak yatağın kenarına yerleşiyor. Ona doğru kıvrılıyorum ve yüzümü boynuna bastırıyorum, bir kolumla Lily'yi aramızda tutuyorum ve diğer kolumla omuzlarını çevreliyorum, elimi ensesindeki yumuşak saçların arasına sokuyorum. Daha fazla kadar kollarını bize daha sıkı sarmasına izin veriyorum. Lily yerleşiyor, onun varlığıyla kadar rahatlıyor. Hatta elini uzatmasına bile izin veriyorum.

Çenemi kaldırıp beni dudaklarımdan bir kez öpüyor ve bir parça geri çekildiğinde, öpücüğü uzatmak için saçlarını sıkıca kavırıyorum. *Tanrım*, bunu ben özlemişim.

Dili için dudaklarımı ayırıyorum ve sikiinin kıcıımın altında şiştiğini hissediyorum. Kıpırdanıyorum, yaklaşmaya çalışıyorum ve öpücüğü derinleştirmek için başımı yana eğerken inliyorum. Ellerinden biri kıcıma doğru kayıyor ve yanağımı sıkıyor. Sertçe.

Bu beni gerçekliğe geri döndüren şey. Davis'in gittiği sabahı ve benimle birlikte olduğu için duyduğu pişmanlığı . Tam da onun katı sıcaklığına gömülmeye devam etmek istediğim için kendimi onun kucağından kaymaya ve uzaklaşmaya zorluyorum.

Davis isteksizce kollarını indiriyor ve iç çekiyor, kasketini çıkarıp ellerini kalın saç tellerinde gezdiriyor, sonra avuçlarını sakalları uzamış yüzünde gezdiriyor. Yeni doğmuş bir bebekle gecenin her saatinde ayakta olmamasına rağmen her nasılsa benim kadar bitkin ve kızarmış görünüyor.

Lily'yi Davis'in de aldığı ve beşiğinin yanına yerleştirdiğim beyaz bez değiştirme dolabının üzerine yatırırken yeşil bakışlarının yoğunluğundan gözümü kaçırıyorum. Üzerini temizleyip yeni bir bez takarken, omzumun üzerinden Davis'e düz bir sesle, "Yeni yatağın gečen hafta teslim edildi. Eve tam olarak ne zaman geleceğini bilmediğim için henüz çarşaflarını koymadım." Geri dönmeyi planlayıp planlamadığını bile bilmiyordum; hava koşulları nedeniyle geciktiğine dair gönderdiği mesajlar yalan mıydı?

"Baban ve Colton'ın annesiyle ne yapacağımızı konuşmamız gerekiyor," diyor.

"Bu gece olmaz. Sabah konuşuruz." Lily'yi mor uyku tulumuna geri sokuyorum ve alnından öpüyorum.

"Bu bekleyemez, Goldie."

"Ben *Marigold* ve bu gece olmaz dedim," diye tersliyorum ona bakmadan. Yatağın sağ tarafına doğru ilerliyorum,

Banyo kapısına yaklaşıp yorganın altından kayarak sırtımı yatak başlığına yaslıyorum. O ayağa kalkınca yatak kayıyor ve gideceğini düşünerek Lily'nin emzirebilmesi için gömleğimi kaldırıyorum.

Sol göğsüme irkiliyorum ve acı dolu bir nefes çekiyorum, sonra Davis "Bu da neydi?" dediğinde irkilip başımı kaldırıyorum. Neyin var?"

"Hiçbir şey."

Davis kaşlarını çatıyor, kovboy çizmelerini çıkarıyor ve koyu renk kot pantolonu ve düz karamel kahverengi düğmeli bluzuyla yanıma oturmak için yatağa tırmanıyor. Parmaklarını Lily'nin kıvrırcık saçlarının üzerinde gezdiriyor. "kadar inanamıyorum." Ses tonunda bir titreme var ve göz göze geldiğimizde gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Çok şey kaçırmışım."

"Evet, öyle. İnsanlar haftalarca ayrı böyle şeyler olur. Bebekler . Hayat onlarsız da devam eder. Babama sorabilirsiniz." Sesim acı çıkıyor ve içim çirkinleşiyor ama bunu söylediğim anda omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı kalkıyor.

Davis'in sesi yenilmiş gibi çıkıyor: "Bu adil değil. Bu benim işim. Ayrılmak zorundaydım."

Hâlâ bu kadar çekici bulmamayı dilediğim yakışıklı yüzündeki yaralı ifadeyi gördüğümde başımı geriye . "Özür dilerim. Bunun senin işin olduğunu biliyorum. Ve üzölmeye hakkım olmadığını da biliyorum."

Burada kirasız kalmamıza izin vererek, yiyeceklerimizi ve bebek bezlerimizi ödeyerek bu kadar cömert davranmışken üzöldüğüm için kendimi çok aptal hissediyorum. Isıtmamız, suyumuz, başımızı sokacak bir çatımız ve sıcak yataklarımız var ve ben bunların hiçbirini kazanmak için hiçbir şey yapmak zorunda kalmadım.

Davis de arkasına yaslanır ve başını yatak başlığına vurur. "Belki de buna hakkın vardır. Benim ayrılışımdan sonra." İç çekiyor.

"Sadece nedenini anlamıyorum. Olanlar hakkında konuşabilirdik ama sen beni dışladın. Kaçtın ve sadece

bana bağırmak ve ne yapmam gerektiğini söylemek için mesaj attı. Neden?" Sonunda sesimin nefret ediyorum. Çok küçük ve zayıf.

"Nedenini biliyorsun," diyor sessizce, üstünü belinden çekip çıkararak ve düğmelerini yukarıdan aşağıya doğru açarak. "Benden nefret etmelisin."

"Senden nefret etmiyorum. Çok kızgıyım ama senden *nefret* edebileceğimi hiç sanmıyorum," itiraf ediyorum, keşke etseydim. Beni geride bırakanlara şüpheyle yaklaşmaktan yorulmuş. Bir ömür boyu yetecek kadar yaşadım bunu.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Davis uzun bir iç çeker. Üstünü silkip yatağın kenarına atar, ancak beyaz atletini üzerinde bırakır. "Neden beni polise ihbar etmedin? Gelmelerini bekleyip durdum," diye fısıldıyor. "Neredeyse gelmelerini umuyordum."

"Bunu sana asla yapmam."

"Neden olmasın? Ben o canavardım... Tanrım, Goldie, sana tecavüz ettim," diyor fısıltıdan daha yüksek olmayan hırıltılı bir sesle. "Ve çok özür dilerim. Gerçeği söyleseydin, o silahı üzerimde kullandığın için kimse seni suçlamazdı."

Kaşlarım havaya kalktı ve ona bakakaldım. "Bu tecavüz değildi!"

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor, saç tellerini koparmak istercesine kavırıyor. "Evet, öyleydi!" Başını eğiyor ve gözlerini kapatıyor. "Uyuyordun. Rızan yoktu. Ve oradaydım, bacaklarının arasında sertçe ve kamburlaşıyordum ve içinde uyandım. Sadece bir ya da iki santimdi -sanki bu daha iyi bir şeymiş gibi," diyor ve alay ederek sözünü kesiyor. Dönüp yanağını avuçluyor ve cam gibi, korku dolu gözlerle yalvarıyor: "Lütfen inan bana, bunu yapmak istememiştım... sana yaptığım şeyden dehşete düşmüştüm."

Gözlerindeki acıyla göğsüm sıkışıyor. "Tanrı aşkına Davis, bunu başlatan ben olabilirdim."

Davis elini bırakır, kaşları birbirine çarpmadan önce çenesi bir an için gevşer. "Sana *tecavüz* ettiğimi itiraf ediyorum ve sen bunun sorumluluğunu üstlenmeye mi çalışıyorsun? Ne oluyor Goldie?"

Kendisi hakkında en kötüsüne inanmaya çok kararlı olduğu için, "Pekala, hepsi senin suçunmuş gibi davranalım. Bu, beni neredeyse beş hafta boyunca dışladığın, beni kullanmayı bitirdiğin bir fahişe gibi *hissettirdiğin* anlamına geliyor, hepsi *sabah odunun olduğu* için mi? Ciddi misin sen?" defalarca yumruk atmak istiyorum ama Lily kollarımdayken bunu yapamam. *Henüz yapamam.*

"Fahişe mi? Seni becerdim, becerdim!" Bunu şimdilik bir kenara iterek, "Sabah odunundan daha fazlasıydı! Seni ciddi şekilde yaralayabilirdim ve bir tür enfeksiyon kapmandan ölesiye korktum."

"Ama yapmadın, yapmadım! Gizlice kaçmaya çalışarak beni daha çok incittin. Neyin var senin?"

Davis bir elini yanağına götürür ve yüzünü aşağı çeker. "Özür dilerim. Seni tekrar incitmeden önce gitmekle doğru şeyi yaptığımı düşünmüştüm."

"Evet ama çekip gitmek asla 'doğru şey' değildir, seni koca hödük. Bir dahaki sefere beni dondurmak yerine bir yetişkin gibi konuş benimle."

"Bir dahaki sefer olmayacak," diyor inatla, çenesini yanaklarındaki kasları dalgalandıracak kadar sert sıkarak.

Öfkelendim ve gözlerimi devirdim. "Yani bana bir daha asla sabah odunuyla uyanmayacağını mı söylüyorsun?"

"Şey...hayır. Bunun için söz veremem. Ama artık kendi yatağım var," diye hatırlatıyor Davis. "Yani bunu yapma şansım olmayacak..." Elini sağa sola sallayarak cümlesinin geri kalanını yarım bırakıyor.

Onun bir daha asla *kazara* burada uyuyakalmayacağı düşüncesiyle kalbim göğsümde sıkışıyor. "Bu çok aptalca," diyorum yüksek sesle, Lily ürküyor ve bir çığlıkla göğsümden fırlıyor. Ağzını geri çekip, "Yani, yeni doğum yaptığım için durmana sevindim ama hiç uykulu sabah seksi yapmamış değilim. Bazen böylesi daha da iyi oluyor."

"Başka erkeklerle seks yapmaktan bahsetme," diye homurdanıyor ve elini yorganın altından kaydırarak çıplak kalçamı kavırıyor. I vardı tekmeledi kapalı benim eşofman altı önce gidiyoriçin ve dokunuşunun sıcaklığı karnımı ihtiyaçla titretiyor. Sevgiye ne kadar aç olduğum çok açık, Her geçen saniye daha da sinirleniyor olsam bile.

Ona ters ters baktım. "Oh, lütfen. Ben Meryem Ana değilim. Lily kusursuz bir gebelikle yaratılmadı. Bir sürü seks yaptım-"

Davis elini daha yukarı kaldırarak parmaklarını esnetir. "Bu cümleyi sakın bitirme."

Göbeğim düşüyor ve kirpiklerim titriyor. Bana dokunduğunu, sert başparmağıyla tenimi okşadığını hissetmek o kadar iyi geliyor ki, bazı şarkıları dinlerken ürperdiğim gibi, zevkle kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

"Neden? Eminim yıllar boyunca bir sürü kadınla seks yapmışsındır." Bu düşünceyle kaşlarımı çatıyorum ve bacağımı ona biraz daha yaklaştırıyorum.

"Ben de başka kadınları düşünmek istemiyorum."

"Bu çok aptalca," diye tekrarlıyorum. "Ben bir yetişkinim. Sen de yetişkinsin. İkimiz de seks yaptık, hem de çok fazla. Büyütülecek bir şey değil. O zaman neden umursuyorsun?"

"Sadece yapıyorum," diyor gru y.

Tartışmaya devam edemeyecek kadar yorgunum, bu yüzden sadece gözlerimi kapatıp "Peki" diyorum.

Daha sonra sessizce oturup Lily'nin emzirirken çıkardığı tatlı sesleri dinliyoruz, gerçi her zamankinden daha uzun sürüyor. Tekrar ağlamaya başladığında gözlerimi açıyorum. Avucumun topuğunu göğsümün üst kısmına bastırıp aşağı doğru çekiyorum, tıkalı kanalı açmaya çalışırken tıslıyorum, Lily'nin ihtiyacı kadar süt alamadığını biliyorum. Bu işe yaramayınca gömleğimin geri kalanını yukarı çekip koltuk altına sıkıştırıyorum ve Lily'yi diğer tarafıma geçiriyorum.

Davis iki büküm olup öne eğiliyor ve ben yoğurmaya devam ederken göğsümü işaret ediyor. " oluyor? Neden böyle kıpkırmızı?"

Muhtemelen Davis birkaç santim ötemde otururken çıplak göğüslerimi okşadığım için ama alçakgönüllülük konusunda endişelenemeyecek kadar acı çekiyorum. Ve bu şekilde olmasa da daha önce göğüslerimi görmemiş değil.

"Kanal tıkanıklığım var. Eğer kısa sürede çözemezsem, mastite dönüşmesinden korkuyorum ve acil servise ya da acile gitmek zorunda kalacağım." Sağlık sigortam olmadığını biliyor ve ben de şimdiden gelmeye başladığına emin olduğum hastane faturalarından korkuyorum. Evraklarımı doldururken adresini için onları babamdan nasıl alacağımı bulmam gerekecek.

"Nasıl yardımcı olabilirim? Bakkaldan bir şey almamı ister misiniz?"

"Hayır, sorun değil. İnternette pompalamanın ve emzirmenin yardımcı olacağını okudum ama şimdiye kadar işe yaramadı." Satın almak için kendime izin verdiğim birkaç ekstradan biri, Walmart'ta bulabildiğim en ucuzu olan küçük, manuel bir göğüs pompasıydı. "Sıcak su işe yarayabilir, ama..." Tamam, şimdi utandım. Ustaca koltuk altlarımı koklamaya . Duş almayalı birkaç gün oldu ve kurulamak için temiz havlu olduğundan bile emin değilim.

Davis tişörtünü çıkarıyor ve Lily emzirmeyi bitirdiğinde onu kucağımdan alıyor. "Git bir duş al. Onu ben alırım." Yatakta aşağı doğru kayıyor ve Lily'yi çıplak göğsünün üzerine yatırıyor, gazını çıkarmak için sırtını ovuyor ve hafifçe vuruyor.

Ona emin olup olmadığını sormak istiyorum ama , çok yorgunsa ve varsa vazgeçme seçeneğini ona vermek istemiyorum. Tek kelime etmeden yataktan fırlıyorum ve temiz bir havlu bulmak için çamaşır sepetini karıştırıyorum.

"Kahretsin, bebeğim," diye inliyor.

Neyse ki sepetin dibinde tek bir havlu buluyorum ve Davis'i yumruğunu ısıtırken bulmak için doğruluyorum. Kapüşonlu gözleri yüzüme, sonra tekrar aşağıya, benim... *kahretsin*. Lily'yi besledikten sonra tişörtümü henüz indirmemiştim, bu yüzden kızlarım serbestçe sallanıyor, biri yerden kızarmış ve diğeri gözleme gibi sönmüş.

Yüzümü buruşturup tişörtümü aşağı çekiyorum, göğüslerimi ve sade külotumu örtüyor, neyse ki hastanenin sağladığı, daha çok bebek bezine benzeyen hamile külotundan kurtulmuştum. "Özür dilerim."

Davis homurdanıyor ve ben banyoya koşuyorum, duşu açıp ılık suyun altına girdiğimde midem düğümleniyor. Sırtımı spreyin altına eğip sol göğsümün üzerine yönlendirirken ve elimin topuğunu meme ucuma doğru iterken basıncı arttırırken ıslığı yükseltmeye devam ediyorum, ama tıkanıklık neredeyse hiç ve çok acıtıyor.

Sıcaktan ve yenilgiden sersemlemiş bir halde saçlarımı yıkadıktan, vücudumu güzelce fırçaladıktan ve saçma bir şekilde tıraş ettikten sonra dışarı çıkıyorum. Doğum yaptığımдан beri ilk kez tıraş oluyorum ve hamile karnımla her yere yetişemediğim için bacak kıllarım zaten uzundu. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Vücudumdaki kıllar, özellikle de altı aydır ilk kez temizlediğim kasık kıllarım konusunda bilinçli olduğum için aptalca.

Kurulandıktan sonra, pes edip nemli havluya sardığım saçlarımı başımın üzerine koymadan önce fırçayı saçlarımda zar zor birkaç kez gezdiriyorum. Bu şekilde asla kurumayacak, ama önemseydiğim şeylerin kısa listesinin sonunda yer alıyor.

Banyodan çıktığımda, Davis'i karanlıkta yatağın kenarında otururken bulduğumda şaşıyorum, kot pantolonunu çıkarıp lacivert bir eşofman giymiş olmasına rağmen. Parmağını dudaklarına götürüyor, sonra Lily'nin yine uyuduğu beşiği işaret ediyor. Ayağa kalkıyor ve yatağa girmemi işaret ediyor.

Yatağa girdim, banyonun ışığını kapattım ve o yorganın köşesini çekince içeri girdim.

Davis beni küçük bir çocuk gibi yatırdıktan sonra üzerime eğiliyor ve beklenmedik bir şekilde alnımdan öpüyor. Bu çok tatlı bir şey. Tek kelime etmeden odadan çıkıyor, bu da kalbimin aptalca çarpmasına neden oluyor, ama iki şişe su ve kilerden birkaç fıstık ezmesi granola bar ile geri dönüyor. Barlardan birini çiğnememi ve bir şişe suyun yarısını içmemi bekledi, sonra her şeyi komodinin üzerine, ulaşabileceğim bir yere koydu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen," diye fısıldıyor doğrulmadan önce.

Düşüncesizce ona doğru uzanıp bileğini kavırıyorum. "Kal" diye fısıldadığımda kendimi açıkta ve son derece savunmasız hissediyorum. Sadece bu gece için. Lütfen."

Duraklıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin olmasam da, onun sevgisine daha fazla açım. Sadece bir geceden zarar gelmez, sonra kendi yatağında uyumaya başlayabilir. "Lütfen?"

Yatağa yanıma girdiğinde kendi kendime gülümsüyorum. Kendimi yalnız hissetmememin yanı sıra, umarım Lily tekrar uyandığında yardım etmeye hazır olur ve ben de birkaç saat daha kutsal bir uyku çekerim. Bedenim aptalca bir özlem duysa da bana dokunmuyor, ama yalnızlığımı artıran bir sürü duvar ve kapıyla ayrılmak yerine onun yakınımda yeterli olacaktır.

Başımı yastığa koyar koymaz yarı uykuya dalmış olan Davis'i cep telefonuna bakarken bulduğum bir ışık parlamasıyla kesik gözlerimin arasından bakıyorum. Ekranı karartıyor, telefonu komodinin üzerine bırakıyor, yorganı aşağı çekiyor ve tişörtümü gövdemden yukarı çekmeye başlıyor.

Onu durdurmaya çalışmasam da, "Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyorum.

Davis bir dirseğinin üzerinde yükselip bana doğru eğildi. "Google'da biraz araştırma yaptım."

Gömleğimi boynuma kadar sıyırdığında nefesim kesiliyor ve sırtımı hafifçe kamburlaştırıp ona doğru itiyorum, damarlarımda beklenti uğulduyor. "Sen ve senin googlalaman," diye takılıyorum.

"Mmhmm." Parmaklarının ucuyla etkilenen göğsümü okşuyor.

"Peki Google ne dedi?" Kalçalarımı birbirine bastırıp nefes nefese bir inilti çıkarıyorum. Acaba kalbimin ne kadar hızlı attığını anlayabiliyor mu?

"Hemşirelik yardımcı olur."

"Bunu zaten denedim."

"Ben yaparsam işe yarayabilir. Daha güçlü emiş." Karanlıkta yüzünü göremiyorum, havada asılı duran formunun arkasındaki gece lambası ifadesini tamamen gölgeliyor. Boğuk sesine bakarak tahmin ettiğim gibi gözlerinin arzudan yanıp yanmadığını da göremiyorum.

"İstiyorsun..." Cümlemi bitirmeme gerek kalmıyor çünkü Davis başını eğip meme ucumu yalıyor. "Oh, bu... bu..." Dilim bağlı, karnım Davis'in meme ucuma yapışıp dilini göğsümün alt tarafında gezdirmesinin emzirdiğim zamankinden ne kadar farklı bir his olduğunu düşünerek çılgınca çırpınıyor.

Emmeyi keskin, acılı bir nefes çekiyorum, sonra avucunun topuğunu göğsümün tepesine bastırıp daha önce beni gördüğü gibi aşağı doğru sürüklediğinde tekrar emiyorum. Kıpırdanıyorum ve göğsümdeki tıkanıklığı açmaya çalıştıkça burnundan sert nefes almaya başladığında karnım çöküyor.

Başını geriye atıyor ve duyulabilir bir yutkunma sesi çıkarıyor. "Siktir, bebeğim. Sütünün tadının bu kadar güzel olacağını hiç düşünmemiştim."

Tanrım, bu beni bu kadar kızdırmamalı ve rahatsız etmemeli. Tekrar göğsüme yapıştı ve ben bir iniltiyi ısırdım.

Kalçasını kalçama bastırıyor, aleti eşofmanının içinde sert bir çubuk gibi.

Davis

Keşke Goldie banyonun ışığını açık bıraksaydı da parmaklarını saçlarımın arasına soktuğunda ve ben memesini çekip çekip çekerken sırtını dikleştirdiğinde yüzündeki her ifadeyi görebilseydim, ta ki bir damlacık olan anne sütü serbest kalıp ağzıma dolana ve ben boğulmamak için yutkunurken boğazımdan aşağı kayana kadar.

"Davis, oh Tanrım, evet." Farkında olsun ya da olmasın, beni daha da üstüne çekti ve bacaklarını ayırdı. Bir dizimi yukarı çekip bacağının üzerine koyuyorum, böylece kalçasını ciddi bir şekilde becerebiliyorum, keşke eşofmanımı çıkarsaydım da ipeksi tenini hissedebilseydim.

Artık göğsünü yoğurmama gerek kalmadan, elimi karnından aşağıya ve bacaklarının arasına kaydırarak orta parmağımla külotunun üzerinden klitorisinin üzerinde sert daireler çizdim. İşleri göğsündeki acıyı dindirmekten öteye götürmek gibi bir niyetim yoktu ama ağzımı ona götürdüğüm anda, mesafemi korumak için sahip olduğum tüm kararlılık paramparça oldu.

Ben göğsünden emzirmeye devam ederken bacaklarını aralayıp kalçalarını kıvrması pantolonumu ıslatıyor. Tam elimi külotunun altına sokup çıplak amına dokunmak üzereyken kalçalarını yukarı kaldırıyor ve uzun, tiz bir iniltiyle boşalıyor.

Anne sütü akışı yavaşlıyor ve uzun bir memnuniyet iç çekişiyle kalçalarını yatağa geri bırakıyor. Parmaklarını saçlarımdan çözdü ve bana vurdu

hızlı bir şekilde omzuna vurdu. "Sanırım tıkanıklık geçti. Artık durabilirsin."

İçmek için daha fazla süt olmasını dileyerek onun lezzetli memesini koparıyorum. "Duracak mısın?"

"Evet." Goldie bir kez daha iç geçiriyor ve omzumu itiyor.

"Teşekkür ederim." Sertleşmiş sikimi bacağına sürüyorum.

Beni daha büyük bir güçle itiyor ve ben de isteksizce ona birkaç santim boşluk bırakıyorum. Goldie tişörtünü tekrar aşağı çekip yan yatıyor, yüzü bana dönük, sonra yorganı küçük bedeninin üzerinden çenesine kadar çekiyor. "İyi geceler, Davis."

Bu kadar samimi olduktan sonra bana adımla hitap etmesinden nefret ederek kaşlarımı çatıyorum. Sikim ihtiyaçla seğirirken bir süre sessizlik oluyor ve sonra arkasına geçip elimle kalçasını buluyorum ve sikimi kıkına sürüyorum. Goldie usulca inliyor ve ben yavaşça ona karşı sallanmaya başlarken kalçalarını yuvarlıyor. Gömleğinin altına uzanıyorum ve onu rahatlattığım için artık çok esnek olan süzölmüş göğsünü nazikçe avuçluyorum.

Boynunu öpüyorum ve fısıldıyorum, " böyle bebeğim. Kalçalarını böyle döndürmeye devam et. Babanı çok iyi hissettiriyorsun."

Goldie öne doğru sarsılıyor, elimi kaldırıyor ve yatağın kenarına doğru kıvrılarak uzaklaştıktan sonra arkasına . "Marigold'un bir babası yok ve Davis kendi ellerini kullanabiliyor. İyi geceler."

Tamamen reddedilmiş ve hem onun hem de benim adımla vurguladığında kendi kalbimi oymak istercesine sırtüstü yuvarlanıyorum, kızgın aletim dimdik yukarı bakıyor ve pantolonumu deliyor. Eğer konuşabilseydi, bana güneşin altındaki tüm boktan isimleri sayardı çünkü kendime onun babası demeye ne hakkım var?

Boşalmak için haftalarca kendi ellerimi kullandıktan sonra, artık kendime dokunmayı reddediyorum. Kıyafetlerimiz üzerimizdeyken Goldie'ye bastırmak, onun resmine yaptığım öfkeli mastürbasyon seanslarından daha zevkliydi ve eğer ona sahip olamazsam, o zaman hiçbir şey istemiyorum.

Yüze kadar sayarken sikim nihayet sönüyor, sonra tekrar, sonra üçüncü kez. Goldie'ye doğru yuvarlanıyorum, onu yatağın ortasında kendime çekiyorum ve dizlerimi onunkilerin arkasına itiyorum.

Havlunun altında, ensesindeki hafif nemli saçlarına burnumu sokarak derin ve eşit nefes alışlarını dinliyorum. Mırıldanıyorum, "Seni özledim bebeğim. Kırdığım her şeyi nasıl düzelteceğimi henüz bilmiyorum. Her şeyi nasıl yoluna koyacağımı. Ama güvenini ve baban olma ayrıcalığını geri kazanacağıma söz veriyorum. Seni bir daha asla terk etmeyeceğim ya da incitmeyeceğim."

Bölüm 16

Goldie

Lily doğmadan önce kahve ya da çay içmezdim ama bu haftaları kafeinsiz atlatamazdım. Yatak odasından çıkıp mutfağa doğru ilerlerken yeni demlenmiş bir demliğin zengin kokusu beni çağırıyor ve koridorun ağzında duruyorum. Elbette bu, Lily'yi emzirip yatağına yatırdıktan sadece bir saat sonra beşiğinde bulamayınca yaşadığım anlık çıldırmanın ardından oldu. Beni dehşete düşüren şey, yatak odasının zemininde, etrafa saçtığım çamaşır yığınlarından ilginç bir şekilde temizlenmiş, atılmış kovboy çizmeleri oldu.

Davis evde ve eğer dün gece benim uyuduğumu sandığında verdiği sözü tutarsa, her gün evde olacak. Yine de umutlanmayı reddediyorum. Dersimi aldım. Dün gece bana dokunduğunda yaşadığım o sıcak, baş döndürücü duyguya kapılmayacağım. Dün gece tek seferlik bir şey olduğu için kendimi onun yanında uyuma fikrine alıştırmayacağım. Lily'nin uyanık anları arasındaki uykumuzda nefesini ensemden hissetmeyi özlemeyeceğim ya da her sabah kocamış gibi onun rahatlatıcı kollarında uyanmayı dilemeyeceğim. *Sanki beni seviyormuş gibi.*

Aslında, hemen mutfağa gidip ona söyleyeceğim - "Dün gece söylediğin şeyi," diye mırıldanıyorum güzel dövmele çıplak sırtına, bir kupadan yudumlarırken, uyuyan Lily'yi kucağında tutarken

diğer koluyla mutfak penceresinden dışarı bakarken, "bu çok saçma. Bu adil değil ve bunu geri almanı istiyorum."

Davis elindeki bardağı, şaşırtıcı derecede boş olan mutfak lavabosunun yanındaki temiz tezgâha bırakıyor. Kaşlarını kaldırarak bana dönüyor ve daha birkaç saat önce parmaklarımı dolaştırdığım uykuda buruşmuş saçlarına bakıyor. Parmaklarım tekrar taramak ve düzeltmek için seğiriyor.

Kalçasını tezgâha yaslıyor. "Neyi geri alayım?"

Kıvırcık saçlarımı omzumun arkasına itiyorum, Lily'yi kucağına almış görüntüsünün kalçalarımı birbirine sürtme isteği uyandırmamasını diliyorum. "Bir daha asla gitmemekle ilgili söylediğin şey. Hâlâ babanın hastane masraflarını ödediğini biliyorum ve işini yapmana engel olmayacağım."

Başını yana eğip beni inceliyor. "Hepsi bu mu?"

Çıplak ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Um...evet?"

Hâlâ kesmediği sakallarıyla daha da yakışıklı hale gelen güzel yüzünü yavaş bir sırtıma kaplıyor. "Emin misin?" diye soruyor, sesi bal gibi kalın.

Sırtışı kendini beğenmiş bir hal aldığı anda ellerimi havaya kaldırıyorum ve mutfak adasının etrafından bana doğru dönüyor. "Evet. Neden gülümsüyorsun?"

Davis bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni hızla geniş göğsüne çekiyor ve ben Lily'yi aramıza alıp onu henüz uyandırmamaya dikkat ederek ayaklarımın üzerinde tökezliyorum. Tacıma bir öpücük konduruyor ve "Çünkü babanı çok mutlu ediyorsun, bebeğim" diyor.

Ondan uzaklaşıyorum. "Bekle, hayır, bu değil-"

"Geri adım atmak yok," diyor Davis, beni geri çekmeye çalışarak.

Ellerimi tekrar havaya kaldırıp kalçalarıma koyuyorum. "Rastgele ortaya çıkıp tekrar babam olduğunu iddia edemezsin. Gittiğinde söylediğin onca şeyden sonra olmaz. Bu işler böyle yürümez."

"Tabii ki öyle." Davis beni sağ kığıma şaplak attığında ciyaklıyorum.

"Lanet olsun, Davis! Yine mi bu?" Acıyan yanağını ovuştururken kaşlarımı çatarak arkamı dönüyorum.

Davis koridordan yatak odasına doğru gözden kayboluyor, sonra Lily olmadan tekrar ortaya çıkıyor. Bakışlarındaki sıcaklıktan kaçmam gerektiğini biliyorum, gözlerinin bedenime yapmayı vaat ettiği şeyi yaptıktan sonra beni tekrar itebileceğini biliyorum. Ama aleve tutulmuş bir pervane gibi öne doğru sallanıyorum. Erkeğini özlemiş bir kadın gibi. Yanındaki sağlam ve güvenli varlığını özlemiş bir kadın gibi.

Boş elleri şimdi pazularımı kavrarken, beni mutfak adasına doğru yönlendiriyor, etrafımda döndürüyor ve sonra eli kürek kemiklerimin arasındayken beni tezgâhın üzerine eğilmeye zorluyor. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, kendimi korumak için arkama uzanacak vaktim kalmadan sol kalçama iki sert şaplak atarak beni esaretinden kurtarıyor.

"Allah kahretsin!" Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi doğrulmak için mücadele ediyorum ama o beni sıkıca tutuyor. Topuklarımla ayağına vurmak istiyorum ama zemini göremiyorum. Davis boştaki eliyle külotumu ayak bileklerime kadar indiriyor ve beni çığlık çığlığa bırakan sert bir şaplak atıyor. "Sikeyim seni! Bu acıttı."

Davis ağrıyan sıkıyor ve ovuyor. "Kötü bir kız babasına küfrederse böyle olur." Sonra beni tekrar patlattı.

Bu kez, kaçıp kendimi banyoya kilitleyebileceğimi umarak ayağına basmaya çalışıyorum, ama topuğum karo zemine çarpıyor ve bacağымda onun tokatlarından daha çok acı veren bir sarsıntı yaratıyor.

Davis ayaklarımı birbirinden ayırıyor ve kalçalarımın arkasına ani, sert bir nefes verince gıdıklanma hissinden kurtulmak için pürüzsüz tezgâhı tırmalamaya başlıyorum. Davis yanaklarımı ayırıyor ve yüzünün tamamını amıma ve dilini klitorisime bastırarak içeri dalıyor, sakalı benimde lezzetli bir şekilde sıyrılıyor.

Parmak uçlarımda yükseliyorum, sonra topuklarımı indirip diline sürtünüyorum çünkü, *Tanrım*, bu çok iyi hissettiriyor ve kaçma dürtüsü kemiklerimden sızıyor. Davis geri çekildiğinde hayal kırıklığıyla tezgahı tokatlıyorum.

"Amını yiyeceğim ve sonrasında bana dün neler olduğunu anlatacaksın." Tekrar dalıyor ve dilini ileri geri hareket ettiriyor, sonra tam orgazmın eşiğindeyken geri çekiliyor.

"Benimle alay etmeyi bırak!"

"Kanaman ne zaman durdu?"

Şehvetin girdaplı sisi arasında geçmişî düşünmeye çalışıyorum. "Bir hafta önce falan. Neden?"

Davis sağ kıkımın alt tarafını ısıyor ve neden oluyor. "Altı haftalık kontrolün ne zaman?"

Klitorisim ihtiyaçla titreşirken sabrımı kaybederek sesimi yükseltiyorum. "Salı günü. Neden?"

"Lanet olsun. Üç gün daha." öpüyor. "Ben de çoktan temiz çıktığını umuyordum."

"Neyin izni?" Konuşmayı kesip hemen amımı yalamaya geri dönmezse onu tekmelemek üzereyim.

"Seni ikimizin de istediği gibi becerebilmem için."

Bu şok edici ifadeyle donup kalıyorum, zihnim benden çok daha büyük ve güçlüyken ondan nasıl kaçacağımı düşünerek saatte milyonlarca mil hızla hareket ediyor. Seks yapmayı, başka biriyle yakın ve samimi olmayı ne kadar özlemiş olsam da, Davis'in sikini bu şekilde içime sokmasına izin vermeyeceğim. Biz gerçek bir çift değiliz ve sevişmeyeceğiz - gerçi Colton'la yaptığının da sevişmek olmadığını düşünmeye başlıyorum, en azından onun için. Bu anlamsız, sert ve hızlı, tezgahın üzerinde kirli bir sikiş olurdu.

Ayaklarımı birbirine yaklaştırmaya çalışıyorum. "İstediğim bu değil."

Pop. "Babana yalan söyleme. Amin sıırılsıklam ve dilimi kovalıyorsun bebeğim."

"Hayır, değilim!"

Pop. "Bana yalan söylemeye devam edersen bir tane daha alırsın," diye homurdanıyor. Ben de hüsrarla karşılık veriyorum. Ona. Kendime. Çünkü o haklı, ben ıslağım ve onu istiyorum, her ne kadar istememem gerekse de. Ama bu şekilde değil. Ayağa kalktığında başımı geriye atıyorum ve beni yukarı çekmek için bir kolunu belime doluyor. ve kafatasım onun çenesiyle birleşti.

"Ah, siktir!" Kolunu bıraktı ve ben de . Ona bir-iki vuruş yapıyorum - topuğumu tüm gücümle çıplak ayağına vuruyorum, sonra boğazına yumruk atmaya çalışıyorum. Homurdanıyor ve tek eliyle yumruğumu yakalıyor. Hemen geri çekmeye çalışıyorum ama gözleri kararıyor ve gitmeme izin vermiyor. "Oh, şimdi anlayacaksın bebeğim."

Davis eğilerek ellerini kığımın altından geçiriyor ve beni soğuk adanın üzerine bırakıyor, elini göğüslerimin arasına sokarak sırtüstü yatmamı sağlıyor. Onu tekmelemek için dizimi havaya kaldırdığımda, manyak gibi sırtıyor, kalçamın arkasından tutuyor ve dizimi omzuma doğru itiyor.

Bu sabah ikinci kez öfkeyle "Neden gülümsüyorsun?" diye bağıriyorum.

"Seni tam istediğim yere getirdim." Ona bakakaldım, tüm kavgalarımın beni öncekinden daha kötü bir duruma soktuğunu fark ettim - amım onun önünde geniş ve çıplaktı. "Babacık seni tokatlayacak." Klitorisimin üzerine şimşek hızında bir şaplak indiriyor.

Bu hareket içimden istemsiz bir inilti koparıyor ve eğer sabitlenmemiş olsaydım sırtımı . Sonra seksi piç, klitorisime masaj yapmak için parmaklarını tümseğimin üzerinde düzleştiriyor ve göbeğimin boşalma ihtiyacıyla sıkılmasını sağlıyor. Beni doruğa doğru sürüklüyor ve ben serbest bacağımla kullanarak onu durdurmaya çalışmıyorum. Onun dokunuşunu ve serbest bırakma vaadini arzuluyorum. Bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamaya çalışırken bile, ayağımı tezgâha dayıyorum ve dizimi yana bırakarak kendimi daha da geniş açıyorum.

Gözleri parlıyor ve eğer sikini görebilseydim, bahse girerim kaya gibi sert . "Oh, bebeğim, hoşuna gitti, değil mi?"

"Hayır!" Ellerimi saçlarımın arasına sokup boynumu büküyorum. "Yalancı." Davis elini kaldırıyor, ıslak ıslak parlıyor. Elini emiyor. parmaklar ve inlemeler. "Tadın lanet bir tatlı gibi." Sonra klitorisime havai fişek gibi içimi aydınlatan sert bir tokat daha .

Klitorisime masaj geri döndüğünde kıvranıyorum ve inliyorum, kendini alçaltıp gözlerimi başımın içinde döndüren bir şekilde amımı yaladığında aldığım zevkle başımı bir yandan diğer yana savuruyorum. *Şaplak*. Nefesim kesiliyor, sonra klitorisimi emip diliyle masaj yaptığında inliyorum. *Şaplak*. Masaj. Bir şaplak daha beni inleyen bir karmaşaya bırakıyor.

"İşte bu, bebeğim. Boşalmaya çok yakınsın, değil mi?"

"Evet, evet. Sakın durma."

"Yapmayacağım. Baban sana her gün dilini verecek. *Her gün* bebeğim," vurguluyor ve *Tanrı* yardımcım , yanında kalacağına inanmak istemiyorum ama kalbim inanıyor.

"Baba," diye inliyorum, anlam veremediğim bir duygu med-cezir gibi yükselirken, gözümün kenarından şakağıma bir damla yaş süzülürken kelimeyi çekerek söylüyorum. "Seni özledim baba."

Davis vücudumu öpüyor ve dudaklarımı alıyor, ikimiz de gözlerimizi kapatmıyoruz, birbirimizin gözlerinde kayboluyoruz. Başlangıçta istemediğim sert ve hızlı kirli yarı sikiş, kalbimin düzensiz atmasına neden olan yavaş ve şehvetli bir masaja dönüşüyor. Davis'in sıcaklığını seviyorum ve gözlerindeki şefkatli bakışı hafızama kazıyarak yüzünü . Göz kırpmaya cesaret edemiyorum. Bana her zaman böyle bakmasını istiyorum.

"Ben de seni özledim bebeğim," diyor sertçe yutkunarak ve adem elması . "Bu ayrı geçen haftaların beni ne öldürdüğünü bilemezsin. Kendimi affedebileceğimi hiç sanmıyorum."

Alt dudağımı ısıırıyorum çünkü ben de onu tam olarak affettiğimden emin değilim. En azından henüz.

"Çok güzelsin Goldie. Aynı anda hem çok tatlı hem de çok ateşlisin." Davis, klitorisimdeki baskıyı artırırken eline doğru eğildiğimde yüzünü boynumun çukuruna bırakıyor ve fısıldıyor, "Benim için boşal. İkimizin de ihtiyacı olanı ver." Karnım çökene kadar bunu tekrarlıyor ve ben boğuk bir çığlıkla orgazm oluyorum. "İşte bu, işte bu bebeğim. Çok güzel boşalıyorsun."

Şakaklarımdan daha fazla gözyaşı süzölüyor ve orgazmım tamamen gerilediğinde kendini geri çektikten sonra yan tarafıma dönmeye çalışıyorum. Neden ağladığım ya da gözyaşlarım sağanak yağışa dönüşürken tüm vücudumun neden titrediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Davis kalçamı bırakıyor ve beni tezgahın üzerinden alıyor. Karıncalanan otomatik olarak beline doluyorum ve yüzümü boynuna çevirirken kollarımı omuzlarına atıyorum. O kadar katı, gerçek ve *burada* ki. Daha da çok ağlıyorum.

Davis, ben hâlâ kollarındayken kanepeye uzanıyor ve kalçalarına sarılıyor. Kucaklaşmamız sıkılaştıkça daha da yaklaşıyorum. Bir elini gömleğimin altına sokup avucunu sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor, bir yandan da susturucu sesler *çıkartıyor*, ne kadar iyi bir kız olduğumu, beni ne kadar *özlediğini* ve *içimi dökerken* bana nasıl sarılacağını fısıldıyor.

"Neden ağladığımı bilmiyorum," diye , Davis'in boynu durmak bilmeyen gözyaşlarımla ıslak ve kaygan.

"Bu fiziksel olduğu kadar duygusal bir deneyimdi, değil mi?" Başımı sallıyorum ve parmaklarını saçlarımlın arkasına geçirmek için bir elini yukarı kaydırıyor. Beni geri çekmek için karışmış telleri nazikçe çekiştiriyor, sonra burnunu benimkine sürtüyor. "Benim için de öyleydi." Gözlerimiz kilitleniyor, gözyaşları alt kirpiklerinde birikiyor.

İlk hamleyi ben yapıyorum, şüphesiz morarmış çenesini kavırıyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırmak için başımı yana eğiyorum.

Davis

Daha önce hiç böyle bir öpücüğü paylaşmamıştım. Goldie dudaklarını ayırıp dilimi bir miyavlamayla karşılarken ikimiz de yoğun bir duygu boşalımının ardından gözyaşı döküyoruz. Eğer Goldie'ye zaten yarı aşık olmasaydım, sanırım bu tam olarak kafama dank andı. Ondan önce yaşadığım her cinsel ilişki ucuz bir fiziksel boşalmadan başka bir şey değildi, ama bu, onun kalbinin benimkine çarpması - bu aşk. Bunu biliyorum.

Dudaklarımızın yoğun ama yavaş bir buluşması olarak başlayan şey, sanki karımmış gibi kollarıma sarılmış küçük, sıcak bedeniyle uyandığımdan beri sahip olduğum ereksiyonun üzerinde kalçalarını sallarken ısınıyor. Ellerimi aşağıya kaydırıp geniş, çıplak kalçalarını kavriyorum ve onu sikimin üzerinde kaydırıyorum, kumaşı ıslak amıyla ıslatırken eşofman altım tenime yapışıyor.

Başımı kanepeye yaslamak için öpücüğe ara veriyorum. Çenemin alt tarafını öpüyor, sonra nabız noktamı emmek için aşağı iniyor. "Oh, bebeğim, çok iyi hissediyorsun. Baban pantolonumun içine çok sert boşalacak."

Goldie kendini kucağımdan kaldırıyor. , dün gece yaptığı gibi beni çeviriyor ve bunu hak ettiğimi biliyorum. Üzerimden inip beni kendi halime bırakacağını düşünerek, kendimi ona olan bağımlı gevşetmeye zorluyorum. Beni şaşırtarak bel kemerimi aşağı çekip yumruğunu sikimin etrafına dolayarak sikimi dışarı çıkardığında alçak sesle ve derinden inliyorum. Bana ilk kez bu şekilde dokunuyor, elini pre-cum'umla kayganlaşana kadar yukarı ve aşağı hareket ettiriyor.

Goldie'nin gözleri ruhumu yakalayan fırtınalı gri bir deniz. Bu inkar edilemez. Onu seviyorum. Hayatımın geri kalanında her sabah uyanmak istediğim gözler bunlar. Mihrapta yeminlerimizi ederken derin derin bakmak istediğim gözler. Sevişirken ve evimizi ve kalplerimizi daha fazla çocukla doldururken şehvet ve kaçak arzuyla genişlemesini izlemek istediğim gözler.

"Goldie..." Aletimi eğip kalın ucunu şişmiş, ıslak sıcaklığının içine aldığı anda inliyorum ve parmaklarımı esnetiyorum. Parmak uçlarımı kalçalarının etine geçirip daha da aşağı inmesini engellemek için irademim her zerresini kullanıyorum. "Bunu yapamayız bebeğim."

Gözleri acıyla parlıyor. "musun?"

"Tabii ki biliyorum," demek için acele ediyorum. Onu sarsmak, o muhteşem yüzündeki acıyı silmek istiyorum. "Ama henüz doktora *gitmedin* ve seni *daha fazla* incitmek istemiyorum..." diye sessizce bitiriyorum.

Kaşları ve yüz ifadesini yumuşatarak kalçalarını nazikçe döndürmeye başlıyor, taşaklarını çoktan kaldırıp içine boşalmaya hazır hale getiren aletimin hassas başını sıkıp bırakıyor.

"Acımıyor." Kalın bir sesle fısıldadığında beni bir kez daha esir alıyor, "Ve ben bunu istiyorum. *Seni* istiyorum..." Eğilip beni tekrar öperken dizlerini açıyor ve beni daha fazla içine almak için kalçalarını sarsıyor.

"Her ne kadar içine girmek için can atıyor olsam da, yapamayız bebeğim. Henüz değil," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, onu kontrol altına almaya ve kaldırmaya çalışırken. "Ve hâlâ dün gece hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Lütfen baba," diye pantolonunu indiriyor ve esniyor.

"Siktir, bebeğim. Lütfen, senin için doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Beklemek zorundayız... doktor... senin kontrolün. Beklemek ." Beni kesmek için dilini ağzıma soktuğunda içinde biraz daha ilerliyorum. Birkaç ateşli saniyeden sonra ağzımı geri çekiyorum. "Kahretsin, bana sarıldığında inanılmaz hissediyorsun."

"Seninle olmak istiyorum, baba."

"Bunu ben de istiyorum," nefes alıyorum. "Ama... ama sen onay verene kadar bir ya da iki santimden fazla ilerleyemeyiz. Tamam mı?"

Goldie küçük bir hayal kırıklığı sesi çıkarıyor ama sonunda başını sallıyor ve sonra ben onun yavaşça sikimin ucunda zıplamasına yardım ederken tüm bahisler kapanıyor, gözlerimiz birbirimize sıkıca kilitleniyor.

"Goldie, bebeğim. Senin kadar güzel ve değerli birini daha önce hiç görmedim," diyorum, kalbim sadece ve sadece onun için atıyor. Onun içinde olmak hem nirvana hem de dayanılmaz bir şey, kendimi ilk kez onun rahat, altın rengi amının içine tamamen sokmak yerine sadece birkaç santim kadar ileri gidebiliyorum.

Goldie yüzümün yan tarafını avuçluyor ve beni tekrar öpmek için başını eğiyor. Kendimi ona o kadar kaptırıyorum ki yanlışlıkla onu boyumun yarısına kadar çekiyorum. Yüksek perdeden bir miyavlamayla öpücüğü kesiyor.

Donup kaldım ve belini kavradım. "Seni incittim mi?"

"Tanrım, hayır. Çok büyüksün... Bu mükemmel. Çok mükemmel." "Mükemmel olan sensin tatlım," diyorum hayranlıkla

Çünkü bu doğru. Başka hiç kimseyle bu kadar *mükemmel* olmamıştı. Goldie kıvranıyor, inliyor ve ben onu ciddi bir şekilde hareket daha fazlası için yalvarıyor, sikimin üzerine tamamen oturduğunda ikimiz de nefes nefese kalana kadar tempoyu hızlandırıyor.

"Tanrım, çok mükemmel," diye yankılanıyor nefes nefese kucağımda . "Seni istiyorum. ."

"Sana her şeyi vereceğim," diye söz veriyorum ona, sonra kontrolümdeki tasmayı bırakıyorum, onu alıp kucağıma bırakıyorum, kalbimi en başından beri çalan kadına sokulmak için onu yarı yolda karşılıyorum. "Evren beni sana doğru getirdiğinde ne yaptığını biliyordu. Seni korumak için. Sana bakmak için. Lily'ye sahip olduğunda yanında olmak ve sonra seni benimle birlikte eve getirmek."

Omuzlarımı kavırıyor ve başını sallıyor, gözleri bir kez daha yaşlarla doluyor ama bu sefer gülümsüyor. "Evet, evet."

"Ve senin bana ihtiyacın olduğu kadar benim de sana ihtiyacım var."

Goldie adımlarını yavaşlatır ve başka tarafa bakar. "Bana ihtiyacın yok."

"Evet, biliyorum. Bana bak." Elini aşağıya doğru çekip göğsümün sol tarafına bastırıyorum, o da muhteşem

gözlerini benimkilere çevirdi. "Ayrı kaldığımızda senin için yanan kalbimdeki sızıyı dindiriyorsun."

"Benim yüzümden mi yanıyor?"

"Senin *için*. Senin yüzünden değil. Marigold, Goldie, tatlım, bebeğim. perişan haldeydim. Ayrı kaldığımız her günün her saniyesi ıstırap vericiydi. Hepinize her yönden ihtiyacım var. Bana bir şans daha verirseniz, bir daha aptallık edip sahip olduklarımızı mahvetmeyeceğim."

Birkaç damla gözyaşı yanaklarından süzülür. "Oh, Davis..."

Başka bir zaman olsa, mecazi anlamda yataktayken bana *baba* demediği için sırtır ve onu tokatlardım ama şu anda... yaptığımız şey çok daha derin. Onun için hevesle üstlendiğim rolden daha derin. Onun varlığını oluşturan her şey ile benim varlığımı oluşturan her şey arasında ruhen derin bir bağ var.

Marigold ve Davis. *Mükemmel*.

Adımı tekrar inlediğinde, zirveye ulaşmak üzereydim. "Adımı söylemeye devam edersen boşalacağım."

"Evet, boşalmanı istiyorum. Bana hissettirdiğin iyi hissettirmek istiyorum." Goldie kamburunu çıkarıyor ve kıcını kucağında döndürüyor, orgazmını benden sağmaya çalışıyor.

"Henüz değil. Önce senin boşalman lazım."

"Hayır. Ben çoktan . Bu seninle ilgili."

"Hayır bebeğim, bu *bizimle* ilgili." Bir elimi göbeklerimizin arasında gezdiriyorum ve Goldie o kadar kayganlaşıp coşuyor ki kucağında patlaması için öpüşürken klitorisini okşamam sadece otuz saniye sürüyor.

Goldie'nin sırtı zevkle kavisleniyor ve orgazmını dışarı çekmek için klitorisiyle oynamaya devam ediyorum, kedi duvarlarının etrafında daha da sıkılaşmasını sağlıyorum. "Muhteşem, muhteşem kız. Etrafında boşaldığını hissedebiliyorum. Beni yap-" *içine* . Bir şey cümlemi yüksek sesle bitirmemi engelledi.

Kollarımı serbest bırakıp her ikisini de sırtına doladığında sahiplenici bir ateş içten dışa yakıyor, kadınıma sahip çıkarken nefes almak için aramızda boşluk kalmayana kadar onu göğsüme bastırıyorum, orgazm olduğumda onu ağzına kadar dölleriimle doldurarak ona en ilkel parçamı veriyorum. Bunu yapmanın sonuçlarının ne olabileceğini biliyorum ve buna bayılıyorum. Zevkimi yeni zirvelere taşıırken sessizce *bunun için dua ediyorum.*

Goldie her fişkırışta inliyor, sanki farkında olsa da da dölleriimi doğurgan bedeninin daha derinlerine çekmeye çalışıyormuş gibi inanılmaz derecede daha sıkı kenetleniyor.

Verecek bir şeyim kalmadığında ve onu kollarımın arasında gevşeterek kanepeye yığıldığında, onu kelimelerimle de sahipleniyorum. "*Benim* Marigold'um. Goldie'm." Goldie yavaşça arkasına yaslanıyor ve ben onun gözlerinin içine bakıyorum. "*Benim.*"

Bölüm 17

Goldie

Kalbim hızla atıyor, varlığımın merkezinde sıcaklık çiçek açıyor ve Davis'in gözlerinde parlayan ateş ve iddia eden sözleriyle tamamen tükenene kadar yayılıyor.

Benimkini.

"Ben senin miyim?" diye sorduğumda sesim yumuşak çıkıyor. Nefesimi tutuyorum ve gerçeğin onaylanmasını bekliyorum.

"Evet, sen benimsin. *Benim* kadını. Kızım Lily'nin annesi. Gelecekteki tüm çocuklarımda annesi."

"Ve bu demek oluyor ki sen..." Sorumun geri kalanını söylemeden bırakıyorum çünkü bana kendisinin söylemesini istiyorum.

"Bu *senin* erkeğin olduğum anlamına geliyor. *Senin* ailenim. Kanlı ya da kansız, ben Lily'nin gerçek babasıyım ve gelecekteki tüm çocuklarınızın babasıyım."

"Geleceğin çocukları..." Davis başını sallıyor ve yarı sertleşmiş siki içimde sarsılıyor, birleşik döllerimiz kalçalarımızı ıslatmak için dışarı kaymaya başlamış bile. Tam nefes almakta zorlanıyorum. Sesim daha tiz, histerinin eşiğinde, "Ciddi değilsen bunu söyleme. Çünkü bundan sonra benimle birlikte olduğuna pişman olursan, iki çocuklu bekar bir anne olacağım ve tek başıma bir çocukla yeterince zorlanıyorum."

Sonra taburcu olmadan hemen önce hastanede doktorun söylediklerini hatırlıyorum ve tekrar nefes alabiliyorum. *Tanrıya şükür hala emzirirken hamile kalamıyorum, özellikle de ilk adetimi beri. Vay be.*

Davis'in, biz konuşurken yanımda durmasına rağmen doktorun söylediklerini duymamış gibi bana bakması yüzünden nabzım yavaşlamayı reddediyor. *Tuhaf.*

Davis

Goldie'nin gözlerinde okuyamayacağım kadar hızlı milyonlarca düşünce titreşiyor. Ama bildiğim bir şey var; benim güvenceme ihtiyacı var. Umarım bana inanır.

"Ciddiyim tatlım, her kelimesinde. Seni terk etmek hayatımın en büyük hatasıydı. Seni öpmeli, seni sevdiğimi söylemeli ve sana dünyaları vaat etmeliydim. O zaman yapmadım ama şimdi bunu tüm kalbimle yapıyorum."

"Aşk...?" Kaşları çatılıyor ve vücudu kollarımın arasında titrerken söylediklerimin onu korkutup korkutmadığını ya da onu benim kadar sevindirip sevindirmediğini anlayamıyorum.

Sesimi yumuşatıyorum. "Henüz o noktaya gelmediysen sorun değil. Telafi etmem gereken çok şey olduğunu biliyorum. Ama ben o noktadayım. Başka bir kadın için hiç böyle hissetmemiştim. Yakınından bile geçmedim. Seni seviyorum. Ve bunu kanıtlayacağım." Parmaklarımı çenesinin altına koyarak başını yukarı kaldırıyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerine eğiyorum. "Seni seviyorum, Lily'yi seviyorum ve geleceği birlikte çözeceğiz. Her zaman birlikte."

"Davis..."

"Tekrar söyle, aynen böyle, tatlım."

"Davis." Bir vuruş. Sonra daha yüksek sesle, "Davis. Davis."

İnliyorum ve sikim onun içinde tamamen sertleşiyor. Goldie'nin yanağını okşarken büyüyen gülümsemesi nefes kesici, ama sonra benim duymadığım bir şey duymuş olmalı ve

alnını benimkine dayadı. "Lily uyanmadan önce duş almam gerekiyor."

"Birlikte duş almak ister misin?"

"Hayır." Bana boğucu bir gülümseme veriyor. "Evet, belki bir dahaki sefere."

Onu kaldırıp koridorda taşıyorum ve sikim amını tıkıyor. Her adım olağanüstü hissettiriyor ve eminim ki onunla bu şekilde yürürken bile boşalabilirim ama şu anda bunun için zaman yok. Yatak odasının kapısının önünde duruyorum ve kaşlarımı oynatıyorum, az önce olanların ağırlığı daha sakin, daha rahat, neredeyse baş döndürücü bir şeye dönüşüyor.

"Seni kendim temizlemekten mutluluk ."

Goldie başını sallar. "Bunun olmasına izin verirsem, içeri girdiğimizden daha temiz olamayacağıma dair his var içimde."

O haklı. Eğer onunla duşa girersem, onu fayans duvara karşı becerir ve tekrar kirletirim. Ofluyorum ama onu sessizce yatak odasından banyoya taşımaya karar veriyorum ve kendim de hızlı bir duş almak için koridordaki banyoya gitmeden önce onu bir öpücükle bırakıyorum.

Goldie'den önce bitiriyorum, yine de *siktir* et deyip ona katılma dürtüsüne direniyorum. Temiz bir kot pantolon giydiğimde Lily tamamen uyanmış oluyor ve Lily'yi kucağıma alıp başını büyükannesinin anısına yaptırdığım calla lily dövmesine yasladığımda gülümsemekten kendimi alamıyorum. Keşke annem hayatta olsaydı da onunla tanışabilseydi. Annem de ona benim kadar aşık olurdu. Büyükbabası da öyle.

Lily'nin alnına bir öpücük kondurduktan sonra bezini değiştiriyorum ve onu oturma odasına götürüyorum. Onu bir kolumda dikkatlice tutarak, dün gece eve geldiğimde ön kapının yanında bıraktığım spor çantasını karıştırıyorum ve yoldayken onun için aldığım mavi uzun kollu gömleği ve minik gümüş futbol kaskları desenli pantolonu çıkarıyorum.

Acıktığı için huysuzlanmaya başlıyor ve dün giydiğim kahverengi üstümü giymiş olan Goldie oturma odasında bize katılıyor. Goldie'yle ilk kez otuz dakika önce *sevişmiş* olsak da, Lily hâlâ uyuyor olsaydı, pantolonun yanı sıra külot giyip giymediğini anlamak için kumaşı kalçalarına kadar indirirdim.

Biliyor musunuz? Üstteki birkaç düğmeyi açtıktan sonra Lily'yle birlikte emzirmek için koltuğa tam da bunu yapabilirim. Yavaşça önünde diz çöküyorum ve dizlerini kavırıyorum. Tek ihtiyacım olan küçük bir bakış.

Goldie yanağını çiğneyip göz teması kurmak yerine göğsüme baktığında içimdeki sıcaklık artıyor. "Ev için özür dilerim. Eve döndüğünde ne kadar dağınıktı."

Şaşkınlıkla ona "Bunun için özür dileme" dedim.

"Ama sen burada bedava kalmamıza izin verirken çok kötüleşmesine izin verdim, bu yüzden daha iyi bakmalıydım. Ve belli ki, bir aydan uzun süredir yolda olduğunuz için uyumak yerine temizlik olmalısınız. Gerçekten çok özür dilerim."

"Hey, hey." Dizlerimin üzerinde doğruluyorum ve Goldie'nin yanağını avuçlayarak onu bana bakmaya yönlendiriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, çok daha kötüsünü bekliyordum. Her şeyi tek başına yapmanın bunaltıcı olduğunu biliyorum. Yine de uyuyamadım. Evde olduğum için çok heyecanlıydım. Sen, Lily ve ileride ne yapacağımız konusunda çok endişeliydim. Bu yüzden toparlanmakta bir sakınca görmedim."

"Bu sadece 'toplamaktan' çok daha fazlasıydı. Ev harabeye dönmüştü."

"Eh. Daha kötüsü de olabilirdi. Aslında özür dileyen ben olmalıydım. Olmam gerektiği gibi etrafta olmadığım için gelip yardım etmesi için bir temizlik ekibi tutmayı düşünmeliydim."

"'Yapmalıydın'... Davis... zaten çok fazla şey yaptın. Çok cömert davrandım. Bu temel işi yapabilmeliydim."

şey-"

Garaj yolumuza giren bir aracın sesiyle kulaklarımız dikiliyor. Ayağa kalkıyorum ve işaret parmağımı kaldırarak sırtıtıyorum. "Bu bir."

"Bir mi?"

"Bir şaplak. Kendin hakkında kötü düşündüğün için."

Goldie gözlerini deviriyor, yine de saklamaya çalıştığı küçük gülümsemeyi yakalıyorum. "Yine mi bu?"

Bir araba kapısının açılıp kapandığını duyduğumuzda ön kapıya gidiyorum. "Bu iki. Göz devirme için."

Goldie hırlıyor ve bu bir kedi yavrusu kadar sevimli ve etkili. "Devam et, bebeğim. Baban kıcını döndürmeye bayılıyor

Pembe," diyorum ziyaretçimiz kapıyı çalmadan hemen önce. Önce gözetleme deliğini kontrol etmeden bir ahmak gibi kapıyı açıyorum; gelen kişinin, kökleri evin temeline çok yaklaşan bir ağacın kesilmesi için bana fiyat teklifi vermesi için daha önce aradığım peyzajcı olmasını bekliyorum.

İçeri girmeye çalışmadan önce yaşlı kadının kim olduğunu sormaya fırsat bulamıyorum. "Nerede o?" diye çığlık atıyor.

Kapı aralığını dolduruyorum ve kadın göğsümden sekerek soğuk esintiyle verandaya saçılan bir paket kâğıdı düşürüyor. Kağıtlara el sallıyorum. "Bütün bunlar da ne?"

"Torunumu görmek istiyorum!" Minik kadın manikürlü pençelerini çıkarıp gövdemde gezdirmeye çalışırken zihnimde alarm zilleri çalıyor.

Onu iskelet gibi bileklerinden yakalayıp verandanın basamaklarına kadar geri götürüyorum.

Hırlıyor, "Dokunma bana, seni lanet köylü! Bırak beni!"

"Bana uyar." Sıska sarışın chihuahua'yı kısa basamaklardan aşağı tökezleten küçük bir itiş kakışla bırakıyorum. Bir kadını ittiğim için kendimi bok gibi hissederdim, eğer ben bir kadın olmasaydım

Dün Lily'yi almaya çalışanın Goldie'nin eski sevgilisinin annesi olduğuna yüzde yüz eminim.

Telefonumu çıkardım ve kadın ayağa kalkacak kadar kendine gelmeden 911'i aradım. Goldie dün polisleri bu işe istememiş olabilir ama kadın onu takip edip zorla evimize girmeye çalıştığına göre, bundan kurtulmasına ya da başka bir şey denemesine izin vermeyeceğim.

Goldie sesini yükseltip, "Aman Tanrım, onun burada ne işi var?" dediğinde kafamı çeviriyorum. Goldie Lily'yi göğsüne bastırıyor, gözleri korkudan o kadar büyümüş ki aklar irislerini tamamen sarmış. "Davis!"

Başımı tam zamanında çevirdiğimde bileğimi ısırmanın Goldie'ye ulaşmak için etrafımdan dolanmaya çalıştığını görüyorum. Onu belinden yakalıyorum ve tekmeler atıp çılgınlıklar atarken verandadan uzaklaştırıyorum ve tekrar çimlerin üzerine bırakıyorum. 911 görevlisinin söylediği hiçbir şeyi duyamıyorum, ama arka planda fırtına gibi bağırarak banshee ile sürüklenmeyi anladıklarından eminim.

Ben daha telefonu kapatmadan Şerif Gibson geliyor ve aracını Bayan Fitzroy'un kiralık olduğu anlaşılan beyaz sedanının arkasına belli bir açıyla park ediyor. Arka koltuğa bağlanmış bir araba koltuğu gördüğümde kan beynime sıçradı. Çılgın sürtüğümüz Lily'yle elini kolunu sallayarak girip çıkabileceğini sanmış.

Polisler onunla yakında ilgilenmezse, meseleyi kendi ellerimle halledeceğim. Daha önce birini öldürmeyi hiç düşünmemiştim ama ailem için öldürmeye hazır olduğumdan zerre kadar şüphem yok, sonuçları ne olursa olsun.

Bizim küçük kasabamızda herkes herkesi tanır ve Şerif Gibson'ın birinin verandasına gelmesi genellikle çok uzun sürmez; bu iyi bir şey mi değil mi, duruma göre değişir. Görünüşe göre Bayan Fitzroy ve ben bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyoruz çünkü o ayağa kalkıyor, kirli beyaz pantolonunun tozunu alıyor ve bağırarak ona saldırıyor

tıpkı eskisi gibi yüksek sesle ve anlaşılmaz bir şekilde. Öldürücü düşüncelerimi daha da ileri götürüp onu evin arkasındaki ormana sürüklemeye karar vermeden önce ortaya çıktığı için minnettar olmalıydı.

Goldie ayaklarının üzerinde sallanırken sallanan sandalyelerden birine oturmasına yardım etmek için verandaya geri dönüyorum. Goldie'nin yanında durup elimi omzuna koyuyorum ve o titreyerek eline aldığı kâğıtları bana uzatana kadar olanları izliyorum. Ebeveyn haklarının feshedilmesine ilişkin belgeler olduğunu görünce avucumun içinde buruşturuyorum. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim.

Şerif Gibson buldozer gibi bir adamdır ve Colton'ın annesinin ellerini yüzüne doğru sallamasını pek hoş karşılamaz. Ve kesinlikle onun şişirilmiş göğsüne parmağını sokmasına tahammül edemiyor. Bileğini yakalıyor, etrafında döndürüyor ve göz açıp kapayıncaya kadar ellerini arkadan kelepçeliyor.

Yarım saniye boyunca şoktan sustu ve sonra kendini kaybederek tekmeleyip bağırdı, "Çek ellerini üzerimden, seni pis hödük! Seni ve tüm bu lanet kasabayı dava edeceğim. Avukatımdan haber alana kadar bekle!"

Şerif Gibson hiçbir şey söylemiyor, sadece onu arabasının arkasına götürüyor ve kapıyı çarparak kapatıyor. Sıcağa rağmen kovboy şapkasının altından alnındaki teri siliyor ve verandada bize katılıyor.

El sıkıştık ve ben de "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?" diye sordum.

İki dakika bir tür rekor olmalı."

"Bu sabah Wyatt'la yaptığım ilginç bir sohbetin ardından yola çıkmıştım ki, sana ulaşamadığı için bir sağlık kontrolü istedi. Lanet olsun, Davis, kendini neyin içine soktun böyle?"

"Daha sonraya saklamam gereken uzun bir hikâye," diyorum, dikkatle arabanın içinde camı tekmelemeye çalışan yaşlı kuduz hayvana bakarak. Kadın belli ki kafayı yemiş, çünkü kim böyle davranır ki?

Evrenin beni Goldie'ye göndermesine ilk kez sevinmiyorum. Eminim babası onu evinde bulsaydı kadını .

Aslında bu bana şunu hatırlattı: Bu tartışmayı henüz yapmadık ve Goldie'yi yine hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum. Dallas'ta ne vardı ki? Eminim boktan babasının bu işle bir ilgisi vardır.

Şerif Gibson başını sallıyor ve koyu kahverengi gözleri Goldie'ne kayıyor. "Anladığım kadarıyla sen Marigold'sun?"

Başını sallıyor ve Goldie'nin soğuktan bembeyaz olmuş elini sıkıyor. Aceleyle eve giriyorum ve kanepedeki yorganı onun üzerine örtüyorum. Goldie ve Lily'yi ısıttıktan sonra, Şerif psikopat chihuahua ile tekrar ilgilenmeden önce Goldie'nin olaylara bakış açısını soruyor.

Goldie restoranda eski sevgilisinin annesi tarafından tacize uğradığını anlatırken başımı eğiyorum.

-onu kürtaj yaptırmaya zorlamaya çalıştığını vurguluyor. Bayan Fitzroy'un Goldie'yi kliniğe kendisi götürecek kadar ileri gittiğini, hatta işlemi yaptırması için Goldie'ye para ödemeyi teklif ettiğini, bunu reddedince de Goldie'yi arabadan atıp protestocuların arasında bırakarak cezalandırdığını şimdiye kadar bilmiyordum.

Milletvekilleri ya da başkaları ne düşünürse düşünsün, hamileliğiyle ilgili kararın ona ait olduğunu biliyorum ama fiziksel ve duygusal olarak Lily'nin hiç doğmamış olduğunu düşünüp kusmak istiyorum... ve sonra da Bayan Fitzroy ve Colton'ı *aldırması* için birini tutmak istiyorum.

Lily'nin başının arkasını tutuyorum ve Goldie'nin çenesini kaldırarak Şerif Gibson'ın önünde dudaklarına uzun, sert bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Ne için?" diye soruyor, aynı derecede alçak sesle.

"Kızımıza sahip çıkmayı seçtiğin için." Goldie dudaklarını ayırıyor ve ben de elimde olmadan onu tekrar öpüyorum, sonra da yanında kalıyorum,

Goldie Şerif'e Wyatt'ı ve Dolly'nin dün restoranda ona yardım ettiğini anlatırken kollarımla aileme sarılıp çömeliyorum. Ona yardım etmek için tam zamanında orada için minnettarım ama bunu yapan ben olmadığım için nefret ediyorum çünkü olmam gerektiği gibi onun yanında değildim.

Goldie'nin sesi iyice kısılıyor ve Şerif neden 911'i aramadığını sorduğunda bakışlarını birkaç kez Şerif'e çevirip uzaklaştırıyor. "Korkmuştum. Bayan Fitzroy... Lily'yi büyütmek için uygun olmadığımı söyledi. Davis'le birlikte olduğum için bir pislikmişim. Bir avukat tutacak parası vardı ve polisler gelip elindeki belgeleri görürse Lily'nin elinden alınabileceğini düşündüm."

Şerif'e buruşturulmuş belgeleri verdim. Şerif ona bir şeyin olmayacağına dair güvence veriyor ama hepimiz paranın insanları doğru ya da yasal olmayan her türlü işe sokabileceğini biliyoruz.

Goldie sözlerini bitirdiğinde Bayan Fitzroy yorgunluktan bitkin düşmüş ve koltuğuna yığılmıştır. Şerif belgelere bakarken oflayıp pufluyor. "Kahretsin, bunlar gerçek bir avukattan bile değil. Muhtemelen internetten indirilmiş ve gerçek gibi görünüp sizi korkutarak imzalatmak için kötü bir şekilde düzenlenmiş."

Goldie öne doğru eğilir. "Nereden biliyorsun?"

"Burayı görüyor musunuz?" Belgelerle birlikte verilen ve *Dr. Bay Colson Royal* adında sözde bir avukat tarafından imzalanmış mektuptaki 555-555-5555 telefon numarasını işaret ediyor. Şerif, "Parası olabilir, ama anladığım kadarıyla kulübedeki en keskin alet o değil," diyor ve ardından kâğıtları katlayarak arka cebine koyuyor.

Şerif ifadelerimizi almayı bitirdikten sonra Goldie Lily ile birlikte eve giriyor ve ben de onu arabasına kadar takip ediyorum. "Pazartesi günü onu adliyeye götürüp uzaklaştırma emri çıkarttırmalısın," diyor sol elini kaldırıp alyansını göstererek. "Ve eğer onun hakkında ciddiysen, oraya gitmişken, düşünebilirsin-"

"Zaten planımın bir parçası." Dün gece evi temizlerken geldi. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Güzel. Fitzroy gerçek bir avukat tutup Lily'nin velayeti için düşerse davanızı güçlendirebilir, gerçi yaptığı numaralardan sonra bir yargıcın ona ziyaret hakkı bile vereceğini sanmıyorum." Başımı salladım. "Peki, tamam o zaman. Sizi durumdan haberdar edeceğim." Beyaz sedana doğru başını salladı. "Arabayı alması için bir çekici göndereceğim. Kızlarınıza iyi bakın," diyor ve şapkasını eve doğru eğiyor.

Onu omzundan alkışladım. "Yapacağım, Şerif."

Her zaman.

Bölüm 18

Goldie

Duvara bakıyorum, o yokken telefonumda Lily'nin çektiğim tüm fotoğraflarını incelediğinde ikimiz de ağladıktan sonra Davis kadar kolay uykuya dalamıyorum. En sevdiği, Lily'nin pembe şapkalı olduğu son fotoğraftı; bu fotoğrafı bastırıp çerçeveleterek ön kapının yanındaki duvara asmak istediğini, böylece her gelip gittiğinde göreceği ilk ve son şeyin bu olacağını söylemişti.

Görünüşe göre, aslında benim sandığım gibi futbolla o kadar da ilgili . Takıntılı olan babasıymış ve evdeki top şapkalarının ve hatıra eşyalarının çoğu ona aitmiş. Davis'in en çok ilgilendiği şey babasıyla birlikte futbol izleyerek büyümenin anıları, bu yüzden babası öldükten sonra bile hala şapkaları takıyor ve tüm maçları izliyor.

Babamla böyle bir anımın olmaması kalbimi acıtıyor. Lily'nin de olmayacak, en azından Colton'la. Eğer Davis bizi sevmekle ilgili söylediklerinde gerçekten ciddiye -eğer bu gerçek bir anlaşmaysa- o zaman Lily *onunla -babasıyla-* tatlı anılar biriktirme fırsatına sahip olacak. Büyüdüğünde onu mümkün olduğunca çok götüreceğine söz verdi bile. Gelecekte sahip olabileceğimiz herhangi bir çocuk için de bunu yapmaktan bahsetti, bu da altı haftalık kontrolüme gittiğimde doğum kontrolüne başlamam gerektiğini hatırlattı, böylece adet dönemim geri döndüğünde korunmuş olacağım.

Davis uykusunda kaykılıp bir kolunu belime doluyor ve hafifçe horlamaya devam etse de sertleştığının, ereksiyonunun kıcıma dayandığının farkındayım. Boynumdaki sıcak nefesleri, Bayan Fitzroy'la ilgili birbiri ardına korkularla geçen acımasız iki günün ardından beni zevkten titretiyor.

Vücut ısısının beni uyutacağını umarak geriye doğru çekiliyorum ama onun sert uzunluğunu daha yakından hissedebildiğim için artık daha uyanığım ve kalbim daha hızlı atıyor. Kalçalarımı deneysel olarak yuvarlarken, böyle devam edersem uyanmasının ne kadar süreceğini merak ediyorum. *Uykusunda boşalmasını sağlayabilir miyim?* Bu ilgi çekici bir düşünce.

Birkaç kez hafifçe inlemek dışında Davis . Aleti daha da sertleşmiş olmasına rağmen kolunu sıkıyor ya da bana sürtünmüyor. Eğer kalçalarımı doğru şekilde döndürürsem, mantar başının beni arkamdan dürttüğünü hissedebiliyorum. Şimdi tamamen sıcak ve rahatsız olduğum için, bunu sistemimden çıkarana kadar uykuya dalma şansım daha da az.

Tanrım, seksi ne kadar özlemişim. Lily'ye hamile kalmam o kadar da sürpriz olmadı, gerçi Colton ve ben her zaman prezervatif kullandık - prezervatiflerimizden en az biri bozulduğu için doğum kontrolüne başlamak istememin bir başka nedeni. Bizi şaşırtan tek şey, bana kız arkadaşı olmamı teklif ettikten bir yıl sonra nihayet pes edip ona bekaretimi verdikten sonra ne kadar sık istediğimdi. Toplumun bize söylediği gibi, erkekler her zaman aklında seks olması gereken kişilerdir, ancak işleri en sık başlatan bendim. Colton gittikten sonra sadece ellerimin bana eşlik ettiği yalnız bir sekiz ay geçirdim.

Gözlerimi kapatıp kanepede Davis'e bindiğim anı aklıma getirerek elimi külotumun içine sokuyorum ve klitorisimi buluyorum, kalçalarım ilk zevk kıvılcımlarıyla sarsılana kadar orta parmağımla yuvarlıyorum. Davis benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanıp külotumu çekiştirdiğinde tekrar sarsılıyorlar.

Kısa, koordinasyonsuz hareketlerle külotumu kıcımın üzerinden aşağı indiriyordum.

girdiğinde nefesimi tutmak için sırtımı eğiyorum ve dudağımı ısııyorum... ve sonra duruyor. Kaşlarımı çatıyorum ve tacından bir santim daha fazlasını almak için kalçalarımı geriye sallıyorum, ama yine de hareket etmiyor. Elini gömleğimin altına kaydırmıyor, kalçalarımı kavramıyor ya da ileri doğru itmiyor.

Fısıldıyorum, "Davis?" Hiçbir şey yok. Hâlâ uyuyor. Bekliyorum, kalın aletinın açıklığını girmesinin tadını çıkarıyorum, tüm uzunluğunu içime sokmasını istiyorum. İhtiyaçtan neredeyse nefes nefese kalmıştım ama hâlâ bir şey yoktu.

Hayal kırıklığıyla gözlerimi sıkarak öne doğru yuvarlanıyorum, böylece düşecek ve sadece bu küçük hareket bile çarşafı kavramamı, zevkle inlememi sağlıyor. Geriye doğru sallanıyorum ve nefes nefese onu içime alıyorum. İleri geri ve geri, sikişin ucunu beceriyorum, amım ıslandıkça duramıyorum. Yakında boşalmazsam patlayacağım.

Klitorisimi çalıştırmak için elimi tekrar aşağı itiyorum, yarağını alana kadar kalçalarımı daha fazla kuvvetle sarsıyorum ve o zaman bile daha fazlasına ihtiyacım var. "Davis, baba," diye inliyorum.

Davis bir sarsıntıyla uyanıyor ve kalçamı kavrayarak beni durmaya zorluyor. "Siktir, siktir, yine yaptım." Boğuk bir inilti çıkardı ve çekmeye başladı. "Lütfen benden nefret etme."

Parmaklarımı saçlarının arasına sokmak ve yüzünü boynuma çekmek için yukarı ve arkama uzanıyorum. "Hayır, , hayır. Durma. Durma. Boşalmam lazım."

Davis parmaklarını kalçamda gezdiriyor. "Bunu gerçekten sorun etmiyor musun? Benim seni zorlamam-"

"*Seni* zorladım," diye itiraf ediyorum, aniden işleri çok ileri götürdüğümünden ve onun dehşete düşeceğinden korkuyorum.

"Yani, sen başlattın sayılır, ama sonra ben..."

Sikişin başı içimde seğiriyor. "Sen ne?"

Yutkunuyorum. "Duramadım."

"Neyi durdurayım? Söyle bana, beni uykumda mı beceriyordun?" diye soruyor kuşkuyla.

"Evet," diye geveliyorum ve kalçalarımı oynatıyorum. "Özür dilerim. Durmalıydım. Neden bilmiyorum-"

Davis homurdanıyor ve üzerime yuvarlanıp dizlerini iki yanıma koyarak beni yüzüstü yatırıp bacaklarımı birbirine kenetlediğinde ani hareket patlaması çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. İçimde derinlere doğru ilerliyor ve yüzünü arkadan boynumun kıvrımına bırakıyor.

"Becer beni, bebeğim. Bunca zaman, tekrar yaparsam benden nefret edeceğinden ödüm koptu ama sen istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye bağıriyorum yastığıma, sesimi yumuşatarak.

Kalçalarını geri çekip içeri dalıyor ve ayak parmaklarımın kıvrılmasını sağlıyor. "Babanın seni uykunda almasını mı istiyorsun?"

"Evet, evet, evet!" Davis duraklıyor ve ben kalçalarımı onun altında döndürmeye çalışarak inliyorum.

"Babam sert bir şekilde uyandığında ve senin sıcak amına ihtiyaç duyduğunda? Ya da ben-"

"Evet, Tanrım, ne zaman istersen, baba! Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Kocaman bir nefes çektiğinde göğsü sırtıma doğru kabarıyor. "adım atmak yok," diyor alçak sesle, neredeyse bir tehdit gibi. "Baban seni istediğim zaman, istediğim yere götürecekt."

Amım onun etrafında kenetleniyor. "Geri almak yok," diye nefes nefese onaylıyorum.

"Siktir, bebeğim." Dizlerinin üzerine çöküp alt bacaklarımın üzerine oturuyor ve kalçalarımı havaya kaldırıyor. O itmeden önce ellerimin üzerine kalkıyorum ve hepsini almak için kıcımı geriye . Tekrar tekrar sallanıyorum, kollarım pes edene kadar ne kadar hızlı ve derin gittiğimizi yönlendiriyorum ve boşaldığımda yastığıma çığlık atıyorum.

"Altın amcığın sikimi boğuyor. Siktir, boşalmam lazım." Davis devrıldı, bana sert ve hızlı itişler verdi,

Kendi boşalmasını bulmaya yaklaşırken beni tekrar çalıştırıyor. Aniden haykırdığında başımı çeviriyorum, havayı emiyor, yüzünü buruşturuyor. ekiliyor ve sağ kalçasının arkasını tutarak sırt üstü düşüyor.

"Neyin var?" "Lanet olası bacak krampı."

Yorgun ve doymuş olsam da, onun serbest kalabilmesi için tekrar devralmayı umursamıyorum. Külotumu tekmeleyip üstüne çıkıyorum, kalçalarına biniyorum ve en sevdiğim pozisyonda ona doğru dönüyorum.

"Bebeğim, bundan daha mükemmel olabileceğini bilmiyordum."

Aletine gömülürken inliyorum, Colton'ın iki katı büyüklüğünde olmasına ve beni *neredeyse* acı verecek kadar germesine rağmen bu pozisyonda her yerini alabilmem hoşuma gidiyor. ne doğru eğilerek ellerimi alt kalçalarına koyuyorum ve dizlerimi açarak ona biniyorum, böylece kıımı yukarı aşağı zıplatırken daha da alalabiliyorum.

"Aman Tanrım, çok iyi hissediyorsun. Colton'dan bile daha iyi," diye inliyorum çünkü az önce onu düşünüyordum.

Davis homurdanıyor ve aynı anda iki kıımı da patlatarak beni ağlatıyor. "Yatağımızda onun adını ağzına alma. Sana onun varlığını unutturacağım. Bizden başka kimse yok."

Bir elini kaldırdı ve beni tekrar patlatamadan fısıldayarak bağırdım: "zr dilerim!"

Yanağımı sıkıyor. "zr dilerim, ne?"

"zr dilerim, baba."

Homurdanıyor ve kalçalarını yukarı kaldırıyor. "Adımı tekrar söyle, bebeğim."

"Baba, baba, baba."

"Ne kadar iyi bir kız." Davis başparmaklarını yanaklarımın arasına bastırarak onları birbirinden ayırıyor. Işıklar kapalıyken hiçbir şey göremediğini biliyorum ama bu onu inlemekten ve bana ne kadar güzel olduğumu söylemekten alıkoymuyor.

Başparmaklarını aşağıya indirip yarağının etrafına yayılmış am dudaklarımı okşadığında, onları uyarılmamla ıslattığında ve kıcıma doğru sürüklediğinde duraklıyorum.

"Burada hiç bir şey yedin mi?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"Hayır." Colton benim olduğum kadar maceraperest değildi. Davis başparmağını çekti ve ben de göğsümü indirerek kendimi ona daha fazla gösterdim. "Ama denemeye hazırım." Onunla *her şeyi denemeye* hazırım.

Davis uzun bir inilti çıkarıyor ve ağzıyla bir patlama sesi çıkarıyor, başparmaklarından biri yanaklarımın arasına bastırıldığında daha da ıslanıyor. Arka tarafımda daireler çizdikten sonra sadece ucunu içime soktuğunda gıcırdatmayı bırakıyorum. Nefesim kesiliyor, orada derin bir yanma hissediyorum, amımın onun etrafında sıkılaşmasına ve nabız atmasına neden oluyor.

Beklenmedik bir anda diğer eliyle kıcıma vuruyor, beni kucağında kıvrandırıyor ve aletini çekiştiriyor. "Durma bebeğim. Sikime bin." Ben de öyle yapıyorum ama başparmağını ilk boğuma kadar bastırıldığında yine hareketsiz kalıyorum.

Beni bir kez daha patlatıyor ve ben de bana söylediği şeyi yapamadığım için üzülererek haykırıyorum. "Yapamam. Tanrım, bu çok iyi. Hareket edemiyorum."

"Hey, hey, sorun yok, bebeğim. Baban seni koruyor." Davis ayağa kalkıyor ve bir kolunu belime dolayarak bizi tekrar karnımın üzerine yatırıyor. Çekiliyor ve derin, sert bir sesle, "Baş aşağı, kıç yukarı" diye emrediyor.

Yanağımı yastığıma bastırıyorum ve kıcımı havaya kaldırarak sırtımı dikleştiriyorum. Talimatlarına uyduğum için beni övüyor ve ilk iki parmağını amıma sokuyor. Daha fazla uyarılmam için parmaklarını kıvrıyor, onları dışarı çekiyor, sonra horozunu kabzasına kadar içeri sokuyor.

Dönüp yastığı ısıyorum mu e çığlığım, dişlerimle neredeyse parçalıyorum, o zaman onunkilerden birini zorlamaya başlıyor

Kıçımın içindeki ıslak parmaklar. Başparmağı kadar geniş değil ve daha derine inebiliyor. Sikiyle aynı anda içeri ve dışarı itiyor ve bu his çok büyük.

Kıvranan, ağlayan bir karmaşadan başka bir şey değilim. Aldığım zevk dışında her şeyden habersizim, sadece Davis bana ne verirse alıyorum, alıyorum, alıyorum. Parmağını içimde yere kadar zorladığında doruk noktam içime çarpıyor ve beni kasılmaya zorluyor. "Nefes alamıyorum... çok iyi... Baba!"

"Oh, bebeğim, evet!"

girip çıkarken yastığıma hıçkırıyorum, neredeyse acımasızca, sonunda serbest kalana kadar, beni sıcaklığıyla dolduruyor.

Davis üzerime doğru yığılıyor ve kalçalarım onun aletinin boşalmasıyla yatağa çarpıyor. Nefesim bir an ciğerlerimden kesiliyor ve onun altında gevşek bir şekilde yatıyorum, iri vücudu beni sıcak, ağırlıklı bir battaniye gibi sarıyor. Kollarından birini altıma çekip bir vücut yastığı ya da oyuncak ayı gibi saracak kadar enerji buluyorum. Tamamen tükendikten sonra göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor ve huzur içinde uykuya dalıyorum.

Davis

Sabahları Lily'yi emzirdikten sonra ana kucağında göğsüme bağlarken ve Goldie'yi biraz daha uyuması için bırakıp ev işleriyle uğraşırken adımlarımda bir coşku ve kalbimin derinliklerinde bir sıcaklık var. Dün Bayan Fitzroy'un kızımı almak niyetiyle gelmesiyle cehennem gibi geçmiş olabilir ama iki en en erotik arasına sıkışmıştı,

Hayatımın duygusal olarak ezici ve tatmin edici deneyimleri.

Goldie dün sabah içine boşaldığım için üzölmüş olabilir, ama dün gece... İkimiz de onun çıplak, korunmasız amına tekrar boşalmamın sonuçlarından bahsetmedik. Bir kadının doğum yaptıktan sonra ne kadar çabuk tekrar hamile kalabileceğini Google'da araştıramadan uyuyakalmışım.

Etrafta koşuşturan iki küçük Lily'ye sahip olma düşüncesi, onu tekrar doldurabilmek için kadınının içine gömme ihtiyacıyla sikimin seğirmesine neden oluyor. Ancak bir dahaki sefere ışığı açık bırakacağım, böylece am dudaklarının sikimi almak için yayılmasını ve göt deliğinin parmağımı aynı anda yutmasını izleyebileceğim. Eğer sikimi onun daracık deliğine sokabilirsem, o zaman beni boğacak.

Bunu dört gözle bekliyorum.

Aklımı ve sikimi Goldie'den uzaklaştırmak için Mark Wills'in *In My Arms* şarkısını mırıldanıyorum, temiz ve ıslak çamaşırları kurutucuya atarken Lily ile dans ederken tatlı sözlerle gözlerim doluyor.

Goldie'yi kamyonumda bulduğumda hayatımın ne kadar hızlı değiştiğini düşünmek çılgınca. Belki de Berenson Trucking'de büyüü bir şeyler vardır ve acaba iş arkadaşlarımdan herhangi biri ruh eşlerini yolda bulacak mı? Çünkü Goldie *benim ruh eşim*.

Bir sonraki işimde kızları da yanımda götürme fikrinden hızla vazgeçtikten sonra, kamyondaki uzun saatlerin Goldie ve özellikle Lily için cehennem olacağını bildiğimden, bugün depoya gidip Russell'a işi bıraktığımı söylemeyi planlıyorum. Bu sefer gerçekten ciddiylim. Berenson Trucking, babama bakacak kadar para kazanma konusunda bir nimet oldu. Bu kadar kısa bir süre içinde bir sonraki uzun taşımacılığımı bırakarak Russell'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, ama Goldie'yi

Lily'ye, kendisine ve eve tek başına bakıyor. Eski sevgilisinin kaltak annesinin tekrar peşine düşmesi ihtimaline karşı onu evde yalnız bırakması da cabası.

Hiç ilgi bir alanda lisans diplomamı aldıktan hemen sonra şoförlüğe başladığım için ne tür bir iş bulabileceğimden emin değilim. seçtim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum ve ana dallar listesinin en üstündeydi, ancak günde sekiz saat masa başında oturma düşüncesi, bir şekilde bir kamyonda oturup günde on dört saat araba kullanmaktan daha kötü görünüyor. Yine de buna değerdi.

Şimdilik, Wyatt'ın yaptığı gibi, öğle tatilinde eve gelip kızlarımla birlikte yemek yiyebileceğim başka bir yer bulana kadar yerel teslimatlara geri dönmeyi isteyeceğim. Şanslıysam ve Lily uyuyorsa belki kısa bir sevişme bile yapabilirim.

Evet, kesinlikle buna değer.

* * *

Russell'ı deponun dinlenme odasındaki gri Formika tezgahın üzerinde dizüstü bilgisayarına yaslanmış halde buluyorum. Sağlık sigortası olmadan endometriozis ameliyatının ortalama maliyeti gibi görünen bir şeyi araştırırken kendi kendine mırıldanıyor.

"Biliyordum," diyorum parmaklarımı şıklatarak ve Russell'in neredeyse yerinden fırlayıp dizüstü bilgisayarını kapatmasına neden oluyorum.

"Neyi biliyordum?" diye bağırıyor, dönüp bana bakıyor.

"Onun senin kadının olduğunu biliyordum," dedim, bir strafor kapıp

Tezgâhın üstündeki dolaptan bir fincan aldım ve eski mikrodalganın yanındaki küçük cezveden kendime bir fincan dumanı tüten sıcak kahve doldurdum. "Layla'nın ameliyat parasını nasıl ödeyeceğini bulmaya çalışıyorsun, böylece çalışmaya devam etmek zorunda kalmayacak.

Bir sürü ekstra iş, değil mi?" Kahvemini yarısını yudumluyorum ve acı tadı yüzünden neredeyse tüküreceğim. Kalanını küçük lavaboya döküyorum.

"Kapa şu lanet çeneni." Russell başparmaklarını kemer köprülerine sokarak kot pantolonunu yukarı kaldırıyor ve benim bok yiyici sırtışımdan gözlerini kaçırıyor. "Değildim."

"Öyle olmadığına eminim patron." Dişlerini gıcırdatıp elindeki dokunulmamış kahve fincanını da attığında gülüyorum.

"Değildim. Ve ona kadını demeyi kes. O benim kızım olacak kadar genç. Onu bu şekilde düşünmüyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun." Bu kısa konuşmadan sonra mizahım kayboldu. "Dinle, seninle konuşmam gerek."

Russell bir kez başını sallar ve boğazını temizler. "Bunu benim ofisime ." Dizüstü bilgisayarını aldı ve etrafımdan dolanarak beni deponun sol ön tarafına, ısıtmalı o ce'sinin yan girişine götürdü.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve fatura yığınları, klasörler ve yapışkan notlarla dolup taşan dağınık masasının karşısındaki metal katlanır sandalyeye yerleşiyorum. "Babamla ilgili olarak benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederek başlamak istiyorum. Gerçekten. Ve bu yüzden, bu kadar kısa sürede yapmak zorunda olduğum şeyden nefret ediyorum ama... Önümüzdeki hafta tekrar yola çıkamam. Düşünüyordum da, belki ben-"

Russell dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğilir. "Kovuldun."

Kaburgalarımın bir tekme yemiş gibi hissederek koltuğumda geriye doğru sallanıyorum. "Kahretsin, Russell. Kendimi açıklamama bile izin vermeyecek misin? Bırakmama izin vermemeye ne oldu?"

Omuzlarını silkiyor. "İşini yapamıyor musun? İyi o zaman. Kovuldun."

"Lanet olsun, dostum. Bu mı yani? BT'de on iki yıl geçirdim ve başka bir şey bulana kadar tekrar yerel bir yere gitmeme izin vermeyi düşünmüyor musun?" Kasketimi kalçama vuruyorum ve bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Artık bakmam gereken bir ailem var."

Russell sırtıyor ve büyük ce koltuğunda arkasına yaslanıyor ve kanım kaynıyor, masanın üzerinden atlayıp yüzüne vurma ihtiyacıyla başım çarpıyor. Bunu yaparsam Bayan Fitzroy'la birlikte hapse gireceğime ve ondan iyi bir iş referansı alamayacağıma şüphe yok.

"bir piç olduğunu biliyordum ama bu kadar pislik olduğunu bilmiyordum," diyorum ellerimi kalçalarımaya yumruk yaparak.

Russell gülüyor ve ben kırmızı görüyorum. Koltuğumdan kalkmak üzereydim, hapse girmeye değer diye düşünüyordum ki, "Otur lan yerine, Davis. Lanet olsun, seni kızdırmak çok kolay. Buna ihtiyacım vardı."

Kıçımı koltuğa geri indirirken tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Layla hakkında bana yaptığın tüm sataşmaların ve verdiği üzüntünün intikamı."

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldıktan sonra, "Yani... Kovulmadım mı?" diye sordum.

Başını sallar. "Hayır, kesinlikle kovuldun." "Ne oluyor lan?"

"Ama seni depo müdürüm olarak işe alıyorum."

Başımı depoya bakan büyük pleksiglas pencereye doğru eğiyorum, tam o sırada Jared yanımdan geçiyor, on yıldan uzun süredir Deniz Piyadesi olmamasına rağmen koyu renk saçları her zamanki gibi kafa derisine yakın kesilmiş. "Jared'i kovup onun işini bana vermeyi mi planlıyorsun? Yakında bir çocuğu olacak ve Violet ile tüp bebek için ne kadar harcadıklarını biliyorsun. Bu çok zalimce olur. Kovulmak istemiyor olabilirim ama onun pozisyonunu elinden almak istemediğimden eminim."

Russell ellerini karnının üzerinde kavuşturur. "Dersini mi?"

Goldie'nin öfkelenildiğinde yaptığı gibi ellerimi havaya kaldırıyorum. "Evet?"

"Çok uzun zamandır ve olayların dışındasın. Violet'in düğün planlama işi çok iyi . Jared'ın

tam zamanlı olarak yönetmek için ayrılıyor. Onun pozisyonunu devralmanızı öneren de oydu."

Kocaman bir iç çekiyorum ve bileğimi dizimin üzerinde çaprazlıyorum, ayağım tedirginlikle zıplıyor. "Göt deliğimi sıkamak yerine bununla başlayabilirdin. Burada ter içindeyim."

"Dediğim gibi, alacağın bu, ama bunu telafi etmenin bir yolu var." Bana geniş bir sırıtışla dişlerini gösteriyor.

"Öyle mi? O nasıl?"

"Pozisyon zamları birlikte geliyor."

"Bunu da söyleyebilirdin." Şimdi aynı şekilde sırıtıyorum ve kendimi dünyanın tepesinde hissediyorum.

Russell avucunu göğsünün sol tarafına koyar. "Evet, ama eminim ilk maaşını aldığı anda beni affedecek cesareti kalbinde bulabilirsin. Jared'in son günü önümüzdeki Cuma. Yarın onunla eğitime başlayabilirsin, sonra da görevi devralırsın."

"Ah, kahretsin." Benim gülümsemem düşüyor, onunki de öyle. "Neler oluyor?"

"Dinle, Pazartesi yapamam."

Kaşları endişeyle kalkıyor. "Neden olmasın?"

"Kısa mı yoksa uzun versiyonunu mu istiyorsun?"

Russell bileğindeki altın metal saate bakıyor, çünkü yirmi dört-yedi saat telefonunu elinden düşürmeyen bir moruk o; bu da ona kızdığım başka bir konu. "Zamanım var. Vur bana."

Colton'ın annesinin aniden çıkıp Lily'yi zorla almaya çalıştığını ve yarın sabah ilk iş olarak adliyeye gideceğimizi anlattığımda yüzünün kararmasını izleyerek ona olayları uzun uzun anlatıyorum. Sonunda, o deli kaltağı öldürmeye hazır görünüyordu.

"Kızlarının güvende olduğundan emin olmak için istediğin kadar zaman ayırabilirsin evlat. Ve yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver,

Evet?" Russell parmaklarını ıtlatıyor, sonra da beni başından savıyor. "ık git buradan. Evine git."

Ayağa kalkıp masasının üzerinde el sıkıştık. Elini çekmeye çalıştığında biraz daha dayanıyorum. "Tüm o huysuzluğunun ardında iyi bir adamsın Russell ve benim için yaptığın her şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Evet, Marigold ve Lily'yi benimle tanıştıırarak borcunu deyebilirsin. Bebeğini almama izin ver." şaşırtıcı bir açıklıkla, sessizce, "Küçük bir bebeğim olmayalı çok uzun zaman oldu," dedi.

"Elbette." Ayağa kalkarken saçlarımı geriye itiyorum ve şapkamı takıyorum.

Odanın kapısını açtığında Russell yana bakıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Neredeyse hüzünle, "Hiç saçlarını kokladın mı? O yeni doğan kokusunu?" Burnundan derin derin nefes alıyor, sanki mazotun kalıcı kokusu yerini bebek şampuanına bırakmış gibi. "Onun gibi bir şey yok."

"Evet, dostum, biliyorum." Paul zamanını niversite, annesinin evi ve Russell'ın evi arasında paylaştırdığı için oğlunu pek göremediğini biliyorum. "Hiç başka bir ocuk sahibi olmayı düşündün m?"

Russell göğsünün ortasına vuruyor, sanki benim bazen hissettiğim o ağrıyı hissediyormuş gibi. "Hayır. Artık çok yaşlı. Çok fazla huysuz bir piç." şakaya gülümsüyor ama arkasında gerçek bir mizah yok. Birden orada olduğumu hatırlar gibi oluyor ve boğazını temizliyor. "ık git buradan evlat. Kadına iyi haberi ver."

Ağzımı ona doğru eğiyorum. "Yapacağım, patron. Yapacağım."

Dışarı çıkarken, işe giden Wyatt'la karşılaştım. Selam vermeden kara gözlerini bana dikeyor ve "Dolly bu akşam yemeğe gelmeni istiyor. Aileni de getir."

"Yemek yapan değil, değil mi?" Yüzümü buruşturuyorum.

Wyatt parmaklarını çıtlatıyor. "Karımın yemekleriyle dalga mı geçiyorsun?"

"Kahretsin." Başımı sallıyorum. "Sen de huysuz bir piçsin. Buralarda suda bir şey mi var?"

Wyatt'ın huysuz suratında yüzü yaran bir sırıtma beliriyor ve beni de kendisiyle birlikte güldürmeye yetecek kadar içten gülüyor. "Tanrı yardımcısı olsun, o kadını seviyorum ama hayır, kendi başına yemek yapmayacak. Annelerimiz yardıma geliyor. Tavayı ateşe vermesini engelleyeceğiz. Umarım."

"Tamam o zaman. Annenin güzel yemeklerinden yemeyeli uzun zaman oldu."

Karnını okşuyor. "Nasıl bu kadar iri olduğumu sanıyorsun?" Ben bir defans oyuncusu gibi yapılıysam, o da bir defans oyuncusu ya da tackler gibi yapılı. Test etmek istemeyeceğiniz bir adam, özellikle de ailesi söz konusu olduğunda. " altıda," diyor veda etmeden ve Russell'ın ce'sine doğru ilerliyor.

Bölüm 19

Goldie

Davis'in benim için satın aldığı kazak elbisenin lacivert versiyonunu giymiş, saçlarım temiz ve bir kez olsun sırtımdan aşağı gevşekçe sarkarken, sevimli küçük yeşil ahşap eve yanaştığında gerginim. Bu bizim sözde *gerçek* bir *çift* olarak ilk gezintimiz ve Davis beni tırnakçıyla ve Bayan Fitzroy'dan kurtulmama yardım eden kadınla tanıştırtıyor. Hepimizin Dallas'ta olduğunu ama onların burada yaşadığını ve Wyatt'la iş değiştirdiklerinden beri Davis'le yakın arkadaş olduklarını düşününce, *dünya küçük* deyimini aklıma geliyor. Eğer Wyatt olmasaydı, muhtemelen Davis'le hiç tanışamayacaktım ve hayatım büyük ihtimalle boka batmış olacaktı.

Çimenleri verandaya çıkan birkaç basamağı tırmanır tırmanmaz açık ön kapıdan akşam karanlığında çimenlere sıcak bir ışık yayılıyor. Soluk soluğa bir ses çıkarıyorum ve yan taraftaki alçak tavandan sarkan, üzerinde uzanmak için yeşil ve keten renkli yastıklar bulunan ahşap sundurma salıncağını gösteriyorum.

Davis'in koluna dokunup salıncağı gösteriyorum. "Sundurmanız için bunlardan bir tane alabilir miyiz?"

Davis sırtımı okşuyor ve şakağımı öpüyor, western kıyafetlerinin daha güzel bir versiyonunu giymiş, kolalı, lacivert kot pantolonunun içine koyu kırmızı ekose bir düğme daha sıkıştırmış. "Verandamız" lafını sevdim. Yapabiliriz

Eğer çok yorgun değilyarınki randevularımızdan sonra bir tane arayın."

Zevk omurgama doğru ilerliyor ve başımı arkaya eğerek dudaklarıma bir öpücük davet ediyorum. Davis kasketini çıkarıyor, kollarını Lily ve bana doluyor ve bizi daha da yakınlaştırıyor. Bu öpücüğü daha da ilerletebilmek için beni evimize geri götürmek istediğini hissediyorum. Ben de ona izin vermek istiyorum.

"Ne kadar şirinsiniz." Şaşırtıcı derecede beyaz saçları yaşlı kadının kadınsı güneyli ses tonuyla ayrılıyor, ancak Davis elini olduğu yerde bırakıp kırımın tepesine gidiyor. "Oooh, şu tatlı bebeğine bir bakayım," diyor açık mavi kazağı ve ona uygun pantolonuyla evden çıkarken.

Güneşin öptüğü teniyle Bayan Fitzroy'a hiç benzememesine, bir buçuk metre daha uzun olmasına ve açlıktan ölmüş gibi görünmemesine rağmen yine de kendimi korumacı hissediyorum. Lily'yi kollarımda sıkıca tutuyorum ve neyse ki kadın onu benden almaya kalkışmıyor.

"Merhaba tatlım. Ben Ellie Roberts, Wyatt'ın annesiyim. Sen Marigold musun?" Başımı sallıyorum ve elimi okşayıp gülümseyen mini kirazlarla desenli pembe polar kıyafeti içindeki Lily'ye bakmak için eğildiğinde dokunuşunda sıcaklıktan başka bir şey yok. "Hayatımda gördüğüm en güzel küçük kız. Ve o kıvı saçları!" Doğrudan gözlerimin içine bakıyor, hayatı boyunca çok fazla gülümsemekten derisi derin bir şekilde kırışmış. "Muhteşem, tıpkı annesi gibi."

Ondan hemen hoşlandım. İltifatı için teşekkür edip ona *Bayan Roberts* diye hitap ettiğimde doğruldu ve Davis'in yanağını okşadı. "Davis aileden biri gibi, yani sen de öylesin, o yüzden bana Ellie demeye ne dersin?"

Hayatımın yarısını Nevada'da geçirmiş olabilirim ama güneyli bir kadın tarafından yetiştirildim ve Lydia Teyze'nin yaşlı bir kadına sadece ilk ismiyle hitap edersem bana nasıl bakacağını tahmin edebiliyorum.

isim. "Teşekkür ederim, Bayan Ellie" dediğimde bana onaylayan bir gülümseme veriyor.

Bayan Ellie onu takip etmemizi işaret ediyor, parlak beyaz boyalı mutfağa yaklaştıkça sesler yükseliyor. "Bakın kimler gelmiş," diye anons ediyor ve grup hep birlikte bize doğru dönüyor. Bu biraz da yeni bir okula başladığımız ilk gün sınıfa girdiğimizde herkesin durup bize bakması gibi bir şey.

Koyu renk fanilas1, siyah kot pantolonu ve kocaman çelik burunlu botlarıyla mavi yakalı bir emo gibi giyinmiş, gür, kara sakallı Wyatt, koyu sarışın oğlu William Davis'i kucağına alıyor ve Dolly'yi ağır yükünden kurtarıyor. Çiftlik evi tarzı mutfak masasının etrafından dolanırken siyah beyaz puantiyeli hamile elbisesinin üzerinden sırtını ovuşturuyor ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor, çilek gibi kokuyor, hamile karnı benim boş karnıma bastırıyor - bu beni biraz kıskanç hissettiriyor, ancak bunu çok yakından incelemek istemiyorum.

"Eve sağ salım varmana sevindim. Senin için endişeleniyorduk," diyor Dolly ve geri çekilmeden önce beni sıkıyor.

Bu kaotik ama sıcak ortamda Davis yanımdayken, Davis'in Russell'la konuştuktan sonra eve gelip arkadaşlarıyla akşam yemeği yiyeceğimizi söylemesinden beri üzerimde dolaşan gerginliğin bir kısmını nihayet üzerimden atabiliyorum.

Dolgun yanakları ve etkileyici mavi gözleriyle benden belki birkaç yaş büyük görünen Dolly, beni ocakta tencerede ne varsa karıştırmayı devralmış olan annesi Bayan Judy ile tanıştırıyor. Kızının daha yaşlı ve kırlaşmış bir versiyonu Hanım, açık mavi bir kot pantolon giymiş ve beline beyaz bir tişört sıkıştırmış. Garip bir şekilde Bayan Judy, Dolly'nin kocasından sadece birkaç yaş büyük görünüyor. Ayrıca Bayan Ellie'den çok daha çekingen. Hala sıcak bir karşılama ama daha sessiz.

Bayan Judy irkiliyor ve Bayan Ellie ona porselen bir sos teknesi uzatmak için arkasında belirdiğinde elini hemen göğsüne götürüyor. Bayan Ellie, Bayan Judy'yi kucağına çekerken yüzü yumuşuyor ve benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor. İki kadının yakın olduğu çok açık ve bu beni de biraz kıskandırmıyor değil. Bu mutfakta çok fazla sevgi var ve keşke benim de hayatımda böyle kadınlar olsaydı. Lydia Teyzemi ve Stitch 'N Bitch tığ işi kulübündeki arkadaşlarını daha çok özlüyorum. Burada tam evinde gibi olurdu.

Dolly Lily'yi kucağına alıp alamayacağını sorduğunda, onu edecek kadar rahatladım, ancak onu kapıp kaçmam gerekebilir diye yakınlarda duruyorum. Dolly Lily'yi geniş göğsüne götürüyor ve yanağına sokulup kızıl saçlarını okşuyor. Tanışma faslından sonra Davis'le el sıkışan Wyatt, karısına çok iyi tanıdığım ateşli bir bakış atıyor. Dolly'ninkilerle birlikte benim yanaklarım da alev alıyor.

Gözlerini deviriyor ve elini karnının üzerinde gezdiriyor. "Ben zaten hamileyim."

Wyatt boğuk bir sesle, "Tam da seni sevdiğim gibi, bebeğim," diye karşılık veriyor. Mutfağın tam ortasında, dev eli Dolly'nin dev karnında ve dev oğulları kucağındayken ona uzun bir öpücük vermek için neredeyse ikiye eğilmek zorunda kalıyor.

Davis arkamdan yaklaşıyor ve göğsüne doğru çekerek kucaklıyor. Farkında olsun ya da olmasın, ellerinden biri, daha iki ay önce doğum yaptığım için hala yumuşak ve şiş olan karnımın üzerine geldi. İlk dürtüm karnımı emmek, ama bunun *kendimi kötü düşündüğüm için* bir ya da iki şaplak yememe neden olacağından eminim.

Yine de yapıyorum.

Davis sol kıcımlı çimdiklemek için elini aramıza soktu. Kulağıma fısıldıyor, "Bu bir, bebeğim."

İçimde kabaran arzuyu kimsenin hissetmemesini umarak, karnım çılgınca çırpınarak ondan uzaklaşıyorum. Wyatt'a oğlunu kucağıma alıp alamayacağımı soruyorum, böylece Davis'i ve

Bu gece bana ne yapacağını. Çocuğu kalçama yerleştirdiğimde neredeyse dizlerimin bağı çözölüyor ve Dolly kıkırdıyor.

William'ın göbeğinin üzerine kadar çıkan siyah eşofmanını düzelterek gülümsemesini sağlamak için kaburgalarını gıdıklıyorum. "Kaç yaşında?"

Wyatt gururla, "Daha yeni iki yaşına bastı," diyor, pu göğsünü açarak.

Çenem düştü. "İki mi? İki yaşında olduğunu sanıyordum-" Onları gücendirmiş olabileceğimden korkarak çenemi kapadım. William üç yaşına geldiğinde, biraz daha uzun olmasa bile benim yarı boyumda olacaktı. Kollarım onu tutmak için zorlanıyor ve onu kucağında daha rahat tutabilmek için Davis'in benim için çektiği uzun mutfak masasındaki bir sandalyeye çöküyorum.

Tatlı çocuk gülümseyerek Lily'yi işaret ediyor. "Bebeğim." Saçımı çekiştiriyor ve tekrar Lily'yi işaret ediyor. "Kırmızı bebek."

Dolly Lily'yi yaklaştırır ve William'ın onu daha iyi görebilmesi için aşağı indirir. "Yeni arkadaşına 'merhaba' de Lily."

"Merhaba." William kucağında öne doğru eğilip Lily'nin yanağına salya sümük bir öpücük konduruyor ve Lily'nin başını biraz fazla sert bir şekilde okşuyor.

"Nazik eller," diyor Dolly.

William ağzını O şeklinde açıyor ve hafifçe saçlarını okşuyor. Dolly düzeldiğinde sızlanıp Lily'ye uzanıyor ve Dolly onu tekrar indirene kadar ellerini uzatıyor.

"Pekâlâ, kim acıktı?" Bayan Ellie, Wyatt'ın da yardımıyla tencerede rosto, ev yapımı soslu patates püresi, kavrulmuş havuç, yemek ruloları ve salatadan oluşan dumanı tüten tabakları masaya yerleştirmeye başladı. Yemek tabaklarımız ve buz gibi tatlı çay bardaklarımız için neredeyse hiç yer kalmadı.

Dolly Lily'yi Davis'e veriyor, William'ı masaya doğru itilmiş bir mama sandalyesine oturtuyor ve sonra Davis'in karşısındaki Wyatt'la birlikte benim karşımdaki koltuğa oturuyor.

Davis'e bir tabak dolusu yemek verdikten sonra, "İşte, onu

ben alırım," diyorum ve o da koltuğunda benden yana dönüyor.

"Sen git ve ye, tatlım. Henüz kızımın vazgeçmeye hazır değilim. Öyle değil mi, Lily Jo? Babanın sana sarılmasını istiyorsun, değil mi?"

Wyatt homurdanarak önce Dolly'nin tabağını doldururken, Dolly de William için rostoyu küçük parçalara ayırmakla meşguldür. Davis kafasını kaldırdığında tüm masa ona odaklanmıştı. "'Baba', ha? Russell aradı ve şimdi ona yirmi dolar borçluyum."

Davis kaşlarını çatıyor. "Ne dedin?"

"Eve patlamaya hazır hamile bir otostopçu getirdiğini ve ona benim bebeğime baktığım gibi baktığını söyledi. Yakında yeni bir iş arayacağını söyledi." *Hamile bir otostopçuya* indirgenmekten hoşlandığımdan emin değilim, doğru olsa bile. "Ve işte buradasın, bir aile babası."

"Oh, bu harika!" Bayan Ellie, masanın başında Wyatt ve Davis'in arasında oturduğu yerden heyecanla ellerini çırpıyor. "Şimdi dörtte dört yaptık." Masadakiler ona boş boş , Davis'in ailesinden başlayarak çiftleri işaretliyor. "Joann ve Adam, sonra ben ve William. Dolly ve Wyatt ve şimdi de siz ikiniz. Birbiri ardına fırtınalı aşklar."

Yine boş bakışlardan başka bir şey yok.

Bayan Ellie çıtladı. "Baban sana bizimle ilgili hikayeyi hiç anlatmadı mı? Annen kasabaya taşınana kadar çıktığımızı biliyorsun."

Davis de Wyatt gibi hafif şaşkınlıkla başını sallıyor.

"Adam Joann'a bir kez baktı ve beni sıcak patates gibi bıraktı. Dürüst olmak gerekirse, Wyatt'ın babası William'la tanışana kadar bu konuda oldukça kırgındım. O dakikadan her şey affedildi. Hatta benden ayrıldığı için ona teşekkür bile ettim, böylece bunu yapan ben olmak zorunda kalmadım. Kader kapınızı çaldığında ve birlikte olmanız gereken kişiyi ön kapınıza -daha doğrusu sizin ve Wyatt'ın durumunda kamyon kapınıza- getirdiğinde, başka hiçbir şeyin önemi kalmaz."

Bayan Judy sağ tarafımda, masanın diğer ucundaki torununun yanında burnunu çekiyor. Bayan Judy peçeteyle gözlerini silerken Dolly uzanıp elini annesinin koluna koyuyor. Dolly, beklediğim gibi ona sempatik bir bakış atmak yerine gözlerinin içi parlayarak gülümsüyor ve şöyle diyor: "Bay Monroe'nun peşini bırakmadığı o randevuyu nihayet kabul etmenin zamanı olabilir. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

Bayan Judy'nin yanakları renklendi. "O çok genç, bunu biliyorsun. Benim gibi yaşlı bir kadınla ne işi olabilir ki?"

"Bir numaralı kural: Kendin hakkında kötü konuşma," diye araya giriyor Davis, işaret parmağına doladığı minik yumruğıyla Lily'ye gülümseyerek.

"İki numaralı kural nedir?" Dolly sarı kaşlarını neşeyle kaldırarak soruyor, bakışları yanımda oturan çılgın adam arasında gidip geliyor. Davis susuyor. Dolly elini ağzının kenarına götürüyor, kimse onu görmüyormuş ya da duymuyormuş gibi davranarak bana yüksek sesle fısıldıyor: "Bana sonra anlatırsın. Davis'in kuralları hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Davis masanın altında çıplak dizimi avuçlayıp elini yukarı kaydırarak kalçamın ortasını okşadığında ağzım kuruyor ve nabzım hızlanmaya başlıyor. *Babamla* yaptığımız rol yapma oyununu kimseye anlatmamın imkanı yok. Dolly bana deliymişim ya da iğrençmişiz gibi bakar ve ben de aramızda filizlenmeye başlayan potansiyel arkadaşlığı bozmak istemiyorum.

Körpe rostomdan ısırıklar arasında ona onaylamaz bir ses çıkarıyorum, o da onaylıyor sanıyor, sonra dikkatini tekrar annesine çeviriyor. "On yaş 'çok genç' sayılmaz anne. Ayrıca, yaş burada sadece bir sayıdır. Yemekten sonra Bay Monroe'yu aramazsan, bunu senin yerine ben yapacağım."

Wyatt, Dolly'nin sandalyesini kendi sandalyesine doğru çektikten sonra kolunu omuzlarına atıyor, aralarındaki boyut ve yaş farkı daha da belirginleşiyor.

Merak beni ele geçirdi. "İkinizin arasında kaç yıl var?"

"On dokuz. Babam olacak yaşta," diyor alaycı bir tavırla. Davis'e başını sallar. "Sen kaç yaşındasın? Daha önce sorduğumu sanmıyorum."

Davis tatlı çayının yarısını içtikten sonra boğazını temizler. "Otuz dört yaşındayım."

"Ya sen?" diye soruyor bana. "On dokuz," diye .

Dolly sırtıyor. "Yani teknik olarak o da senin baban olacak yaşta. Bu kadar çok ortak noktamız olacağını kim bilebilirdi?"

Wyatt, havuçlarını tek eliyle yiyerek boğulan Davis'e göz kırpmıyor. Ben yutkunana kadar Davis'in sırtına vururken Bayan Ellie ve Wyatt aynı kahkahayla kükrüyorlar.

Dolly, Davis'in kırmızı yüzüne baktıktan sonra güzel mavi gözlerinden akan kahkaha yaşlarını silerek, "Seni yakında Granny's Girls ile tanıştırmam gerekecek," diyor. "Yeni bir en iyi arkadaşımız olduğunu öğrensinler."

Kalbim kabarıyor ve ona yarı platonik aşık olduğuma eminim. "Granny's Girls?"

"Violet, Faye, Layla ve ben hepimiz Granny'nin lokantasında çalışıyorduk. Öyle tanıştık. Hey, madem şehirde yenisin, eğer garson olarak iş arıyorsan bana haber ver. En iyi arkadaşlarımdan birinin patronla bir ilişkisi var ve eğer ilgilenirsen sana bir şeyler ayarlayabilir."

"Evet!" Davis'e borcumu ödeyebilmek için kendi paramı kazanma ihtimali beni heyecanlandırdı. "Buraya taşınmadan önce garsonluk yapıyordum, yani bolca deneyimim var. Bu mükemmel olur."

Dolly'nin gülümsemesi yavaşça kayboluyor ve çatalını tabağına bırakıp sandalyesinde arkasına yaslanıyor, kollarını karnının üzerinde kavuşturuyor ve Davis'e meydan okuyan bir bakış fırlatıyor. Onun bakışlarını takip ederek başımı kaldırdığımda Davis'in dün sakallarını kestikten sonra inatçı çenesinin üzerinde dudaklarını büzdüğünü görüyorum.

"O bakışı bilirim," diye mırıldandı Dolly.

Bayan Ellie de kollarını kavuşturarak sandalyesine geri oturur. "Bilmiyor muyum," diye söyleniyor.

Wyatt gülmek için kendini zor tuttuğu için koltuğundan düşecek gibi görünüyor. "Kardeşim, Marigold'un işi hakkında söz sahibi olduğunu bu ikisinden azar işiteceksin. Sadece bekle."

İkimiz de cevap veremediğimiz Lily ağlamaya ve Davis'in göğsünü köklemeye başladı.

"O bakışı ben de biliyorum," diyor Dolly, yüzü bir kez daha gevşiyor.

Lily'yi Davis'ten alarak, "Onu özel olarak emzirebileceğim bir yer var mı?" diye sordum.

"Elbette," diyor Dolly. "Sana çocuk odasını göstereyim." Wyatt zıplayarak Dolly'nin sandalyesini geri çekiyor ve kalkmasına yardım ediyor. onu mutfaktan çıkıp koridora kadar takip etmemi işaret ediyor, Davis de aynısını benim için yapıyor ama Dolly'nin o haliyle sandalyemden kalkmak için yardıma ihtiyacım yok.

Dolly odasının kapısını arkasından kapattıktan sonra Lily kucağımdayken sallanan devasa koltuğa oturuyorum. Elbisemin gizli fermuarını göğüslerimin altından açıp Lily'yi göğsüme yaklaştırmaya çalışırken zihnim dönüyor. Sanki iğne ucu kadar daralmış olan dünyam birden katlanarak genişlemiş gibi. Bu insanlar belli ki Davis'e ve vekaleten bana çok değer veriyorlar, hem de hiç soru sormadan. Ve eğer Dolly beni arkadaşlarıyla tanıştırmaya sözünü yerine getirir ve Granny's'de çalışmaya başlarsam, benim ve Lily'nin dünyası çok daha büyük olacak.

Lily'nin geçirmesini bitirirken George Strait'in *Amarillo By Morning şarkısını* mırıldanıyorum, sonra çocuk odasının kapısını açınca aniden duruyorum. Dolly dar koridorun ilerisinde duvara yaslanmış, Wyatt tarafından elleriyle poposunun altından destekleniyor ve bacakları geniş belinin iki yanında yükseliyor. Aralarında kocaman göbeği varken onu bu şekilde tutabilmesinden o kadar etkileniyorum ki başka tarafa bakmayı unutuyorum.

Wyatt yüzünün kenarından boynuna doğru öpüyor. Gözleri kapalı, bana bakıyor, dudakları bir iniltiyle ayrılmış. "Çok muhtaçsın, değil mi bebeğim? Bahse girerim benim için çoktan ıslanmışsındır."

Dolly daha yüksek sesle ve kalçalarını döndürmeye çalışıyor, elbisesi kalçalarından düşüyor. "Tanrım, evet baba. Sana içimde ihtiyacım var."

Ağzım açık kaldı. *Vay anasını!* Ona *baba* diyordu. Ona Davis ve benden bahsedersen beni yargılayacak son kişi o olur.

"Becer beni, bebeğim. Bu gece seni yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum. Mükemmel hamile amcığınızı öyle güzel gereceğim ki, babanın seni tekrar doğurması için dua edeceksin."

Yanaklarımda ateş yanıyor ve bir tür ses çıkarıyor olmalıyım çünkü ikisi de bakışlarını bana diyor. Wyatt başını Dolly'nin omzuna koyuyor ve Dolly elini ağzına kapatıyor, gözleri kocaman. Yavaşça yere kaymasına izin veriyor, elbisesini kalçalarını örtecek şekilde yeniden düzenliyor ve bir bahane mırıldanıyor. Bizden uzaklaşıyor, şüphesiz kot pantolonunu düzeltiyor ve başka bir odada kayboluyor.

"Çok özür dilerim," diyor Dolly elleri titreyerek. "He-I-"

"Davis'in ikinci kuralı 'babana tavır yapma'dır." blurt.

Dolly'nin gözleri sevinçle parlıyor ve sonra ince kaşları birbirine çarpıyor. "Wyatt'ın bunu söylediğini duymasına izin verme. Aklına bir şeyler gelir."

"duydum bebeğim," diyor Wyatt, sırtarak başını dışarı çıkararak. "Bu gece konuşmamız gereken bazı şeyler var." Tekrar gözden kaybolmadan önce göz kırpmıyor.

Dolly , ben de ciyaklayarak "Özür dilerim." diyorum.

Davis

Akşam yemeğinden ve William'ı Lily'nin karşısındaki odada, çocuk odasının beşiğinde uyuttuktan sonra, bebek monitörlerini ve ev yapımı limonlu turta dilimlerimizi Wyatt'ın geniş arka bahçesindeki yeni kazılmış ateş çukurunun etrafında yemek için dışarı çıkarıyoruz, ahşap Adirondack sandalyelerden oluşan bir daire ateşten güvenli bir mesafede konumlandırılmış. Tempolu bir gece ve Goldie'nin yanındaki sandalyeye oturmadan önce etrafına beyaz polar bir battaniye sarıyorum.

Dolly'nin Dallas'taki restoranda olanlardan bahsetmesinin ardından Fitzroy'un durumu hakkında grubu bilgilendirdiğimde yemeğin rahat havası azalıyor.

Hikâye Wyatt'ın yüzü sertleşiyor. "Kendine bir alarm sistemi almalısın. Lily için tekrar gelirse bu onu durdurmaz ama en azından polise hemen haber verilmiş olur."

"Zaten bir tane var ama kameralar olmadan, Şerif Gibson önceki tartışmaya dair elimizde hiçbir fiziksel kanıt yok," diye . "Sadece ifadelerimiz var."

Goldie'nin yüzündeki korkudan rahatsız olan Bayan Judy, "Restoranın güvenlik kamerası kayıtları sizde, değil mi?" diye sorar.

"Şerif onu bulmaya çalıştığını söylüyor. Bu arada, izinsiz girme, polise saldırı ve tutuklanmaya direnme suçlarından tutuklanmış, ancak bir şekilde hemen kefaletle serbest bırakılmış." Şerif daha önce bu güncellemeyle aradığında ve Fitzroy'a Nevada'ya dönmek yerine burada kalması söylendiğinde mutsuz olduğumuzu söylemek yetersiz kalır.

"Kahretsin." Wyatt başını sallıyor, sonra evinin yerleştirilmiş kameraları ve arka kapılarının üstündeki kamerayı işaret ediyor. "Deli orospu geri gelirse diye sana daha iyi bir güvenlik ayarlayacağım."

Bayan Ellie soruyor, "Peki ya Lily'nin babası? Annesinin ne yaptığını biliyor mu? Sizce Lily'yi öldürmeye çalışacak ?

Lily'nin velayetini de mi alacaksın?"

Bir başkasının Lily'nin babası olarak anıldığını duymak, sırtımdan aşağıya kızgın bir demir çubuk çekilmesi gibi. O *benim* kızım. Her zaman benim olacak. "Bildiğimiz kadarıyla, hayır."

Bayan Judy, Goldie'ye nazikçe sorar: "Yapmasını istiyor musun?"

Goldie burnunu çeker ve başını sallar. "Onu görmeye hakkı olduğunu biliyorum ama bu işe karışırsa... Colton'ın annesinin babalık tespiti yaptırıp tam velayet almaya çalışmasından korkuyorum. Tehdidini çoktan yaptı ve bunu destekleyecek parası da var. Lily'yi kaybedemem."

Dolly kaşlarını çatıyor, kırmızı hırkasını göğsünün üzerinde yeniden düzeltiyor. "Babalık tespiti mi? Yani doğum belgesinde o yok mu?"

Dışarı çıktığımızdan beri gülümsediğimi hissettiğim tek an, onlara "Lily'nin doğum belgesinde adım var. Mahkeme kararıyla babalık testi yaptırmadığım sürece -ki bundan kaçınmayı umuyoruz- yasal olarak onun babası benim."

Dolly, Goldie'ye kocaman gözlerle sorar: "Doğum yapmadan bir ya da iki gün önce tanışmadınız mı?"

Goldie alt dudağını ısırır ve başını sallar. "Davis ben uyurken iznim *olmadan* doğum belgesini onun bilgileriyle doldurmuş."

Dolly gözlerini kısarak Wyatt'a bakar. "Senin yapacağın bir şeye benziyor."

Wyatt sırtlıyor ve hiç utanmadan "Evet, öyle" diyor.

Goldie yüzünü ellerinin arasına alıp, Colton'la olan ilişkisini ve kendisini uygun olmayan bir anne olarak göstermelerinden duyduğu korkuyu anlatırken usulca ağlıyor. Yargıç, Lily'nin rastgele bir adamla *takılırken* onun yerine kendileriyle *kalmasının* daha iyi olacağını düşünürse davayı kazanacaklarından korkuyordu. Bayan Fitzroy bu cümleyi ona fırlattığından beri kafasında sonsuz bir döngü vardı.

Dolly sandalyesinden kalkıp onun yanına gitmeye çalışıyor ama ben önce davranıp Goldie'yi oturduğu yerden kaldırıyorum ve yanına oturuyorum

kucağında. Battaniyeyi daha sıkı sarıyor, bana doğru kıvrılıyor, gözyaşları yakamı ıslatıyor.

Ateşin üzerinde Wyatt'la göz göze geliyorum; bir elini kucağında yumruk diğer eliyle Dolly'nin ellerini birleştirirken yüzünde tehditkâr bir ifade var. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun kardeşim."

Evet, öyle yapıyorum. Goldie kollarımdayken onu ayağa kaldırıyorum, sonra çenesini yukarı kaldırdığında onu öpüyorum, güzel gözleri çok üzgün. Yüzünü kavriyorum, ellerimi kollarından aşağı kaydırıp ellerini tutmadan önce öpücüğü birkaç dakika derinleştiriyorum, sonra önünde diz çöküyorum.

Ben sol elini tutarken Goldie titreyen sağ elini ağzına götürünce kadınlardan birinin nefesi kesiliyor. "Goldie-" Yüzü düşer ve elini çeker. "Aman Tanrım, Bu çılgınlık. Kalk ayağa."

Ben evlenmem. "Eğer evlenirsek, mahkemede daha güçlü bir yasal konumumuz olur." "Ve sen de lokantada ya da başka bir yerde çalışmak zorunda kalmazsın. Şimdiye kadar yaptığım gibi sana bakarım, böylece sen de Lily ile evde kalabilirsin."

Burnunu kırıştırıyor. "ne kadar romantik gelse de," diyor alaycı bir ifadeyle, "on yıl sonra, sadece altı haftadır tanıdığın biriyle evlenerek hata yaptığını anladığında ne olacak? -ve boşanmak mı istiyorsun?"

"Böyle bir şey olmayacak," diye gürlüyorum, eline uzanarak. "Üç numaralı kural: boşanma bir seçenek değildir."

"İyi kural," diye mırıldanıyor Wyatt arka planda.

Sesimi sadece Goldie'nin duyabileceği kadar alçaltıyorum. "Dün ne dediğimi hatırlatmamı ister misin?"

Goldie yutkunur. "Dün mü?"

"Oturma odasında." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu sadece... yastık muhabbetiydi," diyor temkinli bir şekilde, arkasına yaslanarak.

"Yastık muhabbeti mi?" Neredeyse bağıracaktım, Goldie elini tekrar çekip hızla geri çekilince ayağa kalktım. "Bunun sadece bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hadi çocuklar. Onları kendi hallerine bırakalım," diyor Bayan Ellie ve sessiz grubu ateş çukurundan uzaklaştırıp eve doğru yönlendiriyor. Bayan Judy ellerini iki yana açıp endişeyle Goldie'ye bakıyor.

"Ona asla o şekilde elimi sürmezdim..." Bayan Judy ile konuşurken sözümü kesiyorum. Goldie, Dolly ve annesinin babasından kaçmadan önce Dolly'nin babası tarafından uğradıkları kötü muameleyi bilmiyor ve bunu ona söylemek bana düşmez. "Milyon yıl geçse bile. Sana söz veriyorum."

Bayan Judy başını sallar ve Bayan Ellie'nin kolunu Bayan Judy'nin omuzlarına dolayarak onu uzaklaştırmasına izin verir.

Grup evin girdikten sonra Goldie'ye yavaşça yaklaşıyorum. Bir kol mesafesine geldiğimde, bir kırbaç kadar hızlı bir şekilde onu belinden tutup göğsüme çekiyorum. "Sana her yönden benim olduğunu söylediğimde bunun sadece bir yastık sohbeti olduğunu bir an bile düşünme. Aramızdaki şey gerçek."

Goldie iki büklüm olur ve ellerini saçlarının arasına sokar. "Hayır! Sağlıklı düşünemiyorduk. İki gündür evdesin, Davis. İki gün!"

Onu kollarımda tutma ihtiyacıyla ona doğru ilerliyorum ve o da hızla ateş çukurundan uzaklaşıp Wyatt & Dolly'nin arazisinin arka tarafını kaplayan ağaçların gölgelerine doğru geri adım atıyor. Benim yavaş adımlarımın her biri için o bir adım geri atıyor.

"Goldie," diye .

"Hayır! Beni dinleyeceksin. Gerçek olan şu: Eğer planına uyar ve çılgın teklifine evet dersem... eğer evlenirsek ve işe dönmek yerine 'benimle ilgilenmene' izin verirsem ve bir ya da iki çocuğumuz daha olursa... *gerçekten* evlenmek istediğin biriyle tanıştığında ne olacak? Bayan Ellie'nin bahsettiği fırtına söndüğünde ve bana bağlı olduğunu fark ettiğinde?"

"Bu kadar yeter! Yeterince duydum." Ona doğru atılıyorum ve son saniyede gıcırdayıp dönerek benden uzaklaşıyor, karanlık ormanın derinliklerine doğru koşuyor. Kısa bacaklarıyla benden çok uzaklaşmadan onu belinden yakaladım ve yere yuvarlandık. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve düşüşümüzü engellemek için elimi uzatıyorum, böylece Goldie ağırlığının altında yaprakların aydınlattığı toprağa gömülmüyör.

Goldie vahşi bir hayvan gibi hırlayarak elimi belinden çekip alıyor, elleri ve dizleri üzerinde sürünerek uzaklaşıyor ve topuklu ayakkabılardan daha seksi olan yeni kahverengi deri western botlarıyla göğsüme vurmak için bacağını geriye atıyor. Tekmesini savuşturuyorum, sonra öne atılıp onu kalçalarından yakalıyorum, dizlerinin üzerine kaldırıyorum, sonra göğsünü yere sabitlemek için bir elimi sırtının ortasına bastırıyorum.

Ellerini kenetliyor ve dizlerimi arasına soktuğumda yukarı itmeye çalışıyor ama benimle savaştık kadar güçlü değil. "Davis!" Elbisesinin eteklerini hızla yukarı kaldırıp siyah külotunu aşağı çektiğimde pençelerini toprağa saplıyor. "Ne yapıyorsun?" diye bağılıyor.

"ama sakın sana 'bağlı' olduğum için pişman olacağımı düşünme. Eğer bağlı olan biri varsa, o da sensin bebeğim." Fermuarımı indiriyorum ve kızgın sikimin yarısını onun altın rengi amına sokuyorum. Çığlık atıyor ve beni daha derine almak için kalçalarını eğiyor. Amı o kadar ıslak ki, Bayan Judy'ye verdiğim sözden döndüğümü ve Goldie'yi incittiğimi düşününce yaşadığım dehşet bir anda geçti. "Siktir!" Coşkuyla bağıriyorum, kalçalarımı geri çekiyorum ve eve doğru itiyorum. "Çok ıslaksın ve benim için hazırsın bebeğim. *Sen benimsin.*"

Goldie'nin daha önceki tüm direnci eriyor ve her sert hamlemi karşılamak için geriye doğru sallanıyor. "Davis! Babacığım! Tanrım, evet!" diye bağıriyor ve ben buna bayılıyorum. Kafayı .

" öyle. Baban için istediğin kadar bağır. Etrafta seni duyacak kimse yok."

Ve öyle de yapıyor. Tanrı onu korusun, yapıyor. İnliyor ve onu daha sert becermem için yalvarıyor, ta ki orgazmıyla birlikte amcığı şaftımın etrafında dalgalanırken zevkini hıçkıra hıçkıra haykırana kadar.

Taşaklarımdan dölleri mi sağmadan önce sikimi çekip çıkarıyorum. Onu sırtüstü çeviriyorum, sonra dizlerini kalçalarım a yer açmak için ayırıyorum, bu sırada o hırıltılı bir şekilde nefes alıyor. Yanağında siyah bir kir lekesi var, saçlarına küçük dallar ve kurumuş yapraklar yapışmış. Çok seksi.

Göğüslerinin altındaki fermuarı yırtıp malzemeyi göğsüne doğru itiyorum, emzirme sütyeninin kaplarını aşağı çekiyorum ve sikimi damlayan ıslak amına sokmadan önce bir meme ucunu ağzımın derinliklerine emiyorum. Goldie parmaklarını saçlarıma geçirip beni kendine çekiyor, ben de onun sütünü kocaman ağız ağzıma alıp içerek karnımı ısıtıyorum.

Sadece sütü yutabileceğimden daha hızlı aktığı için boğulmaya başladığımda geri çekiliyorum. Çenesini kavriyorum ve dilimi ağzına sokuyorum ki üzerimde kendi tadını alabilsin. Nefes alabilmek için saçlarımı çekiyor ve işte o zaman ona "Önümüzdeki yirmi yıl boyunca seni bebek üstüne bebekle bağlayacağım" diyorum.

"Ne?!" Saçımı daha sert çekerek birkaç telini kopardı ve altımdan sıyrılmaya çalıştı.

Bir dizimin arkasını tutup yukarı kaldırarak omzuna yaklaştırıyorum ve onu bir kez daha orgazma ulaştırmak için elimden geleni yaparken sabitliyorum. "Seni ve beni, geçici bir kasırgaya kapılmadığıma inanman için gereken sayıda çocukla tuzağa düşüreceğim. Bu, tam burada, sen ve ben, gerçek ve ömür boyu sürecek. Pişmanlık yok. Başka kadın yok. Ve boşanma *asla* bir seçenek olmayacak. Sana bu kelimenin varlığını bile unutturacağım."

Gözleri vahşi, göz bebekleri ayın puslu ışığında kocaman açılmış. Tekrar boşalır boşalmaz kendimi bir kez daha içine gömerken dudaklarını eziyorum. Amcığını benimkiyle dolduruyorum

serbest bırakın, döllerimi sikimle daha derine itmek için pelvisimi onunkine s rt n ve hamile kalması için çok erken olmaması için dua edin.

Kollarım beni bırakmadan önce Goldie'nin bacağıının yana düşmesine izin verecek kadar aklım var ve onun üzerine yığılıyorum. İkimiz de zor nefes alıyoruz ve adrenalin ile havadaki ayazın bir karışımı olduğunu tahmin ettiğim şey yüzünden altımda titriyor.

Kollarımı altından geçiriyorum ve vücut ısımla onu ısıtmak umuduyla yüzümü boynuna bastırarak ona sıkıca sarılıyorum. "Evlen benimle bebeğim," diyorum sessizce, dudaklarım nabzının hızla attığı noktaya değiyor. "Sadece i  o noktaya gelirse velayet davamıza yardımcı olacağı için değil, birbirimize ait olduğumuzu bildiğin için. Sen ve ben, bu gerçek bebeğim. Biz ."

Yarım saniye bile geçmeden Goldie ellerini yanlarımdan geçirip sırtıma doladı, kolları titrerken onları olabildiğince sıktı. Yüzünü benimkine çeviriyor ve d n onu mutfak adasına g t rd ğ mden bile daha sert ağlıyor.

Biraz geriye yaslanıp yüzünü avuçluyorum. "Tatlım?"

"Evet." sallıyor ve tekrar söylüyor, gözyaşları  akaklarından aşağı s z l yor. "Seninle evleneceğim."

Bölüm 20

Goldie

Davis benim için arka kapıyı açtığında karnımı tutup topallayarak eve giriyorum, kapı doğrudan mutfığa açılıyor ve her adımda daha fazla yaprak ve kir dökülüyor. Mutfak masasının etrafında oturmuş bana bakan grubu görünce duruyorum. Davis neredeyse beni deviriyordu ve düşmemem için beni belimden yakalayarak keskin bir nefes almamı sağladı.

Bayan Judy haykırıyor ve o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki sandalyesini fayansın üzerine deviriyor. Beni Davis'ten uzaklaştırmak için masanın etrafından dolanmadan önce eli ağzına gitti. Benden uzun olmayan bir kadına göre, aramıza girdikten sonra Davis'i kapıya doğru itecek kadar güçlü.

"Seni piç! Söz vermiştin!" Yüzüne bir tokat attı ve ben nefes nefese kaldım.

Davis kendini savunmaya çalışmaz, sadece kollarını iki yanına bastırır ve Dolly'nin sert tokatlarından birini daha kabul eder. Dolly yerinden kalkıyor ama kimse müdahale etmeye çalışmıyor. Bayan Judy Davisi beni taciz etmekle suçladığında ve elini tekrar tokatlamak için geri çektiğinde Davis'in kaşları acıyla çatıldığında, şaşkınlığımı üzerimden atıyorum.

Aralarına giriyorum, sırtımı Davis'in göğsüne dayıyorum ve ellerimi *durdurma* hareketiyle kaldırıyorum. "Bana zarar vermedi!"

Bayan Judy, yanaklarından süzülen öfkeli gözyaşlarıyla dolup taşan gözleriyle sendeleyerek uzaklaşıyor. Bir bana bakıyor, bir ona.

Yine titrek, soğuk elleriyle yüzümü kavırıyor.

"Bana zarar vermedi," diye tekrarlıyorum, ellerimi onunkilerin üzerinde kaydırarak ve doğrudan sulu mavi gözlerine bakarak. "Ben iyiyim, söz veriyorum."

"Ama miden... O vurmadı"-Bayan Judy elini bırakıp nefes alamıyormuş gibi kendi elini kavradı-"sana vurdu mu?"

"Hayır, hayır. Davis bana hiç vurmadı." *Eğer sapıkça şaplak atmayı vurmak olarak saymazsanız*, diye ekliyorum sessizce.

Davis kolunu belime doladı. Karnımın alt kısmını avuçluyor ve ona, "Bu benim hatam ama düşündüğün sebeplerden dolayı değil," diyor. Elinin sıcaklığı ve hafif baskısı ağrımın bir kısmını hafifletiyor.

Bayan Judy'nin kaşları ortadan kırışıyor, ne demek istediğini anlamıyor - bağırsaklarımı yeniden düzenlediğini.

Yüzüm alev alev yanıyor. "Biz, biz-"

"Ormanda ateşli bir makyaj seksi mi yaptınız?" Wyatt, neyse ki gergin atmosferi kesen irkiltici, gür bir kahkaha atıyor. "Ben de o yollardan geçtim."

Dolly elinin tersiyle göğsüne vuruyor ve "Annelerimiz seni duyabiliyorken böyle şeyler söylemeyi bırakmalısın!" diyor. Yanaklarını emip gülmemeye çalışsa da gözleri annesi için endişeyle kısılmış.

Bayan Judy'nin solgun yanaklarında renk açıyor. Titremeye devam eden ellerini yavaşça bırakıyor ve Dolly'ye doğru geri adım atıyor. "İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor.

"Evet. Söz iyiyim." *İyiden de iyi.*

Sonunda bana inandığını düşündüğümde, dönüp Dolly'yi kaburgalarını kıracak şekilde kucaklıyor ve eskisinden daha çok ağlıyor. "Özür dilerim bebeğim, çok özür dilerim." Sadece özür dilediği kısımları yakalayabiliyorum... müdahale gerekirken etmediği için mi?

Bunun ne geldiğinden tam olarak emin değilim ama Dolly'nin de gözleri dolmuş durumda, kollarını annesinin sırtına dolamış, "Biliyorum" ve "Geçmişte kaldı" diyor.

Dolly, "Artık bize zarar veremez," dediğinde kendi hüzünlü anlayışının ağır dalgasıyla vuruluyorum.

Bayan Ellie yanlarına gelir ve de sarılır. Birbirlerinden ayrıldıklarında Bayan Ellie hafifçe gülümseyerek, "Goldie'nin iyi olduğunu bildiğimize göre artık geceyi bitirmenin vakti geldi," diyor. Gözlerini Davis'in elinin üstüne koyduğum sol elime dikeyyor ve onun sıcaklığını daha fazla içime çekebilmek için elimi karnıma doğru bastırıyor. Bir adım öne çıkıp önce benim, sonra Davis'in yanağını okşuyor ve tebriklerini sunuyor.

Sırada Bayan Judy vardır ve Davis'e kötü şeyler düşünüp tokat attığı için gözyaşları içinde ondan özür diler. Davis yumuşak bir sesle bunu neden yaptığını anladığını ve özür dilemesini bir şey olmadığını söylediğinde utanmış görünüyor. Bana sarılıp sarılamayacağını soruyor, izin verdiğimde elini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor. Sonra Davis'in kırmızı yanaklarını öpüyor, bir kez daha özür diliyor ve Dolly ve Wyatt'a iyi geceler diledikten sonra Bayan Ellie ile birlikte oradan ayrılıyor.

Dolly elimi kaldırıp altın kordona ve daha küçük elmaslardan oluşan bir haleye sahip markiz kesim pırlantaya bakarken bana gülümsüyor. Davis'in evlenme teklifinin anlık olduğunu düşünmüştüm ama annesinin muhteşem nişan yüzüğüyle hazırlıklı gelmişti. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel mücevher parçasıydı ve neredeyse onu takacak kadar değerli hissetmiyordum. Parmağıma taktıktan sonra kontrol edemediğim hıçkırıklarla ağlamaya başladığımda, daha modern bir şey istersem değiştirebileceğini söylemek için acele etti. Beğenmediğim için ağladığımı sanıyordu ama başka hiçbir yüzük bundan daha özel olamazdı.

Wyatt, Davis'in sırtını tokatlıyor ve beklenmedik bir şekilde Dolly sarıldığımızda yeniden ağlamaya başlıyor. Sarılmayı bıraktığında yüzünü yelpazeleyerek şöyle diyor: "Lanet olası hormonlar. Bugünlerde her şeye ağlıyorum." Yabani saçlarımdan birkaç dal koparırken bir başka parlak gülümsemeye bürünüyor. "Sizin adınıza çok mutluyum. Siz mutlu musunuz?"

Ona dürüstçe "Bedenim değil ama kalbim öyle" diyorum.

Homurdanıyor. "Nasıl olduğunu bilirim. O an için her zaman eğlencelidir ama sonrası acımasız olabilir." Elini benimkine bırakıyor, sonra eğiliyor ve çoğu insanın standartlarına göre fısıltı sayılmayacak bir şekilde fısıldıyor, "Dikkatli ol. Dev erkekler dev, vajina parçalayan bebeklere yol açar. Nereden bildiğimi sor."

Wyatt o kadar uzun ve yüksek sesle gülüyor ki William mavi uzun kollu Hot Wheels pijamalarıyla uykulu gözlerini ovuşturarak mutfığa geliyor. Gürültüden uyandığı için pek mutlu görünmüyor ve babasına, büyüdüğünde ve Wyatt kadar iri olduğunda yetişkin erkeklerin geri çekilmesine neden olacak türden bir bakış atıyor.

Ben de gülüyorum, ki bu kötü bir fikir çünkü midemi ve göbeğimi kasıyor.

Davis beni tekrar kucağına çekerek karnımın üzerinde daireler çiziyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Sanırım Lily'yi alıp seni eve götürmenin ve banyoya sokmanın zamanı geldi."

Davis uyuyan Lily'yi beşikten alıp Ford'daki araba koltuğına yerleştirdikten sonra bir kolunu sırtıma doluyor ve Dolly'yi kolunun altına almış olan Wyatt'a dönüyor ve bir sessizlik çöküyor. "Zaten sahip olduğundan daha fazla yükü sırtına yüklemek istemiyorum, Dolly, ama umuyordum ki-"

Dolly araya giriyor. "Kızları araya getirip düğünü planlamaya yardım etmek mi?"

Davis kıkırdar. "Evet. Ve belki-"

"Goldie'yi gelinlik alışverişine mi götüreceksin?" Adam başını sallayınca sırtıyor. "Düğün ne zaman?"

"Perşembe" diye cevap vererek beni şaşırttı. Çenem gevşedi. "Perşembe mi?"

Davis bir kez daha başını sallayarak, "Teksas'ta evlenmek için evlilik cüzdanı aldıktan sonra üç gün beklemek gerekiyor," diyor. Dilini tıkırdatıyor. "Keşke bu kadar uzun süre beklemek zorunda olmasaydık."

"Bu kadar uzun mu?" Nefesimin altında mırıldandım, "Tanrım, sen gerçekten delisin."

Çenemi yukarı kaldırıyor ve göz göze geliyoruz, içtenlikle yüzüyor. "Bırak üç günü, soyadımı taşımadığın üç dakika bile çok uzun tatlım."

Birkaç saat içinde ne kadar çok şeyin değiştiğini görünce parmak uçlarıma kadar şoka giriyorum, telefon numaralarımızı değiştirdikten sonra Dolly'ye göz kırpmaktan başka bir şey yapamıyorum ve o da düğünü planlamaya başlamam için beni yarın Granny's Girls ile tanıştıracığını söylüyor.

Dolly beni *bir kez daha* kucaklamak için kendine çekti. Lydia Teyze öldüğünden beri bu tür kadınsı şefkati özlemiştim ve Dolly, Bayan Judy ve Bayan Ellie bana o kadar kısa sürede o kadar çok şey verdiler ki kalbim bununla dolup taşıyor.

Arkasına yaslandı ve "Alışırsın" dedi. "Neye alışacağım?"

"Kasırğa," diyor ve bana kocasını hatırlatan bir göz kırpmıyor. "Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, kader hızlı hareket eder."

"Kader." Kelimeyi fısıldıyorum.

Başını sallıyor ve avuçlarını karnına dayıyor. Wyatt onu arkadan kucaklıyor ve Davis kamyonu geri döndürüp yola doğru uzun çakıllı yolda ilerlerken bize el sallıyorlar. Yan aynadan Wyatt'ın Dolly'yi kucağına alıp bir gelin gibi verandaya taşımasını izliyorum. Eşikten geçip evlerine adım attıklarında, gözden kaybolmadan hemen önce onu öpüyor.

Davis

Goldie'yi şafak söktükten hemen sonra sıcak kahve ve kahvaltılık taco vaadiyle yatağından sürükleyerek ilçe adliyesine götürdüm ki kapılar açıldığında ilk sırada biz olalım. Dilekçemizi incelemek üzere hâkimle buluştuğumuzda Şerif Gibson'ın gelmesine gerek olmamasına rağmen, varlığı takdir edildi ve geçici bir yasaklama emrinin onaylanmış olmasının verdiği rahatlamayla oradan ayrıldık. Umarım Bayan Fitzroy bu geçici karardan yeterince korkar ve umarım mahkum edilip hayatımızdan dek çıkacağı duruşmasına kadar bir daha peşimize düşmez.

Mahkeme salonundan çıkar Şerif Gibson'la el sıkıştık, rahatladığımız her halimizden belliydi. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Tabii ki. I-"

Bir kolunda Lily'yi kucaklayan Goldie neredeyse kendini adama atacak, boynuna öyle bir yapıyor ki, onu adamın üzerinden sıyırıp almak istiyorum - benden başka hiçbir erkeğe bu şekilde dokunmasından hoşlanmıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, bu buldozerin gözlerinin yaşarmasına neden oluyor.

"Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim," diye üniformasının omzuna doğru ağlıyor. "Bir sonraki bebeğime senin adını vereceğim."

Tabii ki, *bir sonraki bebeğim* dediğini duymak sikimin kot pantolonumun içinde kabarmasına ve oğlumun onun karnında büyüdüğünü hayal etmeme neden oluyor.

"Bu da bir şeydir." Şerif boğazını temizler. "ederim, Marigold." Onun sırtını sıvazlıyor, sonra kaşlarını kaldırarak gözlerini benimkilere diyor ve Goldie'yi çekip onun yerine bana sarılmasına izin vermemi işaret ediyor.

Goldie ve Lily ile aramızda sallanırken ona soruyorum, "İlk adın ne? Bildiğimi sanmıyorum." Neredeyse ben hayatta olduğumdan beri bu görevde ve çoğu insan ona sadece *Şerif* diye hitap ediyor. Eminim emekli olduktan uzun bir süre sonra da bu şekilde anılacaktır.

Kıkırdıyor. "Ronald."

İnliyorum ve parmağımı çenesinin altına koyarak Goldie'nbaşını geriye yatırıyorum. "Oğlumun adını Ronald mı yoksa Ronnie mi koymamı isteyeceksin?" Yüzünü buruşturuyor. Şimdi tepkilerimize gülen Şerife, "Belki de bunu göbek adı olarak kullanmaya devam ederiz," diyorum.

Homurdanıyor. "İyi fikir." Bununla birlikte, evlilik cüzdanı için başvurabileceğimiz binanın karşı tarafına giden koridora doğru başını eğiyor. Bizi el sallayarak uğurluyor ve ben derin bir nefes alıyorum, kalbim yargıcın önünde olduğumuz zamankinden daha sert çarpıyor.

İşte bu kadar. Goldie ve Lily'yi hayatımızın sonuna kadar bana bağlamak için sadece bir adım daha.

içine girmeden hemen önce Goldie bana dönüyor ve yanağının içini çiğniyor. "İstediğinin bu olduğundan yüzde yüz emin misin, Davis?"

Vızıldayan floresan ışıklarının altında onu duvara yaslıyorum. İki elimi kaldırıp yüzünü kavriyorum ve onu o kadar uzun süre öpüyorum ki nefessiz kalıyor ve daha fazlası için yalvarıyor. "Bunu kanıtlamak için seni tekrar ormana götürmeme gerek var mı? Eminim Dolly bebek bakıcılığı yapmak isteyecektir. Sadece söyle bebeğim, ben de seve seve yaparım-"

Goldie kocaman gözlerini bana dikti ve fısıldayarak, "Davis! Lily'nin önünde olmaz ya da..." Dikkatini yan tarafa, el ele, hayatlarının geri kalanını da birbirlerine bağlamak üzere o ce'ye yaklaşan bir çifte yöneltiyor.

Onu tekrar öpüyorum. Elini göğsüme, kalbimin üzerine bastırdıktan sonra dudaklarına : "Marigold Lewis, seni sonsuza kadar bana bağlamak için bir saniye daha beklemek istemiyorum. Birbirimizi uzun zamandır tanımıyor olabiliriz ama seni gördüğüm, sana dokunduğum anda, kaderimizde birlikte olmak olduğunu içten içe anladım."

"Kader. İşte yine o kelime."

"Kader," diye onaylıyorum. "Sen gelene kadar kadere hiç *inanmamıştım*."

eve götürüp sana bakacağım. Ben senin olduğum kadar sen ve Lily de benimsiniz. Benim için asla başka bir Bayan Freeman olmayacak. Asla."

"Davis." Adımı öyle bir nefesle söylüyor ki kalbim göğsümde daha da sert çarpıyor.

Güvensizliğe kapılıp, "Bana aynı şekilde hissettiğini söyle, bebeğim." dedim.

Öyle yapıyor. Henüz kelimelerle değil ama gözlerindeki yumuşak ifadeyle ve elini enseme gezdirip beni dudaklarına doğru çektikten sonra parmak uçlarına kalkışıyla. Sonunda ayrıldığımızda beni nefessiz bırakan o.

"Seni seviyorum," diyor fısıltıyla. Sonra daha yüksek sesle. Ve ikimiz de aptal gibi sırtına kadar daha yüksek sesle.

Elini tutarak o ce'ye giriyoruz ve sol tarafa yönlendiriliyoruz, burada iki boş koltuk var ve bir mosh pit'in ortasında daha çok evindeymiş gibi görünen, tepeden tırnağa siyah giyinmiş ve boynuna çeşitli boyutlarda zincir kolyeler takmış bir kadının karşısındaki bölme bir tezgâha çekiliyor. Başvurumuz boyunca gözlerinde yaşlar birikiyor ve yanaklarından kâğıtların üzerine süzülüyor.

Kadın -Carolina- imzalı ruhsatı tezgâhın üzerinden kaydırduğunda Goldie elini onunkinin üzerine koyar. "İyi misin?"

Carolina'nın alt dudağı titrer. "Özür dilerim. Kocamdan. Üç ay önce. O..." Boştaki elindeki mendille yanaklarını kuruluyor, sonra kolyelerini karıştırıp birini havaya kaldırıyor. İki siyah alyans daha narin bir zincire ilmeklenmişti ve anlayışlı bir tavır takındı.

Goldie onun elini sıkarak, "Kaybınız için çok üzgünüm," diye fısıldıyor.

Henüz çok gençken Goldienin benden çok erken koparılacağı düşüncesi beni .

Müstakbel eşim yanımda olmadan dünyada geçireceğim bir gün bile çok uzun bir gün olurdu.

Goldie'nin gözleri daha sonra benimkilere kayıyor ve evet, onun da aynı şekilde hissettiğinden zerre kadar şüphem yok.

Bölüm 21

Goldie

Davis kamyonu yavaşlatır ve gri, iki katlı bir karavanın önündeki çakıllı ve toprak bir otoparka çeker. Kapının üzerindeki küçük afişte kırmızı harflerle GRANNY'S yazmaktadır ve yan tarafına yanıp sönen neon bir AÇIK tabelası ilâştirilmiştir.

"Burası lokanta mı?" Tereddütle sordum. Daha önce yolda ya da televizyonda gördüğüm hiçbir lokantaya benzemiyor, en azından dışarıdan bakınca.

"Evet," diye kıkırdar Davis. "Pek bir şey gibi görünmeyebilir ama sana söylüyorum, yiyebileceğin en iyi krepler." Davis önce atlayıp kamyonetten inmeme yardım ediyor, sonra da ben Lily'yi araba koltuğundan indirirken Lily'nin bez çantasını omuzluyor. Beni girişe götürüyor ve akçaagaç şurubu kokulu, kırmızı-beyaz kareli döşemeli sıcak karavanın içine sokuyor.

Girişin hemen karşısındaki uzun gümüş tezgâhta, dört yaşlı beyefendi bar taburelerinde hep birlikte dönüyor, her birinin elinde seramik bir fincan kahve var ve bize bir göz atıyorlar. Dördünden koyu kahverengi tenli ve gümüş bukleli en genci gülüyor ve yıpranmış kot pantolonunun üst kısmını tokatlıyor. "Biliyordum!" Yanındaki güneşten bronzlaşmış tenli ve tüvit şapkalı adama eliyle işaret ederek, "Öde bakalım, Pete" diyor.

"Kahretsin, Freddy. O bahse girmemem gerektiğini biliyordum." Pete, Davis'e ve bana dişlek bir sırıtış atsa da, gür gri bıyığının altından kalın deri cüzdanını çıkarırken

Freddy'nin açık avucuna on dolarlık bir banknot sıkıştırır. Sonra parmaklarını şıklattı ve dedi ki, "Baksana Davis. Hâlâ Berenson'da mı çalışıyorsun?"

Davis kolunu omzuma attı. "Evet, efendim." "Kahretsin," diye mırıldandı Pete, bir on dolarlık banknot daha diğerinin üstüne. Ama sonra parmaklarını tekrar şıklatıyor ve başını yana eğiyor. "Hâlâ uzun yol mu yapıyorsun?"

Davis öksürür. "Hayır, efendim."

"Vay canına! Öde bakalım." Pete avucunu yukarı çevirir ve Freddy oflayarak Pete'e dolarını geri verir.

Bu değiş tokuşa gülmekten kendimi alamıyorum, atmosfer de sıcaklık kadar sıcak. Lily için çocuk bakımı bulma ve geri dönme fikrinden hoşlanmayabilirim ama bu yer hakkında iyi hislerim var, bu da bir şey sayılır.

"Goldie! Buraya gel!" Sol tarafa baktığımda Dolly'nin arka köşedeki kabinde oturduğu yerden kalkıp kolunu başının üzerinde salladığını görüyorum. Karşısında oturan iki kadın başlarını bize doğru çeviriyor ve evet, kendimi okuldaki yeni çocuk gibi hissetmeye geri dönüyorum, hem iki kere.

Otoparka bakan duvarı kaplayan kırmızı döşemeli kabinlerin ve sağ tarafta sandalyeli dört masanın önünden geçerken Davis kolunu hafifçe bastırıyor. Davis masalardan birinde tek başına oturan Russell'a başını sallıyor. Kasabaya ilk geldiğimde onunla sadece bir kez karşılaşmış olsam da, uzun boylu, kaslı yapısı, kırılmış saçları ve sakalıyla bu adamı unutmak zor.

Masaya vardığımızda Dolly beni kucaklamak için yerinden kalkıyor. Davis'e dostça bir el sallıyor ve şöyle diyor: "Merhaba Davis. Güle güle, Davis."

Saçlarında kalın mor çizgiler ve minik mor bir hızma olan esmer kız da homurdanarak el sallıyor.

Davis şakağıma bir öpücük konduruyor ve Lily'yi kollarımdan alıyor. "Tezgâhta olacağız," dedi. "Bana ihtiyacın olursa seslen, bebeğim."

O gidince Dolly yanına oturmam için işaret ediyor. "Kızlar, hepinizi en yeni üyemiz Goldie ile tanıştırmak istiyorum," diyor sanki bir tür kulüptelermiş gibi.

Esmer kız elimi sıkmak için öne doğru eğildi. "Merhaba, ben Violet-Wyatt'ın eski sevgilisinin küçük kız kardeşi, Dolly'nin eski düğün organizatörü ve şimdi sizin ve en önemlisi Dolly'nin dünyadaki en iyi arkadaşıyım." Yanında oturan, orta uzunluktaki sarı saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamış, beyaz önlüklü pembe üniforma elbise giyen yaşlı kadına alaycı bir gülümseme veriyor.

Sarışın Violet'e bakar. "Keşke. Dolly'yi ilk ben gördüm. Bu yüzden onun en iyi kankasıyım." Sonra elimi sıkmak için öne doğru eğildi. "Ben Faye. Granny's'e hoş geldin."

Violet elini küçük bir bebek yumrusu gibi görünen şeyin üzerinde gezdiriyor. "Yanlış. Eskiden Wyatt'a aşıktın, bu da otomatik olarak diskalifiye olmana neden olur."

Faye'in yanakları domates gibi kıpkırmızı oldu. "Değildim. Sadece liseden kalma bir aşktı."

Sağ gözümün ucuyla Dolly'ye bakıyorum, o da dudaklarında bir gülümseme belirirken kendi gözlerini Faye'e dikeyyor.

Yirmili yaşlarının ortalarında, kıvırcık kahverengi saçlarını toka ile arkaya toplamış, Faye ile aynı pembe beyaz üniformayı giyen bir garson kız - gerçi düğmeler göğsünü zorladığı için küçük beden gibi görünüyor - elinde bir demlik kahve ve boş bir kupa ile masaya geliyor. Bana yorgun bir gülümseme veriyor. "Kahve?" Başımı salladığımda fincanı dolduruyor ve bana doğru itiyor.

Layla esneyince Faye kaşlarını çatıyor ve banktan kayarak yakındaki bir masadan boş bir sandalye kapıp kabinin başına yerleştiriyor. ", Layla. Ayaklarının üzerinde uyuyakalıyorsun."

Layla bunu düşünüyör gibi görünüyör, güzel kahverengi gözlerinin altındaki mor halkalar Violet'inkilerden daha koyu, ama tam o sırada çamurlu kot pantolon ve iş botları giyen bir grup adam lokantaya giriyor. Başını sallıyor ve bir sonraki esnemesini elinin tersiyle kapatıyor. "Belki sonra."

Faye bir elini onun üst koluna koyar. "Neden onlarla ilgilenmeme izin vermiyorsun? Sen otur. Biraz kahve."

Layla beyaz spor ayakkabılarıyla geri adım atıyor. "Vardiyandan yeni çıkmışken ve bahşışlere ihtiyacım varken olmaz."

Kızlar ve ben sessizce gözlerimizle Layla'yı takip ediyor, tezgahın arkasından bir avuç plastik menü alıp erkekleri Russell'ın yanındaki boş masaya yönlendirmesini izliyoruz.

"Çok fazla işte çalışıyor. Onun için endişeleniyorum," diyor Dolly.

Tanıdık geldiğini düşündüm. Bayan Fitzroy'un kiralık arabasını evimizden almaya gelen çekici şoförüyle birlikte eğitim görüyordu.

"Bir tek sen değilsin." Violet başını Russell'a doğru sallıyor. Layla tekrar esnedikten sonra masasından özür dilediğinde çenesini sıkıca kavradığı, omletinin üzerindeki çatalı metali bükecek kadar sert tuttuğu buradan bile belli oluyor.

Layla erkeklerin siparişlerini not defterine yazmayı bitirdiğinde Russell'ın masasına çarpıyor ve hafifçe ayağı takılıyor. Russell hızla yerinden kalkıp ellerini Layla'nın ince beline koyarak onu sabitliyor, ancak yarım saniye sonra bırakıp lokantadan dışarı fırlıyor.

Violet, "Dostum, durumu kötü," diyor.

Faye, "Ayağımı yere ve masasını devralıyorum." dedi. Bana hızlıca, "Seninle tanışmak gerçekten güzeldi Goldie. Korkarım gerek."

Faye'in Layla'yı omuzlarından tutarak bizim kabine doğru yönlendirmesini izliyoruz. Sandalyeyi işaret ediyor ve Layla'ya oturmasını söylüyor.

saçma sapan bir ses tonuyla konuşur, ardından tezgahın arkasındaki mutfığa giderken Layla'nın not defterini de yanına alır.

Bir dakika sonra Faye elinde dumanı tüten bir fincan kahve ve yüz dolarlık bir banknotla döner, altın alyansı floresan ışığı yansıtmaktadır. İkisini de Layla'nın önündeki gümüş tablanın üzerine koyuyor ve "Russell'ın bahşişi" diyor.

Bu kadar yüklü bir bahşiş için sevinçten havalara uçardım ama Layla inliyor. "Yine mi?"

Dolly'nin kaşları kalktı. "Yine mi? Ne sıklıkla böyle bahşiş bırakıyor?"

"Her gün," diye yanıtlıyor Layla, ağzının ve boğazının çatısını yaktığına şüphe yok, irkilmeden önce kahvesinin yarısını yudumluyor.

Beni ilgilendirmese de Layla'ya soruyorum: "Ve bundan memnun değilsin çünkü...?"

"Çünkü bunu hak etmedim." Bana zayıf bir gülümseme veriyor, dudakları parlak, koyu kirpikleri dalgalanıyor, gözlerini açık tutmaya çalışıyor. "Şimdi bir sonraki işime onu bırakmak için BT'ye uğramak zorundayım." Dolly bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, Layla doğruldu, daha parlak bir gülümseme takındı ve konuyu değiştirdi. "Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter, düğün hakkında konuşalım."

Violet elini tutmak için masanın öbür ucuna uzanıyor. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

"Tabii ki."

Violet, üzerinde düğün planlama logosunun mor vinyl bulunan gümüş renkli dizüstü bilgisayarını kanvas çantasından çıkarıp masanın üzerinde açıyor ve klavyeye dokunmaya başlıyor. "Her şey sırayla, düğün ne zaman?"

"Ah, um, Perşembe," diye cevap veriyorum, Lily'nin lokantanın karşısından yaygara koparmaya başlamasıyla kulaklarım dikilirken sütümün azaldığını hissediyorum.

Violet'in biçimli kaşları havaya kalkıyor. "Perşembe mi? Üç gün sonraki gibi mi?"

Ona özür dileyen bir bakış attım.

"O zaman şanslısın." Kocaman gülümsüyor, tüm dişleri dökülmüş, gözleri parlıyor. "Kendimi övmek gibi olmasın ama üç gün içinde düğün yapabilecek biri varsa o da ben ve Layla'dır." Bakışlarını yana çeviriyor. "Değil mi, Layla?"

Layla, solgun yanağını masanın üzerinde önünde kavuşturduğu kollarına dayamış, derin derin nefes alırken dudaklarını aralamış bir şekilde uyuyor.

"Kahretsin." Dolly cep telefonuna bir mesaj yazar. Birkaç dakika içinde Russell tepinerek lokantaya geri döner. Layla'yı kollarına alırken kulakları olurken tek kelime etmez. Layla, onu yere bırakmasını ve işe geri dönmesi gerektiğini söyleyecek kadar kendine geliyor ama adam onu lokantadan dışarı çıkarmadan önce susturuyor.

Dolly ve Violet rahat bir nefes alıyor ve sonra işe koyuluyoruz. Faye'in bıraktığı *gelmiş geçmiş en lezzetli krepleri* mideye indirirken neyse ki Violet'in sorularına bir ya da iki kelimelik cevaplar vermekten fazlasını yapmam gerekmiyor çünkü düğün planlamakla ilgili ilk şeyi bilmiyorum.

Violet sorar, "En sevdiğin renk?"

Bu kolay bir tane. "Pembe." *Lily'nin pembe yanakları gibi.* "O ciant, dini ya da başka?"

"O ciant."

Violet kim bilir kimlere hızlı bir arama yapıyor. "Bitti," diyor ve aramayı sonlandırıyor. Uzun akrilik uçlu parmaklarını klavyenin üzerinde gezdiriyor. "Davet etmek istediğiniz konuklar var mı?"

Başımı sallarken gözlerim tabağıma düşüyor. Bir zamanlar babamın temizlenmesini ve benimle evlenmesini hayal ederdim ama bu hayalim yıkıldı. Lisede geniş bir arkadaş grubum olduğunu düşünmeme rağmen, ben Lydia Teyze'ye bakmak için evde kalırken herkes üniversite için ülkenin dört bir yanına dağıldı ve ben ayak uyduramadım.

Dolly elini sırtıma doluyor ve yan tarafımı sıkıyor. Bu bende ağlama isteği uyandırıyor. Artık memleketten hiç arkadaşım olmayabilir ama iki gün içinde potansiyel olarak dört arkadaş edindim. İyi insanlar olduklarını şimdiden söyleyebilirim ve ağzımın kenarlarında umutlu bir gülümseme beliriyor.

Birkaç dakika daha karşılıklı sorulardan sonra, ben ağzına kadar doldurduğum kreplerimin kalanını bitirirken, Violet geri kalanıyla ilgilenebileceğini söylüyor. Lily'nin sesi giderek yükselirken, "Onu emzirebileceğim bir yer var mı?" diye soruyorum.

Kabinden kayarak çıkıyorum ve başımı salladıktan sonra Dolly'yi lokantanın içinde takip ediyorum. Lily'yi Davis'ten aldığımda, kasanın yanındaki YARDIMCI ARANIYOR tabelası gözüme çarpıyor ve ayrılmadan önce bir iş başvurusu istemek için zihnimde bir hatırlatma yapıyorum.

"Tam şuradan," diyor Dolly, mutfağa açılan döner kapılara varmadan hemen önce soldaki bir kapıyı işaret ederek. "O ce içeriden kilitleniyor, böylece mahremiyetiniz olacak."

"Teşekkürler." Önce kapıyı çalmayı unutarak kapıyı itiyorum.

"Zam istiyorsan, iyi bir çalışan gibi sikimi yalayacak ve döllerimi yutacaksın" diyen sert bir erkek sesiyle başımı kaldırıyorum.

"Aman Tanrım," bağıriyorum, Faye'i masasının arkasındaki döner koltuğa oturmuş, Faye'in başının arkasına bastıran çok daha yaşlı bir adamın açılmış bacakları arasında dizlerinin üzerinde buluyorum. Beyaz düğmeli gömleğine iştirilmiş isim etiketinde HAROLD yazıyor, Dolly bana lokantanın müdürünün adı olduğunu söyledi.

Faye boğulur ve durur, elbisesinin düğmeleri beline kadar açılmıştır, kumaş küçük göğüslerini ortaya çıkarmak için yanlara doğru çekilmiştir. Bir elini ağzının üzerine kapatıyor ve diğer ince kolunu göğsünde birleştiriyor.

Gözlerimi tuzlu ve biberli adamın büyük, sert aletinin bir parıltısını yakalıyorum. Dişlerimi sıktım, buna öfkelen dim

Otorite konumunu Faye'den faydalanmak için kullandığı için göt herif, sikine yumruk atma arzusuyla titriyor. Lily'yi tuttuğum ve onu tehlikeye atmadan kendim yapamadığım için Davis'e bağıryorum.

"Hayır, hayır! gibi değil!" Faye, Davis'in küçük odaya girmesiyle çılgılık atıyor; Davis önce beni kontrol ediyor, sonra da öldürücü bakışlarını, aletini siyah pantolonunun içine soktukten sonra kemerini bağlamaya çalışan Harold'a çeviriyor.

Pis sapığa bağırmak için ağzımı açtığımda dizlerim ahşap masaya çarpıyor.

"Biz evlendik!" Faye üniformasının düğmelerini iliklemek için arkasını döndükten sonra omzunun üzerinden bağıryor ve ben patlayamadan sözümü kesiyor.

"O da mı evli?" Harold'a yönelttiğim kızgın öfkeyle, "Karı nasıl bir pislik olduğunu biliyor mu-" diye homurdandım.

Faye görüş alanıma giriyor ve ellerini önünde kavuşturarak görüşümü engelliyor. "Birbirinize! O benim kocam!"

"Aman Tanrım," diye ciyaklıyorum, öfkem anında yatışıyor.

Davis bir kolunu arkadan belime doluyor, sırtıma doğru gülerken göğsü titriyor. Sandalyesinden kalkıp üstünü beline soktuğunda Harold'ın yüzü bir yangın musluğu kadar kızarmıştı. Boğazını temizliyor, bizden başka her yere bakıyor.

Faye'e yüzümü buruşturuyorum. "Senden faydalandığını düşündüm. Dedi ki-"

Harold ölmek istiyormuş gibi görünüyor, mahcup olmanın ötesinde, özellikle de sesimi yükseltmem daha fazla insanı küçük o ce'ye çektiği için. Başını geriye atıp gri tavan döşemelerine bakıyor ve sadece "Rol yapıyorum" diyor.

Kulaklarım yanarken çenem düşüyor. "Çok, çok, çok özür dilerim. Kapıyı çalmalıydım."

Faye bana acı dolu bir bakış attı.

Harold kalp krizi geçirecekmiş gibi göğsünü sıkarken, tezgâhtaki yaşlılardan biri, sıcak kahverengi yüzlü ve derin gülme çizgileri olan bir adam kafasını içeri sokup "Seni pis köpek" diye kıkırdıyor. Omzunun üzerinden seslenir, "Hey, Freddy! Bana elli dolar borçlusun. Bu ikisinin o ce'de meşgul olduklarını biliyordum."

Harold alnını onunkine dayayıp duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandıktan sonra Faye Harold'ın göğsünü kalbinin üzerine bastırıyor.

Davis beni uzaklaştırdı. "Gitme zamanı, tatlım."

Davis beni çekiştirmeye devam ederken, "Gerçekten çok üzgünüm," diyorum. Kimseyle vedalaşmadan dışarı çıktığımızda, lokantayı çevreleyen sık ağaçlar rüzgârın çoğunu engelliyor, "Demek Dolly patronla 'ilişkisi' olan bir arkadaşı olduğunu söylerken bunu kastediyordu" diye düşünüyorum. Otoparkta bizden ve çakılların arasına park etmiş çeşitli araba ve kamyonlardan başka kimse olmadığından, kapüşonumu kaldırıyorum ve Lily'yi emzirmek için göğsüme götürüyorum.

Davis gülüyor, ayağım takılmasın diye yolumdaki bir taşı tekmeliyor. "Evet."

"Burada iş bulma şansımı kaçırdığımı mı düşünüyorsun?"

"Evet," diye tekrarlıyor, kulaktan kulağa gülümseyerek önümdeki Ford'un yolcu kapısı koluna .

İnledim. Neredeyse kendi kendime, "Şimdi sana nasıl ödeyeceğim?" diye soruyorum. *Kahretsin*, hastaneye ne kadar borcum olduğunu görüp bir ödeme planı yapabilmem için babamdan postayı almam gerekiyor.

Ben Lily'yi beslerken Davis beni kamyonete bindirip koltuğa yan oturtuyor. Göğsümü işaret ediyor. "Eve gittiğimizde babama bir sıra vererek."

Burnumu kırıştırıyorum. "Davis! Sana söyledim, biz evde değilken böyle şeyler söyleyemezsin."

Hastaneden çıktığım günkü kadar sıkı hissettiren hamile taytımın üzerinden dizlerimi kavrıyor. Sesini seksi bir fısıltıya indiriyor. "Kural iki, bebeğim."

Yanaklarım ısınsa da gözlerimi gülüyor. "Bu iki şaplak demek. Devam et." Yakınıma eğiliyor ve dudaklarıma doğru fısıldıyor, "Sana meydan okuyorum."

Ben de dişlerimle alt dudağını ısırdım.

" etti," diyor boğuk bir sesle. Aniden geri ve büyük gümüş kemer tokasının arkasındaki aletini gizlice yeniden ayarlıyor ki bir grup insan lokantadan dışarı dökülüp ayrı araçlarına doğru yürüyor. Daha fazla mahremiyet için koltuğumda dönüyorum ve Davis kapımı kapatıyor, n tarafa doğru yürüyüp kendi tarafına atlarken hala kendi kendine gülüyor, bir sonraki işimizi yapmadan önce Lily'nin bitirmesini bekliyor.

"Dört," diyor, ısıtıcıyı çalıştırmak için kamyoneti ateşliyor ve havalandırma deliklerini bana doğru yönlendiriyor.

"Ne? Ben bir şey demedim ki!"

Gözlerini kısar. "Bunu düşünüyordun." "!"

Gözlerimi kırpıştırıyorum. "Bekle, neyi düşünüyordum?"

Davis koltuğunda döner, parmaklarını sağ kalçasına vururken kapısına yaslanır. "Pantolonunun nasıl oturduğu hakkında."

şaşkın bir fısıltıyla, "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Bir elini sırtımda dolaştırırken diğerini bel kemerimin altından geçirerek çıplak gbeğimi avuçluyor. "Birbirimizi uzun zamandır tanımıyor olabiliriz ama ben *seni* içten içe tanıyorum." Yanağımı öpüyor, sonra karnımı hafifçe sıkıyor, bu da beni rahatsız edici bir şekilde kıvrandırıyor. "Beş," nefes alıyor ve başparmağıyla tenimi okşuyor. Yeşil gözleri arzuyla yanarken ekliyor: "Ve eğer gibi olursa, çok daha sıkı olacaklar."

İyi şanslar, diye düşünüyorum kendi kendime, Davis hamile kalamayacağımı bildiği halde neden bu oyunu sürdürüyor diye merak ediyorum.

Henüz.

Davis

Öğleden sonra hırdavatçıya uğrayıp bir sundurma salıncağı satın aldıktan ve Wyatt'ı arayıp bu gece salıncağı kurmak için yardım istedikten sonra Goldie'yi şehirdeki küçük bir gelinlik butiğine bırakıyorum. Goldie'nin evde pompalanmış anne sütü ya da biberonu olmadığından, kamyoneti butiğin yanındaki birkaç park yerine oturtup, Lily uyurken onu kucağıma alarak sıcaktan korunmak için çalışır durumda bırakıyorum. Dirseğimi kapıya dayayıp telefonumu kulağıma götürdüğümde midemde bir çukur oluşuyor.

Telesekretere düşmeden önce beşinci çalışta kız kardeşim telefonu açıyor. "Davis?"

Uzun zaman sonra onun kısık sesini duymak neredeyse şok edici. Birbirimizi en son babamın cenazesinde gördüğümüzden beri sadece ara sıra mesajlaştık. O zaman bile sadece bir günlüğüne şehirdeydi ve aynı gece Michigan'a geri döndü.

Sesime biraz coşku katmaya çalışıyorum. "Amanda, hey."

Bir süre sonra iç geçiriyor ve biraz da kızgınlıkla soruyor: "Bir sorun mu var?" Son üç ya da dört yıldır her telefon görüşmesi babamın sağlığıyla ilgili kötü haberleri iletmek için olduğu için bu haklı bir soru.

"Hayır, hayır. Bu seferlik doğru bir şey." Lily'ye baktığımda midemdeki çukur yavaşça kayboluyor, hafif ağırlığı göğsümü rahatlatıyor. "Ben evleniyorum."

"Öyle mi?" Sesinde belirgin bir şaşkınlık notası var. "Tebrik ederim."

"Teşekkürler." Boğazımı , ne söyleyeceğini şimdiden biliyor ve yanılmış olmak için dua ediyorum. "Düğün için gelebileceğini umuyordum. Belki bir ya da iki gece kalıp arayı ."

Amanda tekrar iç geçiriyor ve ben onun radyolog olarak çalıştığı hastanenin koridorunda volta attığını hayal ediyorum, işine geri dönebilmek için bu konuşmayı bitirmeye hazır. "Düğün ne zaman?"

Daha rahat etmek için koltuğumda daha aşağıya çöküyorum. "Perşembe."

Şaşkınlığı artıyor, ama yine de bir sınırı var. "Perşembe mi? Bu perşembe mi? Biriyle çıktığını bile bilmiyordum."

Tabii ki yapmazdı. İkimiz de birbirimizin hayatına o kadar dahil değiliz ve Michigan'a en son beş yıl kadar önce gittiğimde sadece akşam yemeği için buluşmuştuk. Bana çalıştığı yeri gösterdi ama beni evine ya da arkadaşlarıyla tanışmaya davet etmedi. İş arkadaşları benim daha kalın güneyli aksanım karşısında şaşırmışlardı, çünkü onunki *beş* ve *yağ* gibi bazı kelimeleri söylediği zamanlar dışında neredeyse tamamen kaybolmuştu.

Amanda, "Bu kadar kısa sürede izin alabileceğimi sanmıyorum" derken bu konuda çok da üzgün görünmüyor.

"Yeğeninizle tanışmak için denerseniz çok memnun olurum."

Arka planda bir kapı kapanıyor, mu ing the noise of the people and machines around her. "Bir kızın mı var? Ne zamandan beri?"

"Yaklaşık altı hafta önce." Gülümsüyorum, kalbim gururla kabarıyor.

"Çıktığını bile bilmediğim birinden bebek sahibi olacağını bana söylemek için dokuz ayın vardı ve ben bunu şimdi mi duyuyorum?" Kırgın mı yoksa kızgın mı olduğunu anlayamıyorum.

kardeşime yalan söylemek istemediğim için kendimi tutuyorum ama ona "Biz yalan söylemedik," dediğimde nasıl tepki vereceğini şimdiden biliyorum.

Tam olarak tarih... ve"-bunu yüksek sesle söylemekten nefret ediyorum-"bebek biyolojik olarak benim değil, ama o benim kızım."

"Şaka yapıyor olmalısın." Gülüyor, ama bu çirkin bir ses. "Bu kadınla ne zaman tanıştın ki?"

"Altı hafta önce," diye yanıtlıyorum hiç utanmadan.

"Altı hafta..." Sustu, sonra inanamayarak daha yüksek sesle, "Altı hafta mı? Yani doğumdan hemen önce mi sonra mı?"

"Evet. Lily doğmadan bir gün önce tanışmıştık."

"Bana *yeni tanıştığın ve başkasının bebeğini* doğuran bir kadınla evleneceğini mi ?" Yine gülüyor.

"Goldie 'herhangi bir kadın' değil. O *tek kadın*. Benim ruh eşim." "Oh, beni bırak, Davis. Biliyorum, o sen değilsin.

"Ama birbirinizi tanıdıktan altı hafta sonra bu kadının *ruh eşiniz* olduğuna inanacak kadar aptal olduğunuzu bilmiyordum" diyor küçümseyerek, "kelimeyi tükürerek söylüyor".

Kanım henüz bir şey söyleyemeyecek kadar kaynıyor. Amanda'nın diplomamı kullanmak yerine kamyon şoförü olduğum için küçümsediğini biliyordum ama düpedüz aptal olduğumu düşündüğünü bilmiyordum.

"Dur tahmin edeyim, bebeğinin babası çoktan gitti - eğer babasının kim olduğunu biliyorsa bile - ve sen de onu alan saf piçten başka bir şey değilsin." Alay ediyor. "Gözlerini aç, Davis. O bebek senin kızın değil. Sen bir yemek biletinden başka bir şey değilsin."

"Git kendini becer Amanda," diyorum ona istediğim gibi saldırmak yerine, Lily'yi uyandırmamak için bir şekilde sesimi başararak. Aramayı sonlandırıyorum, keşke bir duvar telefonunu ahizeye çarparak kapatmanın vereceği tatmine sahip olsaydım. Hal böyleyken, cep telefonumu bankta bir kenara atıyorum ve Amanda beni geri aradığında tekrar tekrar çaldığında onu görmezden geliyorum.

Sonunda telefon sustu ve Lily'nin uykusunun geri kalanını burnumu saçlarında ileri geri sürterek geçirdim,

Sakinleşene kadar onun kokusunu derin derin içime çekiyorum. Radyonun sesini açıyorum, Diamond Rio'nun yanında usulca *Beautiful Mess* şarkısını .

Eskiden kız kardeşim olarak bilinen kadın istediği kadar aptal olduğumu düşünsün. Onun iğrenç fikirleri, varlığımın merkezine kadar doğru *olduğunu* bildiğim şeyden şüphe etmeme neden olmayacak - Lily benim kızım ve Goldie *tek*. Her şeyiyle. Onlar benim gerçek ailem - liseden mezun olur olmaz beni terk edip giden ve onu da beni sevdiği kadar seven babamıza tek başıma bakmak zorunda bırakan, birlikte büyüdüğüm kız değil.

Colton ve psikopat annesiyle birlikte çürüyebilir, bize tepeden bakan herkesle birlikte. Hepsinin canı cehenneme.

Bölüm 22

Goldie

Dolly ve Bayan Judy'nin yüz ifadeleri birbirinin aynısı; başları yana eğik, kaşları çatık, dudaklarının kenarları aşağı doğru çekilmiş ve kaşlarının ortası kırışmış. Ben yerden tavana kadar uzanan aynanın önündeki kısa kürsüde durup vücudumu bir o yana bir bu yana çevirerek yansımamı incelerken, yorgun satıcı kadın -hem de Leyla- denediğim altıncı gelinliğin kuyruğunu düzenliyor.

"Bilmiyorum." Omzuma acı veren elmas taşlarla kaplı askıyı yeniden ayarlıyorum, korsajdaki taşlar kollarımın altını çiziyor. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Şimdi dar siyah pantolonunun üzerine siyah bir blazer ceket giyen Layla geri adım atıyor ve çenesini sıkıyor. "Her ne kadar komisyona ihtiyacım olsa da, bunun o iş olduğunu sanmıyorum."

Önünden geçmekte olan dükkan sahibi Layla'yı duyuyor ve ona kurnazca bir bakış atıyor. Layla gözlerini kapatıyor ve bir iç çekiyor. Çıtır çıtır giyinmiş yaşlı kadının, Layla'nın beni bu elbiseye *evet* demeye zorlamamasından pek memnun olduğunu sanmıyorum.

Dolly ve Bayan Judy aynı anda başlarını sallıyorlar. Dolly ve annesi başlarını diğer tarafa doğru eğerek, "Sanırım parlak beyaz ve kep yakalı olan şu ana kadarki en iyisiydi," diyor. "Onu tekrar denemek ister misin? Belki ikinci seferde daha çok beğenirsin."

Layla başını sallıyor, sonra bana araştıran bir bakış atıyor. "Beyaz ve fildişi dışında diğer renklere ne kadar açıksın?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Oh, bunu düşünmemiştim. Kırmızı ya da turuncu dışında her şey olabilir sanırım."

Layla parmaklarını şıklatıyor. "Hemen döneceğim," diyor kürsüden inip prova odasına girmeme yardım ettikten sonra, balo elbisesi tarzı ağır elbisenin arkasını bir arada tutan büyük klipsleri çıkarıyor.

Layla ince gölgeli allık pembesi elbiseyi giymeme yardım ettiğinde kalbim güm güm atıyor. Bileklerime kadar yumuşak bir şekilde inen şeffaf, omzu açık, bol kolları, minik dantel desenli nefes alabilen bir korsajı ve belden dışarı doğru akan ipeksi bir slip üzerine kollarla aynı malzemeden yapılmış, uçuşan, katmanlı bir eteği var.

Soyunma odasından çıktıktan sonra nefesimi zor tutuyorum, beni karşılayan yansımayla irkiliyorum. *Bunun ben olduğuma* inanmak neredeyse zor. Bu kadar yumuşak ve kadınsı görünebileceğimi bilmiyordum. Sanki bir peri masalından fırlamış gibiyim.

"İşte bu," diye fısıldıyorum.

Dolly ve Bayan Judy başlarını sallayıp mendilleriyle gözlerini siliyorlar. Bayan Judy kısa kuyruğumu düzeltmek için ayağa kalkarken, Layla saçlarımı geriye topluyor ve narin kristalleri olan ince, altın çiçekli bir tacı saçıma takıyor.

"Bir prenses gibi görünüyorsun," diye fısıldıyor Dolly, gözlerimiz aynada birleştiğinde gülümseyerek.

"Muhteşem," diyor Bayan Judy, Dolly ve Layla'nın yanına gelerek. Lydia Teyze'nin burada olup buna şahit olmasını çok isterdim ama bu kadınların bana sunduğu sevgi ve destek için çok minnettarım.

Ön kapının üstündeki zil sesini duyduğumda bakışlarından kopuyorum, birinin butikten içeri adım attığını işaret ediyor, hemen ardından bir bebek ağlama sesi geliyor. Davis ve Lily. Ağır krem rengi bir perde alt değiştirme alanını mağazanın önünden ayırıyor, böylece Davis düğün günümüzden önce beni elbisemle göremiyor ve Bayan Judy Davis'le konuşmak için perdenin arkasından yürüyor.

Layla bana "Elbise bu mu?" diye sordu.

Parmaklarımı hafifçe elbisenin bedeninde gezdiriyorum. "Evet, elbise bu." "Ne kadar?" diye sorduğumda yüz hatlarımda bir endişe titreşimi beliriyor. Yanımda sallanan küçük, beyaz bir fiyat etiketi var, ama ona uzandığımda Layla küçük bir dikiş makasıyla onu koparıp saklıyor.

Layla'nın gözleri gülerek parlıyor. "Bu Davis'in endişelenmesi gereken bir konu, senin değil." Perdenin arkasına dönüyor ve "Bana bir saniye izin verin" dedikten sonra gözden kayboluyor.

Layla beni gelinliğimin içinde gördüğünde herkes gibi gözyaşı dökmemiş olsa da, fiyat etiketini Lily ile takas etmiş olarak geri döndüğünde gözleri sulanmıştı. Tek bir damla gözyaşı sağ yanağından aşağı yuvarlanırken Layla'nın çenesi titriyor.

Dolly elini Layla'nın üst kolunda aşağı yukarı gezdiriyor ve ona hüzünlü bir gülümseme veriyor. Layla'nın durumunu bilmesem de onu üzen şeyin ne olduğunu tahmin edebiliyorum ve kalbim biraz kırılıyor.

"Dolly, elbisemi taşımama yardım eder misin?" Ona uzandığımda kollarını Lily'nin etrafında sıkıan Layla yerine ona soruyorum. Layla'ya, "Tabii onu biraz daha tutmanın bir sakıncası yoksa," diyorum.

Layla başını sallıyor, gözlerini kapatmadan önce kızıma dikiyor ve bir o yana bir bu yana sallanırken Layla'nın tepesini öpüyor.

"Teşekkür ederim," diyor Layla sessizce, ben normal kıyafetlerimi giydikten sonra, elbise başka bir çalışan tarafından tadilat için götürüldü. Lily'yi bana vermeden önce onu bir kez daha öpüyor. "Çok güzel bir aileniz var," diyor ve sallanmasını engellemek için alt dudağını ısıırıyor, sonra da soyunma odasının önünden geçip arkadaki çalışan bölümüne doğru yürüyor.

* * *

Şehirdeki bir aile işletmesi olan Tex-Mex restoranından aldığımız akşam yemeği boyunca Davis'in dikkati dağıldı ve kafası karıştı. İlk başta, gelinliğimin parasını ödedikten sonra gerçekliğin üzerine çöktüğünden ya da başka bir şeyden endişelendim. Eşofmanlarını giydikten sonra kot pantolonunun ceplerini karıştırıp fişi aradım. Gelinliğin iki bin dolardan fazla tuttuğunu öğrendiğimde midem bulandı; Nevada'da garsonluk yaparken bunu asla karşılayamazdım. Ama sonra bana kız kardeşiyle yaptığı konuşmayı anlattı, tüm bu süre boyunca paket servis kabına bakıyordu ve ruh hali birden anlam kazandı.

Davis ve Wyatt ön taraftaki sundurma salıncağını kurmayı bitirirken, evin dış cephesinin her tarafına kamera yerleştirmek için geç saatlerde gelen güvenlik şirketinin etrafında çalışarak Lily'yi yatağa yerleştiriyorum. Ayrıca ön ve arka kapılara, kapatıldığında otomatik olarak kilitlenen ve yalnızca bizden başka kimsenin sahip olamayacağı bir kod girilerek açılabilen tuş takımları yerleştiriyorlar.

Davis'le mutfağı temizlediğimizden beri yapacak başka bir şeyim olmadığından, oturma odasındaki kanepeye uzanıp tığ işi yorganı kucağıma alıyorum ve beklerken izleyebileceğim bir film arıyorum. Sonunda benim ve Lydia Teyze'nin favorilerinden biri olan *Hope Floats*'u seçiyorum. Son zamanlarda onu aklımdan çıkaramıyorum.

Filmin yarısında Davis yanımdan geçer. "İşimiz bitti. Ben duş alacağım," diye fısıldar, Lily yatak odasındadır ve sesini alçaltmasına gerek yoktur.

Davis dönmeden otuz dakika geçtiğinde, filmi durdurup onu aramaya çıkıyorum. Davisi bizim odamızda ya da banyoda bulamayınca diğer iki yatak odasını kontrol ediyorum ve onu eskiden kız kardeşine ait olan odada buluyorum. Davis bana Amanda'nın taşınırken mobilyaların çoğunu aldığını söylemişti, yani birkaç parça eşyadan başka bir şey yoktu.

İstemediği ve hâlâ bağışlanması gereken eşyalarından oluşan karton kutular ve Davis'in ihtiyaç duymadığı ama henüz ayrılmaya dayanamadığı babasına ait eşyalar.

Davis karanlıkta, yan bahçeye bakan pencerenin altındaki duvara sırtını vermiş, kucağında küçük ahşap bir resim çerçevesi tutarak oturuyor.

e ona doğru yürüdüm. "İyi misin?"

"Evet," diye yanıtlıyor başını sallayarak, ama hâlâ aydan belli belirsiz görünen fotoğrafa bakıyor.

Yanına oturdum, bacak bacak üstüne attım ve başımı omzuna yasladım. Fotoğrafta o, babası ve kız kardeşi gölün ortasında küçük bir alüminyum teknenin üzerinde, her birinin elinde olta var. Davis ve kız kardeşinin oltalarında yakaladıkları küçük balıklar var ve birkaç eksik süt dişiyle gülümsüyorlar. Fotoğrağı çekenin annesi olduğunu tahmin ediyorum ve mutlu bir gün olduğunu hayal ediyorum, ancak kız kardeşinin taşındığında çerçeveli fotoğrağı neden yanında götürmediğini merak ediyorum.

Davis'in yanağını öpmek için döndüm. Kız kardeşinin yabancılaşmasıyla ilgili hikâyede daha fazlası olması gerektiğini biliyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Konuşacak bir şey yok," diyor uzun bir iç çekişle, sonra çerçeveyi en yakın kutunun içine geri koyuyor.

Kalbim boğazımda, "Kural dört: Birbirimize yalan söylemeyeceğiz." diyorum.

Davis sonunda gülümser. "Bu iyi bir kural. Bu da bana şunu hatırlatıyor..." Davis tepki vermemden daha hızlı hareket ederek beni kucağında yüzüstü yatırıyor. Sol kığıma bir şaplak attı. "Bu bir."

"Davis!" Bana tekrar şaplak atmasını engellemek için ellerimi arkamda popomun üzerine koydum.

"Az önce kendine bir tane daha kazandın." Bir eliyle bileklerimi kavırıyor ve sağ yanağıma bir şaplak atıyor. "Dört tane daha kaldı."

Bileklerimi tuttuğu yerden çekip kucağından inmeyi başarıyorum ve o dikleşmeden önce odadan çıkmak için zar zor ayağa kalkıyorum. Beni neredeyse koridorda yakaladığında kıkırdıyorum ve bir hız patlamasıyla, ikimizin arasına koymak için kanepenin yanından koşuyorum.

"Bir tane de babamdan kaçtığın için," diyor ve bana seksi, biraz da uğursuz bir gülümsemeyle bakıp sağıma doğru kaçıyor.

Sola kaçıyorum. "Önce beni yakalaman gerek baba."

Kanepenin etrafında iki kez dönüyoruz ve onun yana doğru yaptığı çalımlardan biri her başarısız olduğunda gülüyorum. Sırttığında gözlerim açılıyor, sonra kendini kanepenin *üzerinden* atlet gibi fırlatıyor. Ben daha ön kapıdan çıkmadan kapüşonumun arkasına sürtünmeyi başarıyor. Ön verandadan atlayıp Ford'un arkasına saklanmak için koştuğumda dış ışıklar yanıyor.

Davis kamyonetin etrafından dolanırken kesinlikle kötü görünüyor, sonra beni araba yolunda takip ediyor, çıplak göğsü kabarırken sel arkadan aydınlatılıyor. Önden başlamam sayesinde evin içinde ondan kaçabilirdim, ama burada açık alanda? Hiç şansım yok.

Davis

Goldie ellerini önünde tutuyor, hâlâ yola doğru geri geri ilerliyor. Çıplak ayaklarıyla bir şeye basıp tek ayağının üzerinde zıplıyor ve ben de onun bu dikkat dağınıklığından faydalanarak üzerine atlıyorum, omzumu karnına düşürüp onu omzuma atıyorum.

"Davis!" Kızmış gibi yapsa da gülüyor.

Goldie'yi evin önüne kadar taşıırken adımını kullandığı için kışına bir şaplak atıyorum. Her ne kadar onu yatağına yatırmak istesem de

Ellerim ve dizlerim araba yolunda, her tarafımın açıkta olmasından hoşlanmıyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp güvenlik uygulamasına giriyorum. Güvenlik şirketine odamıza, Lily'nin beşiğinin hemen üzerine yerleştirilmiş bir kamera kurdurmuştuk. Hâlâ mışıl mışıl uyuyor, bu da demek oluyor ki annesine bir süre daha sahip olabilirim.

Verandaya döndüğümüzde otomatik ışıklar sönüyor ve Goldie'yi yeni salıncağa bırakıyorum, onu ters çevirip bir şaplak daha atmaya hazırım. Kııcı koltuğa çarpar çarpmaz ayağa kalktı ve tekrar verandadan kaçmaya çalıştı.

Onu belinden kavrayıp yüzüme doğru çeviriyorum, sonra da ensesinden kavriyorum. "İyi bir fikir değil, bebeğim... orada açıkta." Başımı çimlere doğru eğiyorum.

Goldie anlayışla başını sallar ve ön kapıya doğru ilerlemeye çalışır.

Başımı salladım. "Hayır, seninle işim henüz bitmedi." Yüzüne , "İyi bir kız olamadığın ve hak ettiğin şaplakları yiyemediğin için, baban seni cezalandırmanın başka bir yolunu bulmak zorunda" diyorum.

Goldie dudaklarını ıslatıyor ve ön pencereden televizyonun puslu mavi ışığında göz bebeklerinin büyüdüğünü görebilecek kadar yakınam. Onu yanımda sürüklüyorum, salıncağın yastığını tutup yere bırakıyorum ve Goldie dizlerimin arasında dururken salıncağa oturuyorum. "Minderin üzerine diz çök."

Geriliyorum, Goldie'nin nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyorum, verandanın en karanlık köşesinde onun şeklinin ana hatlarından daha fazlasını görebilmeyi diliyorum. Ellerini dizlerime koyup yavaşça kendini aşağıya bıraktığında sikim sarsılıyor. Onu evin içinde ve kapının dışında kovaladıktan sonra zaten sertleşmemiş olsaydım, itaati karşısında anında erekte olurum.

"Aferin kızıma. Şimdi sikimi çıkar."

Goldie ellerini bacaklarımda gezdiriyor, sonra kemerimi aşağı çekerek aletimi serbest bırakıyor. Ona dokunmuyor, sanki daha fazla talimat bekliyormuş gibi ellerini üst uyluklarımda dinlendiriyor. Boynunun arkasını tutmaya devam ederken, şu anda onun üzerinde sahip olmama izin verdiği güçle aletim zonkluyor.

"Şimdi eline tükür ve onu tut."

Yine ne dersem onu yapıyor ama *sadece* yapıyor, fazlasını değil.

"Siktir, bebeğim." Kalçalarımı sarsarak yumruğunun içine sokuyorum. "Şimdi elini yukarı ve aşağı hareket ettir. Daha sıkı sık." Bunu iki kez yapıyor, sonra duruyor. "Velet," diye tükürdüm.

Sesini yükseltip masumca, "Ama bana söylediğin şeyi yapıyorum baba," dediğinde sesindeki sırtışı .

Homurdanıyorum ve ona şaplak atacak durumda olmadığım için boştaki elimle başının arkasını avuçluyorum. "Ağzını aç, bebeğim." Sonra başını aşağı doğru itiyorum, ağzını uzunluğumun yarısıyla dolduruyorum, boğazının arkasına vuruyorum, tıklandığında onu bir inç geri çekmeden önce. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, sonra daha yüksek sesle, "Şimdi em onu."

Şaftıma geçici bir emme veriyor. Ağzı sikimle dolu olduğu için artık sırtıamayacağını biliyorum ama hareketlerinde bu duygu var ya da yok.

"Sana dedim! Ve ben söyleyene kadar durma."

Sanki taşaklarımdaki döllerini zorla emmeye çalışıyormuş gibi dudaklarını shaftımın etrafına emdiğinde neredeyse ağzında patlayacaktım. Kalçalarım salıncaktan geri çekiliyor, taşaklarım sıkıca yukarı kalkıyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

"Kahretsin! Siktir, siktir!" Kalçalarım tekrar tekrar sarsılıyor.

Tekrar tekrar yutkunuyor, dudaklarını sıkıyor, baskıyı hiç bırakmıyor. Yakında bitmezse bayılacağımı düşünerek, onu yerinde tutmak için başının yanlarını kavriyorum ve salıncağı ileri geri sallayarak ağzına girip çıkıyorum,

Zincirlerin gıcırdaması neredeyse ağzımdan dökülen coşku iniltileri kadar yüksek. Bu sefer çok derine inip boğazının arkasına vurduğumda öğürmüyor, bu yüzden bir sonraki hamlemde daha derine itiyorum.

Kanım çekilirken başım dönüyor, ellerim ve ayaklarım karıncalanıyor. Başımı ahşap arkalığın tepesine vuruyorum ve nişanlıma boğuk bir sesle "Sikimi kaldır bebeğim. Hemen şimdi boşalmam lazım."

Eğer ağzının ve boğazının sıkı olduğunu düşündüysem, bu onun sıkıldığı yumruğunun şaftımın tabanında hızla yukarı ve aşağı hareket etmesiyle kıyaslanamaz. Sonra mırıldanmaya ve inlemeye başlıyor ve döllerim boğazından karnına doğru fişkırıyor.

"Goldie! Ah lanet olsun, evet!" Yoğun zevk neredeyse hemen yerini acıya bırakıyor, çünkü ben boşalmayı bitirdikten sonra da devam ediyor, çünkü onu durması için yönlendirmedim.

"Seni küçük velet!" Neredeyse ciyaklıyordum, ki bu şimdiye kadar çıkardığım en az çekici ses olmalı. "Dur!" Saçlarını yumruklayıp başını geriye doğru çektim.

Sikim ağzından çıktıktan sonra gülüyor. "Alacağın bu, baba."

Ellerimi koltuk altlarına koyarak onu yukarı çekiyorum, yüzlerimiz yüzümdeki ifadenin şaşkınlık ve -tam olarak korku değil ama ona yakın bir şey- yüzümdeki her neyse ona dönüştüğünü görebileceğim kadar yakın. Onunla yer değiştirirken, onu salıncağın üzerine eğiyorum, elleri koltuğun üzerinde, ben de sabit tutmak için arkasından tutuyorum, taytını yırtıyorum ve kışına daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şaplak atıyorum, teni şüphesiz parlak pembe açıyor.

Çıglık atıyor, ama parmaklarımı aşağı kaydırıp amını bulduğumda ve arkadan iki tanesini içine soktuğumda anında bir inlemeye dönüşüyor. Eğer ondan sonra aletim gevşek olmasaydı

o zaman onu kullanırdım.

gibi, onu sert ve hızlı bir orgazmla beceriyorum. Ve sonra devam ediyorum, tıpkı onun yaptığı gibi, ama her orgazm arasında aletimin sertleşmesi için zamana ihtiyaç duyan benden farklı olarak, içine üç parmağımı sokabiliyorum ve onu ilkinin hemen ardından ikinci bir orgazmla becerebiliyorum.

"Lütfen, baba!" Ben içine çıkmaya devam ederken . Bırakmaya niyetim yok, onu üçüncü kez serbest bırakmaya çalışıyorum, "Dur" diye haykırdığında. Dur!"

Parmaklarımı hemen çekiyorum ve Goldie salıncağa doğru sarkıyor, vücudu kontrolsüzce seğiriyor. Onu kucağıma alıyorum ve kez daha onunla yer değiştirdiğimde kucağımda kıvrılmış halde tutuyorum. Goldie kollarıyla boynumu çevreliyor ve yüzünü kucağıma bastırıyor, ben onu tutarken gözyaşları tenimi ıslatıyor, elimi kapüşonunun altından sırtında aşağı yukarı gezdiriyor ve birkaç saniyede bir başının üstünü öpüyorum.

Bir dakika kadar sonra "İyi misin tatlım?" diye sorduğumda sesim kısıktı.

Başını sallıyor ve kucağımda daha yükseğe kayıyor, yanlışıyla sikimi çekiştiriyor ve tıslamama neden oluyor. Lanet şey sertleşmeye çalışıyor ama dişlerimi sıkıp görmezden geliyorum.

Sesimi alçaltıyorum. "Dört numaralı kural," diye hatırlatıyorum ona. *Yalan söylemek yok.*

Goldie başını sallıyor ve parmaklarıyla ensemdeki saçlarımı tarıyor. Onu sessizce kucaklıyorum ve sakinleşmesi için gereken süre boyunca sırtını ovmaya devam ediyorum.

Uzun, derin bir nefes alıyor, sonra daha dik oturuyor. "Bu inanılmazdı." Sesi cızırtılı, boğazını becerdikten sonra ağrıyor, ama dudakları şimdi benimkini okşuyor, gülümsediğini biliyorum.

Kalbim hızlı atıyor. "Öyle mi? Çok fazla değil miydi? Çok mu sertti?"

Alt dudağımı ısıyor. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

Gölüyorum ve onu ısıyorum -küçük bir aşk ısırığı. Ama Goldie kucağıma yeniden oturup kalçalarımın sarıldığında ve ben tamamen erekte olana kadar ıslak amımı sikimin üzerinde ileri geri sürttüğünde artık gülüyorum. Kendini aşağıya bırakıp beni kabzasına kadar içine aldığımda ikimiz de ürpertici nefesler emiyoruz. Sevişmemiz birbirimize sert davrandığımız zamanlardaki kadar zevkli olsa da, müstakbel karım yavaşça bana binerken aramızdaki bağ daha da yoğunlaşıyor, birlikte boşalana kadar duygusal olarak yavaş öpüşmemizi bir kez bile kesmiyoruz.

Goldie'nin ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve pencereden ışığa doğru geri adım attıktan sonra döllerimin yavaşça kalçalarından aşağı kaymasını memnuniyetle izliyorum. Küçük gri bir sedan garaj yolumuzda durduğunda sel ışıkları yandığında ikimiz de başımızı yana çeviriyoruz. İkimizin de tanıdığı bir araç değildi ve gecenin bu saatinde kimseyi beklemiyorduk.

Eşofman altımı yukarı çekip Goldie'yi ön kapıya doğru itiyorum. "Eve gir!" Telefonumun kilidini açmıştım, daha o kapıyı açmadan 911'i aramaya hazırdım ki araba geri geri gelmeye başladı. Ön camdan görebildiğimiz tek şey soluk bir elin, yolda birbirimizin yanından geçerken dost bir komşunun yapacağı gibi bize kısa bir el sallaması.

Goldie elini sırtımın ortasına , açık kapı aralığında duruyor. "Sence geri dönmek için bizim garaj yolunu mu kullanıyorlardı?"

"Belki," diyorum. İki şeritli yolun bu kısmında U dönüşü yapmanın tek yolu bu, gerçi insanlar genellikle garaj yolundan bu kadar yukarı çıkmak zorunda kalmıyor. "Ama işimi şansa bırakmayacağım."

Evin alarmını kuruyorum, garajın üstündeki güvenlik kameralarını kontrol ediyorum ve ön camdan sürücüyü net bir şekilde görebilmeyi dileyerek plakasını not ediyorum. Goldie odamızda Lily'yi kontrol edip üstünü başını temizlerken, ben de ilçenin acil durum hattını arayıp

ne olduğunu bildirip, aracın kime ait olduğunu araştırıp araştıramayacaklarını soruyorlar.

Görüşmeyi sonlandırmadan hemen önce, U dönüşü teorisinden en çok şüphe duymama neden şeyin ne olduğunu nihayet tespit ediyorum: arabanın farları kapalıydı.

* * *

Ertesi sabah, Goldie'nin altı haftalık muayenesi boyunca her birkaç dakikada bir bana ters ters bakan Dr. Patel'in hasta başındaki tavrı değişmeye devam etti. Bu tür randevularda neler olup bittiğini her şeyden çok merak ettiğim için muayene masasının ucundaki ekstra sandalyeyi Goldie'nin ayakları üzengide olacak şekilde yerleştirmeye çalıştığımda başladı. Bana iyileşmekte olan anneler için güvenli seks hakkında sert bir ders vermesiyle sona erdi.

Goldie, Dr. Patel oturmasına yardım ettikten sonra kâğıt önlüğü gövdesine daha sıkı sarıyor, yanaklarına renk geliyor. "Ama emziriyorsam hamile kalamayacağımı söylemişsiniz, özellikle de henüz adet görmediysem."

Dr. Patel sesini yumuşatarak, "Emzirirken hamile kalamayacağınızın bir *efsane* olduğunu , ilk adetinize başlamamış olsanız bile" .

Goldie göz kırıyor. "En aptal miyim, bunu nasıl berbat ettim?"

Dr. Patel'in sıcak ve profesyonel hasta başı tavrı Goldie'nin elini okşayıp "Aptal değilsin Marigold. Yeni ebeveynleri evlerine göndermeden önce verdiğimiz bilgi miktarı bunaltıcı olabilir, özellikle de hastanede iyileşmeleri için uygun süre verilmemişse." Dr. Patel bana bakarken dudaklarını sıkıyor. "Ancak siz..."

Goldie bir ileri bir geri bakıyor. "Neden öyle söyledin?"

"Davis'in beni gayet iyi duyduğunu biliyorum. Aslında, o da tekrarladı."

Şimdi ikisi de bana bir köpek yavrusunu tekmelemişim gibi bakıyor. Hiçbir mazeretim yok, bu yüzden burnumu kırıştırmayı ve "Sanırım birinin bezinin değişmesi gerekiyor" demeyi seçiyorum. Kollarımdaki Lily'ye başımı sallayıp bebek bezi çantasını alarak ayağa kalkıyorum ve iki kadın da bana saçmaladığımı söyleyemeden odadan kaçıyorum.

Şansıma Lily, geniş koridordan cam duvarlı resepsiyon alanına doğru giderken bezini patlatıyor ve sıvı sarı bebek boku kollarımdan aşağı akıyor. Güçlü bir midem olduğunu düşünmek isterdim ama onu ve kendimi temizlerken biraz öğürüyorum. O yepyeni, temiz bir kıyafet giyebilen şanslı kişi olurken, ben üstümü silkmek ve atletimi sebilden aldığım el sabunuyla tek elle yıkamaya çalışmakla yetinmek zorunda kalıyorum.

Goldie botunu defalarca beyaz vinil döşemeye vuruyor ve banyo kapısının karşısındaki duvarda bulunan Teksas'ın simge yapılarından oluşan duvar resmine yaslanıyor. Beni tekme yemiş bir köpek yavrusu gibi görünce kısa bir kahkaha patlatıyor.

"Alacağın bu." Bir sonraki an yüzü sertleşiyor. "Bu da benim alacağım," diyor ve basılı bir kâğıt tutuyor.

"Bu da ne?" Elimi uzattım ama geri çekti. "Bu benim doğum kontrol reçetem."

Onu duvara sıkıştırıyorum, kağıdı elinden kapıyorum ve sonra alçak bir hırıltıyla buruşturup bir top haline getiriyorum.

Kızmak yerine sırtıyor. "Doktor çoktan eczaneye gönderdi. Bu sadece benim kayıtlarım için bir çıktı."

"Bu doğru mu?" Dilimi şaklatıyorum ve kalçasını kavriyorum. Gözlerini kısıyor, bir beni inceliyor.

"Evet."

Yakınıma eğilerek fısıldıyorum, "Peki ya zaten hamileysen?"

"Ben ." Başka tarafa bakıyor, sonra yana kayıyor, koridorda önümden çıkışa doğru yürüyor, kıcı yeni çizme kesim kotunun içinde olgun bir şeftali gibi görünüyor. "Muhtemelen," diyor alçak sesle, büyük olasılıkla sesindeki şüpheyi duymayacağımı umarak.

Mırıldanması *muhtemelen* pozitif bir hamilelik testi için çok erken olduğunu düşünmeme neden oluyor ve zihinsel olarak parmaklarımı çaprazlıyorum. Hasta odasına geri götürülmeden önce randevunun ücretini ödemiş olduğum için, gri bulutlar gökyüzünü karartıp sağanak yağış tehdidinde bulunurken kamyonu doğru yürüyebildik.

Umarım fırtına yarına kadar diner.

Perşembe günü kanama yerine.

Ben Lily'yi araba koltuğuna bağlarken Goldie arka cebimden kamyonetimin anahtarlarını kapıyor. Lily'nin kayışlarını ayarlamayı bitirip iyice sıkıldıklarından emin olduğumda Goldie çoktan sürücü koltuğuna oturmuş, kontağı çevirmişti. Sürücü tarafındaki kapıyı çekerek açmaya çalışıyorum ama manuel kilidi aşağı itmiş.

"Kapıyı aç, Goldie."

Bana bok yiyen bir sırtış attı. "Hayır."

"Bu bir." Kolu çekiyorum. "Şimdi, kapıyı aç." "Hayır. Ben sürüyorum."

"Tanrı yardımcım olsun, Goldie-"

"Tanrı yardımcım olsun Davis," diye alay ediyor gözlerini devirerek. "Yolcu tarafına geçip arabayı sürmeme izin vermezsen kıcını burada bırakacağım."

"İki." Kapı kolunu çekiyorum.

Kamyonu geri vitesine taktı.

"Üç etti," diye tıslıyorum, sonra da bagaj kapısının etrafında koşarsam üzerimden geçme ihtimaline karşı kamyonun önünden koşarak geçiyorum. Ben daha yolcu tarafındaki kapıyı kapatmadan o park yerinden geri geri çıkmaya başlamıştı bile.

Bölüm 23

Goldie

Davis seethes sessizce sırasında ve otuz dakika sürücü Dr. Patel'in reçetemi gönderdiği yakınlardaki büyük kasabadaki Walmart'a gittim. Başlangıçta randevumdan açıklama yapmadan çıkıp gittiği için üzgün olsam da, bu Dr. Patel'e ve bana, o araya girmeden veya bana ne yapacağımı söylemeye çalışmadan doğum kontrol seçeneklerini tartışma fırsatı verdi.

Dr. Patel ayrıca Davis'in geri gelme karşı kapıyı kilitlemişti, böylece benimle aile içi şiddet ve Lily ile benim onun yanında güvende olup olmadığımız hakkında konuşabilecekti. Adam ne kadar sinir bozucu ve inatçı olursa olsun, ona yüzde yüz emin bir şekilde Davis'le güvende ve mutlu olduğumuzu söyledim. Mutludan da öte. *Aşık* olduğumuzu. Ve eğer olmasaydık... ona bu kısmı söylememiş olsam da, atış talimlerime devam ettim.

Walmart'ın otoparkına girdiğimizde kamyonun vitesini parka takıp dışarı fırlıyorum ve Davis'ten mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmak için yağmur yağmaya başladığında neredeyse koşarak otoparkı geçiyorum. Lily'yi tutarken beni herkesin içinde omzunun üzerinden çekmek için peşime düşeceğini *sanmıyorum* ama işimi şansa bırakmayacağım.

Şansıma Davis, Lily ile birlikte rölantide çalışan kamyonda kalıyor. Kalabalık mağazaya girip eczaneyi bulduğumda adımlarımı yavaşlatıyorum ve sabırsızlıkla sırada bekliyorum. Genç eczacının başörtüsü pembe çerçeveli gözlüklerine uyuyor ve gözlüklerini yukarı doğru itiyor.

Sıra bana geldiğinde bilgilerimi bilgisayarına yazarken burnunu çekiyor.

"Nakit mi kart mı?" diye soruyor, reçetemi poşete koyarken.

"Orospu çocuğu," diye tıslayarak ceplerimi yokluyorum. "Paramı" -*para* derken *Davis'i kastediyorum*- "kamyonette bıraktım. Hemen döneceğim."

Davis'in bana atacağı kendini beğenmiş bakıştan korkarak, şimdi daha da sert yağan yağmurun altında tepinirken çılgına dönmüş durumdayım. Çoktan sürücü tarafına geçti ve evet. Kendini beğenmiş.

Kapının kolunu çekiyorum ve açılmayınca parmak eklemlerimi cama vuruyorum. "Kapıyı aç."

Camı birkaç santim aşağı indiriyor, kulaktan kulağa gülümsüyor. "Bir şey mi unuttun, bebeğim?"

Elimi kalçama koydum ve diğer avucumu yukarı kaldırdım. "Paraya ihtiyacım var."

"Korkarım yeni bitirdim," diye söyleniyor. "Sadece doktor randevusuna yetecek kadar getirdim."

Saçmalık. Bağırmaya başlamamak için sakinleştirici bir nefes alıyorum. "O zaman bana kartını ver."

Davis başını sallar. "Yapamam. Evde bıraktım."

"Hepsini mi?"

"Evet."

Çizmelerimi çatlak asfalta vuruyorum. Yalan söylediğini biliyorum ama onu cüzdanını vermeye zorlayacak kadar güçlü değilim. Lily bizimle olmasaydı, belki Davis'i bir tür takasa ikna edebilirdim. Bahse girerim gün ortasında bir oral seks görürdü. Düşüncesi bile beni heyecanlandırıyor. Ama bu bir seçenek olmadığına göre.

Kilitli olmamasına şaşırarak arka kapıyı açıyorum ve koltuğun diğer tarafına geçiyorum. Araba koltuğunun altındaki ayak boşluğundan Lily'nin bebek bezi çantasını alıyorum ve artan bir hayal kırıklığıyla çantayı karıştırıyorum.

Davis'in yüzüne bakmak için dizlerimin üzerinde doğrulup ortaya doğru eğildim. "Bebek bezi çantasından telefonumu aldın, değil mi?" Artık cüzdan uygulamamla bile ödeme yapamıyorum.

"Evet." P'ye basıyor, kamyonu vitesine takıyor ve arka kapının kendiliğinden kapanmasına yetecek kadar hızlı bir şekilde otoparktan çıkıyor.

"Davis, lanet olsun!" Kemerimi bağlarken fırtına gibi küfrederek geriye .

Kıkırdıyor. "Dört oldu, bebeğim. et."

Davis

Yol boyunca yeşil ışık üstüne yeşil ışıkla kutsanmış bir şekilde uçuyorum. Eğer evren benden yanaysa, Goldie'yi mağazada beklerken uyuyakalan Lily'yi araba koltuğundan beşiğine transfer edecek kadar hızlı bir şekilde eve varacağım ve böylece annesiyle yoluma devam edebileceğim.

Garaj yolundan dönerken aletim kotumun içinde çelik bir çubuk gibi duruyor ama verandamızdaki salıncakta oturan çifti görünce bir anda ereksiyonum duruyor.

Goldie emniyet kemerini çözdükten sonra öne doğru eğilip ön camdan bakıyor. "Kim bunlar?" Sesinde hafif bir titreme var, bir tür bela bekliyor.

Haklı olabilir.

İç çekiyorum. "O benim kız kardeşim. Adamın kim olduğunu bilmiyorum." "Onun burada ne işi var?"

"Sanırım fikrini değiştirdi." Bu noktada, onu burada istediğimden bile emin değilim.

Kamyondan inip yağmurda koşuşturduktan sonra ön verandada buluştuğumuzda çift ayakta , Goldie Lily'nin üzerine örtülmüş bir kundak battaniyesi tutuyordu, böylece

ıslanmıyor. Kumral saçlarını kısa olan kız kardeşim ve ben kucaklaşmıyoruz, tabii ki içimden öyle yapmak gelse de. İkimiz de gülümsemiyoruz ve Goldie ile adam bu garip ortamda yer değiştiriyorlar.

Amanda'nın ilk söylediği şey, "Anahtarım çalışmıyor." oldu. Neredeyse iki metre boyunda, babamızın ailesine çekmiş, üzerinde uçakta o kadar da rahat olduğunu hayal bile edemeyeceğim açık gri bir pantolon takım var. Büyürken giydiği western botlarının yerine sivri burunlu, şık, topuklu siyah botlar giymiş.

Başımı salladım. "Dün yeni tuş takımını kilitleri taktırdık. Daha iyi güvenlik."

"Kod nedir?"

Neredeyse ona söylemek için ağzımı açacaktım ki yeşil gözleri solumdaki Goldie'ye kayıyor ve bir parça geriliyor. Goldie'nin arkasından dolanıp onu yakınımaya çekiyorum ve bariz olanı gösteriyorum. "Burası artık senin evin değil." Babam evi ikimize bıraktıktan sonra onu satın almıştım ama şimdiye kadar kilitleri değiştirmemiştim.

Gözleri düşüyor ve üst dudağı hafifçe kıvrılıyor. "Gömleğinde ne var?"

"Bebek boku."

İnce bir kaş kaldırarak söz konusu bebeğe bakıyor.

Yanındaki adam, aramızdaki alışverişi giderek artan bir endişeyle izliyordu, öne doğru eğildi ve elini uzattı. "Merhaba, ben Vincent. Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum, Davis." Topuklu ayakkabılarıyla Amanda'dan bir ya da iki santim daha kısa boylu, zeytin tenli, özenle şekillendirilmiş siyah saçlı ve sert bir çene hattına sahip. Ancak el sıkıştığımızda kahverengi gözleri ve derin sesi yumuşaktı.

"Ve sen Amanda'nın...?" Ben ondan Amanda'ya ve tekrar Amanda'ya bakarken soru havada asılı kalıyor.

"Erkek arkadaşım," diye cevap veriyor sonunda. Amanda anlam veremediğim bir yüz ifadesi takınıyor, Vincent ise Amanda'ya sorgulayıcı bir bakış attıktan sonra kaşlarını çatarak dikkatini benim tarafıma çeviriyor

onun sessizliğine baktı. "Sanırım sen Goldie'sin?" Amanda tasarımların seyahat çantasını sıkıca kavrarken elini ona uzatıyor.

"Marigold, evet," diyor ve kısaca elini sıkıyor. Önemsiz biri olduğumu düşünmezdim ama benim ve arkadaşlarımızın aksine, ona *Goldie* demeleri için izin vermemiş olması beni çok memnun ediyor. Bu hak edilmeli ve bu ikisi henüz bunu yapmadı.

Kadınların el sıkışıp sıkışmamaya karar veriyormuş gibi göründükleri bir başka garip andan sonra Goldie ön kapıya doğru yanımdan geçip şifreyi giriyor. "Neden içeri girmiyorsunuz?" diyor ve kapıyı açık tutuyor.

Amanda'nın eve adım atması hem doğal hem de tuhaf hissettiriyor. Burası onun büyüdüğü yer. Benim olduğu kadar onun da eviydi. Ama bu kasabada yaşadığından daha uzun süredir yok, o yüzden yabancı gibi hissediyor.

Goldie'ye gelince, burada altı haftadan biraz fazla bir süredir yaşıyor olmasına rağmen Vincent'ı çay ya da kahve yapma teklifiyle mutfığa götürmesi çok doğal.

Amanda hâlâ çantasına sarılmış, girişte Vincent'ın siyah bavulunun yanında duruyor ve oturma odasını inceleyerek babam öldüğünden beri yaptığım değişiklikleri listeliyor. Sanki ilk kez görüyormuş gibi etrafıma bakıyorum, Goldie'nin oturma odasında kurduğu portatif alt değiştirme istasyonunu ve Lily'nin bebek battaniyelerinden birinin koluna atıldığını görünce içim açılıyor. En güzeli de Lily'nin pembe şapkalı fotoğrafının ön kapının yanında asılı olması.

Boğazımı temizliyorum. "Şehirde ne kadar kalacaksın?"

"Cumaya kadar."

Başımı sallıyorum, eğer düğüne planlıyorsa ilişkimiz üzerinde çalışmak istiyor olma ihtimali kalbimi güm güm attırıyor. "Ve sen burada mı kalıyorsun? Evde mi?"

"Evet." Sanki sonradan aklına gelmiş gibi, "Eğer senin için de uygunsa" diyor.

İçimden gülümsüyorum, *tamam* dediğinde aksanının normalde net olan telaffuzunun arasından sızdığını duyuyorum.

"Goldie için sorun yoksa, benim için de yok."

Sertleşiyor ama başını sallıyor. Vincent'ın tekerlekli bavulunun sapından tutup onu eski yatak odama götürüyorum, ikisi için boş bir yatağımız olduğu için mutluyum.

Yerleşmesi için yanından ayrılmadan hemen önce dönüp "Gelebilmene sevindim" diyorum.

Bir an için cevap vermeyeceğini düşünüyorum ama sonra alçak sesle "Ben de" diyor.

Bölüm 24

Goldie

"Kaba görünmek istemem ama kız kardeşin biraz-"

"Kibirli bir buz kraliçesi mi?"

"Tabii. Evet. Ben de kesinlikle bunu söyleyecektim."

Hayır.

Akşam yemeği boyunca Davis'in tişörtlerinden biri ve eve döndükten sonra giydiğim taytla kendimi tam bir Neandertal gibi hissettim. Buna bir de Amanda'nın ona okula gitmediğimi ve kariyer anlamında ne yapmak istediğime dair bir fikrim olmadığını söylediğimde - Erken Çocukluk Eğitimi alanında lisans derecesi almaya çalışan Dolly'nin aksine - saklayamadığı küçümseyici bakışını ekleyin. Ben Davis'in ızgarada pişirdiği barbekü tavuğu mideye indirirken, Amanda yaptığım patates salatasını tabağında gezdiriyor ve bir lokma bile almıyordu.

Gerçi en büyük Neandertal Davis'ti, çünkü Amanda aksanını ne kadar kırparsa, Davis de sesli harfleri o kadar uzatıyor, onları gerçekten uzatıyordu. Ona *en az* sekiz bebek yapmayı planladığımızı ama daha fazlasını yapma olasılığına da açık olduğumuzu söylediğinde patlayacak *sandım* - kocaman bir *hayır*.

Davis beni yatağın ortasında üstüne çekerken homurdanıyor.
"Ona alışacaksın."

"mıyım?" Surat asar gibi yapıyorum ama gülünce suratım bozuluyor.

"Velet." Kalçalarına yaslanmak için doğrulduğumda Davis kığımın yan tarafına vuruyor. Ekose pijama pantolonunun altındaki sert çıkıntısı boyunca ileri geri yuvarlandığımda belimi kavıyor, yatağa girmeden önce tozluklarımı çıkarmıştım.

"Biliyor musun, gelecekteki çocuklarımızla evde kalacağımı söylediğinde tepkileri gerçekten ilginçti." Vincent bize çocuk sahibi olmayı planlamadıklarını söylediğinde dalgın bir hal alan kız kardeşini kızdırmak için yapılmış bir şaka mıydı bilmiyorum ama *umarım* değildir, diye itiraf ediyorum kendime, yine de henüz öğrenmeye hevesli *değilim*.

"Fark ettim."

"Vincent onun elini tutmaya çalıştığında verdiği tepki de öyleydi." Akşam yemeğinden ve Lily'yi yatırdıktan sonra verandada içkilerimizi yudumlarken Amanda ve Vincent sallanan sandalyelere, Davis ve ben de oturduk. Bacaklarım Davis'in kucağındayken o baldırlarımı ovuyor ve salıncağı yavaşça ileri geri hareket ettiriyordu. Konuşma yapmacıktı ve kardeşler arasında uzun sessizlik nöbetleriyle kesiliyordu.

Davis homurdanıyor. "Sen sikimi sürerken kız kardeşim hakkında konuşmayı bıraksak nasıl olur?"

Gülüyorum ve kabul ediyorum, Davis'i gerçekten heyecanlandırıyorum, göğsünü ve karnını okşarken ona sürtünüyorum, sonra abartılı bir esnemeyle durmadan önce pantolonunu indirecekmişim gibi bel kemeri boyunca hassas cildi kızdırıyorum. Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve sonra duvara bakacak şekilde yan yatıyorum. "İyi geceler. İyi uykular."

"Ne... Goldie?"

Sesli bir şekilde esniyorum ve yorganın altına girerken dudaklarımı şapırdatıyorum. Davis yüzümü ona dönmem için beni çevirmeye çalışıyor ama ben direnerek yatağın kenarına yaklaşıyorum.

"Goldie."

"Hmm?"

Davis beni arkamdan kaşıklamaya çalışıyor ama ben uzaklaşıyorum. "Bebğim, cidden mi? Ne yapıyorsun?"

"Uyumaya gidiyorum."

"Neden?" diye sorarken sesi gerçekten şaşkın geliyordu.

"Doğum kontrolüne başlayana kadar seks yok" dediğimde karanlıkta yüz ifademi göremediğine şükrederek bir şeytan gibi sırtıyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Night, 'night."

Davis sinirli bir şekilde oflayıp pufluyor, benden uzaklaşıp sırt üstü yatıyor, kendi kendine mırıldanıyor ama bir eliyle üst baldırımını kavramaya devam ediyor. Gözlerim kapanana kadar sırtıyorum.

* * *

Ağır bir beden yuvarlandığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor, karnım yatağa, yanağım yastığa çarpıyor. Bir adamın iri eli ağzımı kapatıyor, adam kalçalarını geriye atıp kalın sikini yarıya kadar çektikten sonra içime girerken korku dolu çığlıklarımı bastırıyor. Bir sonraki hamlesinde onu daha derine kabul etmek için kalçalarımı eğmeye çalışarak sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Ah, siktir, bebeğim, sonunda uyandın."

Davis'in sesinin boğukluğuyla kirpiklerim karanlıkta dalgalanıyor, amım uyarılmışlıkla zonkluyor. Uykumda benimle ne kadar zamandır birlikte olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama buna bayılıyorum, bayılıyorum, bayılıyorum.

-

"Kalçalarını böyle babamı çok fena boşaltacaksın."

Donup kaldım.

Sikeyim.

Bilmem gerekirdi.

Elini ağzımdan çekmeye çalışıyorum, zaten avucunun arkasından ona küfrediyorum. Kıcığımın yan tarafına inen acı bir tokat daha yüksek sesle küfretmeme neden oluyor ve elini dudaklarımın üzerinde düzleştiriyor.

Davis kulağıma homurdanıyor, "Artık benimle dövüşmenin bir faydası yok." Sonrasında kıkırdamasında karanlık bir unsur var. "Zaten iki kez içine boşaldım. Bu seni uyandıracak kadar sertleştiğim ilk sefer." Kalçalarını geriye atıyor ve sonuna kadar sokuyor. " yüzden tadını çıkarabilirsin."

Dizlerimi altına almak için onunla yeterince savaşmayı başarak altından geçiyorum... böylece sırtımı düzgün bir şekilde eğebiliyorum, kalçalarımın açısını mükemmelleştiriyorum, böylece bir sonraki itişi beni zevkle şarkı söyleyecek.

Davis bir elini yüzümün yanına koyuyor ve diğer de kalçamı kavrayarak beni yerimde tutuyor ki bir dahaki sefere üzerime geldiğinde öne doğru sallanmayayım. "Biliyordum. Böyle tepki vereceğini biliyordum."

Küstahlığından ne kadar nefret etsem de, artık duramayacak kadar doruğa yaklaşmıştım. Ve eğer içime çoktan boşaldığı konusunda doğruyu söylüyorsa, o zaman haklı - savaşmanın *bir* faydası yok... *en azından istediğimden değil.*

"Becer beni baba," diye yalvarıyorum. "Boşalmam lazım."

Ve öyle de yapıyor, itişlerinin gücüyle yatak ileri geri sallanırken parmaklarını kalçalarımın geçiriyor, Lily diye biraz geri çevirene kadar yanlılıkla yatak başlığını duvara çarpıyor.

İnlerken yüzümü yastığıma gömüyorum, sonra orgazmımı haykırıyorum, üzerime sıcaklık çöküyor, kalçalarım titriyor ve Davis serbest kalana kadar pozisyonumu korumaya çalışıyorum. Bunu yapar yapmaz, vücudu benimkinin üstünde sarsılıyor, sonunda gevşetiyorum ve Davis'in vücudumu yatağa sabitlemesine izin veriyorum, siki hala içimde. Orgazmın etkisiyle uçmuş ve Davis'in vücut ısısıyla sersemlemiş durumdayım. Yine de tuvaleti kullanmam gerektiği için bir protesto sesi çıkarıyorum.

İşim banyonun kapısını açar açmaz Davis orada, pantolonunu indirip sikini çıkarıyor kapıyı kapattıktan sonra beni makyaj masasına yaslıyor.

"Yine mi?" Hiç de öyle olmadığım halde sinirlenmiş gibi soruyorum. "Seninle işim henüz bitmedi bebeğim." Davis beni kucağına aldı.

Beni tezgâhın kenarına oturtmak için ayağa kalktı ve kalçalarını arasına yerleştirdi. "Gün doğumuna kadar üç saatim var ve her birini kullanmayı planlıyorum." Elini tişörtümün altından geçirmeden önce dudaklarını dudaklarımın üzerine eğiyor, elini temiz külotumun bel bandının altına kaydırıdıktan sonra orta parmağının pediyle klitorisimi buluyor.

İki parmağını yavaşça içime sokup çıkarırken kalçalarımı döndürüyorum ve başımı aynaya yaslıyorum. Parmaklarını kıvırdığında "Baba, oh tanrım, aynen ," diye inliyorum.

Davis aniden durur ve çıplak göğsünü kalbinin üzerine bastırır, ön kapının çarparak kapanma sesini duyunca içimde bir acı şimşeği çakar. Davis banyo kapısını kırbaçla açtı. Evin dış cephesindeki sel ışıkları pencereden parıl parıl parlıyor, Lily'nin boş beşiğini ve açık yatak odamızın kapısını aydınlatıyor. Öfkemi ve kederimi haykırdım.

Davis pantolonunu yukarı çekip Vincent'a doğru koşarken, Vincent da hemen arkasında ipeksi siyah pijama şortu ve tişörtüyle Amanda'yla birlikte yatak odasından fırlıyor. Vincent "Ne oluyor lan?" diye bağıyor.

"Biri kızımızı kaçırdı!" Davis bağıyor ve bir erkeğin sesinde daha önce hiç böyle bir yıkım duymamıştım. Vincent'ı iterek yoldan çekiliyor, ben de hemen arkasından.

Ön kapının yanındaki işe yaramaz, sessiz alarm pedini tokatlıyorum, kırmızı düğmeye bastığımda kulak tırmalayan ev alarmını çalıştırıyorum, polislerin hemen haberdar edileceğini biliyorum. Bir şekilde, bir şekilde, biri yeni kilitlerimizi ve alarm sistemimizi aşmış ve bunun arkasında Bayan Fitzroy'un olduğuna dair hayatım üzerine bahse girerim.

Ve bunu ödeyecek.

Yatak odasına koşuyorum, Amanda ve Vincent'a yolumdan çekilmeleri için bağıyorum, böylece cep telefonlarımızı alabiliyorum komodinin çekmecesini çekip açabiliyorum.

Amanda soluk soluğa kalıyor ve Vincent panikle "O lanet olası bir silah mı?" diye bağıyor, ben evin içinden geçip ön kapıdan dışarı koşarken yağmurun durmuş olması küçük bir nimet sayılıyor.

Davis'in telefonunu Buick'in açık camından ona fırlatıyorum ve o da çimenlerin üzerinde dönene kadar bir daire çizerek geri geri gidiyor, araba yolundan aşağı bir sapan gibi inerken tekerleklerinin arkasından yaprakları ve çamurlu otları fırlatıyor, gıcırdayan lastiklerle ıslak yola sağa dönüyor.

Kaçıran ya da *kaçıranların* Lily'yi hangi yöne götürdüklerine dair hiçbir fikrim olmadan, silahımı sağımdaki koltuğa koyarak Ford'a tırmanıyorum. Tam kamyonu döndürdüğümde, Amanda yolcu tarafına tırmanıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Kalbim kaburgalarımın çarparak çılgılık atıyorum, ama o daha kapıyı kapatmadan ben çoktan araba yolundan aşağı doğru hızla inmeye başlamıştım bile. Vincent arkamızdan yaya olarak geliyor, kollarını sallıyor ve dikiz aynasından bir şeyler bağıyor.

Amanda silahımı eline alıp "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye sorduğunda ürkütücü derecede sakindi.

"Evet!"

"Hareketli bir hedef üzerinde mi?"

"Lanet olsun!" Yola çok hızlı bir şekilde sola döndüğümde mucizevi bir şekilde Ford'u dört tekerleğin üzerinde tutmayı başardıktan sonra elimi defalarca direksiyona vuruyorum. "Hayır."

Ben uzun farlarım açık bir şekilde zifiri karanlık yolda kamyonun kontrolünü kaybetmeden gidebildiğim kadar hızlı giderken o silahı inceliyor. Çaldığında telefonuma cevap veriyor, hoparlörü açıyor, ben de U dönüşü yapmak için garaj yolumuzu kullanan araba gibi şüpheli bir şey var mı diye başımı çeviriyorum.

Davis telefona bağıyor ve ben ne dediğini anlayamıyorum. Ama Amanda anlayabiliyor. Sakince bana "Çataldan sağa dön." diyor.

Köşedeki neon tabelalarla aydınlatılmış benzin istasyonunun yanından dönüp, kırmızı ve mavi ışıkları ters yönde giden araçlarının üzerinde dönen iki polis aracını ve koca bir SUV'u geçtiğimde neredeyse altıma işeyecektim. İki polis aracı evimize doğru sola dönerek devam ederken, SUV boş benzin istasyonunun otoparkında bir U dönüşü yaparak kaldırımın üzerinden atlıyor ve ardından hızla peşime takılıyor.

Ne olacağı ya da polisi hızlı bir kovalamacaya sürüklediğim için hapse girip girmeyeceğim umurumda değil. Bebeğimi bulana kadar bu kamyoneti kenara çekmeyeceğim.

Davis

Evimin önünden yola çıktıktan sonra ilk dur işaretinden sağa döndüğümde göğsümün derinliklerinde asit yanıyor, kas ve kemiklerimi yiyip bitiriyor. İçgüdülerimin anlamını takip ederek Buick'i hızla geri döndürüyorum, asit azalıyor. Yanıp sönen her kırmızı ya da sarı tra c ışıkta ve dur işaretinde yolumu göstermesine izin veriyorum.

Sesli arama için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü kızımın kayıp olduğunu ve onu kaçırان piçin peşinde olduğumuzu söyleyeceğini söyleyen Wyattı aramak için ıslak, virajlı yollara bakmaya bir saniye bile ayıramıyorum.

Goldie'yi aradığımda Amanda telefona cevap veriyor, tam o sırada ileride, yolları kaplayan sık ağaçların arkasında gözden kaybolan kırmızı fren lambalarına bir göz atıyorum. Ne zaman onlar bir sola dönüş yaparlar, geri son balık kuyrukları

tehlikeli bir şekilde midemi bulandırıyor. Araba bu. Öyle olmalı. Bu *da* demek oluyor ki *kızım arabadayken* hatalı sürüyorlar ve kızımın hayatını atıyorlar.

Bunun için onları öldüreceğim.

Goldie arka planda küfrediyor ve Amanda bana nerede olduklarını söyler söylemez, bize yetişmek için nereye gitmeleri gerektiğini biliyorum. Direksiyonu yumruklarım ile sıkıp fren lambalarını takip ederken telefonu kucağıma bırakıp her yönü bağırarak söylüyorum.

Buick'in eski motoruna pes etmemesi için yalvarıyor, gaz pedalını yere vururken daha hızlı gitmesi için dua ediyor, garaj yolumuza çıkan şüpheli gri sedana yetişmeye çalışıyorum. Biliyordum !

Amanda'yı durdurup Wyatt'ı arayarak yerimizi bildiriyorum, umarım o piçi evinden uzaklaştırabilir. Arabanın son dakika dönüşleri yapmadığını fark ettiğimde öfke patlıyor. Şoför bu yolları ve nasıl gidileceğini *biliyor*, yani bu bölgeden biri bize ihanet etmiş, Fitzroy'un para vermiş olabileceği biri.

Ne yapmam gerektiğini düşünerek hızlanmaya devam ediyorum. İlk aklıma gelen bir pit manevrası yapmak, ama Lily Jo'ma zarar verecek bir kazaya neden olursam ölürüm. İlerideki farlar bize doğru geliyor ve tam kafa kafaya çarpışacağımızı düşünerek ruhum bedenimi terk etmek üzereyken, gri sedan ağaç çizgisi kırıldığında yoldan bir açıklığa dönüyor, arka uçları tampon sarkana kadar defalarca dibe vuruyor, arkalarında sürükleniyor, tarlada hızla ilerlerken ben de tam kışkırlarında oluyorum.

Wyatt'ın kaldırılmış siyah kamyonu umduğum gibi sedanın önüne geçiyor, devasa lastikleri toprağı ve mesafeyi arabadan daha kolay ve daha hızlı tüketiyor, sürücünün çarpışmadan kaçınmak için direksiyonu çaprazlamasına kırmasına neden oluyor, ta ki Wyatt bir hız patlaması yapana, egzozundan farlarımın ışığında siyah dumanlar çıkana ve kamyonunu sedanın önüne doğru yan yatırana kadar,

durma noktasına geliyor. Araba frene basar ama Wyatt'ın sürücü kapısına çarpmamak için zamanında duracak çekişi bulamaz.

Onlar sedanı geri vitese takmadan hemen önce Buick'i kaçırانların aracının arkasına dik bir şekilde savuruyorum. Yolcu tarafıma çarpıyorlar ama Buick, içinden fırlayıp kaputunun üzerinden atlayarak sürücü tarafındaki kapı kolunu çekiştirmeme yetecek kadar dayanıyor. Kapı açılmayınca, camı en zayıf olduğu kenardan defalarca yumrukluyorum, cam nihayet açılana kadar eklemlerimi kırıp parçalıyorum.

Zerre kadar acı hissetmiyorum, sadece hayvani bir öfke ve adrenalınle uzanıp sıska bir erkek olan şoförü boynundan yakalıyorum ve tekmeler atıp iki büklüm olurken onu camdan geriye doğru çekiyorum. Bayan Fitzroy yolcu koltuğunda, arkaya bağlanmış araba koltuğunda ağlayan Lily Jo'mdan daha yüksek sesle küfürler savuruyor.

Bebeğimin yanına gitmeyi yaşamaktan daha çok istiyorum ama önce bize ihanet eden, siyahlar giymiş, başında kar maskesi olan bu piçi öldürmeliyim. Bir daha asla başka bir çocuk alamayacağından emin olmalıyım.

Benimle dövüşmek için elinden geleni yapıyor, yüzüme yumruk atmaya çalışırken sahip olması gerekenden daha fazla güce sahip, sıırım gibi bir orospu çocuğu. Ama içimdeki ailemi her ne pahasına olursa olsun korumak isteyen canavar daha güçlü ve piçin hafif darbeleri ona yapacaklarımın yanında hiçbir şey. Kolumu çenesinin altına sokuyorum, kükreyip onu araçtan daha da uzağa sürüklerken nefes borusunu bir kafa kilidiyle eziyorum. Topuklarını yere vuruyor ve beni yumruklamaya çalışmayı bırakıyor, bunun yerine kolumu tırmalıyor, taze kesiklerimi oyuyor.

Arabamın arkasındaki yoldan gelen uzun farlar ve yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar beni neredeyse kör ederken, öndeki kamyon açıklığa doğru keskin bir dönüş yapıyor ve neredeyse takla atıyor. Bir anlık

Dikkatimin dağılması bana pahalıya patladı ve adam karnıma iki kez sertçe dirsek atarak ciğerlerimdeki havayı boşalttı ve ona olan hakimiyetimi gevşetti. Ben onu yere sermeden önce sadece iki adım uzaklaşabildi. Sırtına oturdum, kolumu tekrar boynuna doladım ve kafasını omuzlarından ayırmaya çalışır gibi geriye doğru çektim.

Bu gece, bu hain ölecek.

Bölüm 25

Goldie

Arkamdaki polis bagaj kapağıımıza çarptığında Amanda ve ben çığlık atıyoruz, kamyon ileri fırladığında kafalarımız geriye savruluyor. Direksiyonu sola kırıyorum ki son ilerideki virajda bulunan ağaçlara çarpıp ölmeyelim. Amanda direksiyonun kontrolünü ele geçirmek için uzanıyor, ellerim kayıyor, terden kayganlaşıyor, böylece yolun karşı tarafındaki derin hendeğe kaymıyoruz.

Kamyonu düzelterip kontrolü tekrar bana bırakır bırakmaz gaz pedalına basıyorum, büyük lastikler çekiş kazanmadan önce yolda bir an kayıyor. İbreyi RPM'nin kırmızı bölgesinin ötesine ittiğimde güçlü motor kükreyerek havalanıyoruz, kaçtığımız ağaçlara kafa üstü çarpmaktan kıl payı kurtulduktan sonra polisi tozumuzun içinde bırakıyoruz.

"İşte orada!" Amanda bağılıyor ve ben de onun işaret ettiği parmağı sola doğru takip ediyorum.

"Lanet olsun!" Lanet polis bize yetişti, kuyruğumuzdan belki otuz metre uzaktaydı ve aynı manevrayı denemek için onları geçmezdim.

Kamyonu neredeyse takla attırıp yavaşlamadan yoldan açıklığa çekiyorum ve polis beklenmedik bir hareketle yanımızdan geçip frene basıyor ve suda kızaklıyor. Olay yerinde kalbim kaburgalarımın çarparken

tarlada hızla ilerliyor. Davis'in Buick'i ve siyah bir kamyon gri bir sedanı sıkıştırdı ve tam elli metre yaklaştığımda polis tekrar yetişti. , SUV'larının arka tarafı Zıplama Çılgınca üzerinde ve Arazi, ve onlarkamyonun sağ arka tarafına SUV'larının ön tarafıyla vurarak savruluyor. Artık o kadar şanslı değiliz çünkü Ford spin atarak iki teker üzerinde korkunç bir üç saniye boyunca yükseldikten sonra sert bir çatırtı ile dört teker üzerine düşüyor ve motor duruyor. Amanda ve ben emniyet kemerlerimizi takmamış , bu hareket bizi araçtan fırlatabilirdi. Bu haliyle göğsüm çökmüş gibi hissediyorum. içinde, benim koltuk kemerkilitli sıkı ve yapamaz için çözülebilmesi için. Amanda, elinde olduğunu bilmediğim kocaman bir bıçakla bıçağı kesiyor ve bıçak yerinden çıkar çıkmaz kapıyı açıp kamyonu dışarı düşüyorum.

birkaç kırık kaburga olabilir.

Araçlara doğru koşarken arkamdan gelen polisin derin ve gürültülü bağırışlarını duyuyorum... Ta ki birkaç santim sağımda yere çarpan bir el ateş edilene kadar. Kayarak duruyorum ve ellerimi havaya kaldırıp başımı sallayarak, beni bırakması için yalvararak arkamı dönüyorum. Silahını göğsüme doğrultmuş bana doğru ilerlerken geriye doğru çekiliyorum. O sedanın içinde olması gereken bebeğime gitmemi engellemek için beni öldürmesi gerekecek.

Sonra Amanda arkamdan "Silahını bırak yoksa ateş ederim!" diye bağırıyor, emniyet kemerinden kurtulduktan sonra kamyonun etrafında koşuyor. Başımı hafifçe çeviriyorum ve göz ucuyla onun silahımı önünde tuttuğunu görüyorum, iki sabit, uzanmış koluyla polise doğrultmuş, ben geriye doğru ilerlemeye devam ederken, pürüzlü kaya parçaları çıplak ayaklarımdan yumuşak tabanlarımdan ısıyor.

Polis bir anda silahını bırakır, kovboy şapkası yüzünün büyük bir kısmını korur ama kara bıyığı ve açık kalan geniş ağzı korunmaz. "Mandy?" O kadar çok var ki

duygular tek bir kelimedede toplandı. İnançsızlık. Acı. Aşk. Özlem. Ve sonra bize doğru koşmaya başladı, geçip gitti.

Dönüyorum ve Amanda'nın, adam ona çarpmadan bir saniye önce kollarını şaşkın bir sessizlik içinde izliyorum, gözleri kocaman ve yuvarlak. "Roman?"

Polis bir iniltiyle neredeyse onu ayaklarından düşürüyordu. Onu kaldırmak için uzun kollarını sırtına doluyor ve dudaklarını onunkilere çarpıyor, kovboy şapkası kafasından geriye doğru savruluyor.

Artık polis silahını bana doğrultmadığı için etraflarından dolanıyorum ve bacaklarımı olabildiğince hızlı bir şekilde pompalıyorum, dondurucu soğukta, su dolu çimlerde sinir bozucu bir şekilde kayarak gri sedanın yolcu tarafındaki kapısına ulaşıyorum, her nefes bir öncekinden daha acı verici. Pencereden, sürücü koltuğundaki Bayan Fitzroy'un küçük, çılgın şeklini zar zor seçebiliyorum, arabayı tekrar tekrar vitesine takıyor, sonra geri vitesine takıyor, arkada arkaya bakan bir araba koltuğunda kızımınla birlikte araçlara ileri geri çarpıyor. Sedanın tekerlekleri dönerek yumuşak zemine saplanıyor, motor aşırı ısınıyor ve duman çıkarmaya başlıyor.

Bebeğimi soktuğu tehlike karşısında çıkardığım ses, binlerce annenin saf ilkel öfkesinden başka bir şey değil ve Lily'ye ulaşmak için yolcu tarafındaki kapılardan hiçbirini açamazken, arabanın parçalanmış bagajının üstüne atlamak için gereken güce ve hıza sahip olduğumu bilmiyordum.

Kendi başının çaresine bakabilen Davis'in bir adamın sırtına çıkıp onu boğmasına hiç aldırmış etmiyorum. Umarım Davis o piçi öldürmeden önce acı çektirir. Bayan Fitzroy bunun geldiğini görmüyor, vitesi sağa sola atmaya devam ediyordu ki, kırık sürücü tarafındaki camdan kafasının yan tarafına bir yumruk indirdim. Kafası yana savrulurken gırtlaktan bir çığlık attı.

Vitesi parka almak için o etkisiz haldeyken pencereden atlayıp daldım, sonra anahtarı

Kontak. Saçımı avuçlayacak kadar kendine geldiğinde ve onu parçalara ayırmak için elinden geleni yaptığında yarı yarıya aracın içinde ve dışındayım, ama umurumda değil, umurumda değil, umurumda değil! Onu öldürmek ve Lily'yi kurtarmak dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Orta konsola tutunup Bayan Fitzroy'un üzerine yığılıncaya kadar vücudumu camdan içeri *çektüğimde* cam kalçalarımı ve çıplak uyluklarımı kesiyor, sonra üzerine binip onu ağırlığımın altında koltuğa sabitliyorum. Bayan Fitzroy yumrukları hâlâ saçlarımdayken başımı bir o yana bir bu yana savurup beni yerinden kaldırmak için kamburunu çıkarırken saçlarımdan oluşan perdenin arkasını göremiyorum ama sol elimle sıska, zayıf boynunu bulup kavradığımda nerede olduğunu yeterince iyi hissedebiliyorum, onu yerinde tutmak için sırtını koltuğa yasladığımda boynunu eziyor ve hava akışını kesiyorum.

Saçlarım bir sonraki yırtılışıyla ayrılıyor ve gözleri şişerken yüzünün morarmasını derin bir memnuniyetle izliyorum. "Bırak beni! Yardım edin! Yardım edin!" diye fısıltıyla bağıyor.

"Seni lanet olası amcık!" Sağ yumruğumla önce yanağına vuruyorum, çatladığını hissediyorum, sonra doğrudan burnuna vuruyorum, küçük kemikler eklemlerimin altında paramparça oluyor. "Bunun için öleceksin!"

Ağzıyla yardım istiyor ama onu gazabımdan kurtaracak kimse yok. Yüzünün ortasına indirdiğim üçüncü yumrukta elleri saçlarımdan çözülüyor, sıcak kan fışkırıyor, açık ağzından aşağı akıyor, baygın haldeyken bile soluk soluğa kalıyor, nihayet boğazını bıraktıktan sonra yana doğru yığılıyor. Kendi kanıyla guruldadığında ve hırıltısı yavaşladığında içimde tatlı bir haz kabarıyor.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyorum, ondan kurtuluyorum ve iki ön koltuğun arasından arkaya tırmanıyorum, ellerim ve bacaklarım kontrolsüzce titriyor ve Bayan Fitzroy'un ve benim kanımla kayganlaşıyor. Lily şu anda o kadar çok ağlıyor ki ses bile çıkarmıyor, nefes alamıyor, yüzü

pancar kırmızısı ve dudakları maviye dönerken minik çenesi titriyor. O ana kadar terörün ne olduğunu bildiğimi sanıyordum ama çok yanılmışım.

Bilmediğim araba koltuğunun kemerini beceriksizce, şişmiş ellerle açıyorum ve onu dışarı çıkarır çıkarmaz hemen göğsüme götürüyorum. Onu yatıştırmaya çalışırken sesim tizleşiyor, gözyaşları köprücük kemiğimi ıslatıyor. "Annen burada, Lily. Nefes al!" Sırtını kuvvetlice ovuyorum, göğsünün inip kalkmasını istiyorum. Sessiz çılgılığı kesildiğinde hıçkırıklara boğuluyorum ve en güzel, en güzel ses olan feryat etmeye başlamadan önce benzin ve duman kokulu havayı minik ciğerlerine çekmek acı vericiymiş gibi en büyük, en sert nefesini çekiyor.

"Oh, çok iyiydin, Lily. Çok iyiydin." Onu bir o yana bir bu yana sallarken yüzünü boynuma , rahatlamıştım. "Devam et bebeğim. Annen ve baban burada ve sen iyisin. Seni buradan çıkaracağım. Sadece benim için nefes almaya devam et."

Araba takibinin ve Fitzroy'un art arda yaptığı kazaların ona zarar verme ihtimaline karşı onu bir an önce hastaneye götürmem gerektiğini bilerek, yeniden güçlenmiş bir şekilde, başını ve boynunu sabit tutmaya çalışarak onu göğsümde sıkıca tutarak arka koltuktan sendeleyerek çıkıyorum. Dünya, yanıp sönen ışıklar, sirenler ve her yönden gelen bağırışlarla dolu bir kıyamet kâbusu.

Tanımadığım bir adam ortaya çıkıp bana saldırdığında kendimi yana atıyorum, Lily'yi altımda ezmek için düşüşümü kırarken bileğimi çok fazla geriye büküyorum. Dizlerimin üzerine çöktükten sonra adam önümde çömeliyor ve Lily'yi kollarımdan koparmaya çalışırken başım ve kalbim ne dediğini duyamayacak kadar çok çarpıyor.

Tamamen vahşileşiyorum, sırtımı arabanın yan tarafına için dönüyorum, hırlıyorum, gerekirse dişlerimle boğazını parçalamaya hazırım. Çömelleme pozisyonundayken tam kalçalarının arasına tekme atmadan önce tepki verecek zamanı yoktu ve çarpmanın etkisiyle geriye doğru düşerek aletini tuttu.

Bacaklarımı altına alıyorum ve arabayı iterek diğer tarafa geçiyorum. Adam hemen ayağa fırlıyor, bir eli hala kucağında, diğeri bana uzanıyor. Beni durdurmak için gömleğimin arkasından tutuyor ve ben durmayınca gömleğimi sırtımın yarısına kadar yırtıyor. Buick'in etrafından dolanıp Ford'a doğru koşmaya başladım, bu sırada her yönden daha fazla yabancı adam bana yaklaşıyordu, canavar silüetleri kör edici, yanıp sönen ışıklarda canlanan bir korku filmiydi.

İri yarı biri beni arkamdan yakalayıp, çamur ve çimenle kaplı kocaman kollarını kanlı kesiklerden oluşan şeritlerle bana ve Lily'ye doladığında dehşet boğazımı tıkıyor. Başımı geriye atıp çeneme çiviliyorum ve kaçmak için kollarının arasında çırpınıyorum.

"Goldie!" Davis'in çılgılığı tam kulağıma geliyor ve bir anda kavgam sönüyor.

* * *

Gözlerimin kapanmasına izin veremiyorum. Hemşirelerin bana verdiği ilaç her neyse, zihnimi siyah bir bezle sarmaya çalışıyor, uzuvlarımı jöleye çeviriyor ama uyuyamıyorum. Henüz uyuyamam. Bebeğimin güvende olduğunu bilene kadar olmaz.

"Bırak beni," diye mırıldanıyorum, pamuk dolu ağzımdaki dilim kalınlaşırken başucumdaki hemşireyi yeni doğmuş bir bebeğin gücüyle itiyorum. Hastane yatağından yuvarlanıp sert bir şekilde karnımın üzerine yere düşüyorum, kaburgalarım protestoyla inerken hırıltılı bir şekilde nefes alıyorum ve kapıya doğru sürünmeye çalışıyorum. Lily'ye doğru.

Milyonlarca el beni kavırıyor, gevşek bedenimi yerden kaldırıp yatağa atıyor, acil bağırışlar ve bipleyen makinelerden oluşan bir kakofoni. Ölümden önce hatırladığım son şey

Dünya karardığında, bulanık, mavi şekillerden oluşan kalabalık, iki yaşlı kadının geçmesine izin vermek için kabaca ayrılıyor.

Küçük olan yaralı sağ elimi tuttuğunda acı dolu bir nefes çekiyorum. "Anne?" Hayır, bu doğru değil. Benim bir annem . Göz kapaklarım göz kırpamayacak kadar ağırlaşırken düşüncelerimde kafa karışıklığı dalgalanıyor.

Kadın saçlarımı alnımdan geriye doğru düzeltiyor. "Onlar seni iyileştirirken ben Lily'ye göz kulak olurum. Merak etme tatlım. Bırak onlar işlerini yapsınlar, sen de iyileş."

Davis

"Güzel, sonunda uyandın. Tek kelime etme," diyor Vincent bir o cer onu sol elimin yatağıma kelepçeli olduğu, sağ elimin alçıda olduğu ve her iki kolumun da dirseklerime kadar beyaz bandajlarla sarılı olduğu hastane odama sokar sokmaz.

Kırılan pencerenin camı kollarımı cehenneme sonra ne kadar kan kaybettiğimi düşünürsek kelepçeler aşırıya . Ambulansın arka koltuğunda bilincim gidip geliyordu ve sağlık görevlileri beni ancak Goldie'yi kucağında Lily'yle bulduktan sonra, etrafımız polisler tarafından sarılmadan ve bizi ayırmadan önce ambulansa bindirebildiler.

Hastaneye tekerlekli sandalyeyle götürüldüğümde kendimi sedyeden kurtaracak kadar kendime gelmişim, yolumu kesen acil tıp teknisyenlerinden birini ittim ve ikinci bir ambulansın durduğu yere koştum. Ambulansın arkasındaki Goldie ve Lily'yi görür görmez, ikisinin de hala hayatta olduğunu ve tedavilerinin sürdüğünü gördüm.

, bayılmışım, görünüşe göre düşerken kafamın arkasını kaldırıma çarpmışım.

Her şeyi uçuşturan ağır kesicilerle savaşıyor yüzümü Vincent'a çeviriyorum, gri ipek pijama altı ve parlak siyah Oxfords'un üzerine giydiği siyah blazer ceket dışında zayıf göğsü çıplak. Ne kadar zamandır hastanede olduğumu ya da onun ne kadar zamandır burada, yarı giyinik bir halde beklediğini bilmiyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Vincent yatağının başucuna yaklaşıp cep telefonunu kulağına götürdü, sonra aramayı sonlandırıp ceketinin iç cebine attı. "Avukatın olarak, ben bu işi çözene kadar çenenin kapatmasını söylüyorum. Anlaşıldı mı?"

"Avukatım mı?"

Başını sallıyor, sonra kapıyı koruyan görevliye işaret ediyor, o da dışarı çıkıp bizi yalnız bırakıyor. Vincent sıkıntıyla iç geçiriyor, kapıyı gerçekten kapatmak için uzaklaşıyor, sonra geri dönüp oturabilmek için yatağının yanına bir sandalye çekiyor, gözlerinin altında mor torbalar var. "Kendini nasıl bir pisliğin içine soktuğun hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ne boku?"

Vincent kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Kafanı ne kadar sert çarptın?"

Başımın arkasındaki yamalı düğüme dokunmak için elimi kaldırmaya çalıştığımda kelepçeler çınlıyor.

"Boş ver. Mesele şu ki, eğer dediklerimi tam olarak yapmazsan, ciddi bir hapis cezasıyla karşı karşıya kalabilirsin. Amanda ve Marigold da öyle," diye ekliyor, ancak kız kardeşimin bunlarla ne ilgisi olduğunu bilmiyorum.

"," diyorum. "Burası Teksas."

Vincent kuşkulu bir kahkaha atar. "Burası vahşi batı değil. Teksas'ta hâlâ yasalar var-" Kapı açılıp Şerif Gibson, Şerif Yardımcısı Hernandez ve Amanda odaya girince ayağa fırlar. Vincent yollarını keser,

Adamlarla el sıkışmak için kolunu uzattı ve kendisini avukatım olarak tanıttı.

Şerif başını salladı, sonra Hernandez'e çözmesini söyledi.

Sırıtiyorum ve sol bileğimi döndürüyorum. Vincent'a "Sana söylemiştim," diyorum ve o da inanmayarak başını sallıyor.

Vincent hariç diğer herkes gibi kirli ve yırtık pırtık olan Amanda yatağıma eğilip bana sarılıyor. Sadece iki saniyelik yarım bir kucaklaşma değil, gerçek bir *seni seviyorum ve iyi olmana* türünden bir kucaklaşma. Birbirimize bu şekilde sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu ve kollarım çok acısa da, o çekilmeye başladığında biraz daha sıkı, biraz daha uzun sarılıyorum.

Sonunda bıraktığımda, Hernandez'in Amanda'nın arkasında atletikle durduğunu, gözlerinin Amanda'nın giymesi için ona vermiş olması gereken üniforma üstünün altındaki küçük pijama şortunun içindeki kışına yapıştığını fark ediyorum ve kendini yeniden ayarlıyor. Boğazımı temizliyorum, liseden mezun olmadan hemen önce kalbini kırdıktan sonra ona bu şekilde bakmaya hakkı olmayan Hernandez'e hançer gibi bakıyorum. Gözlerini yüzüme dikip göz kırpmıyor ve bana yaklaşıyor.

Normalde başka bir çiftin işine karışmazdım ama ilaçların etkisiyle dilim çözülünce, dikkatini çekmiş olmalarına rağmen Hernandez ve Amanda'nın arasına girmek için herhangi bir hamle yapmayan Vincent'a kaşlarımı kaldırıyorum. "Hiçbir şey söylemeden başka bir adamın kadınına bakmasını mı izleyeceksin?"

"Tanrım, Davis," diyor Amanda, ince, mavi hastane battaniyemi toparlayıp kendi etrafına sarması için ona uzattığımda dudaklarını büzerek. "'Senin kadının' mı? Ben kimseye değilim." Battaniyeyi tekrar bacaklarımın üzerine silkeliyor.

Hernandez dilini şaklatıyor, görünüşe göre söylediklerine itiraz ediyor. Şerif yardımcısı ona meydan okuyan bir ses tonuyla sorar: "Bundan emin misin Mandy?" Boyları birbirine eşit, adam botlarını giymiş, kadın da hastanede giydiği ayakkabıyı giymiş.

Çoraplı, ama Vincent'tan en az elli kilo fazla olmalı; siyaha yakın kalın saçları ve orta kahverengi bir yüzü var. Elini kızın beline koyuyor. "Çünkü seni eğdiğimde bağırdığın şey bu değildi-"

Amanda'nın yanakları kızarıyor ve Hernandez'in karnına sert bir dirsek atarak dişlerinin arasından "Kapa çeneni Roman!" diye tıslıyor. Adam elini indirip Amanda'nın kıçını çimdiklemekten başka bir tepki bile vermiyor.

"Bu lanet bir şaka mı? Vincent, bunu görüyor musun?" Hareketlerimi tam olarak kontrol edemediğim için ikiliye beceriksizce el sallıyorum. Vincent'ın kaşları kalkıyor ve ağzı açık kalıyor ama onun dışında . "Ahbap. Kıçına bas!"

Hernandez Vincent'a bakıyor, göğsünü kabartarak kolunu Amanda'nın beline doluyor ve kısık bir hırıltıyla, "Denediğini görmek isterim. Eğer denersen seni Davis'in yanında bir hastane yatağına yatırmayacağımı sanma."

Amanda sertleşir ve Hernandez'den uzaklaşmaya çalışır. "Gördün mü! İşte bu yüzden eve hiç gelmiyorum. Bir avuç geri kafalı, dik kafalı, mağara-"

Hernandez Amanda'nın etrafında dönüyor ve Vincent'ın önünde dudaklarına dolgun, iddialı bir öpücük kondurarak onu kesiyor. Öpücük başlar başlamaz biter ve Hernandez eğilerek Amanda'yı itfaiyeci hamlesiyle omzuna alır.

Hernandez, Şerife "Michigan'a transfer olacağım" dedi.

Gibson kocaman bir kahkaha atar ve Hernandez'in sırtını sıvazlar.

Amanda fırtına gibi bağılıyor, ancak çok fazla fiziksel bir mücadele veriyor gibi görünmüyor. "Michigan'a gelmiyorsun!"

"Bir daha kaçmana ya da bebeği bensiz büyütmene izin vermeyeceğim," diyerek kapıya doğru yürüdü.

Vincent , sonunda peşlerinden gidecekmiş gibi bir adım öne çıkar, ta ki Amanda derin bir nefes alıp "Hamile değilim!" diye bağırana kadar.

Hernandez odadan çıkarken kıkırdıyor. "Hayır, ama yakında olacaksın."

Vincent bocalar, ağzı açık kalmış bir balık gibi ağzı açık kalmıştır. Sonunda Gibson'a döndü. "Onu bu şekilde götürmesini engellemeyecek misin?"

Şerif önce burnunu karıştırır, sonra kollarını kavuşturur. "Bu senin işindi, benim değil. Ve az önce kovulduğunu söyleyebilirim."

Vincent sanki dünya aklını kaçırmış gibi bana doğru bakınca başımı sallıyorum. "Teksas'ımıza hoş geldiniz."

Vincent ellerini havaya kaldırır. "Sikerim böyle işi. Ben buradan gidiyorum.

Hapishaneden uzak durma konusunda iyi şanslar."

Gibson iç çeker ve Vincent gittikten sonra onun boş sandalyesine oturur, kovboy şapkasını kalın bir üzerine koyar.

"Beni hapse mi göndereceksin, Şerif?" yer orası olsa bile, o aşağılık piç Matt'i -ne yazık ki Harold'ın yeğeni ve Dolly'ye Granny'nin lokantasında çalışmaya başladığı ilk zamanlarda saldıran, daha sonra kameralarımızı ve kilitlerimizi kuran güvenlik şirketi için çalışmaya başlayan- hakladığımı bilerek rahat uyuyacağım. Russell, Bayan Fitzroy'un Matt'e sistemimizi etkisiz hale getirmesi ve ön kapıdaki tuş takımını geçip Lily'yi kaçırması ve sonra da kaçış şoförü olması için para verdiğini bir şekilde öğrendikten sonra Vincent'tan önce bana ulaştı.

Şerif gıcırtilı, yastıklı sandalyede arkasına yaslanıp rahatlıyor. "Başka birini öldürmeyi planlıyor musun?"

Colton'ın adı aklıma geliyor. Onun bu bir ilgisi olduğunu öğrenirsem, *evet*, planlarım var.

Gibson gözlerini kısar. "Buna cevap verme." Dişlerini sıkarak. "Gördüğüm kadarıyla, akli başında hiçbir baba ailesini korumak için farklı bir şey yapmazdı. Kim bilir o tatlı bebeği nereye götürürlerdi?"

Eğer kaçmış olsalardı seninkini. Kendisi ve Lily için yeni isimlerle sahte pasaportlar hazırladığını biliyor musun?"

Bunu bilmiyordum. Kızımın yabancı bir ülkede kaybolduğu düşüncesi karşısında öfke ve dehşet zihnimde birincilik için birbiriyle savaşıyor. Çenemi sıkarak bunu bir kenara itiyorum, böylece tehdidin etkisiz hale getirildiğini bilerek odaklanabiliyorum. "Goldie ne olacak?"

Yüzü kararıyor. "O da senin gibi yapması gerekeni yaptı. Fitzroy tam olarak hak ettiğini aldı." Başını iki yana sallar. "Bilirsin, her zaman böyle büyük miktarlarda hareket etmesini en az beklediğin kişilerdir."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok ve o gülüyor, sanki paylaşacak ilginç bir sırrı varmış gibi dirseklerini dizlerine dayayarak yaklaşıyor.

"Görünüşe göre DEA bir süredir onun peşindeymiş. Sistemimize girdiğinden beri onu burada avlıyorlar. Metamfetamin, hem de bir ton, çölde pişirilmiş. Kimin aklına gelirdi? Onu gözaltında tuttuğumuzu öğrenince çok mutlu oldular - daha doğrusu hastanede, yatağına zincirlenmiş bir halde, kim bilir ne kadar süre bu boka bağımlı kaldıktan sonra detoks yapıyordu."

"Tahminimce bu onun deli ve psikopat davranışlarını açıklıyor."

Şerif başını sallar. "Onlar da sizi destekledikleri için yeterince mutlular sanırım. Benim gibi."

Rahatlama bir ton tuğla gibi çarptı bana. "Bunu duyduğuma sevindim. Violet'in bile bir hapisane düğününü başarabileceğini sanmıyorum."

Bölüm 26

Goldie

Davis son iki aydır her gün düğünümüzü ertelemek zorunda kaldığından yakınıyordu. Muhteşem gelinliğimle koridorda yürümeyi reddettim, vücudumuzun her yerinde dikişler vardı ve ikimiz de kırık ellerimizi alçıya almıştık. Lily mucizevi bir şekilde zarar görmedi, kutsal olan her şeye şükürler olsun, ancak anlaşılabilir bir şekilde yere yatırılmaya pek tahammül edemiyor.

Arkadaşlarımızın da iyileşmek için zamana ihtiyaçları vardı. Görünüşe göre, Lily'yi çalmaya çalışan bir yabancı olduğunu düşündüğümde taşaklarına tekme attığım kişi Russell'dı, aslında bana yardım etmeye ve bizi bir ambulansa götürmeye çalışıyordu. Oops.

Wyatt'ı, her şey olup bittikten sonra onu ilk gördüğümde özür dilediğim zamanki kadar kızgın görmemiştim. Matt ve Bayan Fitzroy tarafından çarpıldıktan sonra sol bacağının kırılmasından, itfaiyeciler onu süslü, kaldırılmış, hiç şüphesiz pahalı olan ve hurdaya dönen kamyonetinden çıkarmak için can simidi kullanana kadar sürücü koltuğunda sıkışıp kalmasından nefret ediyordum.

Yüzündeki ifade Dallas'taki o çılgın günde Bayan Fitzroy'a baktığı andan bile daha korkutucuydu. Beni işaret etti ve hiddetle şöyle dedi: "Ailem için her şeyi feda edebilirim. Sakın bunun için özür dilemeye kalkma." Sonra ifadesi düzeldi Davis'le beni öyle bir kucakladı ki, çatlak kaburgalarım çığlık atarken bile

onun olarak görüldüğü için sıcak ve heyecanla doluydu.

Aile.

İçimi ısıtan diğer şey neydi? Bayan Judy, ağrı kesici ilaçlar vücudumdan temizlendikten ve onu var olmayan annemle karıştırmayı bıraktıktan sonra ona *Bayan Judy* demeye başladığım için beni azarladı. Yani artık sadece onursal bir *Büyükanne'nin Kızı* değil, onursal bir *kızıyım*. Lydia Teyze'nin yanına taşındığım günden beri bir çocuk gibi bu kadar yoğun bir şekilde sevildiğim için hiç bu kadar ağlamamıştım ve o zamandan beri Bayan Judy'ye *anne*, Dolly'ye de *abla* diyorum.

Ve Dolly benim tek kız kardeşim değil. Amanda da öyle. Hastaneden taburcu olduktan sonra katılabildiğimiz mahkeme salonunda Roman onu evlenmeye zorladıktan sonra benim de yeni bir kardeşim oldu. Kibirli buz kraliçesi, yargıç onları resmen koca ilan eder etmez eriyip gitmişti.

Roman'ın annesi ve babası evlerinde büyük bir parti verdiler, müzik ve yemek sabahın erken saatlerine kadar devam etti, ancak yeni evliler saatler sonra Amanda'nın saçları başının arkasında ciddi düğümler halinde dolaşmış ve içeri girer girmez yüzü ağarmış bir şekilde ortaya çıktılar. Lily'yle birlikte boş yatak odalarından birinde diğer küçük çocuklarla birlikte uyuyakaldım ve parti bitmeden uyudum. Komşuların gürültü şikayetleri, partiye katılanların yarısıyla birlikte geçirildi.

Davis bizden önce evlendikleri için huysuzdu ve Amanda soyadını değiştirmeyeceğini söylediğinde Roman huysuzlandı. Tıp fakültesinden *Dr. Freeman* olarak mezun olmuştu ve öyle de kalacaktı, bu da Roman'ın mağara adamı eğilimlerini gerçekten ateşledi... bu yüzden adam gitti ve soyadını onunkiyle değiştirdi, böylece Michigan'a geri döndüklerinde aynı soyadına sahip olacaklardı, düğünümüz için geri gelene kadar birlikte yerleşiyorlardı.

Ve şimdi, buradayız. Bugün o gün. Şimdilik tek üzücü şey Amanda'nın bana her seferinde attığı soğuk ve sert bakış.

Layla Lily'yi eğlendirirken ben de annemin yardımıyla düğünüm için süslenirken ışıklı aynada göz göze geliyoruz. Violet'in gecikme sayesinde rezervasyon yaptırabildiği mekandaki gelin süiti, parlak beyaz iç mekanı, pembe ve altın rengi vurguları ve odayı ısıtan erken bahar güneşini içeri alan büyük pencereleriyle muhteşem. Ancak Amanda'nın atmosferi bozan tavrını takdir etmek zor.

Ellerimi kaldırıp yastıklı makyaj sandalyemde Amanda'ya bakıyorum, kadifemsi pembe üzerinde dik y duruyor. "Tamam, ne ?"

Çenesini havaya kaldırıyor ve kollarını yaz şarabı rengindeki asimetrik, kokteyl boyu elbisesinin üzerinde kavuşturuyor. Davete katılan tüm kadınlardan mor ve pembe tonlarında kıyafetler giymeleri istendi ama hiçbiri benim elbisemin al rengine yakın değildi.

"Sen," diyor suçlayıcı bir tavırla. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Dolly bir kıkırdama patlatarak bizi ve kucağındaki yeni doğmuş bebeği Weston'ı irkiltti.

"Beni ne için affedeceksin?" diye çıkıştım.

Amanda şezlongun koluna yaslanıp karnını tutarken burnundan derin derin nefes alıyor. "Eğer seninle o araba kovalamacasına , Roman asla..." çıkarmıyor.

"Seni Ford'un arka koltuğuna yatırıp içine bir bebek mi sikeyim?" Dolly, pembe orkideli hamile elbisesinin sağ üst kısmını açıp Weston'ı göğsüne koyarken daha yüksek sesle gülerek soruyor. Annem gözlerini tavana dikeyor ve Dolly'nin seçtiği kelimeler karşısında başını sallıyor.

Amanda omurgasını yeniden dikleştiriyor. "Tanrım, Dolly, bu kadar kaba olmak zorunda mısın?"

Dolly de doğrulur ve çenesini kaldırarak korkunç ve yanlış bir İngiliz aksanı takınır. "Özür dilerim, Kraliçe

Amanda. 'Kraliyet arabasının arkasında seninle çiftleştirdi ve bir varis üretti' demeliydim."

Gözlerim Amanda'nın karnına kayarken ağzım açık kalıyor. "Hamile misin?"

"Evet," diye mız mızmızlanıyor sefilce.

Dolly parmaklarını şıklatır. "Ha! Biliyordum." Amanda gözlerini kocaman açarak ona bakar. "Nasıl?"

"Roman da diğer erkekler kadar kötü." Dolly elini Amanda'nın bedenine doğru sallıyor. "Ayrıca, hayalet gibi solgun bir görünümün var."

Buna gücenen Amanda sert bir şekilde "Ne solgun bakışı?" diye sorar.

"Bağırsaklarını kusmamaya çalışıyormuşsun gibi, Goldie gibi." Dolly bana doğru baktı. " zamankinden daha solgun."

Amanda kaşlarını çatıyor ve karnını tutuyor.

Profesyonel bir makyaj sanatçısına çok da küçük olmayan bir meblağ harcadıktan sonra kırılma sırası bende. "Yapmam."

Dolly başını eğiyor. "Evet, öyle." Şezlonga yerleşiyor ve Amanda ile omuz omuza çarpışırken kaşlarını sallıyor. "Ama, hey! En azından bu şekilde, çocuğunuzun yaşıt kuzenleri olacak ve siz Michigan'da olsanız bile hepsi birlikte büyüyecek. Eğer daha sık ziyaret etmeyi planlıyorsanız eminim çok iyi arkadaş olacaklardır."

"Kuzen mi?" "Ama ben değilim-" Bir elimi ağzıma kapatıyorum, karnım çırpınıyor.

Dolly kaşlarını çatır. "Bilmiyor muydun? Hey, nereye gidiyorsun?"

Beyaz saten gelinliğimin kemerini sıkıyor ve Lily'nin kadınların yanında güvende olduğunu bilerek odadan hızla çıkıyorum. Görevlilerin hâlâ hazırlamakta olduğu kabul salonunu geçip -fildişi masa örtüleri ve yuvarlak masaların ortasına yerleştirilmiş beyaz konik mumlarla altın şamdanlar-damat süitinin bulunduğu diğer tarafa geçiyorum ve kapıdan içeri dalıyorum.

Adamların hepsi, koyu renkli deri bir kanep ve birkaç koltuktan oluşan yarım daire şeklinde oturdukları yerden hep birlikte dönerler.

Büyük boy koltuklarda, ellerinde viski ve burbon bardaklarıyla kadeh kaldırıyorlar. Russell boğazını temizleyip yavaşça ayağa kalkıyor, Wyatt, Roman ve Jared'e de ayağa kalkmalarını işaret ediyor, Davis'in ağzı açık kalmış, hararetli bakışlarla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Sen...sen...nasıl? Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum!" Son kısmı çılgık çılgıca söylüyorum, bir elimi karnıma bastırırken göğsüm kabarıyor, sonunda son sertliği kabul ediyorum. Ayrılmadan önce hastanenin eczanesinde gizlice reçetemi beri doğum kontrol hapı kullanıyorum ve Davis'in onları kurcalamaması için haplarımı saklıyorum.

Wyatt gülerek başını geriye atar, ardından yüksek sesle bardağını diğer adamlarınkiyle tokuşturur. Onlar odadan çıkarken Roman sırtarak Davis'in sırtını sıvazlar.

Davis'in dudakları bir gülümsemeye seğiriyor, yüz ifadesi kendinden geçme ile bir şeyden paçayı sıyırmış gibi kendini beğenmiş bir ifade arasında gidip geliyor, sonunda ayağa kalkıyor, kadehini cam bir sehpa bırakıyor ve kayrak grisi takım elbisesi, ceketine iliştirilmiş kadife çiçeği yaka çiçeği ile bana yaklaşıyor.

Onun ileriye doğru attığı her adımda, beni içeriden kapatıp kilitlediği açık kapının yanındaki duvara yapıştırana kadar geriye doğru çekiliyorum. "Hamile misin?"

Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve kemerimi çözdüğünde bornozumun kenarlarını göğsümün üzerinden geçirmeye çalışıyorum. "Kes şunu! Bu ciddi bir mesele."

Davis bileklerimi kavrayıp yanlarıma tutturuyor, böylece bornozum açılıyor. "Öyle olduğunu biliyorum." Bir bileğimi bırakıp avucunu karnımın alt kısmına, gecenin ilerleyen saatlerine kadar görmemesi gereken dantelli beyaz tangamın üzerine koyuyor. "Karnında bebeğim büyüyen kadınım evleneceğim."

Sonra beni öpmek için başını eğiyor, diğer bileğimi bırakıp bornozumun sağ tarafını daha da açıyor, böylece çıplak, hassas göğsümü avuçlayabiliyor. İkimiz de nefes alıyoruz.

Sonunda aklımı başıma toplayıp omuzlarını ittiğimde çok sertti.

"Nasıl?" Rujum temiz traşlı çenesine bulaşmış soruyu haykırıyorum.

Davis pelvisini benimkine doğru sallıyor ve sütüm meme ucumda boncuk boncuk oluncaya kadar göğsümü sıkıyor. "Haplarını almayı hatırlamadan önce uykuya dalman için seni olabildiğince sık orgazm ederek yıprattım. İyi iş çıkardığımı söyleyebilirim."

Hırlıyorum ve boğazına yumruk atıyorum, sendeleyip boynunu tutuyor.

"Kural iki bebeğim," diyor cızırtılı bir sesle. Belimden tutup beni havaya kaldırıyor ve kanepenin üzerine bırakıyor, ben kaçamadan kalçalarımın arasından üstüme iniyor.

Saçlarımdaki bigudilerin kafa derime batması rahatsız , ama Davis pantolonunun fermuarını açıp tangamın ince kumaşını yana doğru çekerken dudaklarımı ezdiğinde bu en az endişelendiğim şey. Sırtımı dikleştirip göğüslerimi göğsüne bastırıyorum, ceketinin altındaki beyaz düğmeli bluzunun malzemesi meme uçlarımı lezzetli bir şekilde sıyrıyor. Aletini içime hafifçe , beklediğim gibi eve çarpmak yerine, ona sessiz, sorgulayıcı bir bakış atıyorum.

"Babam bana yumruk attığın için seni cezalandırmak istese de, artık hamile olduğun için sana yumuşak davranmak zorundayım."

Yüz ifadesindeki şefkat ve yavaş sevişme karşısında öfkem yumuşuyor. Yüzünü avuçlamak için ellerimi kaldırdığımda ırkiliyor ve dayanılmaz bir utanç duyuyorum. "Sana yumruk attığım için özür dilerim. Bir daha asla yapmayacağım. Asla."

Başını sallıyor ve sonra dudakları benimkilerin üzerinde. İçime girip çıkarken elini dizimin altından geçirip kaburgalarına doğru tutuyor. Beni neredeyse acı verici derecede yavaş bir orgazma ulaştırdıktan sonra salıverilmemle birlikte inliyorum ve Davis sikini dışarı çekiyor

Boşalmadan önce. Boynumu köprücük kemiğimi öpüyor ve meme ucumu ağzına alana kadar göğsümün kıvrımını takip ediyor, sütümü emip yutarken diliyle alt tarafına masaj yapıyor.

Hemşirelik yaparken parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum ve daha önce düzenli olan saç tellerini karıştırıyorum. Tam parmakları içimdeyken tekrar boşalmanın eşiğindeyken Davis aniden geri çekiliyor, hınzırca sırtıyor ve beni yüzüstü çeviriyor. Kıcıma şimşek hızıyla bir tokat indiriyor.

"Hey! Bana yumuşak davranacağını sanıyordum!"

Davis içime girmeden önce kalçalarımı kaldırıyor, sonra bir elini kanepenin koluna dayayarak sırtıma sarılıyor. "Altın amcığın sert davranmayacağım ama bu şaplaklardan kurtulacağın anlamına gelmiyor." Alnını omzuma yaslıyor. "Ayrıca, babanın seni tokatlaması hoşuna gidiyor, değil mi?"

Öfkelendim. "Hayır. İstemiyorum." *Şaplak*. Amım onun kalın aletinin etrafında kenetleniyor ve inliyorum.

"Dört numaralı kural." *Birbirimize yalan söylemeyeceğiz*. Sonra elini altıma sokup klitorisimi buluyor, ikinci kez boşalana kadar orta parmağıyla masaj yapıyor ve ismimin sessiz bir kükremesiyle boşalıyor.

Gözlerim kapanıyor, bedenim Davis'in ağırlığı altında doygun, sıcak ve uykulu. Boynumun kıvrımına sokuluyor, aleti yumuşadıkça içimde seğiriyor.

"Bana mutlu olduğunu söyle bebeğim," diye fısıldıyor ani bir kırılganlıkla. "Bunu istediğini söyle. Çünkü benim için... Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bunu daha iyi yapabilecek tek şey sen ve Lily'nin soyadlarınızı benimkiyle değiştirmeniz."

Yutkunuyorum. "Ben... Ben..." Bir hıçkırık patlıyor ve Davis benim dönüp yuvarlanabilmem için yeterince geriye gidiyor. Sırtını dönüyorum, bacaklarımı ayırdıktan sonra onu tekrar üstüme çekiyorum, onu uyluklarımın arasında karşılıyorum. Islak sikini avuçluyorum,

tekrar sertleşene kadar elimi onun uzunluğunda yukarı ve aşağı çalıştırıyorum ve sonra onu girişime hizalıyorum. Ona "Mutluyum" dediğimde Davis parlak bir gülümsemeye boğuldu. Çok mutluyum. Seni istiyorum. Bu bebeği istiyorum. Evimizi, kasabamızı ve arkadaşlarımızı istiyorum. Bu hayatı istiyorum."

Başını sallar. "İsteddiğini biliyorum Goldie. Ben de bu hayatı seninle yaşamak istiyorum. Sonsuza kadar."

Törene saklamamız gereken yeminleri söylerken Davis bana karşı daha da yavaş ve nazik davranıyor, ben de ona karşı öyle. Bu şekilde daha da özel, samimi ve oluyor. Ve böylece, arka planda babasıyla birlikte çok zaman geçirdiği gölün bulunduğu çiçekli kemerle biten koridorda yürürken - gelinliğimin içinde bana ilk kez baktığında Davis'in gözleri yaşıyor - ben de onun gibi altın alyansımı takmış oluyorum.

Hayatımın geri kalanını severek geçirmeyi planladığım adamın gözlerinin içine bakarken hissettiklerimi tanımlamak için mutluluk çok zayıf bir kelime. Hepsinden önemlisi, huzur var. Ait olma duygusu. Varlığımın özüne kadar sevilme duygusu. Dünyada bundan daha iyi bir duygu yok ve biliyorum ki bunu asla hafife almayacağım ya da Davis'e onun bana verdiğinden daha azını vermeyeceğim.

Sonsuza kadar.

Davis

Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemediğim için yanaklarım ağrıyor. Violet düğünümüz için kasabanın yarısını topladı, Lily'nin kaçırıldığı gece bize yardım etmek için gelen tüm acil müdahale ekipleri de dahil. Ön tarafta üç sandalye ayırdık, her birine altın çerçeveli birer fotoğraf koyduk; biri annemin gelinliğiyle babama bakarken çekilmiş fotoğrafı, diğeri babamın smokiniyle çekilmiş fotoğrafı,

anneme usulca bakıyordu; ve Lydia Teyze'nin Goldie'nin sırt çantasına sakladığı, lisedeyken göz alıcı fotoğraflarından biri.

Gülümsemem sadece Goldie'nin babasını resepsiyon alanının kenarında, büyük bir Manolya ağacının altında gölgelenirken gördüğümde bozuluyor. Güzel siyah bir takım elbise giymiş, bir eliyle çenesini ovuyor. Sunaktan uzaklaşıp koridorda yürümeye başladığımızda Goldie'ye başını kaldırmasını söylemek için ağzımı açıyorum ama o başını sallıyor. Bir zarfa benzeyen bir şeyi kaldırıyor, sonra yere indirip duvara dayıyor, sonra dönüp otoparka doğru gözden kayboluyor.

Russell'ın koridorun diğer tarafında gözlerini alamadığı Layla'yı geçerken pembe elbiseli Lily'ye uzanıyorum. Düğün fotoğrafçısı geriye doğru yürüyüp üçümüzün - teknik olarak *dördümüzün* - fotoğraflarını çekerken bir kolumla Lily'yi tutup diğerini Goldie'nin beline dolayarak gururla gülümsüyorum.

Koridorun sonunda Goldie'yi çevirip bir öpücük konduruyorum, Lily aramızda, bunun oturma odamıza asmak için en büyük boyutta büyüteceğim resim olacağını biliyorum. Belki yatak odamızı da. Ayrıca Lily'nin gelecekteki odasına, çocuk odasına ve...

Geleneksel *Baba-Kız* ya da *Anne-Oğul* danslarını yapamayacağımız için, bir sonraki en iyi şeyi seçtik - Goldie Bayan Judy ile dans ediyor ve ben de Amanda ile dans ediyorum.

Amanda boğazını temizliyor ve çeneme bakıyor. "Sana ve Goldie'ye düğün hediyem olarak babamın kalan sağlık faturalarını ödedim."

Ani bir noktaya . "Yaptın mı?"

Beni teşvik ediyor. "Bunu büyütme." "Amanda, bu büyük bir . Bunu yapmak zorunda değildin."

Başını iki yana sallıyor. "Bunu uzun zaman önce yapmalıydım. Odaklanman gereken Goldie ve Lily var ve bunların yükünü taşımak zorunda kalmamalıydın-"

"Aileye bakmak asla bir yük değildir."

Sonunda başını kaldırıyor, gözyaşları alt kirpiklerine doluyor. " de... Özür dilerim. Üzerime düşeni yapmalıydım."

Yanağımı çiğniyorum ve neredeyse yirmi yıl sonra bu kez soruma cevap vermesini umuyorum. "Neden uzak durdun? Babam bir şey mi yaptı..." Kalbim göğsümde sıkışıyor.

Amanda alnını omzuma koyuyor, ben de onu kendime çekiyorum. "Hayır. Ben sadece... Onunla yüzleşmek istemedim. Ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını görmek istemedim." Sessiz kalıyorum, söylemek *istediği* -söylemesi gereken- şeyi oluşturması için ona alan tanıyorum. "Hamileydim," diye fısıldıyor.

Omurgamdan aşağı bir elektrik şoku iniyor ve duyduklarıma neredeyse inanamıyorum. "Hamile misin? Bebeğin mi oldu?" Buna bir anlam veremiyorum. Söyleyebileceği başka hiçbir şeyin ayaklarımı bundan daha fazla yerden keseceğini sanmıyorum.

Başını sallıyor, yanağını bana yaslamak için dönüyor, ben sırtını ovarken omuzları titremeye başlıyor. "Hayır. Gitmeden hemen önce kaybettim."

"Roman'ın mıydı?"

es ve başını sallıyor. "Bu yüzden ."

Ayaklarımı yere basıyorum, içimi sıcak bir öfke kaplıyor ve kaslarım geriliyor, dövüşe hazırlanıyorum. "Onu öldüreceğim." Uzaklaşmaya başlıyorum, Wyatt'la konuşan kocasını bulana kadar bakışlarımı etrafta gezdiriyorum. Yüzümdeki ölümcül ifade karşısında kaşları havaya kalktı.

Amanda bileğimi tutuyor ve topuklarını sıkıyor. "Hayır!" Çılgınca bir ses tonuyla sesini alçaltıyor. "Hamile olduğum için benden ayrılmadı. Ben ondan ayrıldım!"

"Ne? Neden?"

Amanda beni dans pistinin diğer tarafına ve kısa bir koridora doğru çekiyor. "Çünkü düşündüm ki

bebeği kaybetmem benim hatamdı. Hamile kaldığını bile bilmiyordu."

Alnımı ovuşturuyorum, kafam her zamankinden daha karışık. "Bu nasıl senin hatan olabilir?"

"Çünkü ben istemedim. O zamanlar istemedim. Üniversiteye gitmeyi ve sonunda tıp fakóltesine devam etmeyi planlarken olmazdı. Tüm bunları bir bebekle yapamazdım. En azından ben öyle düşünmüyordum." Ellerini saçlarının arasına soktu ve biraz uzaklaştı. "Ve babam 'evlilik dışı' hamile kaldığını öğrenirse çılgına dönerdi. Eğer ona kürtaj yaptırmayı düşündüğümü söyleseydim beni evlatlıktan reddederdi."

Ona her ne kadar yanıldığını söylemek istesem de, öyle olmadığını biliyorum. Babamızın bizi sevdiğine hiç şüphe yok ama hataları vardı, bazıları diğerlerinden daha kötüydü. Onun tepkisi ve sert yargısı Amanda'yı, planladığı gibi eve yakın bir okul yerine Michigan'a kadar gittiğinde Amanda'nın onu incittiğinden daha fazla incitebilirdi.

O zamanlar bunu benden neden sakladığına sormama bile gerek yok. Babama gerçeği söylemesi için onu zorlardım. Bunu ikimiz de biliyoruz.

Bir insanın yüzünde kendine karşı böylesine bir ıstırap görmemiştim, "Ve sonra kaybettim ve harap oldum. Bu şekilde tepki vereceğimi bilmiyordum. Ve ben... Roman'a ne yaptığımı söyleyemedim. Bu yüzden ondan ayrıldım. O daha iyisini hak ediyordu-"

Roman, parmağıyla Amanda'yı işaret ederek gölgelerin arasından çıkıyor ve gözyaşları yanaklarından süzölüyor. "Bunca zamandır bunu omuzlarında mı taşıyordun? Bir şekilde düşüğe sebep olduğunu mu düşünüyordun?"

Amanda başını sallıyor, ağlamaktan boğulurken vücudu titriyor. "İşte bu yüzden çocuk istemedim. Çok korkuyorum..." Avucunu karnının üzerine koyuyor. "Ya bunu da kaybedersem?"

Roman onu omuzlarından tutup göğsüne bastırdı, bir elini arkasına doladı ve onu kucakladı

diğeriyle başını. "Hayır. Bu şekilde düşünemezsin Mandy. Lisede olanlara gelince, ne yapmak istersen iste seni desteklerdim. Seni hep sevdim. Bilseydim senin yanında olurum." "Keşke bana söyleseydin" derken sesi çatlıyor.

Amanda onun kollarında yıkılıyor ve bunu çözmeleri için onları yalnız bırakmanın zamanı geldiğini anlıyorum, ki çözeceklerini biliyorum. Onlar ruh eşi, tıpkı Goldie ve benim gibi. diğer tüm harika çiftler gibi.

Koridordan çıktıktan sonra Russell'ı gördüğümde onu omzundan alkışlıyorum. Daha önce hiç görmediğim kadar temizlenmiş, lacivert bir takım elbise giymiş ve bot yerine gerçek elbise ayakkabıları giymişti. "Daha fazla yaşlanmadan kafanı kışından çıkar ihtiyar" diye bağırmak için eğildim.

"Ne oluyor lan?" Bana doğru döndü, ellerini ceplerinden çıkarıp iki yanında yumruk yaptı.

Dans pistinin ortasında Goldie, Dolly, Violet ve Faye ile dans eden Layla'ya başımla selam veriyorum; Lily, William ve Weston'ın yanından geçerken yüksek sesle Shania Twain'*Any Man of Mine* şarkısını söylüyorlar, ki bu bir düğünde çalmak için ilginç bir şarkı. Sonra karşıda duran ve kadınları izleyen bir grup itfaiyeciye de başımla selam veriyorum. Dans eden kadınlar arasında hâlâ bekâr olan sadece bir kişi var, yani -eğer akılları varsa ve ölmek istemiyorlarsa- gözlerini diktikleri tek bir kişi var.

"Başkası senden önce oraya varmadan önce git," diyorum ona.

Russell çenesini sıkıyor ve karımı kollarımda döndürmeden önce ona göz kırpıyorum, babasının zarfı arka cebimde bir delik açıyor, daha sonra yalnız kaldığımızda ona vereceğim. Goldie'nin hastane faturasını ödemek için oluşturduğu ödeme planının bir çıktısının yanı sıra rehabilitasyon bitirme sertifikasının bir fotokopisini de içeriyor. Hâlâ etmesi gereken çok şey var ama bu harika bir başlangıç.

Muhtemelen ilişkilerini yeniden inşa ediyorlar... Yine de *baba* demesine izin verilecek tek bir adam var ve o da o değil.

"Bu bakış ne için?" Goldie soruyor.

"Bu gece sizi babanız için nasıl inleteceğimi düşünüyorum Bayan Freeman."

Goldie geri adım attı. "Bu gece mi?"

Başımı sallıyorum ve aletimi gizlice yeniden ayarlıyorum.

Karım bir adım daha geri çekildi ve bana sinsî bir sırıtış attı. "Neden bu geceyi bekleyelim ki?" Dönüyor ve elbisesinin eteğini topluyor. Dans pistindeki konuklarımızın arasından ve tıka basa dolu yemek masalarının etrafından dolanarak mekânı boydan boya geçiyor, ben peşinden koşarken herkes yuhalıyor ve bağırıyor.

Bölüm 27

Goldie

Balayımız için Fort Worth'un hemen dışında tuttuğumuz otele, Layla'ya evimizden uzak kalacağımız üç gece boyunca bakıcılık yapması için para ödediğimiz *Lily olmadan giderken* midem bulanıyor ve bunun hamileliğimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.

Davis elimi sıkıyor ve otoyola dönmeden önce birkaç dakikada bir gözlerini bana doğru çeviriyor. "Orada iyi misin?"

Başımı salladım ve yutkundum. "Ben iyiyim." Ona zayıf bir gülümseme veriyorum, Davis beni yakalayıp göl kenarındaki çardakta sırtüstü yatırıp amımı yedikten sonra saçlarım hâlâ fare yuvası gibi.

"Terliyorsun, tatlım."

"Ah. Özür dilerim." Elimi çekip gelinliğime sildim.

"Sabah bulantısı mı?"

Dudaklarımı aralıyorum, kendimi orta yerimden tutarken derin derin nefes alıyorum. Başımı sallarken bir damla gözyaşı süzülüyor, karanlık pencereden dışarıya, ağaçların ve açık alanların bulanıklığına, berrak gökyüzünde parıldayan yıldızlara bakıyorum.

Davis bir sonraki çıkışa sapana kadar birkaç dakika sessiz kaldık ama Ford'a benzin almak için gittiğini düşündüğüm köşedeki benzin istasyonunda durmadı. Bunun bir ile bir yüksek hızlı kovalamaca ya da olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

Davis bir kaportacıya götürüp eski ihtişamına kavuşturduktan sonra bir milletvekili tarafından çarpıldı. Aynı şey Buick için söylenemez, Davis onu kendim için seçtiğim ve sahiplendiğim daha yeni Ford Explorer ile değiştirdi.

İki sola dönüş ve otoyola geri dönüp evi işaret ettik.

Nefesim kesiliyor. "Ne yapıyorsun?"

Göğsünü sıkıyor. "Ben de kendimi pek iyi hissetmiyorum." Bana göz kırpmıyor. "Mide yanması."

"Antiaside ihtiyacın var mı? Sanırım torpido gözünde biraz var." Torpidoyu karıştırdım, antiasit şişesini çıkardım ve kapağını açarak iki tablet çıkardım.

O elini benim kalçama koyuyor ve sıkıyor. "Hayır. Farklı bir mide ekşimesi."

Ve sonra anlıyorum, Davis hızlandıkça benim mide bulantım da onunki gibi azalıyor ve gülümsemem güçleniyor.

Davis

Goldie "Bu kimin kamyonu?" diye sorarken sesi endişeyle tizleşiyor. Evimizin yakınında tanımadığı her araçtan şüphelenmesi anlaşılır bir şey ama bu benim iyi tanıdığım bir araç.

"Russell'ın," diye cevap veriyorum, garaj yolumuza yanaşıp Ford'u Layla'nın koli bandı ve dua ile bir arada tutulan, hurdaya dönmüş sedanının arkasına, onun beyaz pikabının yanına park ediyorum.

"Onun burada ne işi var?" Cevap beklemeden kamyonetten atlıyor ve ön kapıya yönelirken çantalarımızı içeri taşımam için beni bırakıyor.

Russell burnunun kenarını çimdikliyor ve sonunda ben parmak uçlarıma vurduktan sonra sürücü tarafındaki camı indiriyor.

o.

"Selam patron. Seni burada görmek ne güzel." Kulaktan kulağa sırtıyorum

Kulaklarının uçları kızarıırken, yüzü evin dış ışıklarıyla aydınlanırken bir kıkırdamayı zar zor bastırıyor.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Elimi kulağıma götürdüm. "Neydi o?"

Boğazını temizliyor. "Sadece göz oluyorum."

Yanından geçerken yolcu tarafında katlanmış bir yastık ve battaniye, ayak boşluğunda içinde su şişeleri, sandviçler ve atıştırmalıklar olan açık mavi beyaz bir soğutucu görüyorum.

"Bütün gece 'göz olmayı' mı planlıyorsun?"

Dudaklarını düz

bastırıyor. "Ya da tüm hafta sonu?"

Russell öksürür ve koltuğunda kayar.

"Hastalanıyor musun, ihtiyar?"

Sonunda Russell yüzüme baktı. "Sen kapa çeneni."

Ön kapı gümbürdeyerek kapandı ve başımızı yana çevirip Layla'nın bir elinde ağır bir spor çantası, diğer elinde de - "O doldurulmuş bir hayvan mı?" - taşıyarak verandadan topallayarak geçişini izledik.

Russell kapısını açıp siyah eşofman altı, gri sweatshirt ve spor ayakkabılarıyla Layla'ya yardım etmek için koşarken beni yolumdan çekiyor. Layla verandanın üst basamağında durduğunda güldüğümü görmesin diye ağzımı kapatıyorum, gözleri kocaman ve saçları tepesinde panda kulakları olan büyük bir saç bandıyla yüzünden geriye çekilmiş. Büyük, kabarık mor terlikler ve üzerinde gökkuşağı ve tek boynuzlu atlar olan kısa bir gecelik giyiyor.

Russell spor çantasını aldığında, saç bandını iterek çıkarıyor, onu ve beyaz oyuncak ayısını arkasına saklıyor. "Ne yapıyorsun burada?" Sesi Goldie'ninki kadar tizdi.

Russell eskisinden de kötü mırıldanıyor, spor çantasını arabasına bırakmak için hızla dönüyor. Kolu çekiştirdikten sonra kapı açıldığında küfrediyor. "Arabamı kilitlemedin mi?"

Çimenlere doğru ilerlerken kaşları ortadan kırışıyor. "Burası küçük bir kasaba. Arabamı asla kilitlemem."

"Küçük bir kasabada bile her şeyin olabileceğini hatırlatmama gerek var mı?"

Gözlerini deviriyor ve ben de otomatik olarak, tam bir aptal gibi, "Kural iki" diyorum.

İkisi de dikkatlerini bana çeviriyor ve Layla kıkırdıyor. "Goldie kızlara senin kurallarını anlattı. İki numara hangisiydi?" Düşünmeye çalışıyormuş gibi çenesine vuruyor.

Russell ayaklarının üzerinde kayar. "Hangi kurallar?"

"Oh, doğru ya. Babana tavır yapma." Başını yana eğerek bana geniş, masum bir gülümseme verdi.

"Tanrım," diye tıslıyorum nefesimin altında.

Russell'ın sesi bir oktav yükseliyor. "Baba?"

"Lanet olsun, Layla. Bunun asla duyamayacağım," diye mırıldanarak ön kapıya doğru adımlarımı atıyorum.

"Sakın ona küfretme," diyor Russell hırlayarak ve parmağını bana doğru uzatıyor. "Özür dile. Hemen şimdi."

Ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim, Layla."

Başını iki yana sallıyor, başını aramızda bir ileri bir geri çeviriyor. "Ben... şimdi gidiyorum." Arabasının önünden geçip oyuncak ayıyı ve saç bandını arka koltuğa atana kadar elleri hâlâ arkasında, yan yan yürüyor.

Russell kamyonetiyle garaj yolunda geri geri gidiyor, sonra da Layla kamyonetiyle geliyor. İçime doğan bir hisle yola doğru yürüyorum ve Russell'ın daha da geri gittiğini, böylece Layla arabadan onun arabasının arkasında kaldığını görüyorum. Russell yolcu arabasını

Ben gülerken yan camdan geçip giderken orta parmağıyla beni tersliyor. Onu eve kadar takip edeceğini bildiğimi biliyor, böylece o güvenli bir şekilde dairesine girene kadar *göz kulak olabilir*. Güzel.

Şimdi bu iş halloldu, eve doğru dönüyorum, kanım ısınıyor ve güneye doğru gidiyor, içeri girdiğimde aletim çoktan sertleşti, karımı arıyorum. *Karımı. Tanrım*, bu sese bayılıyorum.

Goldie beni karanlık koridorda karşılıyor, yatak odamızın kapısı arkasından kapanıyor. "Lily uyuyor," diye fısıldıyor, belimin etrafında dönüyor ve başını geriye doğru eğiyor.

Ensesini kavıyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. "Evde olduğun için mutlu musun, karıcığım?"

"Her zaman," diye nefes alıyor. "Arkanı döndüğün için teşekkür ederim."

Sesi utanmış gibi çıkınca ona dürüstçe, "Sanırım otele vardığımız anda geri dönecektim zaten. Lily'nin Layla'yla güvende olacağını biliyorum... ve Russell'la," diye ekliyorum kıkırdayarak. "Ama asit göğsümü korkunç bir şekilde kemiriyordu."

"Sence onu hiç bırakabilecek miyiz? Tatile çıkabilecek miyiz, sadece ikimiz?"

Mırıldanıyorum. "Belki."

"Ya da artık terfi ettiğine göre bizimle gelmesi için birine para ödeyebiliriz. Belki bitişik odalar alırız?"

"Depoda çalışmanın o kadar da havalı olduğunu sanmıyorum ama bu fikri sevdim." Sessiz konuşmamız boyunca onu boş yatak odasına doğru destekliyordum. Kapıyı itip açıyorum, ışığı yakıyorum ve orta boy yatağa çarpıp oturmak zorunda kalana kadar onu yönlendirmeye devam ediyorum.

Halının üzerine diz çöküyorum, takım elbisemin ceketini silkelerken ellerim titriyor, saten beyaz topuklu ayakkabılarını çıkarıyorum ve sonra ellerimi elbisesinin altına doğru kaydırıyorum. Nefes nefese kalmıştım, sikim pantolonumun içinde çelik bir boruya dönüşmüştü ki ipeksi jartiyerine rastladım

kalçasının etrafındaki kemeri. Goldie, elbisesinin eteklerini yukarı çevirip jartiyer kemerini dişlerimle kısırana kadar bacağına uzunluğunu öpücük üstüne öpücüklerle takip ettiğimde inliyor. Dizini kaldırıp kemeri aşağıya, sonra da ayağından çekip pantolonumun cebine koyduğumda, ellerini yatağa dayayıp geriye yaslanıyor - bir hatıra.

Diğer dizini kaldırıp ayaklarını omuzlarıma koyduğumda sertçe nefes alıyor, gözleri kapanıyor, tangasının köşebentine gelene kadar iç uylukları boyunca öpüyorum, tam ortasına bir öpücük yerleştiriyorum ve derin nefes alıyorum. Benim gibi kokuyor ve gurur ve sahiplenme duygusu boxer külotumu ıslatıyor.

Goldie kalçalarını döndürüp dizlerini açtığında, bir parmağımı kumaşın altından geçirip yana çekiyorum ve başparmağımla klitorisini bulup masaj yapıyorum. "Benim için hazır mısın, bebeğim?"

"Uh huh." Goldie inliyor ve kalçalarını dokunuşuma doğru sallıyor.

Kalçasının dış tarafına hafifçe vurduğumda nefesi kesiliyor, sonra bileğimi bükerek bir parmağımı ıslak amının içine sokuyorum. "Tekrar dene, bebeğim."

"Evet baba, senin için hazırım."

"Aferin kızıma." İki parmağımı içine sokarak ve başparmağımın yerine dilimi koymak için yüzümü indirerek ödüllendiriyorum, zevk kendini tutamayacak kadar arttığında karımın kollarının gevşemesine bayılıyorum.

Goldie dudaklarını ısıırıyor, parmaklarını ilk gördüğünde benimle dalga geçtiği siyah ve gri kareli yorganın içine sokuyor.

"Burada sessiz olmana gerek yok, bebeğim. Baban için çılgılık attığını duymak istiyorum."

Uzun bir iniltiyle ağzını açarak *beni* ödüllendiriyor, ben parmaklarımı kıvrıp kalçaları orgazmla yataktan fırlayana kadar klitorisini emerken sert nefes alıyor.

Geri çekilip ayağa kalkıyorum, üstümdekini çıkarmak için düğmelerimi koparıyorum, kemerimi açmaya çalışırken parmaklarım , fermuarım kıpırdamayı reddedince sinirleniyorum. "Siktir, hemen şimdi içine girmezsem pantolonuma boşalacağım."

Goldie ayağa kalkıyor, ellerimi savuruyor ve fermuarımı indiriyor. Onu tekrar yatağa yatırıp sikimi içine sokmaya fırsat bulamadan külotumu indiriyor, sikimi yumrukluyor ve yarımı ağzına alıyor.

"Oh, kahretsin, bebeğim, işte bu." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, başımı zevkle omuzlarıma düşürmekle gözlerimi zorla açıp beni daha da derine alırken dudaklarının çevremde gerilmesini izlemek arasında gidip geliyorum.

Goldie kollarını kalçalarımın doluyor ve kıcımlı kavrayarak boğazından aşağı kayana kadar kendine çekiyor. Ayak parmaklarım yepyeni siyah western botlarımda içinde kıvrılıyor ve bir dakika içinde boşalıyorum.

Saçlarını çekiştiriyorum ve sıcak ağzından çıkmak için kalçalarımı geri çekiyorum. "Kahretsin, bebeğim. Uyarmadan boşalmak istememiştim."

Goldie dudaklarını bir daire çizerek yalıyor, sonra onları şapırdatarak bana muzip bir gülümseme veriyor. "Özür dilerim, babacığım." Ellerini önümde gezdiriyor, sonra gövdemde yukarı ve aşağı doğru kaydırarak karnımdaki tüylerle oynuyor. Beni bu kilomda ve yaşımda onun kadar seksi bulduğuna hâlâ inanamıyorum ama bunu sorgulamayacağım. Yüzüğümü ve yakında soyadımı takacakken buna gerek yok.

Esniyorum ve gecenin bittiğini düşünüyorum - düğünden hemen önce onu becerdiğim için amına giremediğim için pek de mutsuz değilim - ayağa kalktıktan sonra onu odanın diğer ucuna kadar takip ediyorum.

Yine de bir parmağını kaldırıyor ve yatak odasının kapısını arkasından kapatarak gözden kaybolduğunda başımı kaşıyorum. Tökezleyerek geri çekildim ve sikimi sertçe kavradım.

Üç dakika sonra saçlarıyla aynı tonda kısa, ipeksi bir gecelikle dönüyor. Dizlerimin bağının çözülmesine neden olan şey elindeki eşyalar.

"Fazladan bir şeyler ister misin?" diye soruyor boğucu bir ses tonuyla.

Kalçalarını sallayarak bana yaklaştığında kalbim çarpıyor, kan kulaklarıma hücum ediyor. Sol elindeki küçük şişenin kapağını açıyor, çıkan ses omurgamdan aşağı vuruyor. Sonra sağ elindeki küçük mor titreşimli dildonun düğmesine basıp vızıldamasını sağlıyor. Yemin ederim taşaklarımdaki titreşimleri şimdiden hissedebiliyorum.

Nefesimi tutamıyorum, kelimelerim titriyor. "Vay . Bunları nereden buldun?"

"Kızlardan. Bachelorette sunar. Faye yani, "*Birisi* vibratörün işi kolaylaştıracağını söyledi."

Kızlara daha sonra teşekkür etmeyi unutmamalıyım.

Bekle. Bu garip olurdu.

Goldie'nin daha sonra onlara teşekkür etmesini sağlamayı unutmamalıyım. "Ve bunu denemek istediğine emin misin? Şimdi mi?" Ona soruyorum,

Tanrı'dan geri adım atmamasını umuyorum.

Goldie pantolonumu ayak bileklerime düşene kadar aşağı itiyor. "Soru şu ki, sen? Yoksa sonraya mı saklamak istiyorsun?"

Botlarımı çıkarıp pantolonumu odanın diğer ucuna fırlatıyorum, sonra bir kolumu sırtına dolayarak onu göğsüme doğru çekiyorum. "Baban o daracık girmeden seni bu odadan çıkaracağımı sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir." *Goldie* onu döndürdüğümde kıkırdıyor ve onu yatağın kenarına doğru eğmek için bir elimi kürek kemiklerinin arasına bastırıyorum.

I düşünmek I olabilir geçmek

Dışarı, baş dönmesi ile yapacağımız şey için

duyduğu heyecandan dolayı bana

küçük bir kayganlaştırıcı şişesi, ayaklarını uzatıyor ve kalçalarını eğiyor.

Şişenin yaklaşık yarısını arka tarafını kapattığımda ve işaret parmağımla birazını kışının içine ittiğimde serin sıcaklıkla kıvranıyor. Fazla bir şey göremiyorum.

nefret ettiğim bu pozisyonda onu sırt üstü çevirip yatağın ortasına yatırıyorum. Goldie bana sorgulayan bir bakış attı.

"Bunu yaparken yüzündeki her şeyi görmek istiyorum."

Başını sallıyor, yanakları pembeleşiyor, özellikle de sikimi ve dildoyu kayganlaştırıcıyla kapladığımda.

Topuklarımın üzerine oturarak Goldie'nin kalçalarını kucağıma çekiyorum ve dizlerini yukarı ve dışarı doğru itiyorum, böylece benim için geniş bir şekilde açılıyor. Tacımı arka girişine doğru hizalıyorum, ona bastırıyorum ama henüz içeri itmiyorum, sonra klitorisıyla oynamak için yapay penis kullanıyorum. Karnı çöküyor ve yorganı kavrayıp sırtını kamburlaştırıyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Hazır mısın?"

"Evet." Ona sert bir bakış attığımda, "Evet baba, hazırım" diyor.

Vibratörü daha yüksek bir seviyeye ayarlamak için düğmeye bastığımda, sıkı arka deliğine doğru iterken diğer elimle kıcını kavriyorum, geri çekiyorum, sonra tacım içeri girene kadar daha sert itiyorum. Goldie sert bir nefes alıyor ve ben duruyorum. "İyi misin?"

Goldie hızla başını sallıyor, vibratörü bir o yana bir bu yana hareket ettirmeye başladığımda kıvranıyor. Yanlışlıkla titreşimi artıran düğmeye tekrar basıyorum ve ağzı gırtlaktan gelen bir iniltiyle açılıyor.

"Becer beni, baba. Oh, Tanrım!"

Bariz zevki tavan yaparken kalçalarımı ittim ve kıcının içine iki üç santim kadar soktum. "Hâlâ iyi misin?"

"Evet! Daha fazla!"

"Siktir, bebeğim. Siktir, siktir!" Acele etmeden, sikimin dörtte üçünü yutana kadar bileğimi çevirerek yavaş ve kolay itişler yapıyorum. Acı çekiyormuş gibi yüzünü geri çekiliyorum.

"Hayır! Devam et, baba."

Titriyorum ve bir sonraki hamlemle tamamen oturmuş oluyorum. Durup nefes , yoksa yine çok hızlı boşalacağım.

"Daha fazla!"

"Yapamam. Henüz değil. Başka ne..." Kayganlaştırıcı şişesini amına biraz sıkıyorum, gerçi buna ihtiyacı olduğundan şüpheliyim. Ama her ihtimale karşı vibratörle yer değiştiriyorum, mor oyuncağı amının içinde hafifletirken iki parmağımın pedleriyle klitorisine masaj yapıyorum.

Boşalmamak için yanağımın içini ısırırken dildoyu içine sokup çıkarmaya başladığımda Goldie'nin çıkardığı ses beni ürpertici bir karmaşaya bırakıyor, iç duvarları horozumun etrafında acı noktasına kadar büzülüyor.

"Yüce İsa, hiç bu kadar sıkı bir şey hissetmemiştim!" Kalçalarını aşağı yukarı oynatmaya başladığında salıverilmemle savaşı kaybediyorum, sıcak kıkına boşalıyorum. "Oh, bebeğim, bebeğim, siktir, boşalıyorum!" Yapay penisle onu daha hızlı beceriyorum, ona çok sert davranmadığımdan emin olmak için sadece birkaç beyin hücresi kaldı. "Benimle boşalmana ihtiyacım var," diye bağıriyorum ve o da sırtını dikleştiriyor, ağzını açıyor ve sessiz bir çığlıkla orgazm oluyor.

Sonunda Goldie'nin uzuvları ve iç duvarları gevşediğinde görüşüm tünelleşmeye başlıyor ve sonunda sikimi dışarı çekebiliyorum. Lily bir saat kadar sonra uyanmadan önce düş almamız gerektiğini bildiğim için yana doğru yığılıp uyuma dürtüsüyle savaşıyorum. Goldie, titrete bacaklarımın üzerinde durup onu kollarımın arasına almak için ellerimi altına sokana kadar yatakta sürüklerken kesinlikle hiç yardımcı olmuyor. Koridordaki banyoya girene kadar destek almak için duvara yaslanarak tökezleyerek odadan çıkıyorum.

Daha sonra karımı yatak odamıza taşıyorum, sonra da e su ve atıştırmalıklarla mutfığa girip çıkıyorum. Goldie yemeği elinin tersiyle itiyor, gözleri çoktan kapanmış, yatakta yan dönmüş, çıplak ve yorganın altına sıkışmış bir halde yatıyor. Ben de bir şişe su içip Lily'yi kontrol ediyorum.

bir süre daha sırt üstü uyuduktan sonra Goldie'nin yanına kayarak onu kucakladı.

"Ne balayıydı ama," diye mırıldanıyorum nemli saçlarına.

"Evet. 'İyi geceler kocacığım," diyor nefes nefese. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum karıcığım." Başının arkasını öpüyorum.

Dünyanın en mutlu, en şanslı kamyoncusu, erkeği, kocası ve

.

Bölüm 28

Goldie

Davis Explorer'ın sürücü koltuğunda elimi tutarken nasıl hissettiğimden emin değilim. Bir yaşına yeni basan Lily arka koltuğa bağlanmış, karnımdaki bebek taklalar atarken mırıldanıyor. Çöl artık evimmiş gibi hissettirmiyor ve güneşin altında tozlu yollarda ilerlerken hiç hissettirdi mi diye merak ediyorum.

Yakında doğacak bebeğimizle birlikte, Davis ve Lily'ye büyüdüğüm yeri göstermek ve Lydia Teyze'nin mezarını ziyaret etmek için son dakikada bir *bebek tatili* yolculuğuna çıkıyoruz. Lily'nin araba koltuğundan kalkması ve yol boyunca görülecek yerleri görmesi için Nevada'ya olan yolculuğu üç güne bölmemize rağmen, bu romantik bir tatilden çok son bir veda olduğu için bizimle gelmesi için kimseyi tutmamaya karar verdik.

Arizona Nevada arasındaki eyalet sınırına varır varmaz, inşa edilmekte olan şey beni vuruyor-huzursuzluk. Evimden çok uzakta olduğum için huzursuz hissediyorum. Çamlar, manolyalar ve meşeler arasındaki *gerçek* evimden. Nemden, ağustos böceklerinden, açık tarlalardan ve iki şeritli karanlık yollardan çok uzakta. Annemden, kız kardeşimden, ailemizin geri kalanından ve binlerce kilometre ötedeki arkadaşlarımızdan.

Davis'in rezervasyon yaptırdığı otelde kısa ve çok ihtiyaç duyulan bir uykunun ardından üstümüzü değiştirip mezarlığa doğru yola çıkıyoruz ve şehrin bu kısmında yetişkinlere yönelik video mağazaları, striptiz kulüpleri ve zincir restoranlarla dolu terk edilmiş binaların önünden geçiyoruz. Davis

Lydia Teyze'nin mezarının yanındaki çimenlikte dizlerimin üzerine oturmama ve Lily'yi kucağıma almama yardım ediyor. Yarım düzine beyaz zambak sapından oluşan buketi, üzerinde adının, doğum ve ölüm tarihlerinin yazılı olduğu sade gri mezar taşının altına bırakıyorum. Hayattayken ne kadar renkli olduğunu düşününce bunu görünce biraz kırıldım.

Lydia Teyze'nin kocası Barney ile hiç tanışmadım; Barney, ABD ordusuna katıldıktan bir yıl sonra tıbben terhis edildikten sonra Lydia 'yi de yanına alarak memleketi Nevada'ya dönmüş. Ben doğmadan önce vefat etmiş ve onu burada bırakmayı katlanılabilir kılan tek şey, hayatının aşkı olan Barney'nin yanında yatıyor olması. Bu yüzden tekrar evlenmemeyi ya da çocuk sahibi olmamayı seçti. Hayatımın aşkı *Davis*'le evlendikten sonra onun seçimini şimdi her zamankinden daha iyi anlıyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken çenem titriyor. "Büyük büyük teyzen Lydia ile tanış, Lily." Lily, hassas cildini bulutsuz gökyüzündeki sert güneşten korumak için kafasına tekrar yerleştirdiğim pembe şapkanın altından uzun sesler çıkarıyor ve alkışlıyor.

Lydia Teyze'ye, nerede olursa olsun beni duyabileceğini umarak, "Onu çok severdin. Hem de çok. Sana çekmiş, biliyor musun?" Gülüyorum ve gözyaşlarımı siliyorum, rimel sürmemeyi tercih ettiğim için mutluyum. "Henüz konuşamıyor olabilir ama tıpkı senin gibi konuşkan biri olacağını şimdiden biliyorum," diye takılıyorum, sonra da "Seni özlüyorum," diyorum.

Davis yere bağdaş kurup oturuyor ve bizi kucağına alıp gözyaşlarım yavaşlayana kadar tutuyor. Sırtımı ovuyor ve şapkasını kaldırıp şakağımı öpüyor. Bacaklarının altımda uyuyakaldığından eminim ama ben hazır olana kadar ne bir şikâyet sesi çıkarıyor ne de beni kalkmaya teşvik ediyor.

Nihayet ayağa kalkıp kot pantolonlarımızın arkasının tozunu aldıktan sonra başımı arkaya eğiyorum. "Lydia Teyze de seni severdi... yüksek el becerin hakkında sana sert bir ders verdikten sonra."

Davis usulca güler. "Seni kendi çocuğu gibi sevip büyüttüğü için... Biliyorum ki ben de onu çok severdim."

Lily'yi alıp mezarlıkta gezdiriyor, böylece Lydia Teyze ile birkaç dakika yalnız kalabiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onunla ilgili en sevdiğim, en değerli anılarımı hatırlıyorum; eve döndüğümde bunları yazmaya kararlıyım, böylece onun kadar uzun yaşayacak kadar şanslı olursam bunları asla unutmayacağım.

Daha sonra küçük bir Vietnam restoranında yediğim öğle yemeği kasvetli bir olaydı, ancak gün ilerledikçe ve Davis ile Lily'ye şehri gezdirdikçe, geçmişin tam olarak geçmişte kaldığını bilerek daha hafif hissediyorum. Artık tüm geleceğim önümde, Davis ve büyüyen ailemiz yanımda.

Akşam yemeği için, Teksas'a gitmeden önce en son çalıştığım İtalyan ızgaracısına uğruyoruz ve Davis'i tanıdığım birkaç garsonla tanıştırıyorum. Benden iki yaş büyük, üç çocuklu bekar bir anne olan Teagan koluma dokunuyor ve çıktığım için mutlu olduğunu söylüyor. Evlendiğim ya da bir aile kurduğum için değil, *çıktığım* için. Durumunu bilmiyorum ama ona bizimle gelmesini söylemek için içimde karşı konulmaz bir dürtü var. Explorer'da ona ve çocuklarına bir şekilde yer bulacağımızı ama ben daha ilk kelimeyi söyleyemeden dalıp gittiğini.

Davis bana kullanılmamış bir peçeteyi birkaç bordalı dükkânı gören geniş ön pencerenin yanındaki kare masanın üzerinden uzatıyor ve Davis hesabı öderken ben de bebek bezi çantasından çıkardığım bir kalemle telefon numaramı hızlıca not ediyorum. Teagan'ın loş arka koridora doğru ilerlediğini görüyorum ve ona yetişmek için acele ediyorum, diğer yarı boş masaların etrafından dolanırken dikkatli oluyorum.

Teagan müdürün odasından içeri girmeden hemen öncece, beyaz kapının pul pul altın rengi topuzunun etrafı aşınmış ve kirlenmiş, omzuna dokunuyorum. "Al." Peçeteyi uzattım.

Elime bakıyor, düz siyah saçlarının birkaç telini kulağının arkasına doğru tarıyor ve elimin üzerinde gezinmesine izin veriyor

"Nedir o?" "Telefon numaram."

Sonunda başını kaldırıp baktığında, yuvarlak yüzünde belli belirsiz bir gülümseme beliriyor ve bir saniye sonra kayboluyor. " değil. İyi davranmak için arkadaşmışız gibi davranmak zorunda değilsin."

Yaklaşıyorum, elini tutuyorum ve yumruğunu peçetenin etrafına kapatıyorum. "Ama olabiliriz."

İç geçiriyor ve peçeteyi siyah iş pantolonunun arka cebine sokmak için elini bırakıyor. "Tekrar gelmeyi düşünüyor musun dostum?" diye soruyor iğnelemeden, her şeyden çok boyun eğmiş bir şekilde.

"Hayır... ama kendinizi Teksas'ta bulursanız..."

Hafifçe homurdanıyor. "Sanki Teksas'a seyahat edecek param varmış gibi." Bir adım daha yaklaştı. "Eğer sen de *çıkma*k istersen beni ara.

Ben ciddiym. Davis, ülkenin her yerine nakliye yapan kamyoncuları olan bir kamyon şirketinde çalışıyor. Siz söyleyin, biz de sizi ve çocuklarınızı güvenli bir şekilde çıkarmak için oradan geçen birini bulalım."

Teagan'ın dudakları aralanır. "Üç çocukla, bu büyük bir istek." Başımı sallıyorum. "Bizim için değil, değil."

Siyah kaymaz spor ayakkabılarının üzerinde kayıyor, kaşları sanki teklifi ciddi ciddi düşünüyormuş gibi eğik. "Oraya gittiğimde ne iş yapacağım?"

"Popüler bir lokantada tanıdığım var ve şehre gelir gelmez sana orada bir iş bulabileceğime eminim."

"Peki ya konut?"

Bunu hiç düşünmemiştim ama hemen ona "İki boş odamız var, sen ve çocukların kendi ayaklarınız üzerinde durana kadar kalabilirsiniz" dedim. Davis'in yardıma koşan ilk kişi olacağını biliyorum. Tüm toplumumuzun da yardım edeceğinden zerre kadar şüphem yok.

Kapı arkasından açılır ve en az diğer çalışanlar kadar yorgun görünen yeni genel müdür Cherish

Teagan'a içeri girmesini işaret ediyor. Teagan yarı yolda dönüyor, sonra durup "Bunu düşüneceğim" diyor.

Başımı ve kapıyı arkasından kapattığında nefesimi üflüyorum, dilimi tutmak yerine konuştuğumuz için kendimi daha iyi hissediyorum, onun hayatına burnumu sokmak bana düşmez diye düşünüyorum.

Bebeğim mesanemde sırkla atlayışlar yaparken, yukarıda sarı floresan ışığın titredığı toprak döşemeli kadınlar tuvaletini kullanıyorum. Başım eğik bir şekilde çıkıyorum, akşam yemeği için kötü bir gardırop seçimi olan beyaz hamile gömleğime damlayan spagetti sosunu ıslak bir kağıt havluyla siliyorum.

"Marigold."

Otomatik bir geri adım atıyorum, burası Colton'ın her zamanki uğrak yeri değilken onunla karşılaşmaya hazırlıksızdım. Açık kahverengi saçları tepesinde dalgalanan, sevdiğimi sandığım çocuğa bakarken adını tiksintiyle söylüyorum.

Üzerinde her zamanki gibi her rengi olan düz bir polo tişört ve haki renkte bir şort var, ancak etek uçları yıpranmış, renkleri solmuş. Sadece kıyafetleri değil, *kendisi* de. Ve eminim ki artık ona maddi ya da başka bir şekilde destek olamayacak olan annesinin başına gelenlerden sonra bu hiç de şaşırtıcı değil.

Ona burada ne yaptığını ve hala üniversitede olup olmadığını sormak istiyorum, ta umurumda olmadığını fark edene kadar. Ne eğitimi, ne annesinin davasının onu nasıl etkilediği, ne de başka bir şey.

Birkaç garip saniye boyunca ikimiz de tek kelime etmedik, her ikimiz de gergindik. Sonra mavi gözleri karnıma kaydı. "Hamilesin." Soru değildi.

"Evet." Buraya gelirken hissettiğim huzursuzluk daha da artıyor ve başka bir şey söylemeden onun yanından geçip Davis'in yanına, Lily'nin kucağına oturana kadar . "Gitme zamanı," diyorum alçak ama acil bir sesle.

Islak kağıt havluyu masaya bırakıp Lily'nin zürafa diş çıkarma oyuncağını ve kumaşına spagetti eriştesi parçaları yapışmış kirli önlüğünü bebek bezi çantasına doldurup omzuma atmadan önce Davis hemen ayağa kalkıyor ve arkamdan yemek odasını arıyor.

"Marigold."

Colton'ın ağzından çıkan ismim sertti ve belime koyduğu eliyle , beni koridorun dışına kadar takip ettiğini duymamıştım. Ürperiyorum ve eteğimi çekiyorum, gözlerim Davis'in yüzüne kayıyor, iznim olmadan bana dokunmaya cüret eden adamı süzerken bakışları sertleşiyor.

"Sen kimsin?" Davis Lily'yi bana uzattıktan sonra sordu. Benden en az yarım ayak uzun olduğu için Colton'ın kısa boylu olduğunu hiç düşünmemiştim ama Davis'in etkileyici boyu ve cüssesi onu küçük gösteriyor.

Lily'yi kalçama yatırıp yüzünü omzuma bastırıyorum, çenesindeki marinara kalıntılarının gömleğimi lekelemesini umursamıyorum.

Colton sanki onları tanıştırmamı bekliyormuş gibi bana bakıyor ve ben kaşları çatılıyor. Elini Davis'e uzattı. "Ben Colton."

Davis elini sıkmak yerine kollarını göğsünde kavuşturur. Sesini yükseltir. "Peki karımı nereden tanıyorsun?"

Sanırım Colton da benim yaşadığım şoku yaşıyor, gözleri Davis'le benim aramda gidip geliyor ve yine onun yerine benim devreye girmemi bekliyor. *Ne acayip bir çocuk, annesinin devreye girip ona ne yapması gerektiğini söylemesini bekliyor.*

Davis, Colton'la neredeyse göğüs göğüse gelecek şekilde öne doğru eğilirken ben de Colton'ın fark etmemesini umarak ön kapıya doğru kayıyorum. "Dedim ki, karımı nereden tanıyorsun?"

"BEN..."

Davis kafasını eğiyor. "Ne dedin sen? Yüksek sesle konuş."

Lily hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıp başını bir o yana bir bu yana çeviriyor ve Colton'ın dikkati Lily'nin yüzüne yöneliyor. Ona odaklanırken göz bebeklerinin büyüdüğünü ve ağzının açık kaldığını gördüğüme yemin .
"O benim-"

Hangi *kadından* bahsettiğini bilmiyorum ama her iki durumda da Davis bundan hoşlanmıyor. Benim de hoşuma gitmiyor.

Davis parmağını Colton'ın göğsüne sokarak onun sözünü keser. "O senin hiçbir şeyin."

Colton sonunda Davis'in sesindeki altta yatan tehdidi anlıyor ve geri çekiliyor. Çok fazla dikkat çekiyoruz ve zaten sessiz olan restoran sessizleşiyor. Dallas'taki o sahneyi tekrar yaşıyorum ve yüksek sıcaklıktan daha fazlası yüzünden terlemeye başlıyorum.

"Ama-"

"O *benim karım* ve o küçük kız *da benim kızım*."

"Hayır-"

Davis, "Evet," diye bağırarak Colton'ın çirkin deri sandaletlerinin içinde sıçramasına neden olur. Colton o kadar hızlı geri çekilir ki boş bir masaya çarpar. Davis onu takip eder ve Colton'ı sadece gözdağı vererek masaya yapıştırır. Sesini alçaltıp, "Ve eğer bir daha onlara , o boktan annene ne olduğunu ve ona yardım eden adama ne yaptığımı iyice düşünmeni istiyorum" dediğinde sesi tehditkârdır.

Colton yutkunuyor, sonunda *anladığında* yüzünün rengi soluyor -o *bizim için bir hiç* ve eğer bir şeyin peşinden gitmeye kalkarsa çirkin bir sonla karşılaşacak. ", " fısıldıyor Colton kansız dudaklarının arasından, sanki tekrar benden yardım isteyecekmiş gibi gözlerini kaydırıyor ama sonra vazgeçiyor.

Davis, Colton gözlerini yere indirene kadar geri çekilmiyor. *Korkak*. Davis'in gözü asla bu kadar kolay korkmazdı, özellikle de biz -ailesi- söz konusu olduğunda.

Colton'ın teslimiyetinden memnun olan Davis'in ağır adımları sessiz restoranında yankılanırken o bana katılıyor, yer değiştiriyor.

Colton'ın iğrenç dokunuşu, belime destekleyici bir dokunuşla beni restorandan onun önünde çıkmaya teşvik ediyordu.

olsaydık, bank koltuğunun ortasına kayabilir ve başımı Davis'in omzuna yaslayabilirdim, ama bunun yerine, otelimize varana kadar konsolda sıkıca el ele tutuşmaya razı olduk ve akşam yemeğinden sonra izleyeceğimiz animasyon çocuk filmini görmeyi atlamayı seçtik.

Kahve ve karamelle dekore edilmiş süitimize girdikten sonra, mutsuz Lily'yi birkaç oyuncak ve bez bebek kitabıyla birlikte pembe fil baskılı seyahat beşiğine koyuyorum, ardından eşyalarımızı valizimize tıktırmaya başlıyorum. Banyodaki makyaj malzemelerimi toplarken Davis'e "Eve gitmek istiyorum," diyorum. "Özür dilerim. İki gece için para ödediğimizi biliyorum ama-"

Davis tuvalet malzemelerini benden alıp yatağın üzerine bırakıyor, sonra beni kollarına alıyor. Dudaklarıma uzun, tatlı bir öpücük kondurdu. "Hadi eve gidelim."

Ona doğru sarkıyorum. "Teşekkür ."

Davis valizlerimizi toplamayı üstleniyor, ben de Lily'nin araba koltuğunda rahatça uyuyabilmesi için pijamalarını giydiriyorum. Yirmi dakika içinde Davis her şeyi Explorer'ın bagajına yerleştirdi ve Nevada'da yirmi dört saatten az bir süre geçirdikten sonra, her geçen milde günün duygularını ve kokusunu atarak, gülümsemem daha da genişleyerek yola geri döndük.

Davis

Parmaklarımı direksiyona vurup gaz pedalına basıyorum ve ibreyi hız sınırını geçecek şekilde çeviriyorum. "Orada iyi misin?" Son bir saat içinde herhalde onuncu kez soruyorum.

Goldie dudakları ve birbirine kenetlenmiş bir şekilde *evet diye* mırıldanıyor, yeni bebek için yaptığı soluk sarı ve beyaz çizgili tığ işi battaniyeye konsantre olmaya çalışıyor. Atkı örme sanatında ustalaştıktan sonra bu onun üçüncü battaniye denemesi.

Klima düğmesini en yüksek ayara getiriyorum ve havalandırma deliklerini ona doğru yönlendiriyorum. Yüzünde terli bir ifade var ve fark etmediğimi sandığı ağır nefes verişleriyle kızaran yanaklarını şişirmeye devam ediyor.

"Kahretsin." İleride bir polis aracı görünce gazı hafifletiyorum ve kenara çekilmememiz için dua ediyorum. Araç gözden kaybolunca tekrar gaza basıyorum. Ama ileride bir tane daha var. "Allah kahretsin." Bu küçük kasabalarda hep böyledir. Neredeyse saatte yetmiş beş mile ulaşır ulaşmaz, bu tek ışıklı kasabalardan geçerken elli beş ve altına düşmek zorunda kalıyoruz ve hayal kırıklığım artıyor.

Goldie elini koluma koydu. "." Göz ucuyla baktığımda Goldie'nin hız göstergesini izlemek için konsola yaslandığını görüyorum. Yüzü acıyla buruşuyor ama başını kaldırıp yüz ifadesini incelediğimi görür görmez rahatlıyor.

"İyi misin?"

"Evet. Çok ," diye cevap veriyor.

"Dört numaralı kural." *Birbirimize yalan söylemeyiz.*

Goldie çenesini tutuyor ve sonunda itiraf ediyor: "Bunlar sadece Braxton Hicks kasılmaları."

"Geçen sefer de böyle demiştin," diye belirtiyorum, nihayet ilçe sınırını geçtiğimizde içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Evimize bir saatten az .

"Daha çok erken. en az iki hafta daha var." "Bunu geçen sefer de söylemiştin."

"Davis, söz iyiyim."

Nefesimin altında *yalanlar, şaplaklar ve inatçı kızıl saçlı kadınlar* hakkında homurdanıyorum. Bakmadığımı sandığımda Goldie dilini çıkarıyor ama hemen ardından çenesini sıkarak sert bir nefes alıyor. Parmaklarımı direksiyona daha hızlı vuruyorum.

Goldie yolcu penceresini işaret ediyor. "Çıkışımızı kaçırdınız."

"Evet," diyorum kırpılmış bir ses tonuyla, eve giden daha küçük devlet otoyoluna girmek yerine eyaletler arası yolda sol şeridi tutarak. *Tap, tap, tap.*

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor endişeyle.

"Hastaneye."

"Davis."

"Goldie," diye kestirip attım. "İyiym dedim ya."

"Ve sen dişlerinin arasından yalan söylüyorsun. Şimdiden üç şaplak yedin. Böyle devam et ve-"

Goldie diğer eliyle penceresinin üstündeki *boktan* tutamağı ve ön kolumu kavırıyor, tırnaklarını derime batırıyor, kalçalarını koltuktan yukarı kaldırıyor.

"Biliyordum amına koyayım," diye tısladım. "Ne zamandır kasılmaların var?"

Goldie inliyor ve sonunda maskaralığı bırakıyor. "Kahvaltıdan beri."

"O zamandan beri..." Başım dönüyor. "Bu yedi saat önceydi! Suyun gelmedi mi daha?"

"! Dinlenme tesisinde-" Goldie bir kasılma sırasında dişlerini sıkıyor.

Devasa yol tabelaları hastanenin çıkışının yakında olduğunu ilan etmeye başladığında paniğimin küçük bir kısmı hafifliyor ve şeritleri sağa değiştirerek rampadan aşağı doğru hızlanıyorum. "On dakika daha," diyorum Goldie'ye.

"Oh Tanrım. Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım. Davis!" Sesindeki alarm neredeyse yoldan çıkmama neden oluyordu.

"Ne? Ne?!"

Goldie uzun, alçak, ilkel bir sesle inliyor ve siyah taytını aşağı itmek için kalçalarını kaldırıyor. "Kenara çek!"

"Tanrım, bebeğim, . Neredeyse geldik."

"Hemen kenara çek!" diye bağıyor. "Sanırım bebeğin başı taçlanıyor."

"Yapamam!" Kavşağın ortasına gelmiştim, sola dönüyordum ve hastane göründü. "Neredeyse vardık!"

Lily arka koltuktan feryat ediyor, annesinin acı dolu çığlıklarından korkuyor. Direksiyonu sağa kırıp hastanenin labirent gibi otoparkına giriyorum ve acil servis tabelalarını takip ederken Goldie'ye *nefes al bebeğim* diyorum.

Goldie karnını tutuyor, öne doğru kıvrılıyor. "Davis." Sesi çatlıyor.

Önümdeki otoparktan arabasını çekip önümü kesen salağın etrafından dolanıyorum ve kornaya basıyorum. "Ne var bebeğim?" Önlük giymiş genç bir kadın tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir adamı yolun karşısına iterken frene basıyorum. "Allah kahretsin!"

"Davis," diye homurdanıyor soluk soluğa nefesler arasında, ama kulaklarımdaki kan çarpıntısından onu zar zor duyabiliyorum.

İki tekerleğim kaldırımda, Explorer'ın dört tekerleği de şeride geri döndüğünde gümbürdeyerek çiftin etrafından dolanmak için kaldırıma çıkıyorum. "Ne?" Acil servisin kapısına çarparak duruyorum, vitesi parka atıyorum ve Goldie'ye bakıyorum.

Kolları ve açık mavi hamile gömleği kanla kaplanmıştı ve zihnimde dönen kaosu küçük bir feryat delip geçiyor. "Bir oğlan." Bitkin ve kızarmış yüzünde titrek bir gülümsemeyle ıslak, morumsu pembe kundağı kucaklıyor. "Oğlumuzun kızıl saçları var, tıpkı Lily gibi."

"Rowan Ronald Freeman," diyorum fısıltıyla ve sanırım kendimden geçmeden önce gülümsüyorum.

Bölüm 29

Davis

Wyatt, Rowan'ın birinci, Lily'nin ikinci ve William'ın dördüncü doğum günleri için düzenlediğimiz birleşik parti için kalan balonları yardım etmeden önce birasından bir yudum alarak, "En azından bu sefer biraz daha bekledin," diye homurdanıyor. Rowan sekiz aylıkken çocukları yatırdıktan sonra Goldie koridorda bana saldırıp doğum kontrol haplarını attığını söylediğinde ve içine boşalmam için yalvardığında, doğum yapmakla tekrar hamile kalmak arasında on sekiz ay beklemekle ilgili öğütleri boşa gitti.

Wyatt'ın yüzündeki ekşi ifadeye gülüyorum ama evimizin alarmı çaldığında bir anda boğazımda düğümleniyor. Lily'ye koşup onu oturma odasının zemininde yapı taşlarıyla oynarken yakalıyorum. Goldie kapüşonlu tişörtü ve kot pantolonuyla, Rowan'ı kalçasına oturtmuş, benden önce evden dışarı koşmaya başlamıştı bile. Üçünü hızlıca Explorer'a bindirdikten sonra Goldie'ye anahtarlarını fırlatıyorum.

Tehlikeyi değerlendirmek için evin içine koşmak üzere döndüğümde Goldie araba yolunun yarısına kadar geri geri gelmişti. Bayan Judy verandada yanımdan hızla geçti. Erkek arkadaşı, yaşlı Freddy'nin oğlu Bay Monroe -Hristiyan- hemen arkasında, ikisi de Goldie'nin dikkatini çekmek için ellerini havaya kaldırmış sallıyorlar.

Büyükannenin Kızları, Bayan Ellie'yle birlikte, ön bahçedeki diğer çocuklarla birlikte evden dışarı süzülüyor, William yetişkinlerin yanından geçip Lily'nin adını bağırarak araba yolundan aşağı iniyor. İçeride, Russell ve Harold pencereleri açmak için koşuştururken Jared mutfığa en yakın duman alarmına bulaşık havlularını sallıyor. Onu geçtikten sonra arka kapı açılıyor ve Wyatt'ı çimlerde kararmış bir pisliğin üzerinde tepinirken bulmak için dışarı koşuyorum.

"Ne oldu böyle? Bu da ne böyle?" , bir şekilde alev almış olan büyük ahşap doğrama tahtamızdan geriye kalanları buldum. Dolly'nin Bayan Ellie ve Goldie'ye yardıma ihtiyacı olmadığına dair güvence vererek ocağımızda kızarttığı fazla pişmiş patates ve tavuğun kokusundan yanık kokusunu almamıştım.

Wyatt parmağıyla beni işaret etti. "Dolly'ye bu konuda sataşırsan kıcına tekmeyi basarım."

Doğrulurken ellerimi kaldırıyorum. "Aklımdan bile geçmezdi." Dudaklarımın kenarları seğiriyor ve gülümsemeyi yüzümden uzak tutmak için mücadele ediyorum.

"Ciddiyim," diyor ve ağır siyah çizmesiyle son kora basıyor.

Dolly evin içinde dolaşırken ellerini yanaklarına götürüp dağınıklığı izliyor. "Çok üzgünüm," der gözyaşları içinde, sonra ceketinin kenarlarını ortasına doğru daha sıkı çeker. Wyatt karısının yanına giderek onu kucaklıyor.

"Sorun değil. Zaten o doğrama tahtasını hiç sevmedik," diye yalan söylüyorum, onu daha iyi hissettirmeyi umarak. Başparmaklarımı gümüş kemer tokama geçiriyorum, hâlâ gülümsemeye karşı koyuyorum.

Dolly'nin yüzü düşüyor ve alt dudağı titriyor. "Goldie'ye o doğrama tahtasını ben verdim," diyor kısık bir sesle. "Beğenmedi mi?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, sonra Wyatt karısının duygularını incittiğim için peşimden gelince sağa kaçıyorum. Birbirimizle boğuşurken gülüyorum, her ikimiz de diğerine kafa atmaya çalışıyor ama başaramıyoruz.

Şapkam düşüyor ve botlarımızın altındaki dökülmüş yapraklardan oluşan battaniyenin içinde eziliyor.

"Çocuklar. Çocuklar! Kesin şunu ve içeri gelin," diye bağılıyor Bayan Ellie, kızgın bir şekilde. "Ev temiz ve pasta zamanı." "Pizza birazdan gelir" diye eklemekten önce duraksıyor.

Dolly inliyor ve Wyatt karısını alıp eve doğru götürmeden ve şakağından öpmeden önce dar gözlerle bana bakıyor.

Sahne sırası Rowan'a geldiğinde, Goldie küçük turuncu pastayı önüne koyduktan sonra, çocukken kullandığım ve ailemin garajda sakladığı ahşap mama sandalyesinde yeşil gözleri kocaman ve yuvarlak oluyor. *İyi ki doğdun* şarkısının sadece bir kelimesinde Rowan yüzünü pastanın içine gömüyor ve kollarını pastaya sımsıkı sarıyor. Daha katı gıdalarla beslenmeye başlamadan önce bile boyu Dolly ve Wyatt'ın oğullarına taş çıkartıyordu.

Bayan Judy fotoğraf çekmek için telefonunu kaldırdığında Goldie, lacivert kadife elbisesi içinde Lily ile mama sandalyesinin çömelip Goldie'nin dizlerinin üzerinde öne doğru bakarken duygulanıyorum. Birkaç fotoğraf çektikten sonra Goldie bana megawatt gücünde bir gülümseme veriyor ve başka bir fotoğraf için onlara katılmam için el sallıyor. Mama sandalyesinin diğer tarafına çömelmek yerine, kemeri Rowan'ı kekiyle birlikte sandalyesinden çekiyorum, sonra da sandalyeyi itiyorum. Goldie'nin yanına yere oturuyorum ve onu aşağı çekiyorum, çocuklarımız kucağımızda, kolum karımın sırtında.

Rowan kollarını mutlulukla salladığında Lily kıkırdıyor ve krema havada uçuşuyor. Goldie başını geriye atıyor ve bir kısmı yanağına düştüğünde gülüyor ve ben de onu yalamak için dönüyorum. Duvarlarımızda daha fazla resim için fazla yer kalmamış olsa da, Bayan Judy bu anı yakaladıysa, büyütüp asacak bir yer bulacağımı biliyorum.

Güzel küçük kaçak yolcum kamyonetimi seçtiğinde evrenin bizim tarafımızda olduğunun mükemmel bir kanıtı daha.

William sabırsızlıkla kenarda bekliyor ve Goldie Lily'yi kucağından indirir indirmez Lily'yi elinden tutup yeni oyuncaklarıyla oynaması için oturma odasına götürüyor. Lily'nin ahşap ahır setindeki atı elinden almaya çalışan küçük kardeşi Weston'a "Oyuncaklarına dokunma!" diye hırlıyor.

Lily o kadar tatlı bir kız ki Weston'ın alt dudağı dışarı çıktığında ona sarılmak için öne doğru uzanıyor.

William ikisinin arasına girer ve "Sarılmak yok!" der. Lily onun bağırmasıyla irkilir ağlamaya başlar yanında Weston ve William'ın yüz ifadesi tıpkı annesinin arka bahçede yaptığı gibi düşer.

Ben ona ulaşamadan William onu kucaklıyor ve yanağına ıslak bir öpücük konduruyor. "Özür dilerim, kırmızı bebek. Ağlama."

Wyatt geldiğinde ona ters ters bakıyorum. "Bunun nereye gittiğini sevmiyorum. Oğlunu hizada tutmalı ve kızımı öpmeyi bırakmasını söylemelisin."

Wyatt kahkahalarla gülüyor. "Yanaktan bir öpücüktü. Henüz ikisi hakkında endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum."

Bakışlarımı iki katına çıkarıyorum ve Wyatt iç çekerek oğluna Lily'yi yere bırakmasını söylemek için yaklaşıyor. Wyatt William'a birkaç adım geri gitmesini söyledikten sonra William'ın babasına attığı bakış benimkini utandırıyor.

William, atını Weston'la mutlu bir şekilde paylaşan ve inekle oynamaya geçen Lily'nin yanında durana kadar babasının sert bakışları altında santim santim ilerlerken Wyatt sakalını çekiştirerek yanıma geliyor.

Wyatt, William'a alçak bir hırıltıyla, "evlat," diyor. "Neyi yapmayayım?" Ben soruyorum.

William yavaşça Lily'nin arkasına kayar ve oyuncak domuzu almak için onun etrafından dolanır.

Wyatt parmağıyla oğlunu işaret eder. "Seni uyarıyorum. Sakın yapma."

"Ne yapacağım?" Daha yüksek sesle soruyorum, bir adım öne çıkarak. "O-"

William sadece oynuyormuş gibi yaptığı domuzu bırakıyor, Lily'yi arkadan belinden kucaklıyor ve evi havalandırmak için hâlâ açık duran ön kapıdan onunla birlikte çıkmak için ayaklarından kaldırıyor. Wyatt ve ben ağır cüsselerimizi boşluklardan geçirmek zorunda kalırken, William çimenlere park etmiş arabaların etrafından kolayca geçerken, Lily kahkahalarla ellerini çırparak ciyaklıyor. William, Wyatt ve ben birbirimize çarpıp kış üstü yere düşene kadar sağa sola savruluyor ve William'a bir avantaj daha sağlıyor.

"Tanrım, Wyatt. Bu çocuğu neyle besliyorsun?" Yolun kenarındaki - neyse ki kuru - hendekten koşarak evine doğru giden William'a nihayet yetiştikten sonra ellerimi dizlerime koyup nefes almaya çalışarak soruyorum. "Dört yaşında bir çocuk başka bir çocuğu taşıırken bu kadar hızlı koşmamalı!"

"Baba gibi, oğul gibi." Wyatt'ın yüz ifadesi oğlunun yetenekleriyle gurur duyan bir ifade, ancak *kızımı kaçırdığı* için William'ı disipline etmesi gerektiğini bildiğinden bunu kontrol etmekte zorlanıyor.

Lily'ye uzanıyorum ve *anne gibi, kız gibi*, tatlı küçük kızım lanet dizime tekme atıyor. "Hayır, baba!"

"Lily Jo...balkabağım. Babanı tekmelemek hiç hoş değil." Ona tekrar uzandım.

Wyatt arkalarından benim evime doğru yürürken, William kollarını Lily'nin beline dolamış, onu yerden kaldırırken, "Kırmızı bebek benim balkabağım, senin değil!" diye bağıyor.

"Siktir," diyorum Wyatt'la başlarının üzerinden göz göze gelerek. "Hâlâ endişelenecek bir şeyimiz olmadığını mı düşünüyorsun?"

Sonsöz

Goldie - 5 yıl sonra

Sırt üstü uyuyan Davis'e bakarak yan döndüğümde kalbim hızla çarpıyor. Gövdesini ve kollarını hafifçe izliyorum, Davis'in yıllar içinde eklediği tüm yeni dövmleri aklıma getiriyorum - kadife çiçeği, kalla zambağı ve üvez ağacının meyvesi.

Kasıtlı olarak birkaç deri bölgesine daha dokunmadığımı biliyorum. Bana nedenini söylemesine gerek yoktu. Rowan'ın ilk doğum gününden beş ay sonra doğan en küçük kızımız için sanatçı son sümbül çiçeğini gölgelendirirken dövme dükkanındaki yastıklı sandalyeden bana ve ben sadece biliyordum - onlar gelecekteki çocuklarımız için ayrılmıştı.

Bunun dışında, hiç kimse ve hiçbir şey - en iyi çabalarına rağmen Teagan bile - beni iki çocuktan üçe geçmenin ne kadar zor olduğuna hazırlayamazdı. *Tanrım*, yıllarca üç çocuk yapacağıma yemin ettim. Ve tüm bu yıllar boyunca Davis fikrimi değiştireceğimden emindi. Boş beşiği odamızdan çıkarıp garaja taşımayı ya da daha iyisi, ihtiyacımız olmayacağı için satmayı reddetti. Tabii ki, onu ikna ettiğim günün ertesi günü şunu fark ettim.

Yatağı sarsmamaya çalışarak yatak odasının kapısını kilitlemek için ayağa kalkıyorum. Külotumu indirip gömleğimi çıkarıyorum, sonra dikkatlice yatağa geri tırmanıyorum ve Davis'in kalçalarından geriye doğru sıyrıyorum.

Bu yüzden çok yavaşça dizlerimin üzerine oturuyorum ve bir bacağımı kalçalarının üzerinde sallıyorum, böylece o yumuşak bir şekilde horlarken, bir kolumu başının üzerine atarak ona biniyorum. Zaten ve bu yüzden sikini ortaya çıkarmak için ekose pijama pantolonunun kemerini çekiştirdiğimde, sertleşene kadar amımı şaftının alt tarafı boyunca kolaylıkla kaydırabiliyorum.

Dudağımı ısııyorum, Davis'in yüzünü izliyorum, kıpırdamadığında başım dönüyor. Popomu kaldırıyorum, sikini yerinde tutarken pozisyonumu ayarlıyorum, sonra şaftının uzunluğunu içimde çalıştırıyorum. Tamamen oturur oturmaz, iç duvarlarımı onun etrafında sıkıyorum, ne kadar dolu olduğumu seviyorum. Yakında yine onun bebeğiyle dolu olacağımı bilmeyi seviyorum.

Ellerimi göğsü yerine iki yanına koyarak yavaşça üzerine biniyorum. bu şekilde oynamak, uyanmadan önce onu boşalmaya ne kadar yaklaştırabileceğimi görmek çok eğlenceli. Bu sefer diğerlerinden daha fazla yaklaşıyorum, siki yaklaşan boşalmasıyla seğiriyor ve şişiyor, ama sonra ben ısıramadan dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

Davis bir homurtuyla sarsılarak uyanıyor ve kavırıyor. "Becer beni bebeğim, senin içinde uyanmaya bayılıyorum." Başparmağıyla karanlıkta klitorisimi bulup daireler çizerek masaj yapmaya başladığında tekrar inliyorum ve dizginleri elimde tutmama izin veriyor, kalçalarımı döndürüp zıplarken ne kadar hızlı ya da yavaş gideceğimizi seçiyorum.

"Baba," diye nefes alıyorum, içimdeki basınç arttıkça terliyorum.

"Buraya gel, bebeğim." Davis ellerini kaburgalarımın doğru üst yarımını aşağı indiriyor. Göğüslerim yüzüne doğru sallanıyor ve karanlıkta bile sol meme ucumu sıcak ağzına önce dudaklarını yaladığını görüyorum. Artık sütüm olmayabilir ama bu kocamın göğüslerime olan takıntısını azaltmadı. Ama yakında... Ağzının meme ucumun etrafındaki hissi ve açının değişmesi beni zevkten titretiyor.

"Baba, yaklaştım." "Biraz daha ister misin?"

Başımı salladığımda sağ göğsümü emmeye başlıyor, kalçalarımı yerinde tutmak için ellerini aşağı kaydırıyor, sonra içime giriyor. Kesik kesik nefes alabilmek için başını geriye attığında, yüzümü boynunun kıvrımına doğru itiyorum ve daha da agresifleşiyor, tenine karşı coşkumu haykırana kadar içime daha sert giriyor.

Gülümsüyorum, boşaldığında ve adımı haykırdığında iç kaslarımı sıkıyorum. Gecenin bir yarısı biri uyanır da sarılmak için odamıza gelmek isterse diye temizlenmek için banyoya koşmak yerine, siki yumuşadıktan sonra da pozisyonumu koruyorum.

Davis bu uzun süreli yakınlaşmaya olan ihtiyacımı hissediyor ve bir kolunu sırtıma dolayarak bana daha sıkı sarılıyor ve parmaklarını gevşek saçlarımın arasına sokarken şakağımı öpüyor. Yüzünün yan tarafını okşuyorum, aşağı doğru vuruşlarımda tırnaklarımı yanaklarındaki ve çenesindeki tüylerin arasından geçiriyorum.

"Sage, Daisy, Dahlia, Rose," diye fısıldıyorum kulağına, her kelime arasında duraklayarak. "Cypress, Elwood, Ash."

"Bu bir çeşit alışveriş listesi mi?"

Kıkırdamam soluk soluğa, göbeğim Davis'in sikinin etrafında zonkluyor. "Hayır. Bunlar potansiyel bebek isimleri. Kız için Dahlia, erkek için Ash'i düşünüyorum."

Davis kıkırdamadan durur. "Peki neden bebek isimlerini tartışıyoruz?"

Dudaklarına fısıldamadan önce onu öpebilmek için hafifçe yukarı itiyorum, "Bu sabah doğum kontrol haplarımı attım."

Davis pozisyonlarımızı değiştirip beni yüzüstü yatırdığında, kalçalarımı yukarı çektiğinde ve sonra yenilenmiş ereksiyonuyla arkamdan içime girdiğinde şaşkın bir ciyıklama sesi çıkarıyorum. Göğsüyle omuzlarımı yatağa yapııştırıyor ve kulak mememi ısıyor. "Dahlia'ya evet, ama erkek olursa Cypress'e oy veririm," diyor.

boğuk bir sesle söylüyor, diğer her kelime derin, sert bir itme ile noktalanıyor.

Hassas klitorisime masaj yapmak için elini altımdan geçirdiğinde, ikimizin de doruğa ulaşması uzun sürmüyor. Davis nefes almak için bizi yan çeviriyor ve dölünün sızmaması için sikini içimde takılı bırakıyor. Yorganı omuzlarımıza kadar çektikten sonra karnımın alt kısmını avuçluyor ve beni şefkatle tutuyor.

"Bu kadar sinsi olduğun için sana şaplak atmalıyım, bebeğim."

"Ama yapmayacaksın," diyorum yavaş bir sırıtışla, vücut ısısı ve sahiplenici, koruyucu tutuşu beni uyutuyor.

Kocam yüzünü saçlarıma gömüyor. "Yapmayacağım. Sümbül doğduğundan beri her gün haplarını bulup atmak istedim, bunu sen de biliyorsun."

"Kendini kontrol edebilmene gerçekten çok şaşırdım."

Davis kalçamın yan tarafına sevgi dolu bir dokunuş yaptı. "Bana daha fazla güvenmelisin."

Homurdanıyorum. "Oh, lütfen. Rowan'a nasıl hamile kaldığımızı hatırlıyorsun, değil mi?"

Davis homurdanıyor.

"Eğer bir şey olacaksa, sana şaplak atan ben olmalıyım," diye takılıyorum. "Bunu aklından bile geçirme."

"Çok geç," diye fısıldıyorum, tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, onu vurabileceğim bir pozisyona getirmeye çalışıyorum. Bu, tabii ki, onun altında sırtüstü yatmamla sonuçlanıyor, bacaklarım omuzlarına asılı, o bana vururken.

Daha sonra Davis bacaklarımı yatağa bıraktıktan sonra üzerime yığılıyor, ikimiz de bitkin ve tükenmiş bir haldeyiz. "Mükemmel," diye fısıldıyorum, kolumu boynuna dolayarak başını omzuma koyuyor.

"Evet, ."

"Hayır, bunu kastediyorum." Tutuşumu sıkılaştırdığımda kıvranıyor, sonra tepesine bir şaplak atarak onu şaşırtıyorum. Gülüyorum

homurdanıyor, bir tokat daha atmak için onunla g reşiyordu.
"Beş numaralı kural, baba: Ne kadar iyi verirsen o kadar iyi
alırsın."

-SON-

Babanın Kuralları

Kural 1: Kendin hakkında kötü konuşma.

Kural 2: Babanıza tavrı yapmayın.

Kural 3: Boşanma bir seçenek değildir.

Kural #4: yalan söylemeyiz. Kural #5:

Ne kadar verirsın o kadar alırsın.

Ayrıca May Alder tarafından

Berenson Trucking'in Büyük

Çocukları: [Runaway](#)
[Whirlwind Stowaway](#)
[Whirlwind](#)

Onların

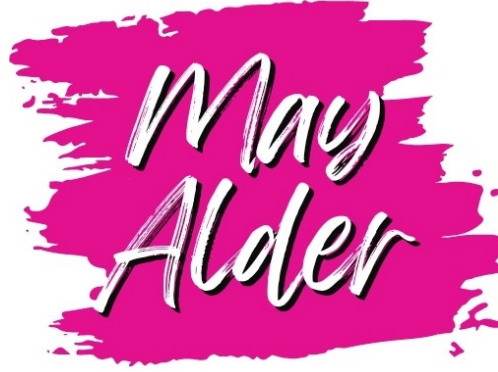
Melekleri: [Gardiyanın](#)
[Meleği Onun](#)
[Acımasız Meleği](#)

Arsız Bir Roman:
(bağımsız seri)

[Üzgünüm Baba Arka](#)
[Koltukta Bebek](#)
[Kirada Kısa](#)
[Bay Hall'un Günışığı](#)

Diğer Bağımsızlar: [İntikam](#),
[Penelope](#)

B. Sobjakken ile birlikte
yazılmıştır: [Süt Adam](#)

Yazar Hakkında

May Alder, yıllardır zihninde demlenen hikayeler için hayatı boyunca yaşadığı uyumsuz hayal kurma ve yaygın #daddy sorunlarına teşekkür etmek istiyor. Bunları üretken bir şeye, olumsuz yerine olumlu bir şeye dönüştürme ihtiyacı, onu hikayelerini yazmaya ve onları dünyaya salmaya teşvik etti.

[BÜLTENİME ABONE OL](#) [FACEBOOK](#)
[INSTAGRAM](#)
[TIKTOK](#)
[GOODREADS](#)
[PINTEREST](#)
[WEB SİTESİ](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.